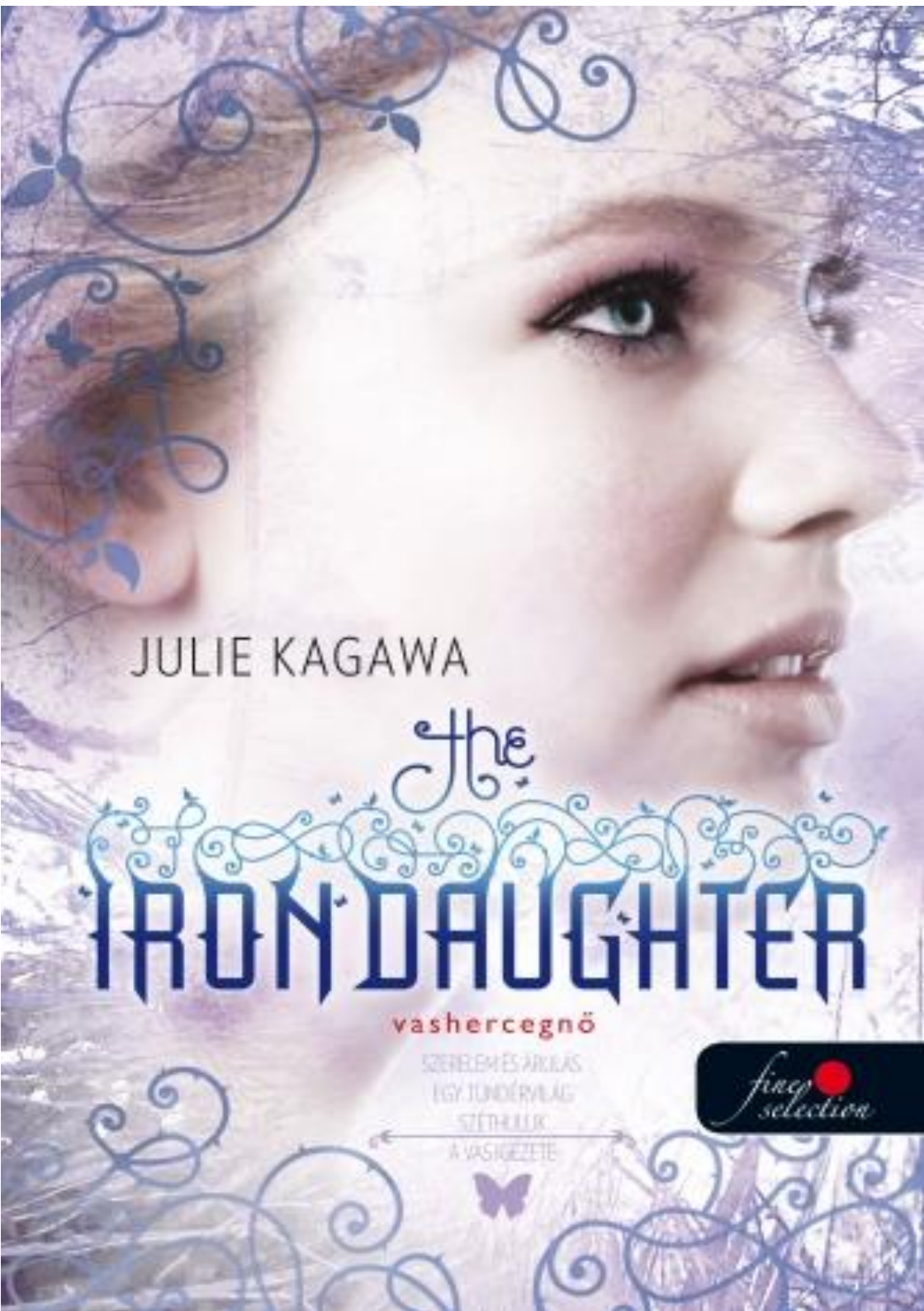

JULIE KAGAWA

The
IRON DAUGHTER

vashercegnő

SZERLEM ÉS ÁRKAS
EGY TUNÓRVILÁG
SZÉTHULL
A VÁSÁRKEZTE

fang
selection

JULIE KAGAWA

VASTÜNDÉREK

The
IRON DAUGHTER
vashercegnő

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Írta: Julie Kagawa
A mű eredeti címe: The Iron Daughter
A művet eredetileg kiadta: Harlequin Teen, USA
Fordította: Miks-Rédai Viktória
A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd

THE IRON DAUGHTER Copyright © 2010 by Julie Kagawa

Translation copyright © 2012 by Miks-Rédai Viktória
Cover Art Copyright © 2010 by Harlequin Enterprises Limited.
Cover art used by arrangement with Harlequin Enterprises Limited. * and ~ are trademarks owned by Harlequin Enterprises Limited or its affiliated companies, used under license.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B.V. / S.á.r.l..

Minden jog fenntartva, beleértve a bármilyen formában történő részleges
vagy teljes sokszorosítás jogát is.

Ez a kiadás a Harlequin Enterprises II B.V. / S.á.r.l.-l al való megállapodás alapján jelent meg.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental.

Ez a mű a képzelet szüleménye. A szereplők, a szereplők nevei és a műben szereplő események a szerző képzeletének szülöttei vagy képzeletbeli módon vannak felhasználva, és bármely élő vagy halott személlyel, üzleti létesítménnyel, eseménnyel vagy hellyel való hasonlatosság kizárólag a véletlen egybeesés eredménye.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 644 7

© ~~Kiadó~~ Könyvmolyképző Kiadó, 2012-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Gera Zsuzsa, Korom Pál
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Nicknek, az én ihletőmnek

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

A Téli Udvarban

Anemes szépségű Vaskirály előtttem állt, ezüst haja úgy lobogott körülötte, mint egy zabolátlan vízesés. Fekete kabátja csapkodott mögötte, kiemelve sápadt, szögletes arcát, a bőre alatt futó kékeszöld ereket. Szénfekete szeme mélyén villám lobbant, és a vállából, gerincéből eredő acélcsápok szárnyakként kanyarodtak köré, a fényben ragyogva. Mint egy bosszúálló angyal, úgy lebegett felém, előrenyújtott kézzel, az ajkán gyengéd, szomorú mosoly játszott.

Előreléptem, és a vaskábelek lágyan körém tekeredtek, odahúztak hozzám.

- Meghan Chase - mormolta Masina, és a hajamba fonta ujjait. Megremegtem, és a testemhez szorítottam a kezemet. A csápok a bőrömet cirógatták. - Hát eljöttél! Mit kívánsz?

Összevontam a szemöldökömet. Mit is kívánok? Miért is jöttem?

- Az öcsémet - feleltem, amikor felocsúdtam. - Elraboltad az öcsémet, Ethant, hogy így csalogass magadhoz. Itt vagyok. Add vissza őt!

- Nem - Masina a fejét rázta, és még közelebb lépett. - Meghan Chase, te nem a fivéredért jöttél. Nem is a Téli hercegért, akiről azt állítod, szereted. Csak egyetlen dologért jöttél: hatalomért.

A fejem sajgott. Megpróbáltam elhárítani, de a kábelek szorosan tartottak.

- Nem - nyögtem a vashálóban küszködve. - Téved. Nem így történt.

- Hát akkor mutasd meg! - tárta szét a karjait Masina. - Hogyan kellett volna történnie? Mutasd meg nekem, Meghan Chase, miért jöttél ide!

- Nem!

- Mutasd meg nekem!

Valami lüktetett a kezemben: a boszorkányfa nyilának élő szívverése. Felkiáltottam, és felemeltem a karom, majd lecsaptam a nyíl hegyével Masina mellére, egyenesen a szívébe döftem.

Masina hátratántorodott, és rémült pillantást vetett rám. Csak éppen már nem Masina volt, hanem egy tündérherceg, éjfélszín hajjal és ragyogó ezüst szemekkel. Veszedelmes, fekete kecsességével már nyúlt is a derekára csatolt kardért, mielőtt megértette volna, hogy túl késő. Megszédült, küszködve próbált talpon maradni. Visszanyeltem a sikolyt.

- Meghan - súgta Ash. A szája szélén vékony vörös patakok csordogáltak. A keze a melléből kiálló nyílveoszlopra kulcsolódott. Térdre esett, a tekintete az enyémet kereste. - Miért?

Reszketően felemeltem a kezeimet, és láttam, hogy csillogó skarlátszínűek. A karjaimon vércseppek szaladtak végig és a porba hullottak. Vérrel borított bőröm alatt valami

piócaszerű mozgolódott, mintha át akarná törni a felszínt. A
lelkem legmélyén tudtam, hogy meg kellene rémülnöm,
visszataszítónak kellene találnom a látványt, mélységesen

undorodnom kellene. De nem így volt. Erőt éreztem magamban, erőt és hatalmat, mintha elektromosság vibrált volna a bőrömben, mintha bármit képes lettem volna megtenni, és senki nem állíthatott volna meg.

Lenéztem a Téltündér-hercegre, és rávicsorogtam. Valóban szerettem volna valaha egy efféle szánalmas, gyenge lényt?

- Meghan - Ash ott térdelt előttem, apránként csordogált el belőle az élet, hiába próbált belékapaszkodni. Egy pillanatig csodáltam makacs kitartását, de az sem menthette meg. - Gondolj az öcsédre! - könyörgött. - A családodra! Hazavárnak téged!

A hátamból és a vállaimból vaskábelek tekeredtek elő, és csillogó szárnyakként széttárultak mellettem. Lepillantottam az előttem térdeplő, elveszett Téltündér-hercegre, és elnézőn mosolyogtam rá.

- *Itthon vagytok.*

A kábelek ezüst kavargássá olvadva csaptak le, belevágódtak a tündér mellébe, és a földre szegezték. Ash levegőért kapott, a szája néma sikolyra nyílt. Aztán hátracsuklott a feje, és a herceg darabokra hullott, mint egy kristálypohár a betonon.

A ragyogó üvegcserepek között hátravettem a fejem és nevettem, míg a kacaj végül reszketeg sikolyba nem fordult. Felriadtam álmomból.

A NEVEM MEGHAN CHASE.

Egy ideje már a Téli Udvarban élek. Hogy mióta is? Nem tudom. Az idő itt nem úgy telik, ahogy kellene. Amióta itt ragadtam Sohaföldön, a kinti világ, a halandók élete,

nélkülem zajlik tovább. Ha valaha kijutok innen, ha valaha is hazajutok, talán azt találom majd, mint Rip van Winkle, hogy száz év telt el, amíg távol voltam, és a családom, a barátaim mind rég halottak.

Igyekszem nem túl sokat gondolni erre, de néha képtelen vagyok kivenni a fejemből.

HIDEG VOLT A SZOBÁMBAN. Mindig hideg volt. Mindig *fáztam*. Még a kandalló zafír lángjai sem űzhették el az örökös fagyot. A falak, a plafon áttetsző, füstszín jégből voltak, és még a csillár is ezernyi jégcsaptól szikrázott. Ma este melegítő-nadrágot, kesztyűt, meleg pulóvert és gyapjúsapkát viseltem, azonban még ez sem bizonyult elégnek. Az ablakom előtt jeges csillogásban tündökölt a Téltündérek föld alatti városa. Az árnyékban sötét figurák suhantak, mozgolódtak, meg-megvillantva karmaikat, fogaikat, szárnyaikat. Megremegtem, és az égre néztem. A hatalmas barlang teteje túl magasan volt, hogy átlássak a sötétségen, azonban a tündértűz apró gömbjei vagy maguk a tündérek úgy ragyogtak, mint ezernyi apró csillag.

Valaki megzörgette az ajtómat.

Nem szóltam ki, hogy „*Tessék!*”. Az elmúlt időkben megtanultam, hogy ne tegyem. Ez a Téli Udvar volt, ahol nagyon-nagyon rossz ötlet bárkit is behívni a szobádba. Ugyan nem tarthattam kívül mindenkit, de a tündérnép mindennél jobban tiszteli a szabályokat, és a királynő megparancsolta, hogy ne zaklassanak, hacsak nem magam kérem.

Ha beengedem őket, az már majdnem olyan, mintha magam kérném.

Átvágtam a szobán, a leheletem felhőkben kavargott körülöttem. Résnyire nyitottam az ajtót.

Egy kecses fekete macska ült a küszöbön, a farka maga köré kanyarítva, sárga szemével pislogás nélkül bámult rám.

Mielőtt bármit is mondhattam volna, rám fűjt, és bevillámlott a szobába az ajtórésen át, mint egy árnyékcsik.

- Hé!

Megpördültem, de a macska már nem macska volt. Tiaothin, a púka állt ott, és úgy vigyorgott, hogy kivillantak a szemfogai. Hát persze! Csak a púka lehetett: őket nem érdekelték a társadalmi szabályok. Mi több, úgy tűnt, nagy örömeiket lelik a megszegésükben.

A lány göndör hajából meg-megránduló szőrös fülek bukkantak ki. Cifra kabátkát viselt, amelyen hamis ékkövek és szegecsek garmadája szikrázott, hozzá levágott szárú farmert és katonai bakancsot vett fel. A Nyári Udvartól olyan különböző módon a Téli tündérek jobban kedvelték a halandók ruháit viselni. Hogy ezzel a Nyári Udvar orra alá akartak-e borsot törni, vagy az emberek közé jobban beilleszkedni, nem tudtam eldönteni.

- Mit akarsz? - kérdeztem óvatosan. Tiaothin az első perctől fogva, ahogy idehoztak, élénk érdeklődést mutatott irántam, feltételezem, a púkák kielégíthetetlen kíváncsisága miatt. Néhányszor beszélgettünk, de nem neveztem volna a barátomnak. Mindig idegesített, ahogy bámult rám, pislogás nélkül, mintha csak azt méregetné, jó leszek-e következő fogásnak.

A púka sziszegett, és végigfuttatta a nyelvét a fogain. - Nem állsz készen - mondta susogó hangján, és kétkedően végigmért. - Gyerünk, igyekezz! Öltözz át! Mennünk kell. Gyorsan!

Zavartan néztem rá. Tiaothint megérteni mindig nehéz volt, követhetetlenül cikáztak a gondolatai.

- Mennünk? Hova? - kérdeztem, mire ő felkuncogott.

- A királynő elé - dorombolta a füleit billegetve. - A királynő kéretett.

A gyomrom összeugrott. Amióta csak a Téli Udvarba érkeztem Ash oldalán, féltem ettől a pillanattól. A királynő először csak egy ragadozómosolyt villantott rám, aztán

elbocsátott azzal, hogy egyedül kíván beszélni a fiával, engem majd hívat hamarosan. Na persze, Sohaföldön a „hamarosan” meglehetősen viszonylagos dolog volt, és én azóta tűkön ülve vártam, hogy Mab eszébe jussak.

Asht is akkor láttam utoljára.

Ahogy Ashre gondoltam, megremegtem, és átéreztem, mennyi minden megváltozott. Amikor először jöttem a tündérföldre, hogy megkeressem az elrabolt öcsémet, Ash az ellenségem volt, a Télkirálynő, Mab rideg, kegyetlen fia. Amikor az udvarok közt kitörni látszott a háború, Mab elküldte Asht, hogy elfogasson vele, és apám, Oberon király ellen használjon fel. Azonban olyan kétségbeesetten vágytam az öcsém kiszabadítására, hogy alkut kötöttem a Téli herceggel: ha segít nekem megmenteni Ethant, ellenkezés nélkül térek vele vissza a Téli Udvarba. Akkor ez kétségbeesett szerencse-játék volt csak, de minden elérhető segítségre szükségem volt, hogy szembeszálljak a Vaskirályal, és megmentsem a test-véremet. Azonban valahol a por és vas elátkozott földjén, amikor láttam, milyen bátran küzd a birodalom ellen, amely a lényét mérgezte meg, ráébredtem, hogy szeretem.

Ash eljuttatott Masina udvarába, bár kis híján belehalt. A vastündérek Királya hihetetlenül erős volt, csaknem legyőzhetetlen. Én mégis legyőztem őt, megmentettem az öcsémet, és hazavittem.

Akkor éjjel, a megállapodásunknak megfelelően, Ash eljött értem. Ideje volt, hogy a szavamnak álljak. Újra elhagyva a családomat, követtem őt a Tél birodalmába, Tír Na Nógba.

Az utazás Tír Na Nógon át hideg volt, sötét és rémítő. Még úgy is, hogy a Téltündér-herceg melletttem volt, a tündérföld vadnak és ellenségesnek bizonyult, különösen egy ember számára. Ash maga volt a tökéletes testőr, lévén veszélyes, figyelmes és védelmező, azonban néha úgy tűnt, mintha eltávolodna tőlem, mintha összezavarodna.

És minél mélyebbre hatoltunk Tír Na Nógba, annál inkább magába zárkózott, elfordult tőlem és a világtól. És nem árulta el, hogy miért.

Az utazásunk utolsó éjjelén megtámadtak minket. Egy hatalmas farkas, amelyet maga Oberon küldött, végig követte a nyomainkat. Az volt a szándéka, hogy megöli Asht, engem pedig visszavisz a Nyári Udvarba. Megszöktünk előle, de Ash megsebesült, amikor megküzdött a teremtménnyel, ezért visszavonultunk egy elhagyatott jégbarlangba, hogy pihenjünk, és hogy bekötözzük a sebeit.

Csendben várta meg, hogy valami hevenyészett kötést erősítsek a karjára, de éreztem, hogy végig engem néz, amíg megkötöm. Amikor elengedtem a karját, felnéztem, és a tekintetem az ő ezüst pillantásával találkozott. Lassan lehunyta a szemét: akkor szokott így nézni rám, amikor meg akar érteni. Vártam, és reméltem, hogy végül valami magyarázatot kapok hirtelen visszahúzóására.

- Miért nem futottál el? - kérdezte halkán. - Ha az a kreatúra megöl engem, nem kellett volna többé visszajönnöd Tír Na Nógba. Szabad lehettél volna.

Mogorva pillantást lövelltem felé.

- Megállapodtunk - mormoltam, és egy utolsót rántottam a kötésen, ám Ash csendben tűrte. Most már dühösen újra a szemébe néztem. - Miért, talán azt gondolod, hogy amiért ember vagyok, mindjárt meg is szegem a szavamat? Tudom, mibe mentem bele, és megtartom az ígéreteimet, akármi történjék is. És ha úgy gondolod, hogy elhagylak, csak azért, hogy ne kelljen találkoznom Mabbal, hát akkor semmit sem tudsz rólam.

- Mert *ember* vagy - folytatta ugyanazon a csendes hangon, végig a szemembe nézve. - Elmulasztottál egy taktikai lehetőséget. Egy Téltündér a helyedben nem jött volna vissza.

Nem hagyta volna, hogy az érzelmei megzavarják. Ha túl akarod élni a Téli Udvar, úgy kell gondolkodnod, ahogyan ők.

- Hát, én *nem* vagyok olyan, mint ők. - Felálltam és hátraleptem, próbálván elfojtani a fájdalmat és elárultatást, amit éreztem, és az ostoba, dühös könnyeket, amelyek a szemem sarkába gyűltek. - Én nem vagyok Téltündér. Ember vagyok, emberi érzésekkel és érzelmekkel. És ha azt várod, hogy ezért most bocsánatot kérjek, jobb, ha el is felejtet. Nem tudom csak úgy kikapcsolni az érzéseimet, mint te.

Sarkon fordultam, hogy magamban füstölögve elvonuljak onnan, de Ash villámsebesen felugrott, és megragadta mindkét karomat. Makacsul megvettem a lábamat és kihúztam magam, de felesleges lett volna vele huzakodni. Még sebesülten, vérezve is jóval erősebb volt nálam.

- Nem vagyok hálátlan - mormolta a fülembe, és a gyomrom akaratom ellenére is beleremegett. - Csak azt szeretném, hogy megértsd. A Téli Udvar elpusztítja a gyengéket. Ilyen a természete. Darabokra tépnek majd, testben és lélekben, és én nem leszek mindig veled, hogy megvédjelek.

Megborzongtam. A dühöm semmivé lett, ahogy saját kétségeim és félelmeim újra úrrá lettek rajtam. Ash sóhajtott, és éreztem, ahogy a homlokát a nyakamra támasztja. A lélegzete a hajamat borzolta.

- Nem akarom ezt - vallotta be halk, elcsigázott hangon. - Nem akarom látni, amit majd megpróbálnak tenni veled. Egy Nyártündérnek a Téli Udvarban nincs sok esélye. De megfogadtam, hogy visszaviszlek, és ez a fogadalom köt engem.

Felemelte a fejét, és úgy megszorította a vállamat, hogy az már majdnem fájt. A hangja most még mélyebben zengett, komoran, hidegen. - Így hát erősebbnek kell lenned, mint nekik. Nem engedheted el a pajzsodat, akármi is történik.

Csalogatni fognak, játékokkal, szép szavakkal, és kiélvezik a keserűségedet. Ne hagydd, hogy fogást találjanak rajtad! És senkiben se bízz! - Szünetet tartott, és a hangja még inkább elmélyült. - Még bennem se.

- Benned mindig bízni fogok - suttogtam anélkül, hogy végiggondoltam volna, és az ujjai megszorultak a vállamon. Már-már vad mozdulattal fordított maga felé.

- Nem - felelte. - Nem fogsz. Az ellenséged vagyok, Meghan. Ezt sose felejtss el! Ha Mab azt parancsolja, hogy a teljes udvar szeme láttára végezzek ki, nekem úgy kell tennem. Ha azt parancsolja, hogy Rowan vagy Sage lassan daraboljon fel, hogy sokáig szenvedj, nekem ott kell állnom, és nem tehetek majd semmit. Megértetted? Az én érzéseim a Téli Udvarban nem számítanak. A Nyár és a Tél mindig szemben fognak állni egymással, és ezen semmi sem változtathat.

Tudtam, hogy félnem kellene tőle. Végül is ő volt a Téltündér-herceg, és éppen most jelentette ki, hogy megölne, ha Mab erre utasítaná. De egyúttal beismerte azt is, hogy vannak érzései irántam, olyan érzések, amelyek nem számítottak, mégis megremegtem a szavai hallatán. És talán túl naiv voltam, de nem tudtam elhinni, hogy Ash szándékosan fájdalmat okozna nekem, még a Téli Udvarban sem. Nem, ahogy abban a pillanatban rám nézett, ezüst szemeiben zavar és düh.

Egy percig csak bámult, aztán felsóhajtott. - Egy szót sem fogtál fel abból, amit elmondtam, ugye? - kérdezte halkán, és behunyta a szemét.

- Nem félek - feleltem, de ez hazugság volt: rettegtem Mabtól és a Téli Udvartól, amely az utazás végén várt. De

úgy gondoltam, ameddig Ash velem van, minden rendben van.

- Bosszantóan makacs vagy - mondta Ash, és a hajába túrt.
- Nem tudom, hogyan védhetnék meg, ha semmi önvédelmi hajlandóság nincs benned.

Odaléptem szorosan mellé, a kezemet a mellére fektettem. Éreztem, ahogy a szíve lüktet a ruhája alatt.

- Megbízom benned. - Lábujjhegyre álltam, így az arcunkat már csak centiméterek választották el egymástól, és végig-simítottam a hasán. - Tudom, hogy megtalálod a módját.

A lélegzete elakadt, mohón pillantott rám.

- A tűzzel játszol, ugye tudod?

- Hát ez fura, hiszen te egy jégherce... - Nem mondhattam végig, mert Ash lehajolt és megcsókolt. A nyaka köré fontam a karjaimat, ő a derekamat ölelte, és néhány pillanatig nem éreztem a hideget.

A KÖVETKEZŐ REGGELEN MÁR ISMÉT távolságtartó volt, visszahúzódozó, és alig szólt hozzám, bármennyire is próbáltam szóra bírni. Azon az éjszakán elértük a Téli Udvar föld alatti palotáját, és Mab szinte azonnal elbocsátott a színe elől. Egy szolgálta mutatta meg a szállásomat, és ott ücsörögtem a kicsiny, hideg szobácskában, arra várva, hogy Ash újra rám találjon.

Ő azonban nem tért vissza a királynővel való találkozásjáról, és több óra várakozás után végül kimerészkedtem a Téli Udvar termeibe, hogy megkeressem. Ekkor találtam rá Tiaothinra, vagyis inkább ő talált rám a könyvtárban, ahol megkergetett egy Láncos Jacket, aki viszont engem követett. Miután Tiaothin megszabadult az

óriásszellemről, elmondta, hogy Ash herceg már nincs a palotában, és senki nem is tudja, mikor tér vissza.

- De hát Ash már csak ilyen - mosolygott rám egy polc tetejéről. - Szinte soha nincs az udvarnál. Egy pillanatra látod, aztán *huss*, már el is tűnt néhány újabb hónapra.

De miért tűnne el Ash csak így? Ezen töprengtem, immár ezredszerre. Legalább azt megmondhatta volna, hogy hová megy, és mikor jön vissza. Nem kellett volna bizonytalanságban hagynia.

Hacsak nem szándékosan kerül el. Hacsak nem volt minden, amit mondott, a csókunk, az érzések a hangjában, a tekintetében, minden, minden hazugság. Hacsak nem azért mondott és tett mindent, hogy engem idecsaljon a Téli Udvarba.

- El fogsz késni - dorombolta Tiaothin, visszarántva engem a jelenbe. Ragyogó macskaszemeit le serp vette rólam. - Mab nem szereti, ha megvárattják.

- Persze - feleltem halkán, felrázva sötét töprengésemből. *Valóban, audienciára kell mennem a Téltündérek Királynője elé.* - Csak adj egy percet, hogy átöltözzek!

Vártam, de Tiaothin nem mozdult. Rámeredtem.

- Egyedül szeretnék öltözni, ha lehet.

Tiaothin kuncogott, megrázkódott, és máris loncsos fekete kecskévé változott, aztán kiszökölt a szobából. Becsuktam az ajtót és neki támaszkodtam. A szívem vadul dobogott. Mab látni akar. A Téli Udvar úrnője végre hívat.

Reszketve eltoltam magam az ajtótól, és a komódhoz léptem, amelynek a tetején jégtükrös csillogott.

A képmásom visszanézett rám, a jég repedései által kissé eltorzítva. Néha még mindig nem ismertem magamra. Egyenes szőke hajam a szoba félhomályában szinte ezüstsínt nyert, a szemeim túl nagynak tűntek az arcomhoz viszonyítva. És volt még más is, számtalan apró részlet,

amelyeket

nem

ismertem

fel, de amelyek elárulták, hogy nem vagyok ember, hogy olyasmi vagyok, amitől félni kell. És persze ott volt a leginkább látványos különbség: a fejem két oldaláról hegyes fülek meredeztek, látványosan emlékeztetve, mennyire nem vagyok hétköznapi.

Elkaptam a tekintetemet a tükörről, és a ruháimra néztem. Melegek és kényelmesek voltak, de valami azt súgta, nem jó ötlet melegítőben és buggyos pulcsiban járulni a Téli Udvar úrnője elé.

Nagyszerű. Perceken belül találkozom a Téltündérek királynőjével. Mit vegyek fel?

Behunytam a szemem, úgy próbáltam összegyűjteni a bűbajomat, hogy átalakítsam a ruháimat. Semmi sem történt. Az a hatalmas energialöket, amit a Vaskirályal szemben állva szívtam magamba, elfakult, és immár a legegyszerűbb illúziót sem voltam képes megteremteni. És nem azért, mintha nem próbáltam volna. Visszaemlékezve a Kacortól, a tündér-macskától vett első leckéimre Sohaföldön, megpróbáltam láthatatlanná válni, a cipőimet lebegtetni, és tündértűzet gyújtani. Sikertelenül. Még csak nem is éreztem a bűbajt, habár tudtam, hogy mindenhol körülvesz. A bűbáj az érzelmekből táplálkozik, és minél vadabb, szenvedélyesebb az érzelem - düh, vágy, szerelem -, annál egyszerűbb megragadni. Mégsem értem hozzá úgy, mint régen. Úgy tűnt, ismét a régi, varázs-talan Meghan Chase lettem. Hegyes fülekkel.

Furcsa dolog ez. Hosszú évekig azt sem tudtam, hogy félig tündér vagyok. Alig néhány hónapja, hogy a tizenhatodik születésnapomon a legjobb barátom felfedte, hogy ő valójában Robin pajtás, a hírhedt Puck, a Szentivánéji

álomból, a kisöcsémet, Ethant tündérek rabolták el, és nekem kellett őt megmentenem, ó, és melleleg a Nyártündérek királyának, Oberonnak a félemler lánya vagyok. Eltelt egy kis idő, mire

hozzászoktam mind a tudathoz, hogy féltündér vagyok, mind ahhoz, hogy képes vagyok használni a bűbájt, a tündérvarázst a saját céljaimra. Nem mintha jól ment volna a dolog - Kacor véleménye szerint velem dolgozni „szívás” volt -, de nem ez volt a lényeg. Azelőtt még csak nem is hittem a tündérekben, és most, hogy a varázsom eltűnt, mégis olyan volt, mintha hiányzott volna belőlem valami.

Sóhajtvá kinyitottam a szekrényt, farmert, fehér inget és egy hosszú fekete kabátot vettem elő. Olyan gyorsan rántottam őket magamra, ahogy csak tudtam, hogy elkerüljem közben a fagyhalált. Átfutott az agyamon, hogy nem kellene-e mégis valami ünnepélyesebbet felvennem, például estélyit, de letettem róla. A Téltündérek megvetik a formalításokat, és jobb az esélyem a túlélésre, ha megpróbálok beilleszkedni.

Amikor kinyitottam az ajtót, Tiaothin, immár se nem kecske, se nem macska, rám bámult, és úgy vigyorgott, hogy kivillantak a fogai.

- Erre tessék! - sziszegett, és behátrált a jégfolyosóba. Sárga szemei mintha lebegtek volna a sötétben. - A királynő vár.

KÖVETTEM TIAOTHINT A SÖTÉT, KANYARGÓS folyosókon át, és igyekeztem csak előrenézni. A szemem sarkából mégis megmegpillantottam a Téli Udvar árnyékos zugaiban bujkáló rémisztő lények némelyikét.

Egy cingár mumus úgy kucorgott egy ajtó mögött, akár egy hatalmas pók, sovány, sápadt arca a résen át látszott. Egy természetes fekete kopó világító szemekkel, teljesen némán követett bennünket, amíg Tiaothin rá nem fújt: akkor

eltakarodott. Két goblin és egy cápafogú vörös sapkás egy sarokban ücsörögve kockázott apró csontkockákkal. Amikor melléjük értem, veszekedésben törtek ki: a goblinok a vörös sapkásra mutogattak, és magas, éles hangon azt kiabálták:

Csaló, csaló! Nem néztem vissza, de mögöttem sikoly hal-latszott, aztán valami cuppanó hang, és csontok reccsenése. Megborzongtam, és követtem Tiaothint, aki befordult egy sarkon.

A folyosó véget ért, és elénk tárult egy tágas terem, a mennyezetéről jégcsapok lógtak, mint megannyi ragyogó csillár. Lidércfények és tündértűz-gömbök úszkáltak közöttük, fényük töredezett szilánkokban vetült a falakra és a padlóra. A padló maga ködlő jég volt, a leheletem felhővé vált a levegőben, ahogy beléptem. Jégoszlopok tartották a mennyezetet, átlátszó kristályként ragyogva, tovább szórva a teremben táncoló szédítő fényeket és színeket. Sötét, vad zene visszhangzott: egy embercsoport játszott a sarokban felállított színpadon. A rémítően sovány zenészek üveges szemmel nyiszatolták csodálatos hangszereiket, hajuk hosszan hullott a vállukra, mintha évek óta nem vágták volna le. Mégsem tűntek dühösnek vagy bánatosnak: zombiszerű lázban játszottak, és mintha nem is látták volna nem emberi közönségüket.

A teremben több tucat Téltündér ődöngött, mindegyik mintha egyenesen egy rémálomból lépett volna ki. Ogrék, vörös sapkások, goblinok, sprigganek, koboldok, púkák, manók és más tündérek, akiket még csak meg sem tudtam nevezni, fel-alá sétálgattak a hullámozó sötétben.

A tekintetemet végigfuttattam a termen, kerestem a kócos fekete hajzatot és ezüst szemeket. A szívem elnehezült. Ash nem volt ott.

A terem távolabbi felén egy jégtrónus lebegett a levegőben, hideg fénnel ragyogva. Azon a trónuson ült,

hatalommal telve, mint egy óriási gleccser, Mab, a Téli
Udvar királynője.

A Télkirálynő megjelenése meghökkentően dísztelen, egyszerű volt. Oberon udvarában a riválisa, Titánia, a Nyárkirálynő mellett láttam őt, aki szintén szép volt, azonban szépsége mögött gonosz felsőbbrendűség rejtett. Titánia is dühös volt rám, amiért Oberon lánya voltam, és egyszer meg is próbált szarvassá változtatni, tehát ő sem volt a kedvencem. Habár egymás tökéletes ellentettjei voltak, mégis mindkét királynő hihetetlen hatalommal bírt. Titánia maga volt a nyári vihar, szépséges, halálos, aki kész egy villámmal halálra sújtani azt, aki felbosszantja. Mab maga volt a tél leghidegebb napja, amikor minden mozdulatlan és halott, amikor mindent markában tart a kegyetlen jég, amely egyszer már megölte a világot, és megölheti újra.

A királynő a trónuson pihent, nemesi származású tündérektől - sidhe-ektől - körülvéve, akik mind drága, divatos ruhákban pompáztak: ropogós fehér vászonöltönyökben és hajszálcsíkos Armaniban. Amikor utoljára láttam Oberon udvarában, Mab egy lobogó fekete ruhát viselt, amely úgy vonaglott, mintha eleven árnyakból varrták volna össze. Ma fehérbe öltözött, fehér nadrágkosztümbe, elefántcsontszín túsarkúba, még a körmeit is opálfehérre festette. Sötét haját elegánsan feltűzték. Mélységes fekete szeme olyan volt, akár a csillagtalan éjszaka. Felpillantott, és észrevett engem, halvány szederajka lassan mosolyra húzódott.

A hátamon végigfutott a hideg. A tündérnép nem sokat törődik a halandókkal. Az emberek csak játékszerek, amelyeket elhasználnak, majd eldobnak. Ez mind a Nyári, mind a Téli Udvarban így van. Akármennyire is féltündér voltam, és Oberon lánya, most mégis egyedül álltam egy, az

apám ősi ellenségeivel teli udvarban. Ha felbosszantom Mabot, ki tudja, mit fog tenni. Talán fehér nyuszivá változtat, és rám uszítja a goblinokat, habár ez inkább Titániához illene. Volt egy olyan

érzésem, hogy Mab ennél sokkal rémesebb és örültebb dolgokat is ki tud találni, ez pedig megijesztett.

Tiaothin átügyeskedte magát a Tél-tündérek tömegén, akik nem igazán törődtek vele. A legtöbben engem figyeltek, ahogy követtem a púkalányt, és a szívem a torkomban dobogott. Szinte éreztem az éhes pillantásokat, grimaszokat, a tarkómra szegeződő tekinteteket, de ügyeltem rá, hogy a fejemet felemelve magabiztosan lépkedjek. A félelemnél mi sem vonzza inkább a tündéreket. Egy markáns vonású nemestündér elkapta a pillantásomat, és rám mosolygott, az én szívem pedig fájdalmasan összeszorult. Ashre emlékeztetett, aki azonban nem volt ott, aki egyedül hagyott ebben a szörnyudvarban.

A Télkirálynő felől áradó hideg egyre elviselhetetlenebb lett, ahogy közeledtünk hozzá, és nemsokára már olyan dermesztő volt, hogy fájt a lélegzetvétel. Tiaothin elérte a trónt, és meghajolt előtte. Én utánoztam, és csak a számat erősen összeszorítva tudtam megakadályozni a fogam vacogását. A Tél-tündérek összegyűltek mögöttünk, lélegzésük neszét és suttogó beszélgetésüket hallva libabőrös lettem.

- Meghan Chase - szólalt meg a királynő reszelős hangon, és ettől égnek állt a hátamon a szőr. Tiaothin visszavonult, és eltűnt a tömegben, immár valóban egyedül hagyva engem. - Milyen remek, hogy csatlakozol hozzánk.

- Részemről a megtiszteltetés, úrnőm - válaszoltam, minden akaraterőmmel arra összpontosítva, hogy ne remegjen a hangom. Valami reszketegség mégis hallatszott benne, és nem-csak a hideg miatt. Mab jókedvűen

mosolygott, és hátradőlve méregetett hűvös, fekete szemével. Néhány pillanatra csend ereszkedett ránk.

- Nos. - A királynő ütemesen kopogni kezdett a körmével, amitől összerezzentem. - Most úgy gondolod, nagyon okos vagy, igaz, Oberon lánya?

- Pa... Parancsol, úrnőm? - dadogtam, és jeges kéz markolta meg a szívemet. Ez nem kezdődött jól. Egyáltalán nem.

- Hát nem vagy az - folytatta Mab, és türelmesen mosolygott rám. - De az leszel. Ne feledd ezt! - Előrelhajolt, immár egyáltalán nem nézett ki embernek, és én küzdöttem a késztetéssel, hogy sikoltozva rohanjak el a trón elől. - Hallottam a cselekedeteidről, Meghan Chase - mondta összeszűkülő szemekkel. - Úgy vélted talán, hogy nem jutnak a tudomásomra? Csalással vetted rá a Téli Udvar hercegét, hogy kövessen a Vasbirodalomba. Elérted, hogy megküzdjön az ellenségeiddel. Olyan alkut kötöttél vele, amelybe csaknem belehalt. A kedves fiam kis híján örökre elveszett, miattad. Mit gondolsz, hogyan érzek most?

Mab mosolya ragadozó vigyorra szélesedett, és az én gyomrom görcsbe rándult félelmemben. Mit tesz velem? Jégbe zár? Megfagyaszt belülről? Kihűti a véretem, hogy soha fel ne melegedhessek újra, akármit is veszek magamra, vagy akármilyen forró helyre megyek? Megremegtem, azonban ekkor észrevettem, hogy a levegő vibrál köztünk, mint nagy hőségben szokott. Mab átítatta bűbájával, hogy manipulálja az érzelmeimet, hogy elképzeltesse velem a lehető legrosszabb sorsot. Nem is kellett megfenyegetnie vagy bármit mondania: én magam is kiválóan megrémítettem magamat.

Egy tiszta pillanatban eszembe jutott, hogy vajon Ash is ezt tette-e velem: hogy így érte-e el azt, hogy belésszeressek. Ha Mab képes volt effélére, a fiai biztosan örökölték ezt az adottságát. Vajon az Ash iránti szerelmem nem más, mint valamiféle bűbáj?

Meghan - most nincs itt az ideje, hogy ezen töpreng!

Mab engem figyelt, itta magába a reakcióimat. Még mindig reszkettem félelmemben, de kezdtem sejteni, mire készül a királynő. Ha elveszítem a hidegvéremet, és kegyelemért

könyörgök, egykettőre tündéralkut köt velem, mielőtt még rájönnék, mibe csöppentem. A tündérek között az ígélet halálosan komoly dolog, és nem fogom hagyni, hogy Mab belekényszerítsen valami olyan fogadalomba, amit azonnal meg is bánnék.

Mély lélegzetet vettem, hogy összeszedjem a gondolataimat, hogy amikor választ adok a Téltündérek Királynőjének, ne kezdjek összevissza hablatyolni, mint egy kétéves.

- Bocsáss meg nekem, Mab királynő! - kezdtem, gondosan megválasztva a szavakat. - Nem akartam kárt okozni sem neked, sem a tieidnek. Szükségem volt Ash segítségére, hogy megmenthessem az öcsémet a Vaskirálytól.

A Vaskirály említésére a Téltündérek mocomogni és morgolódni kezdtek mögöttem, óvatosan jobbra-balra nézve. Éreztem, hogy taréjok emelkednek meg, fogak villannak ki, karmok csusszannak elő. A hétköznapi tündérek számára a vas halálos mérge volt, amely kiszívta varázserejüket, és égette a húsukat. Egy teljes, vasból való királyság gondolata rettentő volt a számukra, és egy uralkodóé, akit Vaskirálynak hívnak, felért a szentségtöréssel. Átfutott az agyamon és elégedettséggel töltött el a gondolat, hogy a tündérvilág mumusai lettek a vastündérek, és visszanyeltem egy diadalmas mosolyt.

- Azt mondanám, hazug leány vagy - mondta Mab nyugodtan - ha nem hallottam volna éppen ugyanezt a saját fiam szájából. - Nyugodj meg, a Vaskirály alattvalói nem jelentenek fenyegetést a számunkra. Ash és a fivérei ebben a percben is kutatják őket a birtokainkon. Ha efféle

szörnyeteget találunk a határainkon belül, levadásszuk és elpusztítjuk.

A megkönnyebbülés hulláma öntött el, de nem Mab nyugtatása miatt. Ash úton volt. Jó oka volt tehát, hogy ne tartózkodjon az udvarnál.

- És mégis - Mab tekintetétől újra görcsbe ugrott a gyomrom képtelen vagyok elképzelni, hogyan maradhattál életben. Talán a Nyártündérek szövetségben állnak a vastündérekkel, együtt szövik a terveiket a Téli Udvar ellen. Ez rémesen mulatságos lenne. Vagy nem, Meghan Chase?

- Nem - feleltem halkan. Lelki szemeim előtt megjelent a Vaskirály, amint meghátrált, amikor a szívébe döftem a nyilat, és ökölbe kellett szorítanom a kezemet, hogy megfékezzem a remegését. Még mindig láttam a fájdalmában vonagló Masinát, és éreztem a bőröm alatt valami hideget és kígyószerűt kanyarogni. - A Vaskirály ugyanúgy elpusztította volna a Nyári Udvar is, mint a Télit. Azonban halott. Megöltem.

Mab szeme fekete csíkká szűkült. - És azt akarod, hogy elhiggyem, hogy te, egy félelmes, akinek semmi varázsereje nincs, megölted a Vaskirályt?

- Higgy neki! - csendült fel egy új hang. A gyomrom még egyet tekeredett, a szívem a torkomba szökött. - Ott voltam. Láttam, mi történt.

Körös-körül hangok hallatszottak, és a Téltündérek sorai úgy váltak szét, mint a hullámok. Nem bírtam megmozdulni. A földre gyökerezett a lábam, a szívem a torkomban dobogott, mert Ash herceg sudár, tiszteletet parancsoló alakja vonult be a terembe.

Megremegtem az idegességtől. Ash külsőre olyan volt, mint máskor: sötét szépség feketében és szürkében, sápadt arca élesen elütött hajától és ruháitól. Kardja, amelynek hüvelyje jeges-kéken derengett, az oldalán függött.

Annyira megkönnyebbültem, hogy látom, hogy mosolyogva tettem felé egy lépést - de jeges tekintete

megállított. Zavartan megtorpantam. Talán nem ismer meg.
A szemébe néztem, és vártam, hogy ellágyuljon az arca, és
megjelenjen rajta az a

mosoly, amelyet annyira szerettem. De ez nem történt meg. Fagyos tekintete átsöpört rajtam, csak egyetlen rövid, érdektelen pillantásra méltatott, aztán megkerült, és továbbment a királynő elé. A döbbenet fájdalmasan nyilallt belém; talán csak megjátssza magát az úrnő előtt, de akkor is köszönthetett volna. Megjegyeztem magamban, hogy ha egyedül leszünk, jól leszidom ezért.

- Ash herceg - dorombolt Mab, amikor a fia fél térdre ereszkedett a trónszék előtt. - Hát visszatértél. A fivéridek veled jöttek?

Ash felemelte a fejét, de mielőtt válaszolhatott volna, valaki közbevágott.

- Legifjabb fivérünk szinte elszökött tőlünk, hogy mielőbb a színed elé járulhasson, Mab királynő - szólalt meg egy magas, tiszta hang mögöttem. - Ha nem tudnám, hogy nem így van, még úgy vélném, nem kívánt a jelenlétünkben szólni hozzád.

Ash felemelkedett, az arca gondosan kifejezéstelenre igazítva. A terembe két újabb alak lépett be: a tündérek úgy rebbentek szét előlük, mint a madarak. Ashhez hasonlóan vékony, hosszú kardot viseltek, és a tartásuk is nemesi vérre vallott.

Az első, aki beszélt, alkatra Ashre hasonlított: magas, kecses és tiszteletet parancsoló. Vékony arca volt, hegyes álla, fekete haja tüskékben meredezett a fején. Hosszú, fehér ballonkabátot viselt, egyik hegyes fülében arany fülbevaló csillogott. A tekintetünk összeakadt, amikor elsietett előttem. Jégkék szeme úgy csillogott, mint a gyémánt, az ajka lusta, gúnyos mosolyra húzódott.

A második fivér magasabb volt az első kettőnél, inkább kecses, mint karcsú. Hosszú, hollófekete haja derékig érő lófarokba volt kötve. Egy hatalmas szürke farkas kísérte, amely keskeny, fenyegető borostyánszín szemekkel figyelte az őket körülvevőket.

- Rowan - mosolygott Mab az első hercegre, amint azok ketten Ashhez hasonlóan meghajoltak előtte. - Sage. Mindhárom fiam idehaza van végre. Milyen híreket hoztok a számomra? Megtaláltátok a vastündéreket a határainkon belül? Elhoztátok nekem apró, mérgező szívüket?

- Királynőm! - A legmagasabb szólalt meg, a legidősebb: Sage. - Határtól határig mindenhol felvertük Tír Na Nóg földjét, a Jégfennsíktól a Fagyott Mocsáron át a Törtüveg Tengerig, de nem leltünk semmiféle vastündért, amiről a testvérünk beszélt.

- Tudni szeretném, vajon kedves öcsénk, Ash nem túlzott-e egy kicsit - szólalt meg Rowan. A hangja illett az arcán ülő gunyoros mosolyhoz. - Minthogy a vastündérek légiói csak úgy eltűntek a semmibe.

Ash unott pillantást vetett Rowanre, de én éreztem, hogy a vér az arcomba szökik.

- Az igazat monda - bukott ki belőlem, és egyszerre minden szem rám szegeződött. - A vastündérek valóságosak és léteznek. Ha nem veszitek komolyan őket, előbb pusztultok el, mint hogy megértenétek, mi történik veletek.

Rowan összehúzott szemmel, baljósan rám mosolygott.

- És miért törődik azzal Oberon félvér lánya, hogy a Téltündérek élnek-e vagy halnak?

- Ebből elég! - csattant fel Mab. A királynő felállt, és egy kézlegyintéssel elbocsátotta a teremben összegyűlt tündérnépet. - Menjetek! Mindannyian. Hagyjatok magamra a fiaimmal!

A tömeg eloszlott - kiosontak, kicsusszantak, kimasíroztak mind. En této váz tam, próbáltam elkapni Ash pillantását, nem tudva eldönteni, hogy én is meg vagyok-e hív a

beszélgetésre. Végő soron én is tudok a vastündérekről. Amikor azonban magamra vontam a figyelmét, a jégherceg csak egy unott,

ellenséges tekintettel válaszolt, és összehúzta a szemét.

- Nem hallottad talán a királynőt, félvér? - kérdezte hidegen, és a szívem apró csomóvá húzódott össze. Tátott szájjal bámultam rá, el sem akartam hinni, hogy valóban Ash szól hozzám, de ő ugyanazzal a könyörtelenséggel folytatta. - Nem kívánjuk a jelenlétedet. Távozz!

Dühös könnyek csípték a szememet. Előreléptem.

- Ash...

Szikrázó szeméből a tiszta gyűlölet villámai lövelltek felém.

- Félvér, a megszólításom Ash *úrfi*. vagy *Felséged*. És nem emlékszem, hogy engedélyt adtam volna, hogy megszólíts. Ha legközelebb elfelejted, hol van a helyed, a kardommal foglak emlékeztetni rá, ezt ne feledd!

Elfordult, és egyetlen rideg, durva intéssel elbocsátott. Rowan kuncogott, Mab hűvös érdeklődéssel figyelt a trónszékből.

A torkom összeszorult, könnyáradatom kitöréssel fenyegetett. Reszketve az ajkamba haraptam, nehogy valóban el-szabaduljon. Nem fogok sírni. Nem sírhatok Mab, Rowan és Sage előtt. Erre vártak mind, láttam az arcukon, ahogy figyeltek. Nem mutathattam gyengeséget a Téli Udvar előtt, ha túl akartam élni ezt.

Különösen most, hogy Ash maga is a szörnyek egyikévé vált.

Minden méltóságomat összeszedve meghajoltam Mab királynő felé.

- Ez esetben bocsásson meg, Felséged! - mondtam, és a hangom csak alig remegett. - Magára hagyom önt a fiaival.

Mab biccentett, és Rowan gúnyosan, eltúlozva meghajolt felém. Ash és Sage tudomást sem vett rólam. Sarkon fordultam, és felemelt fejjel kimentem a trónteremből, a szívémen lépésről lépésre mélyült a hasadás.

MÁSODIK FEJEZET

A vallomás

Amikor felébredtem, a szobában világos volt, hideg sugarak áradtak be az ablakon. Az arcom forró volt, ragadós, a párnám vizes. Egy áldásos pillanatig nem tudtam felidézni a tegnap este történeteket, aztán, mint egy fekete hullám, az emlék visszatért.

Újra könnyek csípték a szememet. A fejemre húztam a takarót. Az éjszaka nagy részét a párnámba zokogva töltöttem, hogy fojtott hüppögésem ne hallja meg valaki a folyosón.

Ash kegyetlen szavai a szívembe döftek. Még most is alig bírtam elhinni, hogy úgy viselkedett a trónteremben, mintha csak valami féreg lennék a csizmája alatt, mintha valóban undorodna tőlem. Reménykedtem, vágyakoztam a visszaérkezésére, és most ezek az érzések görbe szögként karmolász-tak belülről. Elárulva éreztem magam, mintha minden, amin együtt keresztülmentünk a Vaskirály udvarába menet, csak komédia lett volna, a cseles Jégherceg

taktikája, hogy a Téli Udvarba csaljon. Vagy egyszerűen csak belefáradt, hogy rajta lógok, és továbblépett. Egy újabb emlékeztetés arra, mennyire szeszélyesek és szívtelenek tudnak lenni a tündérnépek.

Abban a magányos és zavart pillanatban Puck társaságára vágytam. Bárcsak velem lenne a gondtalan, ragadós mosolyú Puck, aki mindig meg tudott nevetetni. Emberként Robbie Goodfell, a szomszédom és a legjobb barátom volt, mindenen megosztottunk, mindent együtt csináltunk. Persze végül kiderült, hogy Robbie Goodfell tulajdonképpen nem más, mint Robin pajtás, a hírhedt Puck a Szentivánéji Álomból, és Oberon utasításait követte, amikor megvédett a tündérvilágtól. Aztán megszegte a királya parancsait, amikor elkísért Sohaföldre, hogy megkeressük Ethant, majd újra, amikor elsöktem a Nyári Udvarból, és Oberon őt küldte, hogy vigyen vissza. A hűségéért drága árat fizetett, amikor a Masina katonáival vívott csatában Vírus meglőtte, csaknem meg is ölte. Hátra kellett hagynunk őt, egy driád fájának védelmében, hogy felgyógyuljon, és ezért a döntésért még mindig mardosott a bűntudat. A szemembe friss könnyek szöktek, ahogy felidéztem. Puck nem halhatott meg! Ahhoz túlságosan hiányzott.

Kopogtak az ajtómon. Felijedtem.

- Meghaaaaaan - hallottam Tiaothin, a púkalány éneklő hangját.

- Éééébredj! Tudom, hogy ott vagy. Nyisd ki az ajtóóóóót!

- Menj innen! - kiáltottam ki, és megtöröltem a szememet. Nem megyek ki, érted? Nem vagyok jól.

Na persze, ez csak jobban felcsigázta. A kopogtatásból kaparászás lett, amibe még a fogam is belesajdult, a lány hangja pedig csak mélyebbé, követelőzőbbé vált. Tudtam, hogy egész nap is képes lenne ott ücsörögni, az ajtót kaparni és nyafogni, úgyhogy inkább kiugrottam az ágyból, végigmasíroztam a szobán, és feltéptem az ajtót.

- Mi van? - mordultam rá. A púka pislantott, végignézett kócos hajamon, könny maszatos, duzzadt arcomon, csillogó

orromon, aztán mindentudó mosolyra húzta a száját. Feldühödtem. Ha csak azért jött, hogy cukkoljon, nagyon rossz időpontot választott.

Hátraléptem, hogy becsapjam az orra előtt az ajtót, ő azonban még idejében bevetődött a szobába, és kecsesen felpattant az ágyamra.

- Hé! A francba, Tiaothin! Kifelé innét! - Hiába veszekedtem, a púka vidáman ugrálni kezdett a matracon, éles karmaival lyukakat szaggatva a takarókba.

- Meghan sze-reel-meeees - dalolta, amitől a szívem megállt egy pillanatra. - Meghan sze-reeel-meeees, Meghan és Aaaash, mindig együtt jár...

- Tiaothin, hallgass! - Becsaptam az ajtót, és elindultam felé, le sem véve róla a szememet. A púka kuncogott, és leült törökülésben a párnámra. Aranyos zöld szeme csibészesen csillogott.

- Nem vagyok szerelmes Ashbe - közöltem, és összefontam a karomat. - Nem hallottad talán, hogy úgy beszélt velem, mintha csak egy darab szemét lennék? Ash egy szívtelen, arrogáns gazfickó, és én utálom!

- Hazug! - vágta rá a púka. - Hazug, hazug ember! Láttam a szemedet, amikor belépett. Ismerem ezt a nézést. Te fülig beléestél. - Tiaothin vigyorogva billegette az egyik fülét, én pedig megborzongtam. A lány úgy vigyorgott rám, hogy kivillantak a fogai. - De igazán nem a te hibád. Ash egyszerűen ilyen. Semmiféle buta halandó nem tud úgy ránézni, hogy *ne* essen azonnal fülig bele. Mit gondolsz, hány szívet tört már össze eddig?

A kedvem még inkább elkomorult. Azt gondoltam, különleges vagyok. Azt gondoltam, Ash érzett irántam

valamit, még ha csak egy egészen kicsi valamit is. Most azonban rájöttem, hogy valószínűleg nem voltam más, mint egy újabb ostoba emberlány Ash hódolóinak hosszú sorában.

Tiaothin ásított, és kényelembe helyezte magát a párnáimon.

- Most szólok, hogy ne pocskold az idődet elérhetetlen álmok kergetésére! - dorombolta összehúzott szemmel. - Amellett - folytatta - Ash mást szeret. Hosszú, hosszú ideje már. Sosem felejtette el.

- Ariella - suttogtam.

A púka meglepődött.

- Mesélt neked róla? Nahát. De akkor tudhatnád, hogy Ash sosem fog beleszeretni egy egyszerű félemler lányba, hiszen Ariella volt a Téli Udvar legszebb nemestündérje. Soha nem árulná el az emlékét, akkor sem, ha a törvény nem állna az útjába. Te is tudod, mi a törvény, nem?

Nem tudtam semmit semmiféle törvényről, de nem is érdekelt. Az volt az érzésem, a púka alig várja, hogy megkérdezzem, azonban nem akartam belemenni a játékába. Csakhogy Tiaothin eltökéltnak tűnt, és zökkenőmentesen folytatta.

- Te Nyár vagy. Mi Tél vagyunk. A törvény ellen való, hogy ez a kettő valaha is összetartozzon. Nem mintha sokan próbálkoznának, de néha van a Nyári Udvarban, akit fejbe talál egy hullócsillag, és belezúg egy Téltündérbe, vagy fordítva. Mindenféle bajok vannak ezzel. A Tél és a Nyár nem egymásnak lett teremtvé. Ha rájönnek ezekre, a magas rangú urak megkövetelik, hogy az érintettek tagadják meg a szerelmüket. Ha nem engedelmeskednek, kitagadják őket, ki egyenesen az emberi világba mindörökre, hogy ott folytassák a botrányos viszonyt... feltéve, ha nem végzik ki őket ott helyben. Szóval láthatod - mondta még, végig rám szegezve metsző pillantását -, Ash sosem árulná el a királynőjét és

udvarát egy *ember* miatt. A legjobb lesz, ha elfelejted őt. Talán találász magadnak egy butácska emberfiút a halandók között, mármint ha Mab valaha elereszt.

Addigra már olyan nyomorultul éreztem magam, hogy ha kinyitottam volna a számat, vagy sikoly, vagy sírás tört volna ki belőlem. Sav égette a torkomat, a szemem bedagadt. Ki kellett szabadulnom onnan, el Tiaothin brutális igazságai elől, mielőtt darabjaimra hullok.

Az ajkamba haraptam, hogy visszatartsam kicsordulni kész könnyeimet, és kimenekültem a Téli Udvar termeibe.

Majdnem hasra estem egy goblinban, aki rám sziszegett és a fogait vicsorgatta: csorbult agyain fény derengett a homályban. Bocsánatkérést mormolva elsiettem. A folyosón egy magas hölgy lebegett, szellemfehér ruhában. A szeme vörös volt és duzzadt, és gyorsan befordultam egy sarkon, hogy elkerüljem.

Ki kellett jutnom. Ki, a tiszta hidegbe, csak néhány percre, mielőtt megbolondulok. A sötét folyosók és zsúfolt termek klausztrofóbiássá tettek. Tiaothin egyszer megmutatta az utat: egy hatalmas, faragott, dupla ajtó, az egyik fele nevető arcot ábrázol, a másik rémes vicsort. Magamtól hiába kerestem, nem találtam meg. Gyanítottam, hogy Mab megbűvölte, hogy rejtőzzön el, vagy az ajtó maga játszott velem őrült bújócskát - a tündérek földjén az ilyesmi előfordul. Dühítő volt. A hálósobám ablakából láthattam a csillogó hóval borított várost, azonban soha nem juthattam el oda.

Zörgést hallottam magam mögül, és amikor megfordultam, egy csapatnyi vörös sapkást láttam a folyosón, ragyogó sárga szemükben az éhség és a düh lángjai égtek. Nem láttak még meg, de amint megpillantanak, egyedül, távol a szobám biztonságától... a vörös sapkások *mindig*

éhesek. Összeszorult a szívem a félelemtől, és sietve befordultam egy újabb sarkon...

És ott állt a síkos folyosó túloldalán: a dupla ajtó a nevetős

és a vicsorgó arccal, mintha egyszerre gúnyolna és fenyegetne. Most, hogy megtaláltam, elbizonytalanodtam. Ha kimegyek, vajon visszajutok-e? A palotán túl a Téltündérek tébolyult, rémítő városa terült el. Ha nem jutok vissza, halálra fagyok. Vagy még rosszabb dolog történik.

Izgatott kiáltás csendült. A vörös sapkások megláttak.

Átsiettem a folyosón, igyekezve nem elcsúszni, mert a padló színes jéglapokkal volt kirakva. Egy nádszálvékony, fekete öltönyös inas várt szenvtelenül, fénytelen ősz haja a vállára hullott. Nagy, kerek, tükörszerű szemével pislogás nélkül bámult rám. Nem törődtem vele, hanem megragadtam a vigyorgó arc kilincsét, és megrántottam. De az nem nyílt ki.

- Ki kíván menni, Miss Chase? - kérdezte az inas, kopasz tojásfejét kissé oldalra döntve.

- Egy kicsit - feleltem, még mindig az ajtót feszegetve, amely ekkor dühítő módon elkezdett nevetni rajtam. Nem riadtam meg, hiszen ennél már sokkal furábbakat is láttam, de igazán felbosszantott. - Azonnal visszajövök, ígérem.

Meghallottam a vörös sapkások ujjongó röhögését az ajtó vonításával keveredve, és rúgtam.

- Nyílj ki, te átkozott!

Az inas sóhajtott.

- Miss Chase, nem a megfelelő ajtót inzultálja. - Kinyúlt, és kitárta a vicsorgó ajtószárnyat, amely rám mordult, amikor elfordult a sarokvasain. - Kérem, legyen óvatos a kiruccanása alatt! Az úrnő felettébb rossz néven venné, ha ön, nos, elmenekülne. No, nem mintha ilyesmit forgatna a fejében, ebben biztos vagyok. Hiszen az úrnő védelme az egyetlen, ami miatt nem fagy meg... vagy nem falják fel.

A folyosóra besüvített a jeges szél. Kint sötét és hideg táj

várt. Hátrapillantottam a vörös sapkásokra, akik az árnyékban vártak rám ragyogó, tűhegyes fogakkal teli vigyorral. Megremegtem, és kiléptem a Hóba.

Olyan hideg volt, hogy majdnem azonnal vissza is fordultam. A leheletem felhőkben kavargott, jeges levegő marta meztelen bőrömet: csípett és égetett. Előtte ősi, fagyott tér terült el, a fák, a virágok, a szobrok és szökőkutak mind tiszta jégburokba zárva. Itt is, ott is hatalmas, recés kristályok - némelyik még nálam is magasabb - nyúltak az ég felé. Egy szökőkút szélén fehérbe öltözött tündérek csoportja ücsörgött, hosszú, azúrszín hajuk a hátukon hullámozott. Amikor megpillantottak, tenyerük mögé rejtették gunyoros mosolyukat, és felálltak. A félhomályban kéken derengtek a körmeik.

A másik irányba indultam, bakancsom alatt ropogott a hó, mély nyomokat hagytam magam után. Korábban még csodálkoztam volna rajta, hogyan hullhat a föld alatt hó, de már régen beletörődtem, hogy Tündérföldön semminek sincs értelme. Azt ugyan nem tudtam, hová is tartok, de menni még mindig jobb ötlet volt, mint ácsorogni.

- Hova-hova, félvér?

A hó felkavarodott, és az arcomba csapódott. Hunyorognom kellett. Amikor a vihar alábbhagyott, négy tündérlány vett körül, azok, akik korábban a szökőkútnál üldögéltek. Magasak voltak, elegánsak és szépek, úgy álltak körülöttem, mint halovány arcú, kék hajú farkasok csapata, fagycsókolta ajkuk dühös grimaszba torzult.

- Ó, Jégszeder, igazad volt! - mondta az egyik, és úgy húzta fel az orrát, mintha valami bűdöset szagolt volna. -

Valóban úgy búzlik, mint egy döglött disznó a nyár közepén.
Nem is tudom, hogy képes Mab kiállni.

Ökölbe szorítottam a kezem, hogy megőrizsem a nyugalمامat. Erre nem voltam felkészülve. *Krisztusom, olyan volt, mint a középiskolában. Hát sosem lesz vége? Szent ég! Hiszen ezek ősrög tündérek, és mégis úgy viselkednek, mint a gimis pomponlányok.*

A csapat legmagasabbika, egy sudár tündér, akinek azúr hajában méregzöld csíkok húzódtak, hideg kék szemmel méregetett, majd közelebb lépett, olyan közel, hogy az már zavart. Nem léptem hátra, és a lány szeme összeszűkült. Egy éve még talán jóindulatú bólogatással egyetértettem volna mindennel, amit csak mondanak, csak eressenek el, de a dolgok azóta megváltoztak. Már nem ezek a lányok voltak a legijesztőbbek, amit láttam. Messze nem.

- Segíthetek? - kérdeztem a legnyugodtabb hangon, amit csak elő tudtam préselni magamból.

Mosolygott. Nem volt szép a mosolya.

- Csak kíváncsi vagyok, hogy a hozzád hasonló félvér hogyan veszi magának a bátorságot, hogy Ash herceghez rangbéliként szóljon. - Szípgott, és undorodva elhúzta a száját. - Ha Mab helyében lettem volna, befagyasztottam volna a torkodat, már csak annyiért is, hogy ránéztél.

- De nem vagy a helyében - feleltem, és álltam a pillantását. - És minthogy én vendég vagyok itt, alig hiszem, hogy az úrnőnek tetszene, akármit is tervezel ellenem. Szóval miért nem teszünk egymásnak egy szívességet, és nézzük levegőnek egymást? Ez sok gondot megoldana.

- Nem érted, te félvér? - most Jégszeder lépett elő, és lenézőn pillantott rám. - Ha a hercegemre csak ránézel is, az már háború. Attól, hogy *hozzá is szóltál*, egyenesen felfordul a gyomrom. Nem fogod fel, hogy undorodik tőled, és ez így is

van rendjén, mert romlott nyári vér csörgedezik az ereidben, és emberbűz árad a testedből? Tennünk kell valamit ez ellen, nem igaz?

A hercegem? Ezt Ashre mondta? Rábámultam. Nagy volt a kísértés, hogy beszéljek valami olyasmit, mint „*furcsa, Ash sosem beszélt rólad*”- Hiába viselkedett úgy, mint valami gazdag, elkényeztetett, gonosz lány az iskolámból, a pupillátlanná sötétülő szeme emlékeztetett arra, hogy igenis tündér.

-Tehát... - Jégszeder hátralépett, és jóságos mosolyt vetett rám. - A következőt fogjuk tenni. Te, félvér, megígéred nekem, hogy többé még csak a szemedet sem emeled az én drága Ashemre, soha de soha. Ha megszeged az ígéretedet, én kiszedem az engedetlen szemeidet, és nyakláncot csinállok belőlük. Azt hiszem, tisztes üzlet, nem?

A többi lány kuncogott, és a hangjuk valahogy éhesnek tűnt, mintha elevenen akartak volna felfalni. Megmondhattam volna Jégszedernek, hogy nem kell aggódnia. Megmondhattam volna neki, hogy Ash utál engem, és nem kell fenyegetnie, hogy távol maradjak a hercegtől. Nem tettem. Ehelyett kihúztam magam, és megkérdeztem:

- És ha szerintem nem az?

Csend borult ránk. Éreztem, ahogy a levegő még jobban lehűl, és felkészültem a robbanásra. Valahol legbelül tudtam, hogy ostobaság kikezdeni egy tündérrel. Valószínűleg szétrúgják a fenekemet, vagy megátkoznak, vagy valami igazán csúf dolgot tesznek velem. Nem érdekelt. Elegendő volt belőle, hogy folyton piszkálnak, hogy a végébe szaladgálok

bőgni. Ha ez a tündértyúk küzdeni akart, hát rajta! Nekem is vannak körmeim.

- Hát, ez szórakoztató. - Egy lágy, magabiztos hang törte meg a csendet egy pillanattal azelőtt, mielőtt elszabadult volna a pokol. Mind összerezzentünk, amikor egy magas, karcsú,

fehérbe öltözött tündér öltött alakot a hóból. Hosszú kabátját csattogtatta a szél, arcán döllyfős mosoly fénylett.

- Rowan herceg!

A herceg mosolya még szélesebbre húzódtott, és jégkék szeme egészen összeszűkül.

- Bocsássatok meg, lányok! - lépett oda mellém, mire a négy tündérlány hátrált egy lépést. - Nem szeretném tönkretenni a partitokat, de el kell rabolnom a félvért egy kis időre.

Jégszeder a hercegre mosolygott. Már nyoma sem volt az előbbi gyűlölködésének.

- Természetesen, Felség - felelte kedveskedve, mintha éppen valami csodás ajándékot kapott volna. - Ahogy parancsolja. Mi csak társaságként szegődtünk mellé.

Öklendezni lett volna kedvem, de Rowan úgy mosolygott vissza, mintha hinne neki, és a falka vissza sem nézett, csak elsétált.

Amint eltűntek, a herceg mosolya fintoiba torzult, és olyan oldalpillantást vetett rám, amitől azonnal visszatért minden éberségem. Lehet, hogy kimentett Jégszeder és a többi hárpia karmai közül, de aligha lovagiasságból.

- Szóval te vagy Oberon félvére - dorombolta, megerősítve a gyanúmat. A tekintete úgy vándorolt fel-alá rajtam, mintha le akarna vetkőztetni a szemével, és rettenetesen kiszolgál-tatottnak éreztem magam. - Láttalak tavaly az Elíziium alatt. Mintha... nem is tudom, magasabb lettél volna.

- Sajnálom, hogy csalódást okoztam - jegyeztem meg fagyosan.

- Ó, nem okoztál csalódást - mosolygott Rowan, és a tekintete megpihent a mellemen. - Egy kicsit sem. - Újra elvigyorodott, és hátralepett, maga után intve engem. - Jöjj, Hercegnő! Sétáljunk! Szeretnék neked megmutatni valamit.

Nagyon nem akartam ezt, de nem tudtam volna miként udvariasan visszautasítani a Téli Udvar egyik hercegét, különösen az után, hogy éppen az imént szabadított meg a falkától. Úgyhogy követtem az udvar másik felébe, ahol a havas tájképet fagyott szobrok díszítették. Az egész furcsa, földöntúli volt. Néhányan büszkén, egyenesen álltak, mások nyomorú félelemben, megtörten, mintha karjukkal próbálták volna védeni magukat. A vonásaik olyannyira valóságok, életszerűek voltak, hogy beleborzongtam. *A Tél királynőjének ijesztő stílusa van.*

Rowan megállt az egyik szobor előtt, amelyet füstös jégréteg borított. Az áttetsző bevonat alatt alig lehetett kivenni a vonásokat. Rémülten jöttem rá, hogy ez egyáltalán nem szobor. A jégbörtönből egy ember bámult kifelé, a szája félelemsikolyra nyitva, egyik keze maga elé emelve. Kék szeme meredten bámult rám.

Aztán pislogott egyet.

Hátratántorodtam, a torkomban sikoly dagadt. Az ember újra pislogott, és a tekintete könyörgőn kapcsolódott az enyémbe. Láttam, hogy reszketnek az ajkai, mintha mondani szeretne valamit, de a jégben nem bírt mozdulni, csak állt ott fagyottan, kiszolgáltatottan. Azon gondolkodtam, vajon hogyan képes lélegezni.

- Ragyogó, nem? - kérdezte Rowan, és a szobrot csodálta.
- Ez Mab büntetése azok számára, akikben csalódnia kellett. Látnak, éreznek, hallalak mindent, ami körülöttük történik, tehát teljesen tudatában vannak a sorsuknak. A szívük ver, az agyuk gondolkodik, de nem öregszenek. Mindörökké meg vannak fagyasztva az időben.

- Hogy kapnak levegőt? - suttogtam a tátogó embert bámulva.

- Nem kapnak - mosolygott Rowan. - Természetesen nem, hiszen orruk-szájuk tele van jéggel. De azért próbálkoznak. Olyasmi ez, mint örökké fuldokolni.

- Ez szörnyű!

A tündérherceg megvonta a vállát.

- Hát, csak annyit mondhatok, hogy ne bosszantsd fel Mabot. - Azzal jelentősegteljesen rám emelte jeges tekintetét, és kényelmesen elhelyezkedett a szobor lábánál.

- Tehát, hercegnő - folytatta árulj el nekem valamit, légy oly szíves! - A semmiből előhúzott egy almát, és mosolyogva beleharapott. - Azt hallom, te és Ash elmentetek a Vaskirály birodalmába és vissza. Legalábbis ő ezt állítja. Mondd csak, mit gondolsz a fivéremről?

Megéreztem, hogy hátsó szándék rejlik a kérdés mögött, és karba fontam a kezemet. - Miért akarod tudni?

- Csak a társalgás kedvéért. - Rowan elővarázsolt még egy almát, és odadobta nekem. Ügyetlenül kapkodtam utána. Rowan vigyorgott. - Lazíts! Egy házimanó idegösszeomlást kapna tőled. Szóval a fivérem úgy viselkedett, mint egy troll, vagy tudta, mi a módja?

Éhes voltam. A gyomrom korgott, és az alma hűvös volt és friss. Mielőtt észrevettem volna, mit csinálok, beleharaptam. Édes, ragacsos lé folyt a számba, és csak halvány kesernyés utóíze volt. - Tökéletes úriember volt - feleltem még teli szájjal, a hangom saját magam számára is idegennek tűnt. - Segített megmenteni az öcsémet a Vaskirálytól. Ez nélküle nem sikerülhetett volna.

Rowan hátradőlt, és lustán mosolygott rám. - Mesélj!

Nem tetszett a mosolya. Valami nem volt rendben. Miért mondom ezt el neki? Próbáltam elhallgatni, megfékezni a nyelvemet, de a szám csak járt tovább, és a szavak akaratom ellenére is kibuggyantak belőlem.

- Az öcsémet, Ethant a Vaskirály rabolta el - mondtam, és rémülten hallottam a saját hadarásomat. - Azért jöttem Sohaföldre, hogy visszaszerezzem őt. Amikor Mab elküldte

Asht, hogy elkapjon, én csellel kényszerítettem bele egy megállapodásba, hogy ha segít megtalálni Ethant, én vele megyek a Téli Udvarba. Beleegyezett, hogy segít, de amikor a Vaskirály birodalmába értünk, abba belebetegedett. Masina Vaslovagjai elfogták. Én belopóztam Masina kastélyába, és egy mágikus nyílveesszővel megöltem őt, megmentettem az öcsémet és Asht, aztán idejöttünk.

A számra tapasztottam a kezem, de ekkor már minden hiábavaló volt. Rowan önelégülten mosolygott.

- Nahát, nahát! - dünnyögte. - Az én kicsi öcsém hagyja magát efféle alkukba csalni, egy gyöngye félvér által, hogy megmentsen egy halandó gyermeket, és majdnem bele is hal. Mennyire nem jellemző Ashre. Hercegnő, mesélj még!

Még mindig a szájamon tartottam a kezemet, akkor is, amikor a szavak megindultak. Rowan nevetett. Leugrott a szobor talapzatáról, és gonosz vigyorral sétált felém. - Ugyan, hercegnő, tudod, hogy nincs értelme ellenállni. Ne tedd még nehezebbé!

Legszívesebben megütöttem volna, csakhogyan féltem, ha elveszem a kezemet a számról, elárulok még valamit. Rowan egyre csak közeledett, a vigyora most már egy ragadozóéra hasonlított leginkább. Elhátráltam, de megszédültem és hányinger tört rám. Megbotlottam, alig tudtam megtartani az egyensúlyomat. A herceg pattintott az ujjával, és a talaj a lábam alatt jéggé vált, majd a jég beborította a bakancsomat is, és a helyemre fagyasztott. Rémülten figyeltem, ahogy a fagy felkúszik a térdemig, és éles csilingeléssel a csípőm felé araszol.

Hideg volt! Reszkettem, a húsomba apró fájdalomtűk szúrtak a ruháimon át. Levegőért kaptam, kétségbeesve

próbáltam kiszabadulni, de természetesen lehetetlen volt. A
gyomrom

görcsbe rándult, újabb szédítő hányingerhullám öntött el. Rowan hátradőlt, úgy figyelte a küzdelmemet.

- Megállíthatom, ugye tudod? - kérdezte, miközben az almája utoljára rágcsálta. - Csak annyit kell tenned, hogy megválaszolsz pár ártatlan kérdést. Nem értem, miért olyan nagy dolog ez, hacsak nincs rejtegetnivalód. Mit akarsz eltitkolni, félvér?

A hideg már elviselhetetlen volt. Az izmaim rángatóztak a csontfagyasztó didergéstől. A karom remegett, a kezem lehullott a szám elől.

- Ash - súgtam, csakhogy abban a pillanatban a jégbörtönöm szétrepedt. Mint a cserepeire törő porcelán, csilingelve potyogott le az ezer éles jégzilánk, csillogva a gyenge fényben. Felkiáltottam, és a jég ölelésétől immár megszabadulva hátraléptem, amikor újabb kecses, sötét alak lépett ki az árnyékok közül.

- Ash! - mosolygott Rowan közeledő fivérére, és a szívem megugrott. Egy pillanatra látni véltem, hogy Ash szeme dühében összeszűkül, de aztán közelebb ért, és rájöttem, hogy semmi sem változott: épp olyan hideg, távoli, unott, mint az előző estén.

- Micsoda véletlen! - folytatta Rowan, az arcán még mindig ott ült az a visszataszítóan önelégült grimasz. - Gyere és csatlakozz hozzánk, öcsém! Éppen rólad beszéltünk.

- Mit művelsz, Rowan? - sóhajtott Ash, és hangjában nem csendült más, csak bosszúság. - Mab megmondta, hogy ne zargassuk a félvért.

- Én zargatom? - pislogott Rowan hitetlenkedve. Kék szemét tágra nyitotta, mintha ő lenne maga a megtestesült ártatlanság. - Én nem zaklatok senkit. Éppen egy sziporkázó

beszélgetést folytattunk. Nem igaz, hercegnő? Miért nem mondod el neki is, amit épp az imént meséltél el nekem?

Ash pillantása rám villant, és a bizonytalanság árnyékát láttam átsuhanni az arcán. Az ajkaim akaratom ellenére szétnyíltak, és megint a számra csaptam a tenyeremet, hogy megállítsam a kitörni készülő szavakat. Könyörgőn a szemébe néztem, és megráztam a fejemet.

- Ugyan már, hercegnő, ne légy félénk! - dorombolta Rowan. - Úgy vettem észre, sok mondanivalód van a mi kedves Ashünkről. Gyerünk, meséld el neki!

Visszabámultam, és azt kívántam, bárcsak megmondhatnám, mit is tegyen magával, de addigra már olyan erősen gyötört a hányinger és a szédülés, hogy minden erőfeszitésemre szükségem volt, hogy talpon bírjak maradni. Ash tekintete megkeményedett. Ellépett mellőlem, majd lehajolt, és felvett valamit a hóból.

Maga elé tartotta: a gyümölcs volt, amit én elejtettem, egyetlen harapás hiányzott belőle, mint Hófehérke mérgezett almájából. Csakhogy immár nem alma volt, hanem egy nagy, foltos mérges gomba, húsos belseje csontfehér. Görcsös öklendezés tört rám, és majdnem kihánytam az egy falatot, amit lenyeltem.

Ash nem mondott semmit, csak Rowanre meredve feltartotta a gombát, és felvonta a szemöldökét. Rowan sóhajtott.

- Mab nem kötötte ki, hogy nem alkalmazhatunk szószakítót - mondta, és megvonta a vállát. - Amellett azt hiszem, érdekelni fog téged, amit a kis Nyárkirálylány elmondott rólad.

- Miért érdekelne? - Ash elhajította a gombát, és ismét unott arcot öltött. - Ez a beszélgetés nem fontos. Az alku, ami idehozta, az én alkum volt, és már teljesítettem. Akármit

is tettem vagy mondtam, mind azért történt, hogy az udvarba juttassam.

Levegőért kaptam, a kezem lehullott az arcom elől, úgy bámultam rá. Hát igaz volt. Végig csak játszott velem. Semmi,

semmi nem volt igaz abból, amit mondott nekem a Vaskirály birodalmában, semmi, amin osztoztunk. Éreztem, hogy jeges marok szorítja össze a szívemet, és megráztam a fejemet, hogy kisöpörjem, amit hallottam.

- Nem - mormoltam, olyan halkán, hogy senki se hallja. Nem igaz. Ash, mondd el, hogy csak hazudtál!

- Mab nem törődik vele, milyen úton érem el a célokat, amíg elérem - folytatta Ash, tudomást sem véve a kínomról.

- Amit rólad ellenben nem lehet elmondani.

Karba fonta a kezét és megvonta a vállát, mint akinek minden mindegy.

- Most pedig, ha végeztünk, a félvért vissza kellene juttatni a kastélyba. Mab nem lesz boldog, ha halálra fagy.

- Ash - suttogtam, amikor elfordult. - Várj! - Még csak rám se pillantott. A szememben könnyek gyülekeztek, és szédüléssel küzdve botorkáltam utána. - Ash! Szeretlek!

A szavak csak úgy kibuktak belőlem. Nem akartam kimondani, de amint megtettem, a gyomrom görcsbe rándult hitetlenkedésemben és rémületemben. Megint a szám elé kaptam a kezem, de immár túlságosan késő volt. Rowan olyan szélesen vigyorgott, mint eddig még soha, rémes önelégültséggel, mintha megkapta volna a világon elképzelhető legtökéletesebb ajándékot.

Ash, még mindig háttal nekem, megdermedt. Egy pillanatra láttam, hogy a keze ökölbe szorul.

- Hát, ez rossz hír a számodra - állapította meg szárazon. - De hát a Nyári Udvar mindig is gyenge volt. Ugyan, mi dolgom lenne nekem Oberon félvér lányával? Undorító vagy, ember.

Olyan volt, mintha a szívemet szorongató jeges kéz most kitépte volna azt a mellkasomból. Fájt. Valódi, éles fájdalommal nyilallt belém. A térdem megcsuklott, és a hóra zuhantam, a jégkristályok a tenyerembe szúrtak. Nem kaptam levegőt, még sírni sem tudtam.

Semmi másra nem voltam képes, mint hogy ott térdeljek, amíg a hideg a farmeremen át a bőrömig ér, és halljam Ash visszhangzó szavait a fejemben.

- Ó, ez kegyetlen volt, Ash! - szólalt meg Rowan elragadtatva. - Azt hiszem, összetörted a szegény hercegnő szívét.

Ash válaszolt valamit, de nem értettem, mit is, mert újabb szédüléshullám tört rám, és a talaj pörögni kezdett alattam. Leküzdhettem volna, de teljesen érzéketlenné váltam, és nem érdekelt semmi. *Jöjjön hát a sötétség, jöjjön és vigyen magával!* Aztán fekete takaró borult rám, és elveszítettem az eszméletemet.

HARMADIK FEJEZET

Az Évszakok Jogara

Egy ideig alvás és ébrenlét között lebegtem. Homályos, félig elfelejtett álmok úszkáltak a szemem előtt, belebeszövődve a valóságba, amíg már nem tudtam szétválasztani őket egymástól. Álmodtam a családomról, Ethanról, anyáról, és a mostohaapámról, Luke-ról is. Álmomban nélkülem folytatták tovább az életüket, és lassan azt is elfelejtették, hogy ki vagyok, és hogy valaha léteztem. Alakok és hangok lebegtek a tudatküszöbömön. Tiaothin szölongatása, hogy hagyjam ezt, mert unja már; Rowan válasza Mab királynőnek, hogy nem sejtette, hogy ennyire erősen fog hatni rám egy egyszerű gomba; másvalaki azt mondta az úrnőnek, hogy talán sosem ébrednek fel. Néha álmomban Ash is a szobába lépett, megállt az egyik sarokban az ágyam mellett, és csak nézett rám ragyogó ezüst szemével. Delíriumomban mintha azt súgta volna, hogy sajnálja.

- Az emberek olyan törekenyek, nem? - mormolta egy hang egyik éjjel, amikor éppen az öntudat határán lebegtem.

- Egy aprócska harapás a szószakítóból, és máris kómába esnek. Szánalmas. - A hang gazdája horkantott. - Azt hallottam, ez itt beleszeretett Ash hercegbe.

Kíváncsi lennék, mit tesz vele Mab, ha magához tér. Nem túl boldog, amiért a Nyárfattyú a nyálát csorgatja a kedvenc fia után.

- Hát, az biztos, hogy igencsak alkalmatlan időpontot választott a Csipkerózsika-szerephez - felelte egy másik hang. - Nyakunkon a Váltás. - Megvetőn szipogott. - Ha egyáltalán magához tér, Mab talán kivégzi, amiért feldühítette. Akárhogy is, szórakoztató lesz.

A nevetésük hangja elhalkult, és én újra a sötétségbe zuhantam.

Ismét eltelt egy örökkévalóság - kisebb megszakításokkal. Hangokat hallottam magam mellett, de minden csak jelentéktelen zajnak tűnt. Tiaothin újra és újra megbökdösött, de úgy, hogy véresre karmolt közben, de a fájdalmat valaki más érezte. Pillanatképek a családomról. Anya a verandán egy rendőrrel, akinek azt magyarázza, hogy semmiféle lánya nem vészett el. Ethan a szobámban játszik, csakhogy az most már irodának van berendezve, új festés a falon, új bútorok - minden személyes holmim eltűnt.

Ahogy az öcsémet néztem, valami tompa lüktetés éledt a mellkasomban. Máshol, máskor ez szomorúság vagy vágyódás lett volna, csakhogy itt és most képtelen voltam bármit is érezni, csak távoli kíváncsisággal figyeltem a féltestvéremet. Egy ismerős plüssnyúllal társalgott, és ezen fennakadtam. Az a nyúl tönkrement, nem?

- Elfelejtettek - mormolta egy hang a sötétben, egy mély, ismerős hang. Megfordultam, és Masinát láttam ott állni, a kábeleit mind rendben összetekerve mögötte, az ajkán halvány mosoly. Ezüst haja fényt sugárzott a sötétbe.

Összevontam a szemöldökömet. - Te nem vagy itt! -
dadogtam, es elhátráltam. - Megöltelek téged. Te nem vagy
igazi!

- Nem, drágám - rázta a fejét Masina. - Megöltél, de most
már mindig veled leszek. Ezen nem lehet változtatni. Eggyé
váltunk.

Reszketve elhúzódtam.

- Tűnj el! - csattantam fel, és visszahúzódtam a sötétbe. A Vaskirály figyelmesen nézett rám, de nem követett. - Te nem vagy itt! - ismételtem. - Ez csak egy álom, te pedig meghaltál! Tűnj el!

Megfordultam, és menekültem, amíg végül a Vaskirály halvány ragyogása el nem tűnt a semmiben.

Újabb örökkévalóság telt el, vagy talán csak néhány másodperc, amikor zavarodottságom függönyén át megéreztem valakinek a jelenlétét a sötétben. *Anyu?* jutott eszembe, mint kislány koromban. Vagy csak Tiaothin jött, hogy újra megpiszkáljon. *Hagyjatok!* - mondtam, és visszahúzódtam az álmaimba. *Nem akarlak látni benneteket. Senkit sem akarok látni. Hagyjatok békén!*

- Meghan - suttogta egy szívbemarkolóan ismerős hang, amely kirántott a semmiből. Azonnal felismertem, és azonnal rájöttem arra is, hogy megint csak képzelődöm. Hiszen ennek a hangnak a valódi gazdája sosem jönne el, sosem szólna hozzám.

Ash?

- Ébredj! - mondta halkan a herceg, és a hangja áthatolt a sötétség rétegein. - Ne csináld ezt! Ha nem ébredsz fel hamarosan, el fogsz halványulni, és örökké lebegni fogsz. Harcolj! Gyere vissza hozzánk!

Nem akartam felébredni. A való világban semmi nem várt, csak fájdalom. Ha alhattam, nem éreztem semmit. Ha alhattam, nem kellett szembenéznem Ashsel és az arcára kiülő hideg utálattal, ahányszor csak rám néz. A sötét volt a menedékem, a szentélyem. Visszahúzódtam, el Ash hangjától, mélyebbre a nyugtató feketeségbe. És a tudatalanság ködén át halk zokogást hallottam.

- Kérlek! - Egy kéz markolta meg az enyémet, erős, igazi

kéz, amely visszarántott a jelenbe. - Tudom, mit gondolhatsz most rólam, de... - A hang megtört, szaggatott sóhajt hallottam. - Ne menj el! – súgta - Meghan, ne menj el! Gyere vissza hozzám!

Én is felzokogtam, és kinyitottam a szememet.

A szoba sötét volt és üres. Tündérfény szüremlett be az ablakon, mindent kékezüstre festve. A levegő szokás szerint jéghideg volt. *Álmodtam tehát*, futott át az agyamon, ahogy a tudatomat régóta borító köd lassan feltisztult, és én ott maradtam kétségbeejtően éberem és tiszta tudattal. *Csak álom volt, semmi más.*

Úgy éreztem, elárultak. A semmiért hagytam ott a kedves sötétséget. Vissza akartam térni, vissza a semmibe, ahol nem érhet el a fájdalom, csakhogymost, hogy már felébredtem, nem volt visszaút.

Éles fájdalom szúrt a mellkasomba. Levegőért kaptam. Ezt jelenti, amikor valakinek a szíve meghasad? Bele lehet halni ebbe a fájdalomba? Korábban mindig megjátászásnak hittem, amikor az iskolában a lányok szakítottak a barátaikkal, és hetekig sírtak utánuk. Nem gondoltam, hogy tényleg ekkora felhajtást kell csinálni miatta. Csakhogymezelőtt még sosem voltam szerelmes.

Mitévő legyek most? Ash gyűlöl. Minden, amit mondott és tett, csak azt a célt szolgálta, hogy a királynő elé hozzon. Csaló. Kihasztnált a saját céljainak eléréséhez.

És a legszomorúbb az volt az egészben, hogy még mindig szerettem.

Elég ebből, parancsoltam magamra, mert újra könnyek gyűltek a szemembe. *Hagyd ezt! Ash nem érdemli meg. Semmit*

*sem érdemel. Lelketlen tündér, aki mindvégig csak játszadozott
veled, és te bolond kódjára belehabarodtál.*

Mély lélegzetet vettem, visszanyeltem a könnyeimet, és
arra

összpontosítottam, hogy fagyjanak csak meg bennem. Fagyjon meg minden, könnyek, érzelmek, emlékek, minden, ami gyengévé tesz. Mert ha a Téli Udvarban kell eljátszanom a szerepemet, nekem is jéggé kell válnom. Nem, nem is jéggé: vassá. *Semmi nem okozhat többé fájdalmat*, gondoltam, amikor felszáradtak a könnyeim, és az érzéseim kis, aszott labdává álltak össze. *Ha az átkozott tündérek durván akarnak játszani, hát legyen! Durván játszani én is tudok.*

Ledobtam a takarót magamról, és felálltam. A hideg mardosta a bőrömet. *Csak hadd csípjen meg! Nem érdekel.* A hajam kócos, zsíros csomókba tapadt, a ruháim gyűrötten, gusztustalanul lógtak rólam. Lehúztam őket magamról, és besétáltam a fürdőbe - az egész Udvar egyetlen meleg helyére - hogy kiáztassam magam. Utána fekete farmert vettem magamra, fekete felsőt és egy fekete hosszúkabátot. Amikor már a fekete bakancs befűzésénél tartottam, Tiaothin sétált be a szobába.

Meglepetten vonta fel a szemöldökét, hogy ébren talál, aztán szélesen elvigyorodott, hogy a fogain megcsillant a holdfény.

- Felébredtél! - rikkantotta, és az ágyamra pattant. - Végre felébredtél! Micsoda megkönnyebbülés! Mab azóta dühös és nyűgös, amióta összeestél. Azt gondolta, örök álomba merültél, márpedig azt pokoli nehezen tudta volna megmagyarázni a Nyári Udvarnak, ha eljön a Váltás.

Zavartan néztem rá, és egy pillanatra remény lobbant bennem.

- Miféle Váltás? - kérdeztem. *Vajon értem jönnek? Oberon végre elküldött valakit, hogy kimentsen ebből a fagyott pokolból?*

Tiaothin a maga egyszerű módján most is azonnal tudta, mire gondolok.

- Ne aggódj, félvér, nem teérted jönnek! - sziszegte összehúzott szemmel. - Azért jönnek, hogy átadják az Évszakok Jogarát. A nyár végre véget ért, és következik a tél.

A csalódás belém mart, de elfojtottam az érzéseimet. *Csak semmi gyengeség! Ne mutass ki semmit!* Inkább semmitmondón vállat vontam, és megkérdeztem:

- Mi az Évszakok Jogara?

Tiaothin ásítva kényelembe helyezte magát az ágyamon.

- Egy varázserejű talizmán, amelyet a két udvar váltogat egymás között, aszerint, ahogy az évszakok váltják egymást - felelte, és közben egy kibomlott szálát piszkált a takarómon.

- Hat hónapig Oberon birtokolja, amikor a tavasz és a nyár növekszik, és a tél a leggyengébb. Az őszi napéjegylenlőségkor aztán átadja Mabnak, ezzel jelezve a hatalomváltást az udvarok között. A Nyár követői hamarosan megérkeznek, és hatalmas lakomával ünnepeljük a Váltást. Tír Na Nóg minden lakója meg van hívva, és napokig tart majd a vidámság.

Megint vigyorgott, és rugózni kezdett a matracon, hogy göndör fürtjei csak úgy repkedtek körülötte.

- Jó, hogy felébredtél, félvér. Ezt a bulit nem hagyhatod ki!

- Oberon nagyúr és Titánia úrnő is itt lesz?

- Hegyesfülű uraság? - szipogott Tiaothin. - Ő ahhoz túl fon-
tosságos, hogysem a közönséges Téltündérek közé keveredjék. Nem, Oberon és az ő szukakirálynője, Titánia Árkádiában tartózkodnak majd, ott jó lesz nekik. És nekünk is. Az a két vaskalapos igencsak ünneprontó tud lenni.

Tehát magamra maradok. Hát, jó.

A NYÁRI UDVAR KÖVETEI ZENE ÉS VIRÁGOK kavalkádjában érkeztek, alighanem azért, hogy a Téli Udvar orra alá borsot törjenek. Én magam egyre jobban utáltam a Téltündérek

szokásait. Combig hóban állva ácsorogtam, szőrmekabátom gallérját felhajtottam, hogy védjen a hideg ellen, úgy néztem, ahogy a tündérek a palota udvarában sétálgatnak. A nagy eseményre kint kerítettek sort, a jéggel borított fagyott

szobrokkal díszített téren. A levegőben lidércfények lebegtek, mindent örökös alkonyi derengésbe burkolva. Miért nem tudna a Téli Udvar csak most az egyszer a föld felett ünnepelni? Annyira hiányzott a napfény, hogy az már fáj.

Éreztem, amint valaki megjelenik mögöttem, aztán csendes nevetést hallottam.

- Olyan boldog vagyok, hogy ideértél az ünnepre, hercegnő. Nélküled rémesen unalmas lett volna.

A bőrröm bizsergett, ahogy Rowan herceg lehelete a nyakamat csiklandozta, de a talpam alá nyomtam a félelmemet.

- A világ minden kincséért sem hagynám ki - feleltem nyugodt, könnyed hangon. A tekintete a koponyámba vájt, de nem fordultam meg. - Mit tehetek önért, Felség?

- Nahát, most a jégkirálynőt játszod? Remek alakítás, hercegnő, gratulálok. Ilyen nagyszerű visszatérés egy súlyos szívétörésből! Nem olyasmi, amit egy Nyártündértől vártam volna, egyáltalán nem.

Megkerült, így most centiméterekre álltunk egymástól, olyan közel, hogy láttam a saját tükörképemet jégkék szemében. - Tudod - lehelte, és az arcomon éreztem lélegzete hidegét -, segíthetek, hogy elfelejtsd.

Kétségbeesetten szerettem volna elhárálni, de megvettem a lábam. *Vasból vagy*, emlékeztettem magam. *Nem bánthat téged. Benned acél rejtezik.*

- Nagyra értékelem az ajánlatot - válaszoltam, egyenesen a tündérherceg szemébe nézve - de sürgősen. Már túl vagyok rajta.

- Valóban? - Rowan nem úgy tűnt, mintha meggyőztem volna. - Azt ugye tudod, hogy most is itt van éppen, és úgy tesz, mintha nem figyelne ránk?

Önelégült mosollyal megfogta a kezemet, majd az ajkához emelte. A gyomrom akaratom ellenére bukfencet vetett.

- Hát mutasd meg a mi kedves Ashünknek, mennyire túl vagy már rajta. Gyerünk, hercegnő, tudom, hogy te is akarod.

És tényleg akartam. Valóban fájdalmat kívántam okozni Ashnek, féltékennyé akartam tenni, el akartam érni, hogy ugyanazt a kint élje át, amit én is. És Rowan éppen ezt ajánlotta. Csak annyit kellett volna tennem, hogy előrehajolok, és az ajkam hozzáér az övéhez.

Tétováztam. Rowan igazán remekül nézett ki, találhattam volna rosszabb alkalmi randevú partnert is.

- Csókolj meg! - súgta a herceg.

Trombita harsant, végigvisszhangzott a téren, és rózsailat töltötte be a levegőt. A Nyári Udvar megérkezett. A Tél-tündérek felmorajlottak, néhányan kiáltoztak is.

Felriadtam, kiszakadva a bűbájjal rám idézett bambaságból.

- A pokolba, hagyd ezt abba! - Visszarántottam a kezemet, hátrabotlottam. A szívem vadul kalapált. Jó ég, majdnem bedőltem: még fél másodperc, és rá is mászom. Belevörösödtem a szégyenbe.

Rowan nevetett. - Már majdnem helyes vagy, amikor elpirulsz - gúnyolódott, és ellépett előlem, hogy ne tudjam megütni. - Majd legközelebb, hercegnő - tette hozzá, és egy megjátszott meghajlással eltűnt a szemem elől.

Lopva körülpillantottam, hogy lássam, vajon Ash valóban itt van-e és figyel, amint Rowan mondta. Bár láttam, hogy Sage és óriás farkasa egy a Mab trónjához közeli oszlopnak támaszkodva áll, Asht nem találtam sehol.

Két szatír kocogott át a tér vadrózsával befont kapuján, a kezükben fehéres trombita, amely mintha csontból készült volna. Felemelték a hangszert, és éles hangot szakítottak ki

belőle, amire a Téltündérek üvöltözve fejezték ki nemtetszésüket. Mab a jégtrónjáról halvány mosollyal figyelte az eseményeket.

- Megvagy! - szisszent egy hang, és valaki fájdalmasan a fenekembe csípett. Feljajdultam és megpördültem. Tiaothin volt az, aki most lobogó hajjal, nevetve eltáncolt.

- Hülye vagy, félvér! - szólt vissza. Hiába próbáltam havat rugdalni utána - könnyedén kitért előle. - Rowan túl jó hozzád, és még tapasztalt is. Majdnem mindenki, beleértve a tündér- és halandó fiúkat is, az összes fogát odaadná, ha csak egy éjszakára birtokolhatná őt. Próbáld csak ki! Garantálom, hogy tetszeni fog.

- Nem érdekel! - csattantam fel, és dühösen néztem a púkára. A fenekem még mindig sajgott, és a szavaim ezért élesebbre sikerültek. - Elegem volt a tündérhercegek játszmáiból. Elmehetnek mind a pokol fenekére, mit törődöm én velük? Inkább adok elő vetkőzőszámot egy csapat vörös sapkásnak.

- Óóó! Majd ha sor kerül rá, megnézhetem?

A szememet forgatva hátat fordítottam a púkának. A Nyári Udvar végre megkezdte a bevonulást. Egy sor fehér ló lebegett be az udvarba, a patájuk nem érintette a talajt, a szemük kék, mint a nyári ég, fakéregből, ágakból és virágzó indákból készített nyergeikből elegáns levélpáncélba öltözött tündérlovagok tekintettek le ránk. Utánuk következtek a zászlóvivők: a Nyári Udvar színeibe öltöztetett szatírok és törpék. Végül egy szépséges kocsi gördült be, tövises, virágzó rózsaindákba burkolva. Két komor troll kísérté, akik a Téltündérekre vicsorogtak.

Tiaothin szipogott.

- Idén különösen paranoiások - állapította meg, amikor az egyik troll adott egy pofont egy túl közel merészkedő goblinnak.

- Ki lehet az a hatalmasan nemes, akinek ennyi biztonsági intézkedés kell?

Nem válaszoltam. A bőröm figyelmeztetőn bizsergett, de akkor még nem értettem, miért. A kocsi megállt, és kitérték az ajtókat.

Oberon, a Nyári Udvar királya lépett ki a hóra.

A Téltündérek levegőért kapkodva, vicsorogva hátráltak el, amikor a tündérkirály rájuk vetette szenvtelen tekintetét. A szívem a torkomban dobogott. Oberon éppen olyan lenyűgöző volt, mint mindig: karcsú, ősi, hatalmas. Ezüst haja a derekáig hullott, a szeme zöldje a halvány leveleké. Köntöse is az erdő színeiben - barnában, aranyban, zöldben - pompázott, homlokán szarvaskorona díszelgett.

Tiaothin meglepetten sziszegve lapította hátra a füleit.

- Oberon? - szakadt ki belőle, amíg én a tömeget fürkésző királyt figyeltem. - Mit keres itt Hegyesfülű uraság?

Nem válaszolhattam, mert Oberon tekintete végre rám talált. A szeme összeszűkül, és én megborzongtam. Utoljára akkor láttam a királyt, amikor megszöktem a Nyári Udvarból, hogy megkeressem a testvéremet. Oberon utánam küldte Puckot, azonban én meggyőztem a barátomat, hogy inkább segítsen nekem, ahelyett, hogy visszavinne. Lázadásunk és engedetlenségünk után nem gondoltam, hogy a tündérkirály túlságosan nagy örömmel gondolna bármelyikünkre is.

A gyomrom összeszorult, és a torkomba gombóc dagadt, amikor Puckra gondoltam. Még mielőtt bármelyik Téltündér észrevehette volna a gyengeségemet, legyűrtem, de az emlék még mindig kísértett. Szívem mélyéből azt kívántam, bárcsak Puck velem volna. A kocsira néztem, remélve, hogy

onnan kipattan a langaléta, vörös hajú fiú, és ram villantja
dacos mosolyát, de nem történt semmi.

- Oberon király - szólalt meg Mab nyugodt hangon, de érezni lehetett, hogy őt is váratlanul érte ősi ellenfele megjelenése. - Ez igazán meglepő. Minek köszönhetjük, hogy látogatásoddal megtiszteltél?

Oberon, testőrei kíséretében közelebb lépett a trónhoz. A Téltündérek szétváltak előtte, szabaddá téve az útját.

- Mab úrnő - kezdte a tündérkirály, amikor a trón elé ért, és erőteljes hangja betöltötte a teret -, azért jöttem, hogy kérjem a lányom, Meghan Chase visszabocsátását a Nyári Udvarba.

A Téltündérek soraiban morgás hallatszott, és minden szem felém fordult. *Vas, emlékeztettem magam. Kemény vagy, mint a vas. Ne hagyd, hogy megijesszenek!*

Kiléptem Tiaothin mögül, és viszonoztam a meglepett, dühös pillantásokat.

Oberon a kocsi felé intett. A trollok benyúltak, és kiemeltek onnan két sápadt Téltündért, akiknek a karja a háta mögött volt összekötözve élő, vonagló indákkal.

- Ahogy a szabályok megkívánják, elhoztam a cserealapot - folytatta Oberon, és a trollok előretaszigálták a foglyokat. - Visszaengedem az alattvalóidat a leányom szabadságáért cserébe...

- Azt hiszem, félreérted, Oberon nagyúr - vágott közbe Mab halvány mosollyal az arcán. - A leányod nem a Téli Udvar túsza, hanem önszántából vendégeskedik nálunk. Saját maga jött hozzánk, miután megállapodott a fiammal, hogy így fog tenni. A leányt köti az Ash herceggel kötött alkuja, és neked nem áll hatalmadban, hogy a visszatérését követeld. Az alkukat mindenkinek tisztelnie kell.

Oberon megmerevedett, aztán lassan felém fordult.
Nagyot nyeltem, amint rám szegezte ősőreg tekintetét,
mintha keresztül akarna döfni a pillantásával.

- Igaz ez, leányom? - kérdezte, és bár halkán szólt, a hangja mégis visszhangzott a fülemben: még a talaj is beleremegett.

Az ajkamba haraptam.

- Igaz - ismertem be. *Úgy látszik, a farkas-csatlós nem igyekezett megvinni ezt a hírt.*

A tündérkirály a fejét rázta.

- Így nem tudok segíteni rajtad. Ostoba leány! Magad vetetted magad a végzeted karjába. Legyen hát!

Elfordult tőlem, és ez a mozdulat többet mondott ezer szónál. Úgy éreztem magam, mintha megütött volna.

- A lányom döntött - jelentette ki. - Essünk túl ezen!

Ennyi?, villant át az agyamon, amikor láttam, hogy Oberon visszasétál a kocsihoz. Nem menekítesz ki karddal, nem kötsz alkut Mabbal a szabadságomért? Az én bolond megállapodásom miatt egyszerűen itt hagysz?

Úgy látszott, igen. A tündérkirály nem is nézett rám, csak a kocsihoz lépett, és intett a trolloknak. Az egyik visszalökte a Téltündér foglyokat a kocsiba, a másik egyetlen mordulással kinyitotta a másik ajtót.

Ekkor egy magas, fejedelmi tündérasszony lépett ki a háza. Bár nagyra nőtt, mégis olyan törékenynek tűnt, mintha már attól is szilánkokra hullana, ha valaki csak ráfújna. A végtagjai fűszálakkal összeszőtt ágkötegek voltak, a fején haj helyett fehér bimbók serkedtek. Gyönyörű köpenyét mintha a nap alatt nyíló mindenféle virágból készítették volna: liliomok, rózsák, tulipánok, nárciszok, és mindenféle más, amit még csak meg sem tudtam nevezni. Méhek és pillangók keringtek körülötte, és a belőle áradó rózsaszín egyszere mindent betöltött.

Előrelépett, és a Téltündérek hátrahőköltek, mintha valami fertőző betegsége volna. Azonban a tekintetük nem a virágasszonyra szegeződött, hanem a kezében tartott dologra.

Az egy jogar volt, olyan, amelyet királyok és királynők kezében látni, csak éppen nem pusztán egy díszes bot volt. Lágy, borostyánszín derengéssel lüktetett, mintha az élő fához még hozzátapadt volna a napfény, és ahová csak ért, megolvasztotta a havat és jeget. Hosszú nyelét indák fedték, faragott fejéből sorra fakadtak a virágok, bimbók, apró növénykéek. Amerre az asszony elvonult, szirmok és levelek szőnyege maradt utána, és a Téltündérek távol maradtak, bár morogtak és sziszegtek.

A trón lábánál az asszony letérdelt, és két kezébe fogva átnyújtotta a jogart. Mab egy pillanatig nem tett semmit, csak nézte a tündért, az arcán megfejthetetlen kifejezés ült. Az udvartartás többi tagja mintha visszafojtotta volna a lélegzetét. Aztán Mab szándékos lassúsággal felállt, és elvette a jogart a másik kezéből. Maga elé tartva megvizsgálta, majd felemelte, hadd lássa mindenki.

A jogar felizzott, és arany ragyogását jégkék láng nyelte el. A levelek és virágok fonnyadtan hulltak le, a méhek és pillangók dermedt szárnnal, holtan zuhantak a földre. A jogar még egyszer felvillant és jéggé változott, fényszilánkokat szórva az udvarra.

A királynő előtt térdeplő tündér összerándult, aztán... aztán ő is fonnyadni kezdett. Csodálatos köpenye elhervadt, a virágok megfeketedve porladtak szét. A haja kiszáradt, felpöndörödött, aztán lepergett a fejéről. Hallottam, ahogy a térdét összetartó ágak reccsenve törnek el, mert már nem bírják el a test súlyát. Előredőlt, a hóba, egyet rándult még,

azzal vége volt. Rémülten figyeltem, azon gondolkodva, miért nem sietett senki a segítségére - és lassan a rózsailat is eloszlott, csak a rothadó növények szaga ülte meg az udvart.

- Megtörtént - szólt Oberon fáradtan. Felemelte a fejét, és Mab szemébe nézett. - A Váltás beteljesült a tavaszi napéjegyenlőségig. És most, ha megbocsátasz, Mab úrnő, vissza kell térnünk Árkádiába.

Mab ragadozó pillantást lövellt felé.

- Oberon úr, nem maradsz velünk? - kérdezte gunyorosan. - Nem ünnepsz velünk?

- Nem, úrnő. - Ha Oberont fel is zaklatta, ahogy Mab nézett rá, nem mutatta jelét. - A nyár vége nem olyan esemény, amelyet örömmel veszünk tudomásul. Attól tartok, vissza kell utasítanunk a meghívást. De figyelmeztetlek, Mab királynő, hogy ennek még nincs vége. Így vagy úgy, de visszaszerzem a lányomat.

Ezekre a szavakra összereztem. Talán Oberon mégis eljön értem? De Mab szeme összeszűkült, az ujjai szorosabban markolták a jogart.

- Tündérkirály, szavaid kellemetlenül fenyegetőek.

- Ez inkább csak ígéret, hölgyem. - És Oberon, Mab dühös tekintetétől kísérve a kocsihoz vonult. Az egyik troll kinyitotta neki az ajtót, a király pedig beszállt, anélkül, hogy visszanézett volna. A kocsis a lovak közé csapott, és a Nyári Udvartartás elrobogott, egyre kisebbre és kisebbre zsugorodva a látóhatáron, amíg a sötétség egészen el nem takarta őket.

Mab mosolygott.

- A nyárnak vége - jelentette ki reszelős hangján, és felemelte a karjait, mintha át akarná ölelni várakozó alattvalóit. - Eljött a tél. Kezdődjön hát a dárídó!

A Téltündérek vonítva, üvöltve, sikoltva vetették magukat az éjszakába. Valahonnan zene harsant, vad és sötét

dallam, a dobok gyorsan, őrjítő ritmusban pörögtek. A tündérek egyetlen vonagló, kaotikus tömegben, ríkoltozva ünnepehtëk a tél közelehtët.

Nem vettem részt az ünneplésben. Először is nem voltam abban a hangulatban; másodszor is a Téltündérekkel táncolni nem tűnt olyan remek ötletnek. Különösen nem azután, hogy észrevettem, amint egy csapatnyi részeg, búbájtass vörös sapkás elkap és ízekre tép egy szerencsétlen mumust. Olyanok voltak, mint egy pokolbéli koncert első soraiban tolongó, csápoló tömeg. Inkább visszahúzódtam az árnyékok közé, kerülve a feltűnést, és azon gondolkoztam, Mab vajon sértésnek venné-e, ha visszavonulnék a szobámba. Azonban elég volt egyetlen pillantást vetnem a szoborra fagyott emberekre és tündérekre, hogy eldöntsem: nem kockáztatom meg.

Legalább Rowan sem volt ott, vagy olyan helyen ünnepelt, ahol nem láthattam. Egész este készen álltam, hogy visszaverjem az újabb közeledését. Ugyanakkor Ash is eltűnt, ami részint megkönnyebbülés volt, részint csalódás. Azon kaptam magam, hogy őt keresem minden árnyékban: az ismerős, kócos haját vagy az ezüst szempár csillanását a tobzódó tündérek között.

Elég ebből!-gondoltam, amikor ráébredtem, mit teszek.
Nincs itt. És még ha itt is volna, mit csinálnál? Felkérnéd táncolni?
Elég világosan elmondta, mit gondol rólad.

- Megbocsátasz, hercegnő?

A szívem megugrott a lágy, mély hangtól, amely egyaránt lehetett Rowané vagy Ashé is, hiszen olyan hasonlóak voltak. Összeszedtem magam, és hátrafordultam, azonban nem Ash állt mögöttem. Szerencsére nem is Rowan. A legidősebb fivér, Sage szólított meg.

A pokolba! Hiszen ő is csábítóan szép. Mi van ezzel a családdal, hogy az összes fiú olyan eszementen jóképű, hogy

fáj rájuk nézni? Sage arca halvány volt, mint az öccseié, magas, kiugró arcsontokkal, a szeme, két zöld jégkristály, íves szemöldök alól nézett rám.

Hosszú fekete haja tinta-vízesésként hullámozott mögötte. Farkasa néhány lépésre ült, és okos, aranyló szemekkel figyelt minket.

- Sage herceg! - köszöntöttem óvatosan, felkészülve, hogy egy újabb támadást kell elhárítanom. - Tehetek érted valamit, Felség?

Vagy csak azért jöttél, hogy rám mássz, mint Rowan, esetleg kigúnyolj, mint Ash?

- Beszélni akarok veled - felelte a herceg minden bevezetés nélkül. - Négyszemközt. Sétálsz velem egy kicsit?

Ez meglepett. Még mindig tétovázva megkérdeztem, hová megyünk.

- A trónterembe - jött a válasz, és Sage a palota felé pillantott. - Ma éjjel az én kötelességem, hogy a jogart őrizzem, hiszen csak királyi vérből valók érinthetik. Amilyen kaotikus ez a dáridó, jobb a jogart távol tartani a tömegektől. Különben bemocskolódhatna.

Amikor elgondolkodva megtorpantam, felvonta egyik kecses vállát. - Nem kényszerítelek, hercegnő. Velem jössz vagy sem, végül is mindegy. Csak úgy szerettem volna veled társalogni, hogy sem Rowan, sem Ash, sem valami púka nem próbálja kihallgatni a beszélgetésünket.

Türelmesen várt, amíg a választ fogalmazgattam. Megtagadhattam volna, de nem voltam benne biztos, hogy ezt akarom. Sage egyenesnek, már-már hivatalosnak tűnt, nem úgy, mint a fivérei. Meg sem próbált elbűvölőnek tűnni, ugyanakkor nem volt leereszkedő sem. És Rowantól eltérően, akiből áradt a bűbáj és a rosszindulat, nem használta a ragyogást. Azt hiszem, végül ez győzött meg.

- Rendben - intettem. - Beszélgessünk! Mutasd az utat!

A karját nyújtotta, s ez újfent meglepett. Egy pillanatnyi határozatlanság után elfogadtam, és nekiindultunk. A farkas csöndesen követett.

Sage visszavezetett a palotába, át az üres, jégbe és árnyékokba burkolózó folyosókon. Minden Téltündér kint táncolt. A lépéseim visszhangot vertek a kemény padlón; Sage és a farkasa némán lépkedtek.

- Láttalak - mormolta Sage nem nézve rám. Lépésváltás nélkül fordult be egy sarkon, én megbotlottam, és kapkodnom kellett a lábamat, hogy utolérjem. - Figyeltelek a fivéremmel. És figyelmeztetni akarlak, hogy nem bízatsz meg benne.

Ez annyira magától értetődő volt, hogy majdnem felnevettem.

- Melyikre gondolsz? - kérdeztem keserűen.

- Egyikben sem - vágta rá, és magával húzott egy ismerős folyosóra. Most már közel jártunk a trónteremhez. Nem is lassított, úgy folytatta. - Nem tudsz az ellenségeskedésről, amely Ash és Rowan között dúl, nem tudod, milyen mélyre nyúlnak a gyökerek. Különösen Rowan részéről. Az öccse iránt érzett féltékenysége sötét méregként rága belülről, keserűvé, bosszúszomjassá teszi. Sosem bocsátotta meg Ashnek Ariella halálát.

Beléptünk a fagyos szépségű trónterembe. Sage eleresztette a karomat, és a trónhoz sétált, farkasa mögötte kocogott. Megborzongtam, és szorosabban összehúztam magamon a kabátot. Idebent még hidegebb volt, mint kint.

- De nem Ash volt a felelős Ariella haláláért - szóltam meg a karomat dörgölve. - Aki...

Megálltam, nem akarván kimondani, hogy aki a veszélybe vezette őket, az Puck volt. *Aki Ash szerelmének haláláért felelt.*

Sage nem felelt. Néhány lépésre Mab trónjától megállt, úgy nézett valamit a mellette álló oltáron. Néhány pillanat

elteltével rájöttem, hogy onnan ered a teremben uralkodó természet-ellenes hideg. Az Évszakok Jogara néhány centivel az oltár felett lebegett, és jégkék fényben fürdette a herceg arcát.

- Csodaszép, nem? - mormolta Sage, és végigfuttatta ujját a fagyott nyélen. - Minden évben újra látom, és mégsem szűnik meg számomra a varázsa.

A szeme csillogott; valamiféle transzba került.

- Egy napon, amikor Mab majd beleun az uralkodásba, az enyém lesz. Elveszem, és én uralkodok majd vele. Amikor majd ez bekövetkezik. ..

Nem tudtam meg, mit akart mondani, mert ekkor a farkas kivicsorított fogakkal felmordult, és Sage megperdült. Egyetlen elegáns mozdulatot tett csak, és máris a kezében volt a kardja. A fegyvert bámultam. Az egyenes, karcsú penge hasonlított Ash kardjára, ugyanolyan jeges kéken ragyogott. Megremegtem, mert eszembe jutott a markolat érintése, amikor a szörnyű fagy a bőrömbe mart, és egy pillanatra megijedtem. *Meg fog ölni, ezért hozott ide egyedül. Végezt tervezte.*

- Hogyan jutottatok be? - sziszegte Sage.

Én is megfordultam. A fal melletti árnyékokból alakok olvadtak elő. Közülük négy vékony, majdhogynem csontsovány volt, semmi más, mint drótokból összetákolt test és végtagok, akár a hatalmas bábok, amint négykézláb siklottak felénk. A farkas vicsorgott.

A szívem majdnem megállt, amikor egy másik, ízelt fémpáncélba öltözött, szögesdrótkoronás alak is előlépett. Sisakot viselt, de a rostélyt felcsapta, hogy megmutassa arcát, amelyet úgy ismertem, mint a sajátomat. Nem téveszthettem el azt a sápadt bőrt, azokat az egő szürke szemeket. Ash arca tekintett rám a sisak alól, a pillantása fagyos, mint a téli ég.

A lopás

- **A**sh? - kérdezte Sage hitetlenkedve. Én csak némán ráztam a fejemet, de a herceg rám se nézett.

A lovag pislogott, és ünnepélyesen viszonzta Sage pillantását.

- Sajnálom, de nem, Sage herceg - jelentette ki, és beleborzongtam, mennyire hasonlít a hangja Ashéhez. - A fivéred csak minta volt, amikor engem készítettek.

- Tertius - súgtam, és Ash hasonmása fájdalmas mosolyt villantott rám. A Vaslovagot utoljára Masina tornyában láttam, éppen, mielőtt az ránk omlott volna. El sem tudtam képzelni, hogyan élhette túl. - Mit keresel te itt?

Tertius pillantása az enyémbe kapcsolódott, üres, halott szemei szívfacsarón emlékeztettek Ashre.

- Bocsáss meg, hercegnő! - mondta, és széles mozdulatot tett, mintha el akarna seperni valamit.

Egymáson csiszolt késpengék hangjára emlékeztető
sikoltozással megindultak felém a vastündérek.

Megdöbbszentően gyorsak voltak, kaparászó szürke foltok a padlón. Lelki szemeim előtt megjelent a kép, amint apró fémpókok falnak fel, mielőtt még valóban rám vetették volna magukat. Az első felugrott, és borotvaéles, görbe kábelkarmával az arcom felé csapott.

Azonban egy derengő kék penge megakasztotta, és a kábel szikraesőt húzva szakadt le. A csikordulástól könnyek szöktek a szemembe. Sage hátravetette az egyik támadót, és máris a következőhöz fordult, közben lebukott a felfelbukkanó kábelcsápok elől. A Téli herceg hirtelen mozdulattal kinyújtotta a kezét, mire a padlóból jégnyárs tört elő, azonban a vastündérek villámgyorsan kitértek előle. Ezzel időt adtak nekünk a visszavonulásra: Sage elkapta a csuklómat, és a trón mögé rántott.

- Bújj el! - utasított, és a vastündérek máris újra lecsaptak ránk. Előzönlötték a trónszéket, a karmaik mély nyomokat karcoltak a tiszta jégbe. Sage az egyikük felé csapott, ám amaz csak félreugrott, és egy másik támadott helyette, acélkarmait a herceg hátába vájva. Sage megpróbált kitérni, azonban nem volt elég gyors, és a jégpadlóra forró vörös vér fröccsent.

A gyomrom görcsbe rándult, amikor a herceg megtántorodott, és kétségbeesettem körbefordult a kardjával, hogy távol tartsa a gyilkosokat. Túl sokan, túl gyorsan jöttek. Vadul kerestem valami fegyvert, de csak az oltár felett lebegő jogart láttam. Tudva, hogy legalább egy tucat szent szabályt szegek meg ezzel, odarohantam, és felragadtam fagyott nyelénél fogva.

A hideg átjárta, savként égette a kezemet. Feljajdultam, és majdnem elejtettem a jogart, aztán összeszorítottam a

fogamat. Sage egy kavargó örvény közepén állt,
kétségbeesetten próbálta visszatartani a vastündéreket.
Láttam, hogy immár az

arcán és mellén is vörös vonalak húzódnak. Igyekezőm kizárni a tudatomból az égő fájdalmat, egy vastünder mögé rontottam, a fejem fölé emeltem a jogart, majd lesújtottam vele annak a hátára.

Villámgyorsan pördült meg, és úgy ütött visszakézből arcul, hogy nem is láttam a csapást. Csillagokat láttam; bezuhantam a sarokba, a fejem valami keménynek vágódott. A padlóra rogytam, a jogar kigurult az ujjaim közül. Kábán néztem, ahogy a vastünder közeledik, aztán egyszerre megáll, mintha láthatatlan szálak rántották volna vissza. A testére jégpáncél hízott, a drótok közti résekben vastagodva, hiába karmolászta saját magát tébolyultan. Vékony kábelujjai végül lehullottak, a mozgása lelassult, aztán a földre zuhant, ott összetekeredett, mint valami óriási rovar, és végleg elcsendesedett.

Nem volt elegendő levegő a tüdőmben, hogy sikoltsak. Megpróbáltam eltaszítani magam a faltól, de a gyomrom felkavarodott, és újabb szédülési roham tört rám. Lépteket hallottam. Amikor felnéztem, Tertius éppen lehajolt az Évszakok Jogaráért.

- Ne! - nyögtem ki, és újra megkísértem talpra vergődni. A talaj azonban még mindig imbolygott a lábam alatt, és én visszazuhantam. - Mit művelsz?

Komoly szürke szemekkel nézett rám.

- Engedelmeskedem a királyom parancsának - felelte.

- Király...? - Kűszködve próbáltam összpontosítani, de mintha minden lassítva pergett volna le előttem. Néhány lépésre Sage még mindig a katonákkal küzdött. A farkasa a fogai közé kapta egy vastünder lábát, és a herceg kíméletlenül lenyisszantotta a kardjával.

- Hiszen nincs is királyod többé - feleltem Tertiusnak szédülve, bután. - Masina meghalt.

- Ez igaz, de a birodalom fennmaradt. Most az új Vaskirály parancsait követem - bólintott Tertius, és ő is kivonta a kardját. Az acélpengére bámultam. Remélem, gyors lesz, futott át az agyamon.

- Ezúttal nincs rossz szándékom - jelentette ki a lovag. - A parancsomnak nem része, hogy elpusztítsalak. Azonban engedelmeskednem kell az uramnak.

Azzal Tertius, kezében az Évszakok Jogarával, sarkon fordult és elmasírozott. A jogar kék-fehér fénnnyel lüktetett a kezében, jéggel fonta be lánckesztyűit, de Tertius meg sem rezzent. Komor arccal a még mindig harcoló, ziháló Sage mögé lépett - a farkas egy vértócsában vergődött a padlón -, és amikor megértettem, mire készül, felsikoltottam.

Túl későn. Sage, aki épp egy vastündért tett harcképtelenné, nem vette észre, hogy a lovag a háta mögé került. Amikor meghallotta a sikolyomat, megperdült, és kardját Tertius nyaka felé lendítette. Ám a lovag félreütötte a pengéjét, és ahogy Sage hátrabotlott, saját kardját a herceg mellébe dőfte.

Megállt az idő. Sage csodálkozó arccal állt még egy pillanatig, úgy nézte a melléből kiálló kardot. A saját pengéje visszhangos csörrenéssel hullott a padlóra.

Aztán Tertius kirántotta a kardot, és én levegőért kaptam. Sage összeroskadtt, a sebéből ömlő vér tócsába gyűlt a padlón. A katonák készek lettek volna rárohanni, de Tertius megállította őket saját kardja intésével.

- Elég. Megvan, amiért jöttünk. Most menjünk!

Lerázta a vért a pengéjéről, és a hüvelyébe dugta a kardot. Ekkor fedezte fel a fagyott katona testét.

- Hozd a testvéredet! - parancsolt az egyik katonára. -
Nem hagyhatunk magunk után bizonyítékokat.

A vastüندérek, vigyázva, nehogy hozzáérjenek a bőréát szűró jég szilánkokhoz, a vállukra emelték halott társukat. Még a padlón széthullott darabokat is összekapkodták. Tertius hozzám fordult, zord pillantását még láttam, mielőtt rám borult volna a sötétség.

- Ég áldjon, Meghan Chase! Remélem, nem találkozunk újra.

Azzal a katonák után sietett, és mire utánuk fordultam, már nem voltak sehol.

A FEJEM LÜKTETETT, A SÖTÉTSÉG FENYEGETŐEN KÖZELEDETT. Mélyeket lélegeztem, hogy leküzdjem. Most nem ájulhatok el. És lassan visszaszorult a kábulat, én pedig felültem és körülnéztem.

A trónteremre ismét csend borult, saját lassú, természetellenesen hangosnak tűnő szívverésemet leszámítva. A falakra fröccsent vér lassan tócsákba gyűlt a padlón, vörös színe rémítően elütött a halvány jégtől. Az Évszakok Jogarának oltára üresen, csupaszon állt.

A tekintetem a mellettem heverő két testre vándorolt. Sage a hátán feküdt, kardja csak néhány centire a kezétől. Levegőért kapkodott, a szeme a mennyezetre tapadt. Néhány lépésre tőle összetörve hevert a vérmocskos bundájú farkas.

Amilyen gyorsan csak tudtam, odabicegtem a herceghez, elfutva a szerencsétlen farkas teteme mellett. Az állat szája nyitva volt, a nyelve kilógott. A gazdáját védve pusztult el. Ez a gondolat felkavart.

Sage megremegett, éppen, amikor odaértem hozzá. A feje hátrafeszült, a szája nagyra nyílt, és az ajkáról jég kezdett terjedni végig az arcán, a mellén, az egész testén. Meg-

merevedett, ahogy a levegő is kihűlt körülöttünk. A jég halk csilingeléssel vonta kristálygubóba a tündérherceget.

Nem. Közelebb hajoltam, és ráébredtem, hogy maga *Sage teste* válik jéggé. Karommá merevedett ujjából kifutott a szín, megkeményedtek és áttetszővé váltak; a hüvelykje egyszerre levált, és széttört a padlón. A szám elé kaptam mindkét kezemet, hogy ne kiáltsak fel, vagy ne hányjam el magam. Sage még utoljára megrándult, és örökre elcsendesedett - egy hideg szobor hevert ott, ahol az imént még egy élő test feküdt.

A Téli Udvar trónörököse, a legidősebb fiú meghalt.

És így talált ránk Tiaothin egy perccel később.

Utóbb nem sokat tudtam felidézni abból, ami abban a percben történt, de jól emlékszem a púka rémült-dühös sikolyára, amikor elrohant, hogy elmondja a hírt az udvartartásnak. Hallottam éles üvöltésének visszhangját a folyosóról, és tudtam, hogy el kellene mozdulnom, azonban belül hideg voltam én is, szinte megbénultam. Nem hagytam el a herceg testét, amíg Rowan meg nem érkezett egy seregnyi testőrrel, akik dühösen rikoltozva támadtak rám. Durva kezek ragadtak meg a karomnál és hajamnál fogva, elrángattak Sage mellől, mit sem törődve panaszos, fájdalmas kiáltásaimmal. Rowannek kiáltoztam, mert el akartam mondani neki, mi történt a fivérével, de ő rám se nézett.

Mögötte betódult a terembe a Téltündérek serege. Amikor meglátták a herceg testét, a tróntermet betöltötték a felháborodás és bosszú üvöltő, őrzöngő hangjai. A tündérek sikítva, sírva, bosszút és vért követelve marcangolták egymást és önmagukat. Döbbsen tapasztaltam, hogy leginkább az dühítette fel őket, hogy egy Téli herceget a saját országában öltek meg, hogy valaki beszökött, és az orruk előtt oltotta ki egy közülük való életét. Nem a herceget

magát gyászolták, csak bosszúra szomjaztak a vakmerő tett miatt. Átfutott a fejemen, hogy szomorkodik-e valaki a legidősebb Téli herceg miatt egyáltalán.

Rowan Sage teste felett állt, üres tekintettel nézett le bátyjára. Az őrült hangzavar közepette olyan rémítő kíváncsisággal bámulta testvére holttestét, mintha egy döglött galambot vizsgálgatna az út mellett. Borzongás töltött el tőle.

Csend és hideg zuhant a teremre, mint egy jeges takaró. Elfordultam fogva tartóm szorításában, és láttam, hogy Mab áll az ajtóban, és egyre csak Sage testét nézi. Mindenki elhárított előle, amikor az úrnő belépett a trónterembe. A hó hullását is meg lehetett volna hallani, ahogy odament Sage-hoz, és lehajolt, hogy megérintse fagyos jégarcát. Reszkettem, mert a hideg csak egyre mélyült. Még a Téltündérek között is volt, aki kényelmetlenül fészkelődött, amikor zúzmara futotta be a bőruket és a szőruket, és új jégcsapok híztak a plafonon. Mab még mindig kifejezéstelen arccal hajolt Sage fölé, de szederszínű ajkai szétváltak, és egyetlen szót mondott:

- Oberon.

Aztán felsikoltott, és a világ szilánkokra hasadt. Jégcsapok robbantak kristálysrapnellé, mindenkit összeszurkálva. A falak, a padló megrepedt, a hasadékokba zuhanó tündérek halálkiáltása visszhangzott.

- Oberon!! - rikoltotta Mab és megpördült, a szemében ijesztő, őrült pillantás ült. - Ő tette! Ez tehát a bosszú! Ó, de ezért megfizet a Nyár! Addig fizetnek, amíg nem könyörögnek kegyelemért, de a Téli Udvar nem ad nekik kegyelmet! Borzalmas tettükért megbűnhődnek! Alattvalóim, készüljete a háborúra!

- Ne! - A hangomat elnyomta a Téltündérek üvöltése. Kiszabadítottam magam fogva tartóm kezei közül, és a terem közepére tántorogtam.

- Mab királynő! - Ziháltam. Az úrnő rám szegezte félelmetes tekintetét. A szemében düh harcolt az örülettel, és én rémülten

hátrahőköltem. - Kérlek, hallgass meg! Nem Oberon tette! Nem a Nyári Udvar ölte meg Sage-t. A Vaskirály, a vastündérek műve volt!

- Hallgass! - szisszent rám a királynő, kivicsorítva a fogait.
- Nem vagyok kíváncsi a szánalmas kísérleteidre, hogy védj a torz családodat, azok után különösen nem, hogy a Nyárkirály megfenyegetett a saját udvaromban. Atyád megölte a fiamat, te pedig hallgass, vagy elveszítem a fejemet, és itt helyben állok bosszút a fiamért. Szemet szemért!

- De így igaz! - Hiába sikoltozott a józan eszem, hogy fogjam be a számat, elismételtem a mondatot. Kétségbeesetten pillantottam körül, és a halványan mosolygó Rowanre esett a tekintetem. Ash igazat adhatott volna nekem, csakhogy ő, szokása szerint, nem volt ott, amikor szükségem lett volna rá.

- Rowan, kérlek! Segíts! Nem hazudok, te is tudod, hogy nem.

Komoly arccal méregetett, és egy pillanatig elhittem, hogy a segítségemre siet, de végül gúnyos fintor jelent meg a szája sarkában.

- Hercegnő, nem szép dolog félrevezetni a királynőt - válaszolta komoran, csakhogy a szemében gonosz csillogás ült. - Ha ezek a vastündérek fenyegetést jelentenének, mostanra már megmutatkoztak volna, nem?

- De hiszen léteznek! - sírtam, most már a végső kétségbeesés szélén. - Láttam őket, és igenis fenyegetést jelentenek! - Visszafordultam Mabhoz. - Hát az az óriási tűzokádó vasló, amely majdnem megölte a fiadat? Úgy gondolod, nem jelent fenyegetést? Hívasd ide Asht! Ő ott

volt, amikor összecsaptunk Vasparipával és Masinával. Majd ő igazol engem.

- Ebből elég! - visított Mab felém pördülve. - Félvér, túl

messzire mész! A vérvonalad már elvett tőlem egy fiút, nem teszed rá a kezed egy másikra! Tudom, hogy ellenem kívánod fordítani a legfiatalabbikat azzal, hogy botrányos módon szerelemről papolsz, *de nem fogod elérni!*

Hegyes körmű ujjával rám mutatott. Egy kékesfehér lángnyelv lövellt felém. Hátratántorodtam.

- Egyszer és mindenkorra elhallgatsz! - parancsolta Mab.

Valami megragadta és szorosan tartotta a lábamat. Lenézve láttam, hogy jég kúszik felfelé a lábamon, gyorsabban, mint a múltkor. Egy pillanat alatt elérte a csípőmet, a hasamat, a mellkasomat. Hideg tűk szurkálták a bőrömet; magam köré fontam a két karomat, közvetlenül azelőtt, hogy a mell-kasomhoz fagytak volna. És a jég már a nyakamat markolta, az államat égette, befedte az állkapcsomat, megtöltötte a számát, mielőtt még egy korty levegőhöz juthattam volna, az orromat is. Betakarta az arccsontjaimat, a szememet, végül elérte a fejem tetejét. Nem bírtam mozdulni. Nem bírtam lélegezni. A tüdőm levegőért égett, de orrom-szám tele volt jéggel. Fuldokoltam, és a bőröm annyira fájt a hidegtől, mintha le akarna válni rólam. Szerettem volna elájulni, azt kívántam, hogy ragadjon el a sötét, de annak ellenére, hogy nem jutottam oxigénhez, nem haltam meg.

A jégfalon túl minden elcsendesedett. Mab megállt előttem, az arcán diadal és gyűlölet keveredett. Most hátat fordított az alattvalóinak, akik aggódalmasan lesték, nehogy rájuk is lecsapjon.

- Készüljetek, szolgálaim! - mondta a királynő reszelős hangján, és felemelte a karjait. - Ezennel hadat üzenek a Nyárnak!

A Téli Udvar alattvalói hangos morajlás kíséretében szétszéledtek, kifelé menet már rémítő csatakiáltásokat próbálgatva. Mab még visszanézett rám a vállá felett, az ajka vicsorra húzódott, aztán ő is kísétált. Rowan még figyelt néhány másodpercig, aztán kuncogva távozott. Csend ereszkedett a trónteremre, és egyedül maradtam. Haldoklottam, ám képtelen voltam meghalni.

Ha az ember nem kap levegőt, minden pillanat egy örökkévalóságnak tűnik. A teljes létezésem arra szűkült, hogy levegőt szívjak a tüdőmbe. Az agyam ugyan tudta, hogy lehetetlen, de a testem nem értette meg. Éreztem a szívem kínlódó dobbanásait a bordáimon; éreztem a jég rettenetes hidegét, amely áthatolt a bőrömben. A testem tudta, hogy még él, és folytatta a harcot.

Nem tudom, meddig álltam ott, órákig-e, vagy csak néhány percig, amikor egy árnyaszerű alak lépett a terembe. Bár kiláttam, de a jégréteg mindent eltorzított, ezért nem tudtam megmondani, ki az. Az árnyék egy hosszú pillanattig tétovázva állt az ajtóban, és engem figyelt. Aztán sebesen átsuhant a szobán, és megállt a börtönöm mellett, tenyerét a jégre fektetve.

- Meghan - súgta egy hang. - Én vagyok.

Még a légszomjtól félőrült állapotomban is megdobbant a szívem. Ash ragyogó, életteli, ezüst szeme lesett át a jégfalra. Az arcán tükröződő kín megdöbbsentett: mintha csak ő lett volna az, aki csapdába esett, és nem kap levegőt.

-Várj! - mormolta, és a jég másik oldalán a homlokomhoz nyomta a sajátját. - Kihozlak onnan.

Mindkét tenyerét a jégre fektette és hátrahúzódott. A levegő vibrálni kezdett, a falak remegtek körülöttem, és a jégen apró repedések pókhálója futott szét.

Üveghangú csörömpöléssel hullott darabokra a börtön, a szilánkok szétrepültek, de én valamiképpen sértetlen maradtam. A térdem megroggyant és előrebuktam, köhögve, fuldokolva hánytam vizet és jégdarabkákat. Ash mellém térdelt, és én belékapaszkodtam. A világ forgott velem, zihálva kapkodtam a levegőt. Miközben elárasztott a szédítő, friss

levegő és a megkönnyebbülés, hogy abbamaradt a fuldoklásom, tudatára ébredtem, hogy Ash átölel engem. A karja átfonta a vállamat és a melléhez húzott, az arca nedves hajamon nyugodott. Hallottam szapora szívverését, visszhangzott a fülemben, és furcsa módon ettől megnyugodtam.

A pillanatnak túl hamar vége lett. Ash elhúzódott, és inkább fekete kabátját terítette a vállamra. Hálásan, reszketve belekapaszkodtam.

- Tudsz menni? - suttogta sürgetően. - Ki kell jutnunk innen, azonnal.

- D... de hová m... megyünk? - nyögtem ki vacogó fogakkal. Ash válasz helyett talpra segített, a tekintete idegesen cikázott a teremben. Megragadta a csuklómat, és elindult kifelé, maga után húzva engem is.

- Ash! - ziháltam - Várj!

Azonban a herceg nem lassított. Az ösztöneim vészjelzést adtak. Minden erőmet összeszedve megvetettem a lábamat, és kirántottam a kezem a szorításából. Ash megpördült és villogó szemmel meredt rám, nekem pedig újra eszembe jutott, amit Rowannek mondott: hogy mindent a királynő szolgálataért tett. Sietve elhátráltam a karja közeléből.

- Hova viszel? - kérdeztem, immár követelőn.

Idegesen, szokatlanul türelmetlen mozdulattal a hajába túrt.

- Vissza a Nyár földjére - csattant fel újra utánam nyúlva.

- Itt nem maradhatsz most, hogy megindul a háború. Biztonság-ban átviszlek a saját oldaladra, aztán befejeztem.

Mintha arcul ütött volna. Félelem és düh lobbant bennem, és ostoba módon vissza akartam vágni neki.

- És miért kellene megbíznom benned? - mordultam rá, minden szót külön kihangsúlyozva, mintha köveket vágnék hozzá. Tökéletesen tisztában voltam vele, hogy ostobán viselkedem, hogy ki kell innen jutnunk, mielőtt bárki meglátna,

de mintha megint szószakítót ettem volna, a mondatok megállíthatatlanul ömlöttek belőlem.

- Hazudtál nekem, az elejétől fogva. Minden, amit csak mondtál, minden, amit tettünk, mind része volt a tervnek, hogy engem idehozz. A legelejétől fogva becsaptál.

- Meghan...

- Hallgass! Gyűlöllek! - Immár nem volt megállás. Gonosz örömmel láttam, ahogy Ash megrándul a csapásom alatt. - Remek alak vagy, tudod? Neked az efféle játékok tetszenek? Értjük el, hogy az idétlen emberlány belénk szeressen, és aztán nevetve tépjük ki a szívét? Tudtad, mit tesz Rowan, és nem akadályoztad meg!

- Persze hogy nem! - csattant fel Ash. A hevesége elnémított. - Van fogalmad arról, mit tenne Rowan, ha rájönne... mit tettünk? Van fogalmad arról, mit tenne *Mab*? Mindenkiel el kellett hitetnem, hogy nem törődöm veled, különben széttéptek volna.

Fáradtan sóhajtott, és komor pillantást vetett rám.

- Meghan, az érzelmek itt gyengeségnek számítanak. Az Árnyudvarban a gyengékből lakomáznak. Neked okoztak volna fájdalmat azért, hogy engem elérjenek. És most gyere! - Ismét kinyújtotta felém a kezét, és most tiltakozás nélkül elfogadtam az érintését. - Tűnjünk el innen, mielőtt túl késő volna!

- Attól tartok, máris túl késő - szólalt meg egy vontatott, mégis ismerős hang. A szívem kihagyott egy dobbanást. Ash megtorpant, maga mögé rántott. A folyosóról az alattomosan vigyorgó Rowan lépett be a terembe.

- Attól tartok, éppen most járt le az időtök.

ÖTÖDIK FEJEZET

Fivérek

-Üdv, Ash! - sétált be az idősebb herceg a trónterembe, ajkán önelégült mosollyal. A pillantásunk összeakadt, és Rowan felvonta a szemöldökét. - Ha szabad érdeklődnöm, mit csinálsz a félvérrel? Lehetséges lenne, hogy éppen megszökteted? Ó, egek! Micsoda rettenetes, áruló gondolat! Biztos vagyok benne, hogy Mab meglehetősen csalódott lesz, ha meghallja.

Ash nem felelt, de az ujjai szorosan rákulcsolódtak az enyémekekre. Rowan kuncogva körbejárt minket. Most egy éhes cápára emlékeztetett. Ash vele mozgott, mindig takarva engem a fivére elől.

- Nos, öcsém - szólalt meg Rowan, az arca, mint egy vizsgálóbíróé, de láttam, hogy remekül szórakozik -, kíváncsi vagyok. Mi vett rá, hogy mindent kockára tégy a javíthatatlan kis hercegnőért?

Ash nem felelt. Rowan csettintett a nyelvével.

- Ne légy makacs, testvérem! Akár el is mondhatod, mielőtt Mab ízekre tép és kitilt Tír Na Nóg földjéről. Mi az ára az efféle hű engedelmességnek? Egy alku? Egy ígéret? Mit ad neked ez a kis ringyó, amiért az egész Udvar elárulod?

- Semmit - felelte Ash hűvösen, de kihallottam belőle a halk reszketést. Alighanem Rowan is, mert összeráncolta a homlokát, és meglepetten bámult a fivérére - aztán hátravetette a fejét, és vadul felkacagott.

- Nem hiszem el! - csuklotta hitetlenkedve. - Hiszen te *beleszerettél* a Nyár-ivadékba!

Elhallgatott, aztán, amikor Ash nem tagadott, újra visítva nevetni kezdett. - Nahát, ez aztán súlyos! Ez annyira tökéletes. És én még azt hittem, a félvér volt az ostoba, aki belezuhant az elérhetetlen Jéghercegbe, de látom, tévedtem. Ash, mindany-nyiunkat átvertél.

Ash most már remegett, de nem eresztette el a kezemet.

- Visszaviszem Árkádiába. Tűnj el az utunkból, Rowan!

Rowan azonnal kijózanodott.

- Ne olyan hevesen, öcsém! - Még mindig mosolygott, de ez a mosoly már éles volt, mint a penge. - Ha Mab megtudja, mindkettőtöket kitesz az udvarra dísznek. Ha éppen kegyes kedvében van, együtt fagyaszt meg benneteket. Ez olyan tragikusan helyes lenne, hát nem?

Megborzongtam. A gondolat, hogy visszakerüljek abba a hideg, fullasztó élő-halálba, elviselhetetlen volt. Képtelenség. Inkább meghalok. De még rémítőbb volt a lehetőség, hogy Ash is velem szenvedjen, akár évszázadokon át. Megszorítottam a kezét, a vállának dőltem és Rowanre meredtem.

- Na, persze - folytatta az idősebb herceg az állát dörgölve -, még mindig könyöröghetsz megbocsátásért, ha a félvér Mab lába elé hurcolod, és elnyerheted a kegyeit. Mi több - pattintott az ujjával - ha most azonnal indulsz, és átadod a

hercegnőt, hajlandó leszek tartani a számat arról, amit itt láttam. Megesküszöm, hogy egy hangot sem hall tőlem.

Ash megmerevedett, de éreztem, ahogy az izmai megfeszülnek, az idegesség egyenesre húzza a hátát.

- Na, gyerünk már, öcsi! - Rowan nekidőlt az ajtó félfának, és karba tette a kezét. - Tudod, hogy így lesz a legjobb. Csak két választásod van. Add át a hercegnőt, vagy halj meg vele együtt!

Ash végre, mint aki transzból ébred, megmozdult.

- Nem - suttogta, és fájdalmas hangjából megértettem, hogy szörnyű döntést hozott. - Van még egy.

Eleresztette a kezemet, előrelépett, és kivonta a kardját. Rowan meglepetten bámult rá, amikor Ash nekiszegezte a hidegen ködlő pengéjű fegyvert. Egy pillanatig tökéletes csend uralkodott.

- Tűnj el az útból, Rowan! - mordult Ash. - Tűnj el, vagy megöllek!

Rowan arca ekkor megváltozott. Arrogáns, öntelt, gonoszságát egyetlen pillanat alatt felváltotta valami teljesen idegen, valami dermesztő. Ragadozó módjára villódzó szemekkel ellökte magát az ajtótól, és lassan ő is kivonta a kardját. A vékony, hullámos, cápa fogat mintázó penge éles, reszelős hang kíséretében csúszott elő, amely végigvisszhangzott a termen.

- Biztos vagy benne, öcsém? - kérdezte Rowan halkán. Megsuhogtatta a fegyverét, és ő is előrelépett, szembe Ashsel. - Elárulsz mindent, az Udvarodat, a királynődet, a véredet, őérte? Ha egyszer elindulsz ezen az úton, nincs többé visszatérés.

- Meghan - Ash hangja olyan halk volt, hogy alig bírtam kivenni a szavait. - Menj hátra! Ne próbálj segíteni!

- Ash... - Szerettem volna mondani valamit. Tudtam, hogy meg kellene akadályoznom a testvérharcot, azonban azzal is tisztában voltam, hogy Rowan sosem engedne el minket. Ash is tudta ezt, és a szemében szomorúság csillant, amikor felkészült az összecsapásra.

Nem akart a bátyjával küzdeni, de mégis úgy döntött, megteszi - értem.

A két testvér farkasszemét nézett egymással a jeges szobában, mint két szobor, mindkettő arra várt, hogy a másik sújtson le először. Ash támadóállásba helyezkedett, a pengéje kinyújtva, az arckifejezése bánatos, de eltökélt. Rowan lazán maga mellett tartotta a kardját, pengével a padló felé. Ő mosolygott. Úgy tűnt, egyikük sem vesz levegőt.

Aztán Rowan elvigyorodott, hogy kivillantak ragadozó fogai.

- Ám legyen! - mormolta, és egy követhetetlenül gyors mozdulattal fellendítette a pengét. - Azt hiszem, élvezni fogom.

Rávetette magát Ashre, a kardja recés éle elmosódott a levegőben. Ash is felemelte a fegyverét, a két kard sikoltva és jeges szikrákat szórva feszült egymásnak. Rowan viczorogva az öccse felé csapott, villámgyorsan és vadul forgatva a kardját Ash fejét célozta meg. Ash hárított, kitért, majd egyszerre befordult, és Rowan torka felé szúrt. Ám Rowan kecsesen ellépett előle, közben visszasújtva. Ash emberfeletti sebességgel pördült meg, és ha a bátyja nem lép vissza, kettéhasítja.

Rowan mosolyogva emelte fel a pengét, amelynek hegye - legnagyobb rémületemre - bíborra színeződött.

- Az első vér az enyém, öcsém - mondta gúnyolódva, és valóban, Ash kardforgató karjából vékony vérpatak eredt meg. Piros cseppek hullottak a padlóra. - Tudod, még mindig abbagyhatjuk ezt. Add át a hercegnőt, és kérd Mab kegyelmét! És az enyémet.

- Te nem ismeresz kegyelmet, Rowan - mordult fel Ash, és újra támadott.

Ezúttal mindketten olyan sebesen mozogtak, fordultak, ugrottak, tértek ki egymás útjából és vagdalkoztak, hogy alig

láttam mást, mint egy csodálatosan kiszámított táncot. Felgyorsítva. Szikrák röppentek, az összecsattanó pengék hangját egymás felé dobálták a falak. Immár mindkét pengét vér szennyezte, és vörös volt a párbajozók körül a padló is, de képtelen voltam rájönni, melyikük áll nyeresre.

Rowan váratlanul félreütötte Ash pengéjét, majd lendületet vett, és egy fűrészes élű jégdárdát küldött fivére arca felé. Ash hanyatt vetette magát, hogy elkerülje: lezuhant a földre, majd feltérdelt. Rowan lecsapott térdeplő ellenfelére. Rémületemben felsikoltottam. Ash elhajolt, a penge csak centiméterekkel kerülte el. A herceg elkapta Rowan karját, és annak lendületét kihasználva a földre rántotta, miközben ő maga talpra szökkent. Rowan feje a jégnek ütközött, a lélegzet egy meglepett szusszanásban szakadt ki belőle. Az idősebb herceg hanyatt fordult, gyorsan, mint egy kígyó, azonban addigra Ash már a torkának szegezte a kardját.

Rowan fájdalommal kevert gyűlölettel nézett az öccsére. Mindketten ziháltak, számos sebből véreztek, de Ash rezzenetlen kézzel tartotta a kardot Rowan nyakán.

Az idősebb herceg kuncogott, felemelkedett, és véres nyálat köpött Ash arcába.

- Hát akkor rajta, öcsém! - sziszegte kihívón. Ash arca megrándult, de a kardja nem mozdult. - Tedd meg! Immár elárultad a királynődet, az ellenség oldalára álltál, tulajdon bátyád ellen ragadtál kardot... akár hozzá is írhatod a testvérgyilkosságot a listához. Akkor aztán elmenekülhetsz a félvérrel, és kiélhetitek mocskos vágyaitokat. Vajon Ariella mit gondolna, hogy ilyen könnyen megtaláltad az utódját?

- Öt hagyd ki ebből! - vicsorgott Ash, és fogást váltott a markolaton, mintha kész volna valóban ledöfni a bátyját. - Ariella halott! Nem telik el nap, hogy ne gondolnék rá, de ő már halott, és ezen nem tudok változtatni!

Mély lélegzetet vett, hogy megnyugodjon, az arcán tisztán láttam a vágyakozást. Gombócot éreztem a torkomban. Visszanyeltem a könnyeimet és elfordultam. Akármennyire is szeretem ezt a sötét herceget, nem kelhetek versenyre azzal, akit elveszített.

Rowan összehúzott szemmel felkacagott.

- Ariella túl jó volt neked - sziszegte, és a könyökére támaszkodott. - Cserbenhagytad őt. Ha valóban szeretted volna, még mindig élhetne.

Ash ezúttal valóban megrándult, mintha ökölcsapás érte volna, és Rowan folytatta.

- Sosem fogtad fel, micsoda kincs birtokában vagy! Miattad halt meg, mert te nem tudtad megvédelmezni! - Ash hátralépett, Rowan pedig felült. - És most meggyalázod az emlékét ezzel a félvér szörnyeteggel!

Ash sápadtan rám nézett, és én csak egy pillanattal később vettem észre, hogy Rowan karja megmozdul.

- Ash, vigyázz! - sikoltottam, amikor az idősebb herceg felpattant, és ijesztő sebességgel rávetette magát.

Ash azonban a gyakorlott harcos reflexeivel fordult azonnal vissza, még úgy is, hogy az esze máshol járt. Hátralépett, kitérve Rowan - a semmiből elővarázsolt - tőre elől, és az idősebb herceg már nem tudta megfékezni a mozdulatot: Ash pengéje mélyen a testébe fúródott.

Mindkét fivér megdermedt. Torkomra fagyott a sikoly. Egy pillanatra még a világ is megállt. Rowan nagyra nyílt szemmel, zavart tekintettel nézett le a hasából kiálló pengére. Ash döbbenten meredt a saját kezére.

Aztán Rowan hátratántorodott, elejtette a törst, és a falnak dőlt karját a sebe köré fonva. Vér szivárgott az ujjai közül, vörösre színezve fehér ruháját.

- Gratulálok... kisöcsém... - mondta szaggatottan, azonban tiszta tekintettel nézett a döbbenettől dermedt Ashre. - Végül hát... sikerül... megölnöd.

Dübörgő lépések hallatszottak a folyosóról, távoli kiáltások szűrődtek be a trónterembe. Elkaptam a tekintetem Rowan vérben úszó testéről, és Ashhez rohantam. Ő még mindig a bátyját bámulta kábultan. Megragadtam a karját.

- Ash! Valaki jön! - kiáltottam. Ez visszarántotta a herceget a valóságba.

- Igen, csak szökj el... a félvéréddel, Ash! - köhögte Rowan. A szája szélén vércsík csordogált. - Még mielőtt Mab ideér, és meglátja, hogy az utolsó fia is... elveszett számára. Nem hiszem, hogy... ennél többet tehetnél, amivel... elárulod az Udvert.

A hangok egyre közeledtek. Ash egy utolsó fájdalmas, büntudatos pillantást vetett Rowanre, aztán elkapta a csuklómat, és az ajtóhoz rohant.

Nem emlékszem, hogyan jutottunk ki. Ash őrült tempóban rángatott maga után, ismeretlen folyosók hosszú során át. Csoda volt, hogy senkivel sem találkoztunk, hiszen az üldözők lépéseit köröskörül visszhangozták a falak. Vagy talán nem is volt csoda, hiszen Ash láthatóan pontosan tudta, hová tart. Kétszer is előfordult, hogy behúzott egy sarokba, hozzám préselődött, és a fülembe súgta, hogy legyek csöndben és ne mozduljak. Dermedten vártam ki, hogy egy csapat vicsorgó, késekkel hadonászó vörös sapkás elvonuljon, de ők nem vettek észre minket. Másodszorra egy sápadt, vé-

res ruhába öltözött asszony lebegett el a folyosón, és bár a szívem olyan hangosan vert, hogy biztos voltam benne: meghallja, mégsem fordult felénk.

Egy hideg, üres folyosón futottunk végig azután, amelynek a mennyezetéről halványkék fénnel derengő jégcsapok lógtak csillárok gyanánt. Ash végül behúzott egy csontfehér fa sziluettjét ábrázoló, faragott ajtón. Kicsi, puritán szoba fogadott: egy magas könyvespolc, egy fényes, fekete fából faragott szekrény és a távolabbi falon egy lenyűgöző késgyűjtemény. A sarokban egyszerű ágy állt, rajta kisimított takaró, mintha évtizedek óta nem is használták volna. Minden végtelenül tiszta, egyszerű, spártai volt, mintha nem is egy herceg hálószobája volna.

Ash egy sóhaj kíséretében végre eleresztett, majd hátravetett fejjel a falnak dőlt. Fekete ingén sötét foltokban ütött át a vér, és a gyomrom bukfencet vetett.

- Ki kell tisztítani a sebeidet - állapítottam meg. - Hol vannak a kötszerek?

Ash üveges, üres tekintettel keresztülnézett rajtam: a sokk lassan utolérte őt is. Legyűrtem a félelmemet, és eléálltam.

- Ash, van valahol egy kendőd vagy törülköződ? - kérdeztem. Igyekeztem összeszedni magam és higgadtan beszélni. - El kell állítani a vérzést.

Egy másodpercig csak bámult rám, aztán megrázkódott és a sarok felé intett a fejével.

- A szekrényben - mormolta fáradtan, olyan fáradtan, amilyennek még sosem hallottam. - Van a felső fiókban egy téglaly balzsam. *Megtartotta...* veszély esetére.

Nem értettem ugyan, ezzel mit akart mondani, de odamentem a szekrényhez, és kinyitottam a felső fiókot.

Válogatott furcsaságok heverték benne: halott virágok, egy kék selyemszalag, egy faragott csontnyelű üvegtőr. Addig kotorásztam, amíg meg nem találtam a csaknem üres tégely gyógynövényillatú kenőcsöt egy régi, vérfoltos rongydarabon.

A sarokban egy tekercs pókhálóvékony gézt is találtam.

Ahogy kivettem a tárgyakat a fiókból, véletlenül kirántottam egy vékony ezüstláncot is, amely bele volt akadva a géztekercsbe. A következő pillanatban a földre esett. Lehajoltam, hogy felszedjem. A láncra fűzve egy pár gyűrű himbálózott, egy kisebb és egy nagyobb, és ekkor végre értelmet nyert, amit Ash mondott.

Ez a kacatokkal teli fiók Arielláé volt. Ash itt őrizgette a róla megmaradt emlékeit. A tűr, a szalag, mind az övé volt valaha. A két csodaszép, apró levelekkel vésett arany-ezüst gyűrű pedig kettejüké.

Visszatettem a láncot, és becsuktam a fiókot. Megfájdult a szívem. Ha valaha is bizonyítékot akartam volna róla, hogy Ash még mindig szereti Ariellát, hát tessék.

Könnyek gyűltek a szemembe, de dühösen kipislogtam őket. Nem most volt itt az ideje a féltékeny hisztinek. Megfordultam - Ash halvány, tompa tekintettel figyelt. Mélyet lélegeztem.

- Izé, azt hiszem, le kellene vened az ingedet - bökte ki. A herceg szót fogadott: ahogy ellökte magát a faltól, vörös folt maradt mögötte. Lerántotta elrongyolódott ingét, és a padlóra ejtette, majd visszafordult hozzám. Nagyon erősen igyekeztem, hogy ne bámuljam meg sudár, izmos felsőtestét, bár a szám kiszáradt és a vérem az arcomba szökött.

- Leüljek? - kérdezte segítőkészen. Hálásan bólintottam. Ash az ágyhoz lépett, és a matracra kuporodott, háttal nekem. A sebeiből szivárgó vér karmazsinvörösre festette sápadt bőrét a vállán és az oldalán.

Megtudod csinálni, Meghan!/- biztattam magamat. Mögé léptem, és megborzongtam, ahogy közelebből szemügyre

vettem a hosszú, szaggatott szélű vágásokat. És annyi vér volt mindenhol!

Óvatosan elkezdtem felitatni, vigyázva, nehogy fájdalmat okozzak, azonban Ash egy hangot sem adott ki. Amikor a vér eltűnt, az ujjammal kivettem egy keveset a balzsamból, és a vállán tátongó metszéshez érintettem.

Halkan felszisszent és előrerokadt, a haja az arcába hullott.

- Ne aggój amiatt, hogy fáj! – mormolta fel sem nézve. – Hozzá vagyok szokva.

Bólintottam, és bőven kentem a sebbe a balzsamból. Nem húzódott el, bár a válla megmerevedett az érintésem alatt: az izmok kemény csomókba rándultak össze. Az jutott eszembe, hogy vajon Ariella is így csinálta-e, ugyanebben a szobában foltozta-e össze, amikor megsebeztek. Az Ash hátán húzódó halvány hegekből ítélve nem most sebesült meg először életre-halálra foyltatott küzdelemben. Vajon Ariella ugyanúgy érzett-e mint én? Dühös és rémült volt-e, amikor Ash veszélybe sodorta saját magát?

A könnyek elhomályosították a látásomat, hiába pislogtam. Újra felvettem a gézt, és kötést készítettem a vállára, közben az ajkamba haraptam, és az arcomon néma könnyek csorogtak végig.

- Sajnálom.

Meg sem mozdult, és olyan halkan szólt, hogy szinte meg sem hallottam, mégis majdnem elejtettem a gézt. Elkötöttem a végét, és nem válaszoltam, ehelyett attértem az oldalán vágott sebre. Ash mozdulatlanu ült, mintha nem is lélegezne.

Egy könnyem lehullot az államról a hátára, és a herceg megrándult.

- Meghan?

- Miért kérsz bocsánatot? – A mondat reszketegen csúszott ki a számon. Nagyot nyeltem. – Már elmondtad miért viselkedtél úgy, ahogy. Meg kellett védened a családotól és az udvartartástól. Ezek jó okok.

Nem mintha túske maradt volna bennem, dehogy.

- Nem akartalak bántani - felelte Ash még mindig tétován.
- Azt hittem, ha elérem, hogy meggyűlölj, könnyebb lesz, amikor majd visszatérsz a saját világodba. - A szava suttogássá halkult. - Amit a palota udvarában mondtam... ha Rowan rájön, sokkal jobban megkínoz.

Befejeztem a seb kötözését, szorosra húztam és megcsomóztam a gézt. A könnyeim nem álltak el, és ezek már másfajta könnyek voltak. Megértettem, amit mondott: *amikor* majd visszatérsz. Nem *ha*. Amikor. Mintha csak tudná, hogy egyszer úgyis visszatérek, és soha többé nem látjuk egymást.

Némán felvettem a tégelyt, és visszatettem a fiókba. Abban a pillanatban képtelen lettem volna a szemébe nézni. Nem akartam végiggondolni, hogy kész lett volna eltűnni az életemből örökre, visszatérni egy olyan világba, ahová nem követhetem.

- Meghan... - Ash megfordult és megragadta a kezemet. Mintha szikrák futottak volna végig a karomon. Akaratom ellenére is ránéztem. A herceg kétségbeesetten kutatta az arcomat, a pillantása megértésért könyörgött. - Én nem... táplálhatok érzelmeket irántad - suttogta, tátongó lyukat ütve a szívemen. - Nem úgy, ahogy azt szeretnéd. Akármi is történik, Mab a királynőm, és a Téli Udvar az otthonom. Ami Masina birodalmában történt... - Fájdalmas grimasz jelent meg az arcán. - El kell felejtünk, tovább kell lépünk. Amint átviszlek Árkádia határain, és biztonságban átalak Oberonnak, nem látsz többé.

A szívemben égő fájdalom mintha egyenesen keresztül rága volna magát rajtam. Csak bámultam rá, várva, hogy

vonja vissza, mondja, hogy csak tréfált. Ehelyett elhúzta a kezét és felállt, tekintetében immár nem volt más, csak mély bánat. - Sajnálom - ismételte félrenézve. - De... jobb lesz így.

- Nem! - ráztam meg a fejem, de ő elhúzódott mellőlem. Megpördültem, hogy kövessem, de már hiába nyúltam a karja után - Ash, várj!

- Ne tedd még nehezebbé! - Kinyitotta a szekrényét, és kiszedett egy szűk szürke inget. A fájdalom legkisebb jele nélkül vette magára. - Én... megöltem Rowant. - Az emlék megrohanta. Lehunyta a szemét. - Rokongyilkos vagyok. A jövőm kilátástalan, úgyhogy inkább örülj, hogy nem látod, mi következik most.

- Mire készülsz?

Gunyoros arcot vágott.

- Visszatérek az Udvarhoz. Megpróbálok felejteni. - A szekrényből most egy ezüsláncokkal ékített fekete kabátot húzott elő, és azt is a vállára vetette. - Mab kegyelmére bízom magam, és remélem, hogy nem öl meg.

- Nem teheted!

Ash szembefordult velem, a kabát hullámozott körülötte, és máris valaki más volt, valaki hidegen távoli, egy halálosan szép tündér, földöntúli, elérhetetlen.

- Ne keveredj bele a tündérek politikai játszmáiba, Meghan! - mondta sötéten, és becsukta a szekrényt. - Mab úgyis megtalál, akármit teszek, akárhová futok előle. És a háborúban a Télnek minden katonájára szükség lesz. Amíg a Nyár vissza nem szolgáltatja a jogart, Mab nem nyugszik.

Elfordult, de a háború említése eszembe juttatta, mi történt valójában.

- A jogar! Ash, várj!

Megragadtam a kabátujját, és nem törődtem vele, hogy erre tökéletesen ledermedt.

- Nem a Nyári Udvar vette el a jogart! - szakadt ki belőlem, mielőtt még bármit mondhatott volna. - A vastündérek voltak. Láttam!

Összevonta a szemöldökét, és én előrehajoltam, a puszta akaratommal kényszerítve, hogy higgyen nekem. - Tertius volt az, Ash, Tertius ölte meg Sage-ot!

Egy percig üres tekintettel nézett rám, én pedig lélegzet-visszafojtva lestem az arcát. A Téli Udvarból egyes-egyedül Ash látta a saját szemével, hogy a vastündérek léteznek. Ha ő sem hisz nekem, semmi esélyem, hogy bárki más meggyőzzék.

- Biztos vagy benne? - kérdezte. Elöntött a megkönnyebbülés, és vadul bólogattam. - De miért? Miért lopnák el a vastündérek a jogart? Hogyan jutottak egyáltalán be?

- Nem tudom. Talán a hatalmát akarják? Vagy az Udvarokat akarják háborúba taszítani. Ezt mindenesetre el is érték.

- El kell mondanom a királynőnek.

- Nem! - Felugrottam, hogy elálljam az útját. - Ash, nem hinne neked! - kiáltottam. - Én megpróbáltam elmondani, és jégcsappá változtatott! Meggyőződése, hogy Oberon műve a dolog.

- Énrám hallgatni fog.

- Biztos vagy te ebben? Mindazok után, amit tettünk? Hallgatni fog rád az után, hogy kiszabadítottál engem és megölted Rowant?

Ash arca elsötétült, és én félresöpörtem a bennem feltámadó büntudatot. - Utánuk kell mennünk - súgtam, mert egyszerre biztosan tudtam, hogy mi a helyes út. - Meg kell találnunk Tertius-t, és vissza kell szereznünk a jogart. Ez az egyetlen módja, hogy véget vessünk a háborúnak. Mab akkor majd valóban hinni fog nekünk, igaz?

Ash tétovázott. Egy pillanatig azon a vékony mezsgyén egyensúlyozott, amely engem a királynőjéhez való hűségétől elválasztott. A hajába túrt, és láttam a szemén, hogy nem képes dönteni. De mielőtt válaszolhatott volna, kaparászás hallatszott az ajtón. Mindketten megriadtunk.

Gyors pillantást váltottunk, aztán Ash kivonta a kardját, engem pedig maga mögé intett, majd az ajtóhoz lépett, és résnyire kinyitotta. Egyetlen sötét szőrvillanás: egy macska suhant be a résen. Meglepetésemben halkan felkiáltottam.

Ash visszatolta a pengét a hüvelyébe.

- Tiaothin - morogta, látva, hogy a púka macskából emberré változik. - Mi folyik odakinn?

A púka réssé húzott, ragyogó szemmel ránevetett.

- Mindenhol katonák vannak - jelentette be a farkát tekergetve. - A palota minden ki- és bejáratát lezárták, mindenki téged keres, meg a félvért. - A lány kuncogott, és gyors oldalpillantást vetett rám. - Mab *ő*rröng. Ha mentek, induljatok máris! Az elitcsapat már úton van.

Könyörgőn néztem Ashre. Ő kétségbeesetten visszanézett rám, aztán az ajtóra. Végül megrázta a fejét, mintha maga sem hinné, hogy megteszi.

- Erre! - kiáltott oda nekem, és kitárta a szekrénye ajtaját. - Befelé, gyorsan!

Beléptem a kicsi, sötét helyiségbe, és visszanéztem Ashre. Ő megállt az ajtóban, és a szoba közepén táncoló púkához fordult.

- Lapulj meg, Tiaothin! - figyelmeztette. - Tartsd távol magad Mabtól egy darabig, érted?

A púka szélesen, gonoszkodón mosolygott.

- Abban mi volna a jó? - kérdezte nyelvet öltve, de mielőtt Ash válaszolhatott volna, Tiaothin felneszelt, és hátracsapta a füleit. - Eredjetek! Már majdnem itt vannak. Majd én félrevezetem őket, ezt senki nem csinálja jobban egy púkánál.

És mielőtt megállíthattuk volna, az ajtóhoz rohant, kitárta és kihajolt a folyosóra.

- A herceg! - rikoltotta, hogy a palota visszhangzott éles, erős hangjától. - A herceg és a félvér! Láttam őket! Erre, erre!

A szekrénybe bújtunk, amíg a Tiaothint követő léptek el nem dübörögtek az ajtó előtt. Ash sóhajtott, és ismét a hajába túrt.

- Ostoba púka! - morogta.

- Nem lesz baja?

Ash horkantott.

- Tiaothin jobban tud vigyázni magára, mint bárki más. Ezért is kértem meg, hogy vigyázzon rád.

Szóval ezért érdeklődött ennyire irántam!

- Semmi szükségem nem volt gyermekfelügyelőre - válaszoltam félig bosszúsan, félig viszont örömtől eltelve, hogy tudni akarta, mi van velem, amikor nem lehet ott.

Ash nem törődött velem. Behunyta a szemét, tenyerét a falra fektette, és elmormolt néhány fura, idegen hangzású szót. Keskeny, fénylő négyszög jelent meg előttünk. Ash kinyitotta - mert ajtónak bizonyult -, és mögötte feltárult egy a sötétbe vezető, jégbe vájt lépcső.

- Gyere! - mondta, és a kezét nyújtotta. - Ez kivezet a palotából, de igyekeznünk kell, hogy a végére érjünk, mielőtt eltűnik.

Mögöttünk diadalüvöltés harsant, amikor *valami* bedugta a fejét a hálósoba ajtaján. Megragadtam Ash kezét, és bemenekültünk a sötétségbe.

HATODIK FEJEZET

A Goblin Piac

Követtem Asht lefelé a csillámló lépcsőn, végig egy -
vonító víz köpőkkel és sercegő, kék lángú fáklyákkal
szegélyezett keskeny folyosón. Nem szóltunk egymáshoz.
Semmi más nem hallatszott, csak a lépéseink visszhangja a
köveken és az én zihálásom. A járat sokszor elágazott a
legkülönbözőbb irányokba, de Ash mindannyiszor
gondolkodás nélkül választott. Örültem, hogy hosszú téli-
kabátot vettem, mert a levegő dermesztő volt, a lélegzetem
felhőkben kavargott utánam, ahogy az üldözők neszeit
figyelve rohantunk.

A folyosó váratlanul egy szilárd jégfalba futott. Átvillant
az agyamon, hogy Ash talán valahol rossz irányba fordult, de
a herceg elengedte a kezemet, a jégfalhoz lépett, és
ráhelyezte egyik tenyerét. Az akadály csilingelő
reccsenésekkel vált szét, mögötte egy újabb folyosó
nyújtózott, azonban ez már a szabad levegőre nyílt.

Ash hozzám fordult.

- Maradj szorosan mellettem! - mormolta, és gyorsan intett a kezével. Éreztem a kabát módjára ránk boruló bűbáj

bizsergését. - Ne szólj senkihez, ne nézz senki szemébe, ne hívd fel senki figyelmét magadra! Ezzel a varázssal észrevehetetlenné tettelek, de megtörik, ha zajt csapsz, vagy valaki szemébe nézel. Csak hajtsd le a fejed és kövess!

Megpróbáltam. A bajt az jelentette, hogy a palota falain túl igen nehéz volt *nem* észrevenni bármit is. Körülöttem emelkedett a Téltündérek torz szépségű városa: jég és kő égbe törő tornyai, megdermesztett gyökerekből összerótt házak, barlangok, a bejáratnál fogakként meredező jégcsapokkal. Követtem Asht, át a keskeny sikátorokon, ahol az árnyékokból és a kövek alól szemek leselkedtek, át az alagutakon, ahol millió apró kristály ragyogott, át az utakon, ahol csontfehér fák árasztottak síri derengést.

És természetesen a Téltündérek mind kint jártak. Az utcákat lidércfény világította meg, és Mab alattvalói hordákban táncoltak, ittak és üvöltöttek teli torokból, a hangjuk visszaverődött a falakról. Eszembe jutott a palota kertjében tartott dárídó, és rájöttem, hogy a Téli Udvar a tél beköszöntét ünnepli.

Igyekeztünk távol tartani magunkat a tömeg magjától, és elkerülni a pörgő-forgó tündérek figyelmét. Sötét, hipnotikus zene lüktetése fonta át az éjszakát. Nemegyszer vérfürdőbe torkollott a tánc, amikor egy kevésbé szerencsés tündért alányomott a rikoltozó ünneplők serege, és végül széttépték. Reszketve, a fejemet lehajtva követtem Asht, a szememet végig a hátán tartottam, ahogy utat törtünk magunknak a visító csődületben.

Aztán egyszer csak elkapta a kezemet, és berántott egy sikátorba, csak a szeme villanása figyelmeztetett, hogy hallgassak. Egy pillanattal később hatalmas fekete, világító

kék szemű paripákon két lovag ügetett a tömeg közé,
szétrebbentve őket, mint egy madárcsapatot. A táncolók
vicsorogva

sziszegtek rájuk, egy eltaposott goblin jajgatott, de elhallgatott, amikor az egyik ló a fejére lépett, betörve a koponyáját.

A lovagok megálltak a tömeggel szemben, mit sem törődve a morgással és a fejükhöz vágott sértésekkel. Fekete bőrpáncélt hordtak, melynek vállából tövisek sarjadtak, nyitott sisakjuk alatt éles, kegyetlen vonások rajzolódtak ki. Ash mocorgott mellettem.

- Ezek Rowan lovagjai - súgta. - Az elitcsapata, a Tövissgárda. Csak neki és a királynőnek engedelmességek.

- Ófelsége, Mab királynő parancsára - harsant az egyik lovag hangja a zene és a hörgés kakofóniája felett - a Téli Udvar ezennel hivatalosan hadat üzen Oberonnak és a Nyári Udvarnak! Sage koronaherceg megöléséért és az Évszakok Jogarának ellopásáért, minden Nyártündér elfogatik, és kegyelem nélkül kivégeztetik!

A Téli tündérek kórusban üvöltöttek, visítottak, vonítottak az éjszakába. Ez azonban nem dühös ordítás volt, hanem eksztatikus. A vörös sapkások röhögtek, a goblinok örömtáncra kerekedtek, a sprigganok vadul vigyorogtak. A gyomrom felkavarodott. Vért akart mind. A Téli Udvar az erőszak éltette, az esély, hogy könyörtelenül széttephessék ősi ellenfelüket. A lovag egy darabig hagyta, hadd őrzöngjenek, aztán felemelt kézzel csendet kért.

-Továbbá kihirdettetik - dörögte, és erre a tömeg őrzöngése mor- molássá csitult -, hogy Ash herceg áruló és szökevény. Megtámadta és súlyosan megsebesítette Rowan fivérét, majd elmenekült a palotából Oberon félvér lányával. Mindkettő különösen veszélyes, tehát legyetek óvatosak!

Ash felszisszent, az arcán megkönnyebbülés keveredett bűntudattal és aggodalommal. Rowan életben maradt, azonban a mi menekülésünk a városon át immár sokkal veszélyesebb vállalkozássá vált.

- Ha találkoztok velük, nem bántalmazhatjátok őket! Ez Mab királynő parancsa - bömbölte a lovag. - Fogjátok be mindkettőt, vagy jelentsétek a hollétüket bármely őrnék, és busás jutalmatok nem marad el! Ha azonban elmulasztjátok kötelességeketek, a királynő haragját idézitek a fejetekre! Terjesszétek a parancsot, mert seregeink holnap nekiindulnak.

A szárral meglegyintették lovaik nyakát, és elügettek a tömeg kurjongatása közepette.

Ash elgondolkozva nézett maga elé, a szeme szürke csíkká szűkült.

- Rowan nem halt meg - lehelte, és nem tudtam megállapítani, hogy ennek örül-e vagy sem. - Legalábbis egyelőre nem. Ez jócskán megbonyolítja a helyzetünket.

- Hogy jutunk ki innen? - suttoztam.

Ash elgondolkodva tekintett rám.

- A kapukat őrség védi - mormolta, és elnézett mellettem.

- Ha Rowan tudja, hogy elszöktünk, nem bízhatunk az ismert ösvényekben sem. - Elhallgatott, végül sóhajtott. - Van még egy hely, ahová mehetünk.

- Hová?

Rám pillantott, és bennem ekkor tudatosult, mennyire közel vagyunk egymáshoz. Az arcunkat csak centiméterek választották el, és éreztem, hogy az ő szívverése is felgyorsul. Ash gyorsan elfordult, én pedig lehajtottam a fejemet, hogy elrejtsem égő arcomat.

- Gyere! - súgta, és a hangja alig észrevehetően megcsuklott. - Nem megyünk messze, de sietnünk kell. A Piac csak bizonyos órákban lelhető fel, és ha nem igyekszünk, eltűnik.

Vad vonítás hangzott fel a sötétben. Visszanéztünk a tömegre. A Téltündérek újramezdték a dáridót, mintha mi sem történt volna, azonban most már mindenre elszántan tomboltak.

A háború ígérete felkorbácsolta vérszomjukat. Néhány vörös sapkás összekapott egy boszorkával egy goblin teteme felett; gyorsan elfordultam, mielőtt a rosszullét úrrá lehetett volna rajtam. Ash kézen fogva vezetett be az árnyékok közé.

MENEKÜLTÜNK KERESZTÜL A VÁROSON, árnyékok között rejtőzve, sötétben bujkálva, kikerülve az utcákon összegyűlt tömegeket. Egyszer majdnem beleszaladtunk egy falba vájt lyukból éppen kimászó vörös sapkásba. A teremtmény káromkodott, azonban egy pillanat múlva a szeme elkerekedett a felismeréstől, és már nyitotta is a száját, hogy a többiekért kiáltson. Ash suhintott, és egy jégdárda fúródott a szörny torkába, örökre elhallgattatva azt.

Végül elértünk egy kerek térre, egy hatalmas, föld alatti tó partján. A vízről felszakadó pára ködként gomolygott a talajon. Üres, színpompás kunyhók és sátrak mellett haladtunk el, a vásznak úgy csapkodtak a szélben, mint egy kihalt karnevál zászlai. Középen hatalmas, fehér fa ringatta emberfejekre emlékeztető gyümölcsseit. Vastag törzsében keskeny ajtó nyílt. Közeledvén Ash felgyorsította a lépteit.

- A Piac odaát van - magyarázta, és berántott a fa mögé, mert egy ogre ballagott el mellettünk lassú, döngő léptekkel.
- Most jól figyelj! Akármit is látsz, ne vedd meg, ne fogadj el és ne is ajánlj fel semmit, akármennyire is kívánnád! Az árusok alku akarnak majd kötni veled. Ne hagyd! Maradj csendben, és csak engem nézz! Érted?

Bólintottam. Ash kinyitotta a keskeny, nyikorgó ajtót, beengedett, majd visszacsukta maga mögött. A fa törzse belül halványan derengett. Édeskés bűz terjengett, rothadó

virágokra emlékeztető. Körülnéztem, keresve a kijáratot, de sehol nem láttam másik ajtót, csak ahol mi jöttünk be.

- Maradj szorosan mellettem! - súgta még egyszer Ash, és kinyitotta ugyanazt az ajtót.

Hangos zaj csapott be kintről. A kerek téren most hemzsegték a lények: a kunyhókból kicsordult az áruk tömege, zene és tündérfény lebegett az éjszakában. Számtalan tündér bóklászott a téren, vásároltak, beszélgettek, alkudoztak az eladókkal. Hátraléptem, vissza a törzs menedékébe. Ash bátorítóan elmosolyodott.

- Minden rendben - mondta, és elindult velem. - A Piacon senki sem fogja megkérdezni, miért vagy itt, vagy honnan jöttél. Az egyetlen, ami érdekli őket, az az alku.

- Szóval biztonságos? - kérdeztem, látva, hogy egy farkasfejű tündér tolakszik keresztül a tömegen, jobbában egy levágott kezekből készített füzérrel.

Ash sötéten nevetett.

- Azt azért nem mondanám.

Beléptünk a vásárlók közé. Az általános lökdösődés, tolakodás, káromkodás ellenére valóban nem foglalkoztak velünk. Földöntúli kereskedők ácsorogtak pultjaik és sátraik mellett, kiabálva kínálgatták áruikat, hosszú ujjakkal és karmokkal hívogatták az arra járókat.

Megakadt a szemem egy bibircsókös goblinon, aki vigyorogva mutatott ujjakból, fogakból és egyéb csontokból fűzött nyakláncaira. Egy boszorka egyenesen az orrom alatt lóbált meg egy zsugorított disznófejet, közben egy troll próbált valami nyársra tűzött rablóláshúsfélét a kezembe nyomni. Csodás illata volt, de aztán észrevettem a ropogásra sült madár- és patkányfejeket a többi, beazonosíthatatlan darabka között, és inkább Ash után siettem.

A furcsaságoknak nem akart vége szakadni. Pókhálóból és gyermekcsontokból készített álmofogók. Dicsőség Kezei és Majommancsai. Egy helyen egy tálcányi még dobogó szívet

láttam üveg alatt, a mellette álló sátorban kecses, fúvott üveg virágokat kínáltak. Akárhova pillantottam, csodák és rémségek sorakoztak az egyszerűen különös dolgok mellett. Az eladók hihetetlenül erőszakosak voltak: ha csak észrevették, hogy arra pillantottam, már oda is ugrottak, az arcomba kiáltották, milyen csodás az ő holmijuk, és visszautasíthatatlan alkut ajánlottak.

- Csak néhány tincset adj a hajadból! - visongatott egy patkányarcú manó, kezében egy aranyalmával -, és tiéd lehet az örök ifjúság és szépség!

A fejemet rázva továbbcsiettem.

- Egy emlék az ára! - húzta a szavakat egy őzszemű asszony, és meghimbált egy csillogó talizmánt a szemem előtt. - Csak egy apró emlék, és a leghőbb vágyad válik valóra.

Hát persze, ezt már eljátszottam egyszer, és az sem volt éppen kellemes, köszönöm.

Sokan az elsőszülöttemet akarták, mások a nevemet. Egy fiolányit a könnyeimből. Egy cseppet a véreimből. Mindegyikre csak ráztam a fejemet, és siettem Ash után, keresztül a tömegen. Az igazán erőszakos eladókra a jégherceg vetett egy elbátortalanító pillantást, ha követni merészeltek a sorok között, vagy megkapaszkodtak a kabátujjamban, de többnyire zavartalanul haladtunk.

A tóhoz érve láttam, hogy a tintafekete víz felett néhány fából ácsolt stég lebeg. A parton viharvert, felfúvódott varangyra emlékeztető fogadó gubbasztott. Egy fedeles fémkupát szorongató goblin támoltygott ki az ajtaján, végighányta a járdát, majd arccal az ég felé beleroskadott. Ash átlépte a nyöszörgő lényt, és lehajtott fejjel belépett a

lengőajtón. A félájult goblinra nézve elfintorodtam, de követtem.

Bent füstös félhomály fogadott. A teremben ütött-kopott faasztalok álltak, mellettük mogorva tündérek minden fajból:

a

sarokban vorössapkás-csapat ült, máshol egy magányos, kecskefejtű púka figyelt sárgán világító szemekkel.

Ash átsétált a termen a bárpulthoz. Ott egy kócos, fekete szakállas törpe rábámult, és beleköpött egy pohárba.

- Nem volna szabad itt lenned, Herceg - morogta, és egy mocskos ronggyal nekiállt pucolni a poharat. - Rowan a fél várossal téged kerestet. Előbb vagy utóbb, de a Tövisgárda ide is elér, és ha úgy vélik, mi rejtegetünk, ízekre szedik ezt a helyet.

- Fürgeujjat keresem - válaszolt Ash ugyanolyan halkan, miközben én felültem egy bárszékre. - Ki kell jutnom Tír Na Nóból még ma éjjel. Tudod, merre találok?

A törpe kövér arca grimaszba torzult, és hosszú oldalpillantást vetett rám.

- Ha nem ismernék ennél jobban, Herceg, azt gondolhatnám, meglágyult az agyad - dörmögte, és újrakezdte a pohár törölgetését. - Azt kiabálják itt, hogy a Téli Udvar árulója lettél, de ez engem nem izgat. - Lerakta a kupát, és áthajolt a pulton. - Csak egyet mondj meg! Megéri a leány?

Ash arca kifejezéstelenné, hideggé vált, mintha rácsapott volna egy ajtót az érzéseire. - Elfogadod a válaszat fizetségül azért, hogy találkozhatok Fürgeujjal? - kérdezett vissza tompán.

A törpe horkantott.

- Aha, persze, hogyne. De komoly választ akarok, Herceg! Ash egy pillanatig hallgatott.

- Igen - mormolta aztán alig hallhatóan. - Igen, megéri.

- Tudod, hogy Mab darabokra tép ezért.

- Tudom.

A törpe szánakozva megrázta a fejét.

- Te és a nőügyeid! - sóhajtotta, és a pult alá rakta a kupát.
- Rosszabb vagy a szatíroknál, én mondom. Azoknak legalább van annyi eszük, hogy ne hagyják magukat megfogni.

- Elárulod, hol van Fürgeujj vagy sem? - kérdezte Ash fagyos hangon.

- Igen, tudom, hol van. - A törpe az orrát vakargatta, aztán elpöckölt valamit. - Elküldök érte. Te és a Nyárivadék addig meghúzhatjátok magatokat az emeleten.

Ash ellökte magát a pultról, és még mindig ugyanazzal a kifejezéstartalonnal nézett rám.

- Menjünk!

Leugrottam a székről.

- Ki az a Fürgeujj? - tudakoltam, miközben átvágtunk a helyiségen. Senki sem állított meg minket: vagy nem is törődtek velünk, vagy gondosan kitértek az utunkból. Ami nem volt meglepő, hiszen a jéghercegből áradó hideget szinte tapintani lehetett.

- Csempész - felelte Ash, és egy lépcső felé intett a terem sarkában. - Hogy pontosak legyünk, egy goblin. Csak nem árut csempész, hanem élőlényeket. Jelenleg ő az egyetlen, aki kijuttathat minket a városból. Ha meg tudjuk fizetni az árat, amit kér.

Goblin. Megborzongtam. Nem voltak jó tapasztalataim a goblinokkal: egy csoportjuk meg akart enni, amikor először léptem Sohaföldre.

Fent Ash végigvezetett egy nyikorgó padlójú folyosón, el jó néhány faajtó mellett, amelyek mögül fura hangok hallatszottak ki, egészen az utolsóig. Amögött kis szoba nyílt, két fala mellett két egyszerű ágygal, a távolabbi sarokban pislákoló lámpával. Jobban megnézve láttam, hogy a lámpa voltaképpen egy emelvényre állított kerek kalitka volt, a fény pedig kétségbeesett csipogással repkedett henne ide-oda.

Ash becsukta és bezárta az ajtót - hallottam a zár
koccanását-, aztán kimerülten nekidőlt.

Nagyon szerettem volna átölelni, a karjába olvadni, azonban utolsó szavai még mindig a levegőben lógtak, mint valami szögesdrót kerítés.

- Jól vagy? - kérdeztem félénken. Bólintott és ujjával végigszántott a haján.

- Aludj egy kicsit! - válaszolta halkán. - Nem tudom, lesz-e alkalmunk a pihenésre ezután. Addig aludj, amíg teheted!

- Nem vagyok fáradt.

Nem erőltette a dolgot, csak állt az ajtóban, és fáradt szomorúsággal nézett rám. Viszonoztam a pillantását, azt kívánva, bárcsak áthidalhatnám a távolságot kettőnk között. Fogalmam sem volt, hogyan érhetném el őt.

Zavart csend ereszkedett közénk. Szavak tolultak a nyelvemre, kitörésre készen, de tudtam, Ash nem akarja ezeket hallani. Tétováztam: hallgassak vagy tegyek vallomást? Tudtam, csak megvetne érte, mégis meg akartam tenni.

Ash némán állt, tekintetével a szobát fürkészte. Néhányszor úgy tűnt, mintha ő is mondani szeretne valamit, aztán visszanyelte, és csak újra a hajába túrt. Végül egyszerre szólaltunk meg.

- Ash...

- Meghan, én...

Ugyanebben a pillanatban megdöngették az ajtónkat. Mindketten megugrottunk.

- Ash herceg! - szólt be egy vékony hangocska. - Itt vagy? Fürgeujj lent vár.

- Mondd meg neki, hogy megyek! - felelt Ash, és ellökte magát az ajtótól. - Várj meg itt! - fordult hozzám. - Ha

minden igaz, itt biztonságban vagy. Zárd be az ajtót, és próbálj meg pihenni!

Kinyitotta az ajtót - a küszöbön egy bandzsa goblin állt -, kilépett, majd óvatosan becsukta maga után.

Lehuppantam az egyik, sörtől és mocskos szalmától bűzlő ágyra, és sokáig bámultam az ajtót.

KÉSŐBB ARRA ÉBREDTEM, HOGY VALAKI RÁZOGAT. Álomtól elnehezült szempilláim alól körbenéztem. A szoba sötét volt: valaki letakarta a fénykalitkát egy ronggyal. Előttem egy elmosódott alak ült a matrac szélén. Ash volt az, ő fogta a vállamat, ezüst szeme ragyogott a homályban.

- Meghan! - suttogta. - Ébredj! Itt az idő.

A kimerültség nem eresztett. Sokkal fáradtabb voltam, mint azt korábban hittem, és a gondolataimra tapadós köd telepedett.

Látva, hogy felébredtem, Ash felemelkedett volna a matracról, azonban előrehajoltam, és a dereka köré fontam a karomat.

- Ne menj el! - mormoltam kábán. - Maradj itt!

Megborzongott, és az enyémre fektette a kezét.

- Egyáltalán nem könnyíted meg a dolgomat - súgta a sötétbe.

- Nem érdekel - motyogtam, és még erősebben öleltem. Ash sóhajtott, felém fordult, és kisimított az arcomból egy hajtincset.

- Mi vonz benned ennyire? - kérdezte, félig önmagától. - Miért ilyen nehéz elereszteni? Először azt gondoltam, azért, mert olyan nagyon emlékeztetsz Ariellára. De nem ez az oka.

Bár nem mosolyodott el, ezüst szemei egy árnyalattal világosabban ragyogtak.

- Sokkal makacsabb vagy, mint ő valaha is volt - jelentette ki.

- Bagoly mondja verébnek, hogy nagyfejű - szipogtam, és erre már végre kiült egy apró, halvány mosoly a szája szélére.

Azonban aztán újra elkomorult az arca, lehajolt, és a homlokát az enyémhez érintette.

- Mit akarsz tőlem, Meghan? - kérdezte gyötrődve. Könnyek szöktek a szemembe. Az elmúlt napok minden félelme, szívfájdalma a felszínre tört.

-Téged - leheltem. - Csak téged akarlak.

Behunyta a szemét.

- Nem lehet.

- Miért nem? - csattantam fel. A könnyeimen át csak elmosódva, imbolyogva láttam, de nem vettem le a kezemet a derekáról, még azért sem, hogy megtöröljem a szememet. - Kit érdekel, mit mondanak az Udvarok? - folytattam kétségbeesetten, egyre jobban belelovalva magamat. - Találkozhatnánk titokban is. Ha eljössz hozzám, ott senki sem lát.

Nemet intett.

- Mab már tudja. Azt hiszed, eltűrné, hogy folytassuk? Láttad, milyen jól fogadta a trónteremben.

Szipogva az oldalába fúrtam az arcomat. Ash a hajamat fésülgette. Nem akartam elengedni. Így akartam maradni mindörökre, őt ölelve.

- Kérlek - súgtam kétségbeesve, félredobva a büszkeségemet-, ne tedd ezt! Megtaláljuk a módját, hogy kicselezzük az Udvarokat. Kérlek.

Az ajkamba haraptam, mert Ash megborzongott. Még erősebben kapaszkodtam belé.

- Szeretlek, Ash.

- Meghan... - suttogta a herceg elgyötörtén. - Semmit sem tudsz rólam. Nem tudod, mit tettem... hogy halandók és tündérek vére tapad a kezemhez.

Mély lélegzetet vett, hogy összeszedje magát.

- Amikor Ariella meghalt, bennem minden... megfagyott. Csak akkor éreztem bármit is, ha vadászhattam, ha ölhettem. Senkivel sem törődtem, magammal sem. Vesztes harcokat provokáltam, hogy ha mást nem, legalább a kardcsapás, a karmolások fájdalmát érezzem.

Reszketve öleltem őt, mert eszembe jutottak a vállán és hátán látott hegek. Elképzeltem, amint hideg, halott szemmel küzd, remélve, hogy valaki szerencsésen megöli.

- És akkor jöttél te - súgta Ash, megcirógatva nedves orcámat. - És egyszerre... nem is tudom. Mintha újra láttam volna. Amikor Puckkal először jöttél Sohaföldre...

- Aznap, amikor megpróbáltál megölni - emlékeztettem. Megrándult, de bólintott.

- Úgy véltem, a sors kegyetlen tréfát űz velem. Hogy egy lány, aki Ariella húga lehetne, esküdt ellenségem oldalán álljon... túl sok volt. Mindkettőtöket meg akartalak ölni. - Söhajtott. - Csakhogy később, Elíziium alatt ismét találkoztunk, és... - lehunyta a szemét. - És amiről úgy gondoltam, számomra örökre elveszett, lassan visszatért. Órjító volt. Elíziium alatt sokszor megfordult a fejemben, hogy elpusztítsalak, hogy megakadályozzam a sorsomat, a bukásomat. Nem akartam ezt, nem akartam érezni, főleg nem a Nyárkirály félvér lánya iránt. - Gúnyosan horkantott, és megrázta a fejét. - Attól a pillanattól kezdve, hogy a lábadat Sohaföldre tetted, te voltál a végzetem. Soha nem lett volna szabad elfogadnom az alkut.

Levegőért kaptam.

- De miért?

Az ujjai köré tekerte egy tincsemet, a hangja lágyabban
csengett, mint bármikor azelőtt.

- Mert mindegy, mit érzek, nem szegülhetek szembe évszázados szabályokkal és szokásokkal. És te sem.

- Megpróbálhatnánk...

- Te nem ismered az Udvarokat - válaszolta. - Nem töltöttél elegendő időt Tündérföldön ahhoz, hogy tudd, mi történhet, de én igen. Láttam. Századokon át figyeltem. Még ha vissza is szerezzük a jogart, még ha véget is vetünk a háborúnak, még akkor is ellentétes oldalon állunk majd. Ezen semmi, de semmi nem változtathat, akármennyire is szeretnéd. Akármennyire is szeretném.

Nem feleltem: túlságosan elkésérített, amit hallottam. Bár Ash hangjából kicsendült a fájdalom, mégis határozott volt. Döntött, és nem fogom ebben megingatni.

Furcsa béke lett úrrá rajtam, vagy talán a kétségbeesésem átadta a helyét a belenyugvásnak. *Hát, ennyi volt*, gondoltam. Tompa zsibbadás terjedt szét a testemben, elnyomva szívem égő kínját. *Ilyen tehát a szakítás* - bár biztos voltam benne, hogy nem a „szakítás” a legjobb szó rá. Túl egyszerű, közönséges.

- Gyere! - Ash lefejtette a kezemet a derekáról, és felállt. - Mennünk kell. Alkut kötöttem Fürgeujjal. A város alatt futó goblinjáratokon át juttat ki minket. De sietnünk kell. Rowan Tövisgárdája még mindig az utcákon van, utánunk kutatnak.

- Ash! - nyögtem ki, és nehézkesen felültem. - Várj! Csak még egy dolog, mielőtt elindulunk.

Idegesen összevonta a szemöldökét.

- Mit akarsz?

Felálltam. A szívem hangosan dobogott.

- Csókolj meg! - súgtam. A herceg szemöldöke meglepetésében az égbe szökött. - Csak még egyszer, utoljára! -

könyörögtem. - Ígérem, soha többé nem kérem. Utána képes
leszek elfelejteni téged.

Hazugság volt. Ha megérem, még kilencvenévesen is, vénségtől elbutulva is ragyogni fog előttem a Télherceg fakulhatatlan emléke.

Ash tétovázott, és én vidámra fogott hangon ütöttem a vasat.

- Utoljára, esküszöm. - A szemébe néztem, és kipréseltem magamból egy mosolyt. - Tudod, nem is szakítottunk rendesen, hát ennyit igazán megtehetsz.

A herceg még mindig tétovázott, döntésre képtelenül. Az ajtóra pillantott, és egy pillanatig azt hittem, egyszerűen kísétál rajta, és hagyja, hogy magamba roskadjak a padlón. Azonban ehelyett csöndesen felsóhajtott, és leengedte a vállát.

A szemembe nézett, előrelépett, átölelt, és ajkát az ajkamhoz érintette.

Azt hiszem, az utolsó csókot gyorsnak, kapkodónak akarta, azonban amint az ajkunk összeért, tűz lobbant a testemben. Az ujjaim önálló életre keltek, szinte a húsába vájtak, ahogy magamhoz rántottam, az ő karja pedig olyan szorosan ölelt, mintha a bőre alá akarna húzni. A hajába markoltam, és beleharaptam az ajkába; felnyögött. Elnyílt a szája, és a nyelvünk táncba kezdett. Nem volt semmi édes vagy gyengéd az utolsó csókunkban, csak bánat, kétségbeesés, és az a keserű bizonyosság, hogy a miénk lehetett volna valami, ami tökéletes - de nem létezik.

Túl hamar lett vége. Ash vágytól, szenvedélytől remegve, ragyogó szemekkel elhúzódott tőlem. Mindkettőnk szíve vadul verdesett, és a herceg ujjai fájdalmasan markolták a vállamat.

- Ne kérd ezt újra! - zihálta rekedten, és nem tudtam felelni, mert nem kaptam levegőt.

Aztán eleresztett, és vissza se nézve az ajtóhoz ment. Mélyet lélegeztem, visszanyeltem a feltörni készülő könnyeket, és követtem.

A lépcső alján egy goblin várt ránk, vigyora kimutatta csorba agyarait és csillogó aranyfogait. Egyébként is szinte ékszerekbe volt öltözve: gyűrűk, fülbevalók, nyakláncok borították, még arany orrkarikája is volt. Szikrázó, tejfehér szemekkel nézett rám, összedörgölte a mancsait, és csak még szélesebben vigyorgott.

- Ó, hát ez a hercegnő tette árulóvá a mi hercegünket! - sziszegte, miközben tetőtől talpig végigmért. - És most aztán a goblinjáratok kellene, hogy kijussanak a városból. Na, jó. - Csupa gyűrű kezével intett. - Nincs időnk társalogni. Azonnal indulunk, mielőtt a gárda ideér, és elkezdde kérdezősködni. Áruló herceg, szükséged van-e még valamire, mielőtt nekivágunk?

Ashnek fájdalmat okoztak a szavak, de csak a fejét rázta. A goblin aranyfogait villogtatva nevetett.

- Remek, remek. Akkor hát kövessetek!

HETEDIK FEJEZET

A Gyűrű

Fürgeujj a fogadó hátsó kijáratán vezetett ki minket, végig a tó partján. A stégeken túl a part sziklás-köves, úttalan úttá vált. A hullámtörők mentén lebotladoztunk a vízig, ahol két testesebb goblin várt egy kis facsónakban.

- Gyorsan, gyorsan! - sürgetett Fürgeujj. Óvatosan leültünk a két bérghoblin között, akik, amint Fürgeujj vízre taszította a csónakot és maga is beugrott, felkapták az evezőket. Amikor már távolabb kerültünk a parttól, a csempész bocsánatkérő mosollyal fordult felénk.

- A goblinjáratok nem messze innen nyílnak - kezdte az egyik gyűrűjét piszkálva -, azonban csak goblinok tudják, merre, és csakis goblinok élhetik túl, ha látják. Régen a szépséges szemeidet kértem volna fizetségül, de változnak az idők. A lényeg, hogy ha nem vagy goblin, nem láthatod, hová megyünk. Sajnálom.

- Megértettem - felelte Ash, amikor az egyik goblin fekete ruhával kötötte be a szemét. Összerezzenem, amikor a hátam mögül kinyúló kezek az én szememet is bekötötték, és a világ sötétbe borult.

Sokáig siklottunk a vízen, csak az evezők ritmikus loccsanásai hallatszottak, és néha Fürgeujj utasításai, amelyeket a bérgeoblinokhoz intézett. Ash feszülten, ugrásra készen ült mellettem. A levegő egyszerre lehűlt, és hallottam, hogy a fejem felett denevérek visítanak. A csónak neki-nekiütközött a szikláknak, néha az oldalát húzta végig rajtuk. Romlott szag szivárgott az orromba, mint az ürülék és a rothadó hús keveréke. Vihogás, kuncogás, karmos lábak kaparászása visszhangzott a sötétben.

Aztán a hangok elhalkultak, a levegő kitisztult, és megint csendben csónakáztunk egy darabig. Fürgeujj és a bérencei egymás között sutyorogtak, és ez idegesített. Végre a csónak partot ért, és valaki ki is húzta a szárazra.

Lehúztam a kendőt a szememről, és pislogtam néhányat a félhomályban. Kicsiny, kavicsos talajú barlangba érkeztünk, ahol csontok és mindenféle szemét hevert szanaszét. A távolban hívogató fénykör ragyogott. Megkönnyebbülten felsóhajtottam. Megcsináltuk.

Ash partra segített. Fürgeujj röhögött.

- Ahogy ígértem - intett a kijárat felé. - Szabad út kifelé a városból. És most úgy vélem, az áruló herceg tartozik nekem valamivel, igaz? - Kitartotta ékkövekkel díszített mancsát, és Ash egy kis bőrzacskót ejtett bele.

- Ne mondd el senkinek, hogy láttál minket! - intette a csempészt, amikor a két bérenc újra vízre taszította a csónakot.

Ekkor egy komor, síri hang szólalt meg a barlang túlfelén.

- Félek, ehhez már túl késő, Felség.

Megpördültünk. Ash keze már a kardja markolatán volt; kavicsos csikorgó csizmák zaja hallatszott, és négy Töviskatona lépett elénk.

- Nagyon okos gondolat volt, hogy nem a szokásos járatokat használtad, Ash - dicsérte meg az egyik. Az ő páncélját
több

tövis borította, mint a másik háromét, a két vállá egyenesen olyan volt, mintha egy-egy tarajos sül ülne rajta. - Mab őrizteti őket, de hát ezzel tisztában voltál te is. Szerencsétlenségedre Rowan a város összes csempészét lefizette, mire te rátaláltál erre itt. A goblinok annyira visszataszítóan megalkuvók, nem igaz?

Dühösen néztem vissza Fürgeujjra, de a hajó addigra már távol járt. A csempész visszavigyorgott rám a tatról.

- Sajnálom, hercegnő! - vihogta. - A herceg ajánlata jó volt, de a másik hercege jobb. Nem személyeskedésből történt.

Intett, és a csónak eltűnt a sötétben. A szívem jeges kővé dermedt. Megfordultam, hogy szembenézzek a katonákkal.

Azok egy emberként vonták ki a hegyes, fekete, borotvaéles tüskékkel szegélyezett pengéjű kardjukat.

- Lépj vissza, Rózsatüske! - parancsolta Ash. Ő még nem húzta ki a kardját, de a tartása harcra kész volt. - Nem akarok veled küzdeni. Elmehetsz, és Rowan sosem fogja megtudni. Nem térünk vissza a városba.

- Tartok tőle, hogy nem is kell visszavinnünk titeket a városba, vagy akár Mab elé - felelte Rózsatüske éppen csak a leghalványabb gúnnyal a hangjában. - Tudod, Rowan rájött, hogy a jogar után indultok, márpedig azt nem engedheti meg. Az új király élve akarja a félvért, de téged, Ash herceg, meg kell ölnünk. Ahogy Fürgeujj mondta: csak semmi személyeskedés!

Egy pillanatig nem értettem, miről beszél. Aztán, mintha gyomron vágott volna, rájöttem. Az új király. Az új *Vaskirály*. Ezek a Vastrón szolgái. Rowan eresztette be Tertiust és a kábellényeket a palotába. Ő hagyta, hogy megöljék Sage-ot,

hogy elrabolják a jogart, és ő győzte meg Mabot, hogy a vastündérek nem jelentenek fenyegetést!

Ash arcáról minden érzelmet letörölt a felismerés.

- Nem - válaszolta sápadtan. - Nem, Rowan nem árulna el minket. Nekik nem. Mit tettél?

- A Vastrónt nem tartóztathatjuk fel - folytatta Rózsatuske komoran. -A régi utak idejétmúltakká váltak. Immár Mab sem képes megvédeni minket. Ideje, hogy az új, erősebb hatalom mellé álljunk, hogy túlnőjünk régi önmagunkon. Rowan új korba vezet minket, olyan korba, ahol nem kell félnünk semmitől. Sem a vas érintésétől, sem az emberi képzelet halványulásától, semmitől! Az óvérűek csak hadd fetrengjenek az ősi hagyományaikban. Hamarosan megsemmisülnek már, és mi emelkedünk a helyükre.

- Rowan mindannyiunkat megsemmisít! - vágott vissza Ash. - Ez a háború csak a rombolást gyorsítja. Ha a Nyár és a Tél együtt lépne fel, megállíthatnánk a Vastrónt.

- És meddig? - kérdezte Rózsatuske, a szavait pengéje suhogtatásával hangsúlyozva. - Az emberek álma a technológia, a nagy léptékű vízió, minket pedig elfelejtenek. Az órát nem forgathatjuk vissza, de fejlődhetünk, hogy túléljük. Megmutatom neked, mire gondolok.

Azzal lerántotta a kesztyűjét, és felmutatta csupasz kezét. Középső ujján vasgyűrűt viselt. Az ujj elfeketedett és összeaszott a vastól, és én hányingerrel küszködve néztem, hogy Rózsatuske diadalmasan integet felénk.

- Nézd! - kiáltotta. - Nézzétek! Nem félem a vas érintését, a haladását! Most még éget, de hamarosan képessé válok rá, hogy szabadon használjam, mint az emberek! Hamarosan olyan leszek, mint ők!

- Rózsatüske, te haldokolsz - mondta Ash rémült szánakozással. - Lassan pusztít el, úgy, hogy észre sem veszed.

- Nem! A háború után, amikor mindkét fél sebzett és gyenge, a vastündérek megindulnak, és elsöprik a régi birodalom minden nyomát. Nem lesz többé Nyár vagy Tél. Nem lesznek Udvarok sem. Csak a Vastrón uralkodik majd, és azok, akik elég erősek ahhoz, hogy melléálljanak!

Rábámultam.

- Rowan eresztette be a vastündéreket a palotába, igaz? - kérdeztem sűgva, és Rózsatűske rám emelte lázas tekintetét. - Ő küldte őket, hogy lopják el a jogart, és ő hagyta, hogy a fivére életét kioltsák. Hogy szolgálhatsz egy ilyen gazembert? Hát nem látod, hogy csak kihasznál?

- Hallgass, félvér! - felelt dűhösen Rózsatűske. - Ha még egy sértő szóval illeled a hercegemet, kivágott nyelvedet megetetem a kópéimmal. Rowan az egyetlen, aki törődik Tír Na Nóg jövőjével.

Ash a fejét rázta.

- Rowan hatalmat akar, és hogy elérje, az egész Udvar feláldozná. Nem kell magadra vened a felelősséget ezért az örűletért, Rózsatűske. Eressz át minket! Meg tudjuk gátolni a háború kitörését, és ha a Nyár is mellénk áll, megtaláljuk a módját, hogy elbánjunk a Vastrónnal.

Rózsatűske arca nem enyhűlt meg.

- Parancsot kaptunk, Ash herceg. Magunkkal visszűk a félvért, de attól tartok, a te utad itt ér véget. Rowan egyértelműen megmondta, hogy nem kíván Mab színe előtt látni téged, bármi okod is legyen arra, hogy visszatérj.

Intett a mögötte várakozó lovagoknak, akik erre közelebb léptek.

- Bocsánatodat kérem ezért a helyszínért! Egy herceg ennél fenségesebb sírboltot érdemelne.

Elhátráltam, tudva, hogy már csak a harc következhet. Milli- omodszorra is megpróbáltam előhívni a bűverőmet - egy gyökérrel megakasztani a lovagok lábát, ragyogó gömböt hajítani eléjük, hogy eltereljem a figyelmüket, bármit. Azonban mintha egy üvegfal állta volna az utamat. *Tudtam*, hogy ott az erőm, a másik oldalán, csakhogy nem férhettem hozzá.

Ash nyugodtan nézett szembe a közeledő lovagokkal, bár éreztem, hogy a bőre alatt megfeszülnek az izmai.

- Rowan nem ismer olyan jól engem, mint azt hiszi - mormolta, látszólag ügyet sem vetve a tuskés pengékre különben nem követett volna el ekkora hibát.

Rózsatüske a három lovag sorfala mögül mosolygott Ashre; beérte azzal, hogy a társai támadjanak a hercegre.

- És miféle hiba volna az?

- Csak négyen vagytok.

Ash karja ívben kicsapódott, jégtüskék záporát vetve a közeledő lovagok felé. Azok felkapták a karjukat, hogy az arcukat védjék, és a herceg lecsapott rájuk.

Az elsőnek fikarcnyi esélye sem volt: Ash pengéje átszakította a páncélját, és a tündér a földre zuhant, mielőtt a kardját csapásra emelhette volna. A páncélzat darabjaiból vaskos fekete tövises sarjadtak, és hamarosan csak egy hatalmas túskebokor állt ott a sziklán, ahol a lovag elesett - az egyik ágán ragyogó vasgyűrűvel.

Pengék sikolya térítette vissza a figyelmemet a küzdő felekhez. Nem láttam Rózsatüskét, de a másik két katona sarokba szorította, és könyörtelenül támadta Asht, aki hárított és forgolódott, hogy kitérjen a tuskés kardok elől. Az ő fegyvere kékesfehéren, elmosódva táncolt a levegőben.

Körbepillantottam, és felkaptam egy öklömnyi követ a vízpartról. Úgy gondoltam, ha tűzlabdával nem is, de mással megpróbálkozhatok.

Csak nehogy Asht találjam el! - fohászkodtam, és hátrahúztam a karomat.

Az első lövedék ártalmatlanul pattant le a lovag páncéljáról, a második azonban a fejét találta el, és egy pillanatra megzavarta. Ennyi elég is volt: Ash pengéje mélyen megmerült a mellkasában. A lovag hang nélkül csuklott össze, páncéljából ugyanúgy töviságak fakadtak, indagubóba fonva a testét.

Diadalmasan felkiáltottam, azonban ekkor sötét alak jelent meg a szemem előtt. Az eddig láthatatlanná bűvölt Rózsatüske volt az. Karmos kezével utánam nyúlt, hiába próbáltam kitérni. Elkapta a csuklóimat, és magához rántott, majd hátracsavarta a karomat. Feljajdultam, azonban ekkor a másik kezét a torkomra szorította. Hiába vonaglottam és rugdaltam, csak saját magamat szúrtam meg tövises páncélján, amikor még szorosabban vont magához, annyira, hogy már levegőt sem kaptam.

Tövisesek kitörése jelezte, hogy az utolsó lovag is elesett, és Ash, szemében hideg, gyilkos lánggal, már röppent is felénk a bokrokon át.

- Csak maradj, ahol vagy, Herceg! - szólt rá Rózsatüske, és az arcomnak szegezett egy hideg, fekete tör. - Még egy lépés, és kiszedem a szépséges szemeit. A Vaskirály nem fogja bánni, ha kicsit viharvert, amikor megérkezik.

Ash megdermedt, és leengedte a pengéjét, de a pillantását nem vette le a lovagról. Rózsatüske fojtó szorítása alig észrevehetően meglazult, és én végre levegőhöz jutottam. Próbáltam nem pánikba esni. A lovag ilyen közeli izzadság és bőr, és még valami más, valami fémes dolog szagát

árasztotta. Fekete ujján viselt vasgyűrűje csillámlott, ahogy az arcomhoz tartotta a tőr hegyét.

- És most - zihálta Rózsatuske, állva Ash pillantását -, most tedd le a kardodat, és esküdj meg, hogy nem követsz minket!

Amikor Ash nem mozdult, a lovag megbökött a tőrével, éppen csak annyira, hogy vért fakasszon. Halkan feljajdultam a hirtelen fájdalomtól. Ash megfeszült.

- Nem kérem még egyszer, Felség! - morgott Rózsatüske. - Ezt a csatát elvesztetted. Tedd le a fegyvert, és ígérd meg, hogy nem követsz minket!

- Rózsatüske - felelte a herceg hidegen, mint a fagyott acél - Rowan megmérgezte az elmédet is, olyan biztos ez, mint hogy a vas a testedet mérgezi. De még mindig elmehetsz. Hadd kísérem vissza a hercegnőt Árkádiába! Azután figyelmeztethetjük a királynőt a Vastrónra és Rowanre.

- Már késő - rázta a fejét a lovag vadul. - Már jönnek. Nem állíthatod meg őket, Ash. Senki sem képes rá. - Az örület kezdett erőt venni rajta: felkuncogott, és a keze újra megszorult a torkomon. - *Jön majd a királytól ló, katona - integetett a tőrrel a szemem előtt -, hogy Tündérföldet végleg a porba tapossa!*

Ezzel betelt a pohár. Rózsatüske teljesen elveszítette az eszét. Tennem kellett *valamit*. De fegyver vagy bűverő nélkül mit tehettem volna?

Vér csordult végig az arcomon, mint egy nagy piros könnycsepp. Az arcom lüktetett, a fájdalom hatására megvilágosodtam. Láttam a lovag gyűrűjét - lelki szemeim előtt izzó fehér erőből pulzált. Éreztem körülötte a bűverőt, azonban ez más volt, mint bármi, amit korábban tapasztaltam: hideg és színtelen. Ez volna a vasvarázs? Lehetséges, hogy felhasználhatom, mint a többi tündér az álmok és érzelmek vad erejét?

A gyűrű reszketett, folyékonyan, elevenen, mintha várná, hogy valaki megmunkálja. Hogy valami újjá alakítsák.

Szorulj! - gondoltam, és a fém azonnal engedelmeskedett.
Rózsatiske megrándult, riadtan a kezére pillantott. Még

erősebben megszorítottam a gyűrűt, amely alól most már vér serkent. Sisteregve harapott a lovag húsába, és Rózsatüske üvöltve rántotta el a kezét a nyakamról, mintha én is égetném. Kicsavarodtam a szorításából, és ellöktem magamtól.

Ash rávetette magát. A Tövislovag még látta ezt, és a kardjáért kapott, azonban későn. A herceg olyan erővel döfte át a mellét, hogy kardja hegye Rózsatüske hátán bukkant elő.

Amaz megbotlott, és nagy loccsanással a vízbe szédült. A melléből fakadó vérré bámult, aztán zavarodottan felnézett. - Nem érted - nyögte ki gurgulázva. - Olyanok leszünk, mint... ők. Rowan... megígérte. Megígérte...

Fennakadt a szeme, és a testéből előkúsztak a tövises indák. Nem tudtam eldönteni, hogy hányjak-e vagy sírjak; megborzongtam. Furcsa, hogy a Téli Udvarban eltöltött hosszú idő sem tett érzéketlenné a vérrel és halállal szemben.

Magamon éreztem Ash kíváncsi, ideges pillantását, akárha idegen lenne.

- Mit tettél vele?

A fejemet ráztam. A különös varázs már elfakult, mintha soha nem is létezett volna, és én egész testemben remegtem a sokktól, az adrenalintól.

- Fogalmam sincs.

Ash még egyszer visszanézett a túskebokorra, amelynek egyik ágán ott ingott a vasgyűrű, aztán felsóhajtott.

- Gyere ide! - intett egy nagyobb szikla felé. - Ül le, hadd nézzem az arcodat!

A vágás nem volt mély, inkább csak egy szúrás, mégis pokolian fájt. Ash elém térdelt, úgy vizsgálgatta, aztán az

inge ujjából lehasított egy csíkot, és megnedvesítette egy tócsában. Amikor az arcomhoz emelte, ösztönösen elrántottam a fejemet.

A herceg a fejét ingatta, a szája sarka mosolyra húzódott.

- Hiszen még hozzá sem értem. Most ne mocorogj!

Felemelte a rongyot. A tekintetünk egymásba kapcsolódott, és Ash megdermedt. Tucatnyi érzelmet láttam átfutni az arcán, mielőtt csöndesen sóhajtva a sebemhez nyomta a ruhát.

Kísértést éreztem, hogy behunyjam a szememet, de nem tettem, helyett Ash arckifejezését figyeltem. Az, hogy mellettem volt, ilyen közelségben, minden fájdalmat megért. Néztem a szeme, az ajka vonalát, az apró ezüst ékszert a fülében, amelyet csaknem elrejtett sötét haja. Az emlékezetembe égettem ezeket az apró részleteket, hogy majd vissza tudjam idézni ezt a pillanatot. Habár az után az első pillantás után bezárkózott, és arca nem árult el érzelmeket, ujjainak érintése mégis gyengéd volt.

- Miért bámulsz?

Összerezzenem.

- Mi? Nem bámulak.

- Hazug. - Ash megfogta a kezemet, és az arcomhoz emelte, hogy tartsam ott a rongyot. - Így. A vérzés elállt, de azért csak nyomd rá egy darabig, biztos, ami biztos.

A tenyere hűvös volt, rásimult a kézfejemre. De nem nézett a szemembe.

- Sajnálom, Meghan.

- Mit?

- Rowant. Ezt az egészet.

Felállt, és arra a helyre sétált, ahol Rózsatüske elesett. Ott már csak egy fekete tüskebokor meredezett, és Ash úgy bámulta, mintha az bármelyik pillanatban életre kelhetne.

- Rowan - hallottam, amint hangosan gondolkodik. - Mi jár a fejedben?

Ledobtam a rongyot, és mögé léptem.

- Most mi lesz?

Egy percre csak töprengett némán. A felismerés, hogy a bátyja árulta el egész Tündérföldet, új és megrázó volt a számára, friss seb, ami - tudtam - nem gyógyul be egyhamar. Láttam rajta, hogy nem akarja elhinni.

- Semmi sem változott - jelentette ki végül ugyanazon a hideg, határozott hangon. - A jogar még mindig a vastündérek birtokában van, és ha Rowan tudja is, hol, nem fogja elárulni. Ha ennek vége, majd Mab eldönti, mit kíván tenni Rowannel, de az első a jogar.

Könnyedén megérintettem a karját.

- Sajnálom. Rowan egy utálatos fickó, de azért sajnálom, hogy épp neki kellett ilyen né válnia.

Biccentett.

-Tűnjünk el innen!

A barlang bejáratánál négy ló várakozott, éjfekete szőrű tündérparipák villámszín sörénnyel és ragyogó fehéreskék szemmel. Kecses patájuk nem is érintette a földet, ahogy dobogva toporogtak, idegesítően értelmetlenül bámulva ránk.

Ash felsegített az egyik nyergébe. A tündérló csapkodott a farkával és a szemét forgatta, mintha érezné a bizonytalanságomat. Figyelmeztető pillantást vetettem rá.

- Ne próbálkozz semmivel, te ló! - dünnyögtem. Erre hátracsapta a füleit, ami nem volt jó jel. Ash egy másik hátashoz lépett, és könnyedén a nyeregbe lendült - valószínűleg ezerszer csinálta már.

- Hová megyünk? - kérdeztem a gyeplővel vacakolva. A lovam oldalra táncolt. A pokolba! Sosem fogom megszokni. - Azt tudjuk Hogy a jogart Tertius lopta el. Rowan eresztette be a palotába, és mindketten az új Vaskirálynak dolgoznak. - Amikor eljutottam eddig a logikus következtetésig, összevontam a szemöldököm. - Ash, szerinted vissza kellene mennünk a Vasbiro... ?

A lovam ekkor élesen felnyihogott és megfarolt, majdnem ledobva engem. Felsikoltottam, és megragadtam a sörényét. A másik hátas is megpróbált kitörni, azonban Ash megrántotta az egyik szarát, és a ló körbe-körbe forgott, amíg csak le nem nyugodott. Amikor elcsendesedtek - leszámítva, hogy kapálva dobálták a fejüket - körülnéztünk, hogy vajon mitől ijedtek így meg. Nem kellett messze keresnünk.

A fák között, egy hófödte magaslaton lovas figura körvonalai látszottak a felhős ég alatt. Minket figyelt. A közelében álló magányos fa igyekezett ágait olyan messzire csavarni-fordítani tőle, amennyire lehetséges. A lovas nem törődött vele. Amíg egymást néztük, a nap kicsillant a felhők mögül, és szikrát vetett acélpáncélján.

Halk, fémes csikorgást hozott a szél, mintha ezer kés pengéje feszülne egymásnak. A vérem megfagyott. A Vaslovag mozdulatlanul állt a dombtetőn, és mellette a nyakigláb teremtmények hatalmas hordája jelent meg. Karmok villantak, néha meg-megrándult egy láb: a napfényben ragyogó kábellények óriáspókokként árasztották el a dombtetőt.

Ash elsápadt, és nekem is elszorult a szívem rémületemben, amikor a lovag intett, ránk küldve a teljes falkát. A kábellények lezúdultak a dombról.

Menekültünk.

A tündérparipák falták a távolságot, úgy vágattak át az erdőn, hogy alig csaptak zajt. A fák szédítő sebességgel

száguldottak el mellettünk, amikor a lovaink átvágtattak közöttük, kidőlt törzseken ugrattak át. Az első örült vágtám jutott az eszembe Tündérföldön át, amikor Ash *elől* menekültem - a sors fintora. Ezúttal legalább nyeregben ültem.

Másra képtelen lévén a ló nyakába kapaszkodtam, irányításra nem is gondolhattam. Szerencsére úgy tűnt, Ash tudja, hová rohanunk, az én lovam pedig követte az ő hátasát a talaj felett röpülve.

Mögöttünk a kábellények fémes ciripelése szállt a szélben, nem halkult el egy pillanatra sem.

Kibukkantunk a fák közül. Meredek szirt tornyosult elénk, tükörsima jéggel borított, csipkézett szélű sziklák sora. A gyomrom görcsbe rándult, amikor eléképzeltem, hogy a lovam megcsúszik és visszazuhan, azonban a Téli születésű paripák tétozás nélkül nekirohantak a hegyoldalnak. Olyan volt, mintha egy falon futottunk volna fel - úgy kapaszkodtam a hátasomba, hogy beféjdult a karom.

Felérve Ash egy rántással megálljt parancsolt a lovának, az enyém pedig követte a példáját. A megerőltető futástól reszketegen kiegyenesedtem.

Ash összehúzott szemekkel nézett a mélybe a túloldalon. Követtem a pillantását, és a gyomrom bukfencet vetett. A hegyorom a csúcs után szédítőn, függőlegesen szakadt a mélybe, a falát csak néhol törték meg hátgerinchez hasonló, csigolyaszerű sziklák. Hirtelen nagyon szerettem volna tudni, hogyan terelhetném el a lovamat attól a szegélytől.

- Jönnek - mormolta Ash.

A kábellények csillámló folyamban ömlöttek ki az erdőből. Amikor az emelkedőhöz értek, mászni kezdtek,

fogásról fogásra vájták a jégbe karmaikat. Mint az acélhangyák, csillogó lábakon másztak feljebb és feljebb, kitartóan.

- Mik ezek? - suttogta Ash. Felemelte a karját, a levegő szikrát vetett körülötte, és a feje felett egy derengő jégdárda öltött alakot. Egyetlen, biztos mozdulattal hajította el, és a közeledő kábellények közül egyet arcon is talált. Az csörömpölve, lábaival csapkodva lezuhant a hegyoldalról, de a többiek csak átugrották vagy kikerülték, és másztak tovább.

A lovam horkantott és elhátrált. Megragadtam a sörényét. Ash megfordult a maga hátasával, és komoran nézett rám.

- Nem tudunk elmenekülni előlük - jelentette ki, és egészen halvány félelmet hallottam kicsendülni a hangjából, ami csak fokozta saját rémületemet. Gyorsabbak nálunk, és beérik a lovainkat, még mielőtt rátalálnánk egy átvezető ösvényre. Szembe kell néznünk velük.

Lepillantottam a közelgő folyamra.

- Itt? Most? - kérdeztem a rettegéstől vékony hangon.

- Nem, nem itt - felelte Ash, és a mélységbe mutatott. - A vaderdó szélénél van egy elhagyott erőd. Ariellával vadászkastélynak használtuk. Ha elérjük, lehet esélyünk.

A gerinc másik oldala ugyanolyan nyaktörő lejtő volt. Messze, messze előttünk láttam, ahol a hóval borított fák csúcsai összeérnek a vaderdó vonagló szürke ködével.

Fölöttünk egy holló körözött. Éles kiáltással elriadt, amikor az első néhány kábellény felkapaszkodott a gerincre. Ash indulásra ösztökelte a lovát, az enyém pedig követte a gerincen át. Kiszakadt belőlem a sikoly, amikor a paripa belevetette magát a semmibe.

Örökkévalóságnak tűnő ideig zuhantunk. Amikor azonban földet értünk, a hátasaink szinte meg sem rándultak, és azonnal vágattak tovább a rengeteg felé.

A kábellények csillogó áradata lefelé hömpölygött
mögöttünk a hegygerincről.

Mindenem fájt, a karjaim sajogtak, olyan régóta kapaszkodtam a ló sörényébe. Minden huppanás lándzsaként szúrt a derekamba, szaggatott, fuldokló zihálással kapkodtam levegő után. De végül kiértünk a fák közül egy hófedte tisztásra. Közepén egy omladozó, ingatag, felfordított L alakú torony állt, amely mintha minden pillanatban kész lett volna összeomlani.

- Gyere! - Ash leugrott a lováról, és nem is nézett utána, amikor az elszáguldott az erdőbe. Az én paripám követte volna, azonban a herceg megragadta, és megrántotta a szárat. Félig lecsúsztam, félig lezuhantam a nyeregből, és még levegőt sem vettem, Ash már vonszolt is magával a mély hóban.

Rohantunk a torony felé, de már hallottuk a hátunk mögött a fémlábak kaparászását. Nem mertem visszanézni. Előre-szegeztem a tekintetemet, és a hatalmas fakapun át beláttam a torony homályába. A tető lyukain át be-betűzött a nap, megvilágítva a furcsa színben derengő padlót. Ahogy közelebb értünk, elakadt a lélegzetem. A terem padlóját fehér virágharangocskák borították, sűrű, fehéren ragyogó szőnyeget alkotva. A falra, sőt, még az öreg bútorokra is felkapaszkodtak: a szobában csak egy faasztal, egy szekrény és néhány egyszerű heverő kapott helyet. Minthogy a tető több helyen beszakadt, mindent hó és jég takart, de azt hiszem, ez sosem zavarta Asht és Ariellát. A Tél-tündérek soha nem bánták a hideget.

Ash keresztülgázolva a virágokon átrohant velem a nyitott kapun, és nekiveselkedett, hogy bezárja. Az csak nyikorgott, de nem moccant. Én is nekifeszültem, együtt nyomtuk a makacs kapuszárnyakat, és azok végre, lassan,

öregesen nyekeregve bezárultak. A kábellények már csak alig néhány méterre voltak, amikor a zár a helyére kattant. Ash rálökte a reteszt, aztán mindkét tenyerét rátapasztva az egész kaput jégpáncéllal erősítette meg. Alig fejezte be a búbájt, már koppantak is az

első lábak a vén fán, visszhangot verve a szobában. A jégpáncél remegett és repedezett, pókhálóminták futottak végig rajta, amikor újabb és újabb csapások érkeztek kívülről. Nem tarthatta vissza őket sokáig.

Ash kivonta a kardját.

- Lépj hátra! - mondta, amikor az ajtó ismét megremegett. A jégen újabb repedések futottak végig. - Keress valami búvóhelyet! A falnál, az alatt a szobor alatt van egy alkóv, oda biztosan beférsz.

Vadul ráztam a fejemet, mert magam előtt láttam Sage-et, kábellényekkel körülvéve - haldokolva a trónterem padlóján. Nem nézhettem végig, hogy Asht a szemem előtt tépik szét.

A herceg rám nézett, és összevonta a szemöldökét.

- Meghan, nem tehetsz semmit! Menj! Feltartom őket, amíg csak tudom! Eredj már!

Egy görbe kábel áttörte az ajtót; hatalmas fadarab hullott a padlóra. A lyukba újabb fémcsápok férköztek, karmolták, tépték az ajtót. Erőt vett rajtam a félelem. Az omladozó szoborhoz rohantam - valami rég elfelejtett hőst ábrázolt - és mögé rejtőztem, miközben az első kábellény, mint valami óriás pók, átnyomakodott a résen.

Villogó karmokkal rontott Ashre, aki azonban felkészülten várta. A kardja egyetlen csapásával félbevágta a lényt, de akkor már egy másik is mászott felé, és a következő csapása annak vágta le a karját. A kábellény összeesett, a gyönyörű szirmokat leszaggatva vonaglott a virágok között.

Az ajkamba haraptam, nehogy rosszul legyek. Az egyre csak táguló nyíláson még több lény nyomult be, végül az ajtó szilánkokra repedt. Ash hátrálni kényszerült, hogy a mindenfelől fenyegető kábellények körül ne vehessék. Végül

egy félig leomlott oszlopnál megvetette a hátát, úgy állta a csapkodó, karmolászó vastündérek rohamát.

Neszt hallottam a fejünk fölül, és kövek, jég és hó zápora hullott ránk. A tető egyik részén át fémalak mászott be, és végigaraszolt a mennyezeten. A látvány megfagyasztotta a véretem.

- Ash, fölötted! - sikoltottam, amikor még több lény mászott át a réseken. - A tetőn át jönnek!

A kábellények forгатaga immár körülvette Asht, alig láttam a csapkodó, vonagló csápok káoszában. Egyszerre felugrott álltából, egyenesen az oszlop tetejére: a kabátja cafatokban lógott, arcának egyik fele vérben úszott, testének számtalan sebéből hullott a vére a megtaposott virágokra.

A kábellények újult lendülettel támadtak, felkapaszkodtak az oszlopra, levetődtek a mennyezetről. Félelmemben elszorult a szívem. Hiába próbáltam előhívni azt a furcsa, hideg bűbajt, amelyet Rózsatüskével szemben használtam, semmi sem történt. És a hagyományos bűbajt sem értem el: ugyanabba az üvegfalba ütköztem. Sikoltozni szerettem volna. Mi történt velem? Én győztem le a Vaskirályt, hová tűnt hát az erőm? Ash a szemem láttára fog meghalni, és semmit sem tehetek, hogy megakadályozzam!

Valami nagy és fekete vetődött be a betört ajtón, és a levegőből lecsapott közéjük. Rikoltva vágódott egyenesen egy kábellénynek, lelökte az oszlopról. A vastündérek meglepve felnéztek. Az új ellenfelük megpördült, és az Ashsel szembeni oszlopra szállt. Hatalmas fekete, smaragdzöld szemű holló volt. A szívem megugrott.

A madár egy harsány, nevető kiáltást hallatott, és átolvadt valami kavargó fekete felhőbe. Abból egy ismerős, új alak emelkedett ki, vörös hajából tollakat rázogatva, szélesen vigyorogva.

- Hé, hercegnő! - szólított meg Puck körbepillantva, a ruhájáról söprögetve a tollakat. - Úgy látom, éppen idejében érkeztem.

A kábellények, magukhoz térve pillanatnyi meglepetésük-ből, újra támadásba lendültek. Puck előhúzott a zsebéből egy szörgolyót, rám kacsintott, és a vastündérek sűrűjébe dobta. A golyó a földre esett, egyet pattant, és egy óriási fekete vaddisznó ugrott ki belőle. Tébolyult visítással támadt a kábellényekre.

Puck csúfolódón mosolygott Ashre.

- Herceg, pocsékul nézel ki. Csak nem hiányoztam?

Ash ledöfött egy kábellényt, amely a lábaihoz mászott, aztán összevont szemöldökkel Puckra pillantott.

-Te mit keresel itt, Robin pajtás? - kérdezte hűvösen. Puck mosolya csak még szélesebb lett.

- Kimenekítem a hercegnőt a Téli Udvarból, természetesen. - Puck lenézett. A kábellények a visító vadkant ostromolták, tépték, karmolták, aztán zavarodottan elhátráltak, amikor a disznó levelek kavalkádjává robbant. - Bár ahogy látom, egyben a te sápadt hátsódat is meg kell mentenem - állapította meg.

- Megbirkóztam volna velük.

- Ó, ebben biztos vagyok. - Puck intésére két görbe kard tűnt elő, a pengéjük áttetsző, mint az üveg. Robin most ragadozó módjára vigyorgott. - Akkor folytathatjuk? Felséged próbáljon lépést tartani!

- Csak ne állj az utamba!

Leugrottak az oszlopokról, egyenesen a kábellények közé, amelyek azonnal körülvették őket. Ash és Puck egymásnak vetette a hátát, így szabdalták ellenfeleiket, újult erővel, és

immár egyikük sem tért ki egy centit sem. A vastüندérek tömege gyorsan ritkult. A csápok csapkodásán át néha

megpillantottam Ash összpontosítástól komor arcát, Puck vérszomjas mosolyát.

Az utolsó néhány kábellény nem vetette bele magát a halálos forgószelebe, amely a szoba közepén várta, ehelyett csöndben sarkon fordultak, és vissza sem nézve felmásztak a falon, ki a tetőn, azzal eltűntek.

Puck, most már ő is ronggyá szakadt ingben, a hüvelyükbe dugta a szabályait, és elégedetten nézett körül.

- Nahát, ez jó volt! - állapította meg. Tekintetével megtalált engem, aki még akkor is dermedten álltam a szobor mögött, és megrázta a fejét. - Mármost ez igazán hűvös fogadtatás. Ezért jöttem vissza a halálból?

Ekkor kipréseltem magam a résből, és kalapáló szívvel odarohantam hozzá. Puck kitárta a karját, és én beleröppentem, vadul ölelve őt. Igazi volt, élő, itt és most, nem pedig egy fa odvában haldokolt elfelejtve, elhagyva.

- Hiányoztál - súgtam a nyakába.

Még szorosabban fogott át.

- Mindig eljövök érted - mormolta, és ez annyira nem vallott rá, hogy visszahúzódtam és rámeredtem. Zöld szemében heves érzelmek tüze égett, és elakadt a lélegzetem, amikor bele-néztem - de egy pillanat múlva megint elvigyorodott, és az érzés tovatűnt.

Egyszerre eszembe jutott Ash, aki még mindig az oszlopnak támaszkodva állt, és kifürkészhetetlen arckifejezéssel figyelt minket. Az arcát vér csíkozta, vörös cseppeket hullajtva a fehér virágokra a lába alatt, kezében csak lógott a kard.

Puck követte a pillantásomat, és még szélesebben elvigyorodott.

- Hé, herceg! - szólt oda Ashnek. - Azt mondják, elárultad a Téli Udvarat. Az egész Vaderdő arról beszél, hogy meg-

próbáltad megölni Rowan herceget, amikor rajtakapott, hogy megszőktél a hercegnővel. Úgy látom, lemaradtam néhány dologról.

- A hírek gyorsan szállnak - felelte elgyötörten Ash, és már majdnem beletúrt a hajába, de inkább megint leejtette véres kezét. - Izgalmas reggel volt.

- Hogy mást ne mondjak - hagyta rá Puck, majd végignézett a kábellények hulláin, és elfintorodott. - Mi a franc ez a sok izé?

- Vastündérek - válaszoltam. - Már láttam ilyeneket koráb-ban. Ezek voltak a trónteremben Tertiussal, amikor ellopta a jogart.

- Az Évszakok Jogarát? - Puck döbbenten nézett rám. - Ó, te jószágos ég! Szóval ezért lehet hallani a háborús pletykákat, hogy a Tél meg fogja támadni a Nyarat.

Ashre meredt.

- Így hát hadviselő felek vagyunk. Tökéletes. Spóroljunk időt most, és végezzünk egymással, vagy várjunk még?

- Ne kezd újra, Robin pajtás! - Ash állta Puck tekintetét.
- Nem én akartam így. És nincs időm párbajozni. - Sóhajtott. Nem nézett a szemembe. - Ami azt illeti, most, hogy itt vagy, tehetsz mindkettőnknek egy szívességet. Azt akarom, hogy vidd vissza Meghant a Nyári Udvarba.

NYOLCADIK FEJEZET

Búcsú és emlékek

- **E**z minden? - kérdezte Puck, és én csak bámultam Ashre. Képtelen voltam elhinni, amit az imént hallottam. A herceg még mindig nem nézett rám, Robin pedig zavartalanul folytatta. - Vissza az Udvarba? Az remek, mert amúgy is ez volt a tervem, akár tetszik neked, akár nem. Az egész megmentősdinek a lényege, tudod...

- Miről beszélsz? - kiáltottam, amitől Puck ijedtében összerezsent. - A francokat a Nyári Udvarba! Vissza kell szereznünk a jogart a vastündérektől! Csak ez az egy módja van annak, hogy megakadályozzuk a háború kitörését!

- Tisztában vagyok vele - válaszolta Ash. Végre a szemembe nézett, de a pillantása hidegen égetett. - De ez a Tél gondja. A jogar visszaszerzése az én feladatom. Azt akarom, hogy térj vissza a tieid közé, Meghan. Ott nagyobb biztonságban leszel. Ezúttal nem tudsz nekem segíteni. Menj haza!

Fájdalom és csalódottság feszítette a mellkasomat.

- Végig azt tervezted, hogy kiraksz Oberon küszöbén, igaz? - vágtam oda neki. - Te hazug! Azt hittem, együtt indulunk a jogar keresésére.

- Sosem mondtam neked ilyet.

Puck a hercegről rám nézett, majd vissza. Teljesen össze volt zava rodva.

- Szóval azt mondog, hogy nem akarsz hazamenni?

Haragosan néztem rá, ő pedig csak megvonta a vállát.

- Hát nem azért, de ettől most az egész megmentődsi olyan izé lett. Hercegnő, nem akarsz elárulni pár dolgot? Mintha kimaradtam volna néhány körből.

- Meg kell találnunk a jogart - feleltem, és reméltem, hogy Puck támogatni fog. - Ash nem képes rá egymaga. Segíthetnének neki.

- Nem segíthetnétek - szakított félbe Ash. - Ezúttal nem. Meghan, nem volnál a segítségemre, most, hogy a mágiádat pecsét zárja... - Észbe kapott, de későn. Puck fenyegetően előlépett.

- Pecsét? Kötést tettél rá?

- Én nem. - Ash dacosan nézett vissza rá. - Mab tette, amikor Meghan először lépett a Tél földjére. Attól tartott, hogy a hatalma túl erős volna, ezért pecséttel zárta le, hogy védje az Udvar.

Felidéztem az üvegfalat, amelybe mindannyiszor beleütköztem, valahányszor a legegyszerűbbnél valamivel erősebb bűbájt akartam használni, és fellobbant bennem a düh. Hogy tehettem?

- Te tudtad ezt! - csattantam fel vádlón. - Tudtál a pecsétről, és nem szóltál!

A herceg csak a vállát vonogatta.

- Mab parancsa volt, hogy hallgassunk. Amellett mit számított volna? Nem tehetek ellene semmit.

Puckhoz fordultam, aki olyan sötéten méregette a herceget, mintha kész volna azonnal rátámadni.

- Meg tudod törni?

Puck a fejét rázta.

- Sajnálom, hercegnő. Csak maga Mab, vagy valaki, aki vele egyenlő hatalommal bír, veheti le a kötést, amit rád tettek. Vagyis Oberon... és maga Mab.

- Még egy okkal több, hogy visszatérj a Nyári Udvarba. - Ash ellökte magát az oszloptól, az arca grimaszba torzult. A kövön vörös nyomok maradtak.

- Hová mész? - kérdeztem, attól tartva, hogy kísétál a szobából és vissza se tér.

Rám se nézve a hüvelyébe csúsztatta a kardját.

- Van a torony mögött néhány lépésnyire egy forrás - felelte az ajtó felé indulva. Éreztem, hogy keményen koncentrálni, nehogy bicegjen. - Ha nem bánjátok, megfürdök.

- De visszajössz, ugye?

Sóhajtott.

- Ma este nem megyek sehova - ígérte, és a távolabbi fal felé intett. - Van ott egy láda takarókkal meg mindenféle hasznos holmival. Helyezzétek magatokat kényelembe! Úgy vélem, mindannyian itt éjszakázunk.

A ládában valóban találtunk néhány háziszőtt takarót, néhány doboz ételt, egy köteg nyílvezzőt és egy üveg sötét bort, amelyet nem ismertem fel, és inkább nem is nyúltam hozzá. Puck elment tűzifáért, és egy jó ölnyivel tért vissza, amellet egy fura, kék gyümölcsöktől roskadozó ágat is hozott. Megesküdött rá, hogy ehetőek. Együtt eltakarítottuk a virágokat, hogy tüzet rakhassunk, bár fáj a szívem minden

egyes kitépett szálért. Szépek voltak, törékeny szirmaik már-már átlátszóan vékonyak.

- Nagyon csöndben vagy, hercegnő - jegyezte meg Puck, amikor gúlába rakta a tűzifát. Ferde zöld szeme sarkából mindentudó pillantást vetett rám. - Tulajdonképpen azóta nem is szóltál hozzám amióta őkirályi jegessége távozott. Mi a baj?

- Ó...! - Gyorsan körbepillantottam, mit hozhatok fel a mentségemre. Ash iránti érzéseimről nem fogok Pucknak beszélni. Alighanem abban a pillanatban párbajra hívná, amint átlépi a küszöböt. - Én... csak ideges vagyok, itt ez a rengeteg kábel-hulla. Ijesztő ám ez, mintha bármikor feltámadhatnának, és újra ránk rohanhatnának, amíg alszunk.

Puck a szemét forgatta.

- Te meg a zombimániád! Sosem értettem, mit bírsz annyira a horrorfilmekben, főleg, ha belegondolok, hogy frászt kapsz tőlük.

- Nem kapok frászt - feleltem hálásan, amiért végre témát váltottunk.

- Nem hát, csakis azért aludtál mindig felkapcsolt lámpánál, hogy elriaszd a csótányokat.

A megjegyzése megmosolyogtatott. Nem azért, mert igaza volt, hanem mert egy másik életemre emlékeztetett, egy egyszerűbb életre, amikor nem kellett másért aggódnom, mint hogy mi a lecke, és mik a legújabb filmtrendek. Amikor Robbie Goodfell mellett ücsöröghettem a kanapén, köztünk egy hatalmas zacskó pattogatott kukorica, és a Péntek 13-at meg hasonló horrorokat néztünk sorra, amíg fel nem kelt a nap.

Eszembe jutott, vajon mennyi mindenről maradtam le az eltűnésem óta.

Amikor nem válaszoltam, Puck horkantva megrázta a fejét.

- Na, jó. Akkor ezt figyeld! - Sebesen intett, a levegő vibrált egy pillanatig, és a hullák levágott ágak halmává változtak. - Jobb?

Bólintottam, holott tisztában voltam vele, hogy ez csak illúzió. A halott vastündérek még mindig ott heverték a bűbájréteg alatt.

Az „amit nem látunk, az nincs” trükk nem igazán jött be, de legalább Puck nem kérdezősködött tovább.

Egy darabig.

- Szóval, hercegnő - kezdte újra, amikor a tűz már vidáman pattogott a szoba közepén; nem tudom, mivel gyújtotta meg, de azt már korábban megtanultam, hogy az effélét ne kérdőjelezzem meg, mert a végén kiderül, hogy illúzió, és én csak *képzelt*em, hogy lassan felmelegszen. - Úgy tűnik, sok minden kimaradt nekem, amióta eltűntem. Mondj el mindent!

Nagyot nyeltem.

- Mindent?

- Hát persze! - Elhelyezkedett az egyik takarón, és kényelmesen hátradőlt. - Például megtaláltátok Masinát? Kiszabadítottad az öcsédet?

- Ó! - Az idegességem kicsit alábbhagyott, és melléültem.

- Aha, Ethan otthon van, biztonságban. Az a hülye váltott gyermek pedig eltűnt.

- Mi van Masinával?

Az ajkamba haraptam.

- Halott.

Puck észrevette a hangom változását, mert felült, és átkarolva a vállamat, magához húzott. Hozzábújtam, élveztem a teste melegét, megnyugtató közelségét.

- Rosszul vagyok ettől a helytől - suttogtam. Úgy éreztem magam, mint egy kisgyermek, a szemem égett, a világ elmosódott könyveim fátyolán át. - Haza akarok menni.

Puck egy percig hallgatott, és csak ölelt, én pedig a könnyeimmel küzdöttem.

- Tudod - szólalt meg végül -, nem feltétlenül kell, hogy a Nyári Udvarba vigyelek. A te világodba is vihetlek, ha valóban haza akarsz menni.

- Oberon engedné?

- Nem látom be, miért ne. A varázsodat pecsét zárja. Éppen olyan leszel, mint akármelyik másik középiskolás. Mab nem látna benned többé fenyegetést, szóval a Téli Udvar alighanem békén hagyna.

A szívem kalapálni kezdett. Haza. Tényleg hazamehetnék anyához, Ethanhoz és Luke-hoz? Vissza az iskolába? Vállalhatnék nyári munkát? Hétköznapi életem lenne? Hiányzott. Jobban, mint gondoltam. Ugyan büntudatom volt, hogy ennyivel elintézem a jogar visszaszerzését, de ki bánja. Ash nem akarja, hogy vele legyek. A vele kötött alkum lejárt, és megfizettem a tartozásomat a Téli Udvarnak. Végül is az alku nem szólt arról, hogy ott is kellene *maradnom*.

- És te? - sandítottam Puckra. - Nem úgy szólt a parancsod, hogy a Nyári Udvarba vigyél? Nem lesz neked ebből bajod?

- Én már épp elég mélyre ástam magam eddig is - nevetett. - A Vaskirály után el sem lett volna szabad eresztenem téged. Oberon már ezért megnyúz elevenen, szóval tulajdonképpen mindegy is.

Mindezt könnyed hangon ecsetelte, azonban ekkor mélyen belém nyilallt a büntudat. Úgy tűnt, mindenki, aki csak fontos nekem, megsérül, mindenki temérdek kockázatot vállal, hogy megvédjen. Belefáradtam. Azt kívántam, bárcsak

vissza-kaphatnám a bűbájomat, és immár én védhetném meg őket cserébe.

- De miért? - suttogtam. - Miért vagy itt? Te is és Ash is meghalhattatok volna ma.

Puck szívverése felgyorsult az ujjaim alatt, és amikor megszólalt, a hangja alig volt több suttogásnál.

- Azt hittem, mostanra már rájöttél.

Felnéztem rá. Az arcunkat csak centiméterek választották el egymástól. Az alkony árnyakkal borította be a szobát, habár a virágszőnyeg derengése fényesebb volt, mint eddig bármikor. Puck szemében a tűz visszfénye táncolt, amikor egymásra néztünk. Bár az ajka még mindig apró, féloldalas mosolyra állt, az arcán tükröződő érzéseket nem lehetett összetéveszteni semmivel.

A lélegzetem is elállt. Mélyen bennem valami ujjongott a felismeréstől, habár valójában, azt hiszem, mindig sejtettem, hogy Puck *szerelmes belém. Szeret, szeret. Tudtam. Mindig is tudtam.*

- Kicsit vak vagy, tudod? - súgta, mosollyal véve el a szavak életét. - Csak úgy akárkiért nem tagadnám meg Oberon parancsait. De érted...

Előrehajolt, a homlokát az enyémhez érintette.

- Érted a halálból is visszajöttem.

A szívem vadul verdesett. Az a kicsi részem ezt akarta. Puck mindig ott volt nekem. Az én biztonságos, megbízható védelmezőm. Az én Udvarom születeként még az ostoba törvény sem állhatott az utunkba. Ash elhagyott, ő már döntött. Hát akkor miért ne tegyek egy próbát Puckkal?

Puck még közelebb húzódott, az ajka már csak egy centire volt az enyémtől. És én csak Asht láttam, az ő arcára kiülő szenvedélyt, az ő szemében izzó lángokat, amikor csókolt engem. Bűntudat harapott belém. *Nem*, gondoltam. Puck lehelete az arcomat cirógatta. *Nem, mot nem. Sajnálom, Puck.*

Óvatosan visszahúzódtam, hogy bocsánatot kérjek, elmondjam, hogy most nem vagyok rá képes, amikor árnyék jelent meg az ajtóban. Ash lépett a szobába.

Megdermedt, a sziluettje az éjszakai égre rajzolódott, a virágok túlvilági derengésbe borították a vonásait. A haja még nedves volt, de a ruháit helyrehozta valahogy, bűbájjal vagy más módon, fogalmam sem volt. Egy másodpercre nyíltan kiült az arcára a fájdalmas döbbenet, két keze ökölbe szorult - aztán bezárult, és üres szemmel, kőarcúval tekintett ránk.

Puck pislogott az én arcomat látva, aztán megfordult.

- Hé! Üdv, herceg! - köszöntötte lassan, a zavar legkisebb jele nélkül. - Rólad el is feledkeztem. Bocs!

Hiába próbáltam elkapni Ash tekintetét, hogy megmutassam, téved: ő szándékosan kerülte a pillantásomat.

- Azt akarom, hogy reggel induljatok - mondta szárazon, és megkerülte a tüzet. - Azt akarom, hogy mielőbb tűnjetek el a területemről, te is és a hercegnő is. A törvény értelmében itt és most megölhetnék benneteket birtokháborításért. Ha még egyszer meglátlak benneteket Tír Na Nóg földjén, nem leszek ilyen engedékeny.

- Jesszuská! Azért nem kell ennyire rágörcsölni, felséges-séged! - fintorgott Puck. - Boldogok leszünk, ha elhúzzhatunk innen. Ugye, hercegnő?

Végre elkaptam Ash pillantását, és a szívem elnehezült. Hűvösen nézett vissza rám, a kedvesség legcsekélyebb jele nélkül.

- Aha - suttogtam elszoruló torokkal. Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Éppen elég ideje voltam már Tündérföldön. Ideje volt hazamenni.

Ash nekiállt, hogy az ágkupacokat, amelyek valójában a vastündérek hullái voltak, kidobálja a házból. Gyorsan, csendesén dolgozott, egyikünkre sem pillantva,

majdhogynem lázasan igyekezett, hogy megszabaduljon tőlük. Amikor a testeket eltakarította, kikapta az üveg bort a ládából,

belekortyolt, és egy sarokba vonult vele. Az egész tartása azt sugározta: *hagyjatok békén a fenébe*, és bár nagyon szerettem volna odamenni hozzá, mégis távol maradtam. Hála az égnek, Puck nem próbált újra megcsókolni, de sosem távolodott el tőlem, és apró, titkos mosolyokkal jelezte, még nem adta fel. Fogalmam sem volt, mit tegyek. A gondolataim összevissza kavarogtak.

Később Ash hirtelen felállt, és kiment azzal, hogy felderíti, vannak-e a környéken vastündérek. Figyeltem, ahogy kimasírozik az ajtón. Egyszerre szerettem volna utánarohanni és zokogva Puck vállára borulni. Ehelyett kimerültségre panaszkodtam, bemásztam az egyik ágyba, és a fejemre húztam a takarót. Így nem kellett szembenézniem egyikükkel sem.

AZNAP ÉJJEL NEM JÖTT ÁLOM A SZEMEMRE. A takaró alatt kucorogva hallgattam Puck horkolását, és a könnyeimmel küzdöttem.

Nem értettem, miért vagyok ennyire kétségbeesve. Hiszen holnap hazamegyek végre. Láthatom anyát, Luke-ot és Ethant. Annyira hiányoztak, még Luke is. Bár fogalmam sem volt, mennyi idő telhetett el a való világban, már a visszatérés gondolatának is megkönnyebbüléssel kellett volna eltöltenie. Még ha anya és Luke öszöreges is, és az akkor négyéves öcsém idősebb nálam, még ha száz év múlt is el, és mindenki, akit ismertem...

Mély lélegzetet vettem, próbáltam elterelni a gondolataimat erről az ösvényről. Erre nem gondolok. Az otthonom olyan lesz, amilyen mindig is volt. Végre

visszamegyek az iskolába, megtanulok autót vezetni; idén talán a végzősök báljára is elmegyek. *Majd Puck elvisz.*

A gondolat olyan nevetséges volt, hogy majdnem felnevettem, miközben el nem sírt könnyeim fojtogattak. Akármennyire is a normális életbe vágytam, tudtam: mindig lesz egy részem, amely vissza akar majd térni Tündérföldre, a varázslat, a csodák birodalmába.

Sohaföld beitta magát a lelkembe, olyan dolgokkal ismertetett meg amelyekről soha nem gondoltam volna, hogy léteznek. Nem válhattam hétköznapivá, vakká, soha többé. A tündérek világa a részemmé vált. Amíg csak élek, mindig lesni fogom a rejtett ajtókat, bujkáló alakokat a szemem sarkából. És egy bizonyos sötét herceget, aki soha nem lehet az enyém.

Alighanem elaludtam, mert a következő, amit észrevettem, az volt, hogy a szobát remegő csillagfény tölti be. A virágok teljesen kinyíltak, és úgy ragyogtak, mint megannyi apró, szirmos holdacska, elűzve a sötétséget. Felettük légies éjjeli lepkék cikáztak, a szárnyuk csillogott a derengésben.

Óvatosan, nehogy felébresszem Puckot, felálltam, és a virágszőnyegre léptem. Belélegeztem a nehéz illatot, és csodálkozva hagytam, hogy egy finom, kék, súlytalan lepke az ujjamra ereszkedjen. Amikor kilélegeztem, elszállt, egyenesen a virágszőnyeg közepén álló sötét alak felé.

Ash állt a szoba közepén, a fénylő virágok körében, behunyt szemmel. Apró fényecskék örvénylettek körülötte, végül összeálltak, és egy hosszú, ezüsthajú tündérlány fénylő alakját öltötték magukra. A lány vonásai olyan finomak, kedvesek voltak, hogy a torkom elszorult. Ash kinyitotta a szemét. A lány kinyúlt felé, a kezei éppen a herceg arca előtt álltak meg. Vágyódás ragyogott Ash szemében. A fénylány

átsétált rajta, és újra apró fények ezreivé robbant. Bele-remegtem.

- Ő... Ariella? - suttogtam. Ash megperdült, a szeme kitágult a meglepetéstől. Az arcán egymást váltották az érzelmek - riadalom, düh, szégyen aztán beletörődőn sóhajtott és elfordult.

- Nem - válaszolta. A tündérlány újra megjelent, és táncba kezdett a virágok felett. - Nem úgy, ahogy most gondolod.

- A szelleme?

Csak a fejét rázta, a tekintetét nem vette le a ragyogó virágok felett, pillangók között forgó lányról.

- Még csak az sem. A számunkra nincs túlvilági élet. Nincs lelkünk, ami visszajárjon a világba. Ez csak egy... emlék.

Megint sóhajtott, és szelíd hangon folytatta.

- Itt mindig boldog volt. A virágok... emlékeznek.

Egyszerre megértettem. A virágok Ash emlékét őrizték Arielláról, tökéletes, életteli alakjában; ők adtak testet a kízó vágyakozásnak, ha csak egy percre is. Ariella nem volt itt. Ez csak egy álom volt, egy eltávozott lény visszhangja.

A szemembe könnyek gyűltek, végigcsordultak az arcomon. Égették a sebet, de nem törődtem vele. Nem érzékeltem mást, csak Ash fájdalmát, magányát, vágyódását valaki után, aki nem én voltam. Úgy éreztem, széttép belül az érzés, és nem tehettem semmit. Mert valamiképpen tudtam, hogy Ash búcsút mond - mindkettőnknek.

Egy ideig csendben álltunk, néztük Ariella virágok közt táncoló emlékét - a haja fátylát lobogtatta a szellő, színes pillangók repkedtek körülötte. Átfutott az agyamon, hogy vajon valóban ennyire tökéletes volt-e, vagy csak Ash emlékezik rá így.

- Elmegyek - szólalt meg Ash halkán, ahogy vártam. Szembefordult velem; komoly volt, szépséges és távoli, mint a csillagok. - Hagyd, hogy Robin hazavigyen. Itt már nem biztonságos.

A torkom elszorult, a szemem égett. Reszketeg lélegzetet vettem, hogy felelni tudjak, és bár előre tudtam a választ, bár az eszem szerint inkább el kellett volna hallgatnom, mégis megkérdeztem:

- Sosem látlak többé, igaz?
Megrázta a fejét.

- Nem viselkedtem tisztességesen - mormolta. - Hiszen jobban ismerem a törvényeket, mint akárki más. Tudtam, hogy így lesz vége. Félresöpörtem a józan eszem tanácsait, és ezt nagyon sajnálom. - A hangja nem változott: nyugodt volt, csöndes, mégis, amikor folytatta, mintha jeges kéz markolta volna meg a szívemet. - A mai éjszaka után ellenségek leszünk. A te apád és az én királynőm háborúzni fognak. Ha újra látlak, talán megöllek. - Összeszűkül a szeme. - Ezúttal valóban, Meghan - tette hozzá hűvösen.

Félig elfordult, mintha indulna már. A virágok ragyogása derengő fénybe vonta, és csak még jobban kirajzolta földöntúli szépségét. Mellettünk Ariella táncolt, forgott, kecsesen, szabadon, fájdalom, szomorúság és az élők bajai nélkül.

- Menj haza, hercegnő! - suttogta a Téltündér-herceg. - Menj haza, és felejts! Nem tartozol ide.

Az éjszaka hátralévő részéből nem sokra emlékszem, habár az biztos, hogy a könnyeim átáztatták a takaróimat. Reggel arra ébredtem, hogy hó szitál be a tető résein át, belepve a padlót. A virágok elhervadtak, és Ash nem volt sehol.

MÁSODIK RÉSZ

KILENCEDIK FEJEZET

A Hívás

Az Ash távozását követő estén Puck és én elértük a Vaderdő szélét.

- Most már nincs messze, hercegnő - mondta Puck, és bátorítón mosolygott rám. Néhány méterre attól a helytől, ahol álltunk, a hónap és jégnek egyszerűen vége szakadt, és mögötte a Vaderdő nyújtózott sötéten, sűrűn, örök homályba burkolózva. - Most már csak a Vaderdőn kell átvágnunk, és már otthon is vagy. Még mielőtt kimondhatnád, hogy „nyári korrepetálás”, visszapottyansz a régi, megszokott, unalmas életedbe.

Próbáltam visszamosolyogni, de nem sok sikerrel. Bár az otthonom, a családom, még a nyári korrepetálás gondolatára is repesett a szívem, mégis úgy éreztem, egy részem hátramarad. Végig az úton meg-megfordultam, hátha megpillantom Ash sötét alakját, ahogy a havon siklik utánunk komoran, zavartan, hallgatagon, de mégis velem. De semmi. Tír Na Nóg üres és néma volt, miközben mi

Puckkal kettesben gyalogoltunk. Napszálltakor, amikor az árnyak Meghosszabbodva terültek el a lábainknál, megértettem, hogy Ash nem jön vissza. Hogy valóban elhagyott.

A sírás fojtogatott, de visszatartottam a könnyeket. Nem akartam magyarázkodni Puck előtt. Azt már úgys tudta, hogy ideges vagyok, és viccek meg kérdések folytonos áradatával akarta elterelni a figyelmemet. Mi történt, miután elhagytuk őt, hogy szembeszálljunk a Vastrónnal? Hogyan találtuk meg Masina udvarát? Milyen volt? Legjobb tudásom szerint válaszoltam, persze kihagyva az Ashre és rám tartozó részeket. Pucknak semmi szüksége sem volt még egy okra, amiért gyűlölheti a Télherceget, és remélhetőleg soha nem is jön rá.

Amikor megközelítettük a Vaderdő színtelen tömegét, bal felől valami megmoccant az árnyékban. Puck villámsebessé fordult meg, és húzta elő a törét. A fák közül cingár alak tántorgott elő, és néhány méterre tőlünk összeesett. Vékony, kecses, mohazöld bőrrű lány volt, a haja, mint a hervadt indák. Egy driád.

Remegve, levegőért kapkodva talpra küzdötte magát, közben egyik kezének hosszú ujjait a torkára fonta, mintha fuldokolna.

- Segíts... segítsetek! - nyögte Pucknak kerekre nyílt szemekkel. - A fám...

- Mi történt vele? - Puck elkapta az újra elzuhanó lányt. A driád elernyed a karjában, a feje a vállára csuklott. - Hé! - Puck finoman megrázta. - Ne ájulj el! Hol van a fád? Valaki kívágta?

A driád levegőért kapott.

- Mé... méreg - súgta, aztán fennakadt a szeme, és a teste fává vált Puck karjában, végül ágak reccsenéséhez hasonló hang kíséretében összeroskadt, amíg nem maradt más belőle, mint egy kupacnyi száraz gally.

Néztem, ahogy a tündér élete elszökik, visszaemlékeztem, mit mondott Ash a halálukról, és végtelen szomorúság lett úrrá rajtam. A driád számára ez volt a vég. Egyszerűen megszűnt létezni.

Puck sóhajtott, lehajtotta a fejét, és felemelte az élettelen driádot. Kicsi volt már, törekeny, mint a fúvott üveg, de Puck óvatosan vitte: egyetlen gally sem repedt el. Figyelmesen letette egy óriási fa tövébe, elmormolt néhány szót, és hátralépett.

Egy percre nem történt semmi, aztán a talajból vastag gyökerek szakadtak ki, a driád teste köré fonódtak, és a föld alá húzták. Pillanatokon belül nyomtalanul eltűnt.

Mi csendben álltunk ott, egyikünknek sem akarózott megtörni a súlyos csendet.

- Mit akart mondani azzal, hogy mérge? - firtattam végül. Puck rám villantotta komor mosolyát.

- Derítsük ki!

NEM KELLETT SOKÁIG KERESGÉLNÜNK. Csak néhány percre léptünk be a Vaderdőbe, amikor a fák félrehúzódtak, és egy ismerős, élettelen területre találtunk az erdő közepén. Egy teljes rend beteg, haldokló fa állt ott, ágaik idegen fémalakokba torzultak. A talajból fém lámpaoszlopok nőttek ki, összevissza hajlongva és viliódzva. A gyökereket, fatörzseket kábelek fogták át, mérgező, piros-fekete kúszó-növényként fojtogatva a fákat, növényeket. A levegőben réz és pusztulás szaga érződött.

- Terjed - morogta Puck, és a szája elé szorította köpenye ujját. A fémszagú szellő felborzolta a hajunkat. - Ez néhány hónapja még nem volt itt.

Felém fordult.

- Mintha valami olyasmit mondtál volna, hogy megölted a Vaskirályt.

- Igen, úgy is volt. Úgy értem, igen, Masina halott. —
Borzongva visszanéztem a mérgezett erdőre. - De ez nem

jelenti azt, hogy a Vasbirodalom is elbukott. Tertius elmondta, hogy új Vaskirályt szolgál.

Puck szeme összeszűkült.

- *Egy másikat?* Ezt valahogy elfelejtetted megemlíteni eddig, hercegnő.

A fejét rázva végignézett a haldokló növényeken, és felsóhajtott.

- Még egy Vaskirály. Jóságos ég, hát hányat kell elpusztítanunk? Mindig új jön majd a helyükbe, mint a patkányok?

Megborzongtam a gondolattól, hogy újra ölnöm kell. Az elátkozott tisztás felett metsző szél süvített, összeverte a vASFák ágait. Végigfutott a hideg a hátamon. Puck köhögött és hátratántorodott.

- Akárhogy is, indulnunk kell, hercegnő. Ezzel most nem tudunk mit kezdeni. Gyere! Hazaviszlek.

Haza - gondoltam. A családom, a hétköznapi életem olyan szédítően közel volt. Azután Sohaföldre gondoltam, amely apránként pusztult, fakult el. És döntöttem.

- Nem.

Puck pislogott, és visszanézett rám.

- Micsoda?

- Még nem mehetek haza, Puck. - Végignéztam a mérgezett fákon, és láttam, ahogy Masina birodalmának árnyéka mindenre rávetül. - Csak nézd meg ezt! Halódnak. Nem hunyhatom be a szememet és tehetek úgy, mintha ez nem létezne.

- Miért nem?

Nemtörődöm hangneme megzavart, bután néztem rá, Puck azonban csak vigyorgott.

- Hercegnő, eleget cselekedtél. Azt hiszem, megérdemled, hogy hazatérj mindazok után, amin keresztülmentél. A francba

is! Egy Vaskirályt már elintéztél. Sohafölddel minden
rendben lesz, higgy nekem!

- És mi lesz a jogarral? - erősködtem. - És a háború?
Oberonnak tudnia kellene, hogy Mab támadást tervez ellene.

Puck felhúzta a vállát.

- Én terveztem, hogy elmondom neki, mármint ha nem
változtat patkánnyá, amint meglát. Ami a jogart illeti, a
Jégherceg már kutat utána. Abban az ügyben sem tehetünk
túl sokat.

A tiltakozásomra csak legyintett.

- A háború megindul, veled vagy nélküled, hercegnő. Ez
sem új dolog. A Tél és a Nyár mindig szemben álltak
egymással. Nem telik el egy évszázad sem úgy soha, hogy ne
esnének egymásnak. Ez is elmúlik majd, mint minden más. A
jogar visszakerül, és a dolgok visszatérnek a rendes
kerékvágásba.

Kérdőn néztem rá, mert eszembe jutott, amit Mab
mondott Oberonnak a ceremónián.

- És az én világom? - kérdeztem. - Mab azt mondta,
katasztrófa lenne, ha a Nyár tovább tartaná magánál a jogart,
mint szükséges. Mi történik, ha a Vaskirályhoz kerül? A
dolgok... összezavarodnak, nem?

Puck a nyakát vakarta.

- Izé... meglehet.

- Mit akarsz azzal mondani, hogy meglehet?

- Sosem akartál volna a Mojave-sivatagban szánkózni?

Rábámultam.

- Ezt nem hagyhatjuk, Puck! Mi van veled? Nem hiszem
el, hogy azt feltételezed rólam, képes lennék sorsára hagyni
Sohaföldet!

Megint csak a vállát vonogatta, bosszantóan nemtörődöm módon, és én az utolsó, aljas húzáshoz folyamodtam.

- Félsz, igaz? Megijedtél a vastündérektől, és ki akarsz maradni. Nem gondoltam, hogy ennyire gyáva vagy.

- Csak meg akarlak óvni, Meghan! - Puck felém pördült, a mondat szinte kirobbant belőle. A szeme most lázasan csillogott, és akaratlanul is hátraléptem. - Ez már nem játék, hercegnő. Itt nemsokára záporozni fog a szar, és te ott állsz az egésznek a közepén, és annyi eszed sincs, hogy elhajolj előle!

Sértett düh lobbant bennem. Elegem volt abból, hogy mások diktálják, mit tegyek, hogy megmondják, mitől féljek.

- Nem vagyok védtelen, Puck! - vágtam vissza. - Én nem vagyok holmi csipogó pomponlány, akit őrizgetned kell! Az én kezemhez is vér tapad. Megöltem a Vaskirályt, és még mindig vannak róla rémálmaim. *Öltem*, és ha kell, megteszem újra!

- Tudom! - csattant fel Robin, és az égnek lökte a karjait. - Tudom, hogy kockára tennél mindent, hogy megvédelmezz minket, éppen ez az, ami aggaszt! Még mindig nem tudsz eleget erről a világról, még nem félsz eléggé! Nagyon hamar ezerféleképpen fognak a dolgok elromlani, és te csak állsz majd, és nagy szemekkel nézel az ellenségre! Hallottam, mi történt Masina birodalmában, és igen, összeíjedtem magam tőle! A francba is, szeretlek! Nem fogom végignézni, hogy ezer darabra tépnek, amikor majd a világ kifordul a sarkaiból.

A gyomrom kettőt fordult, a vallomásától és attól, amit rólam és Ashről mondott.

- Te... te tudtad? - dadogtam.

Mérgesen nézett rám.

- Nem ma jöttem le a falvédőről, hercegnő. Egy kicsit többet is feltételezhetnél rólam. Még egy vak is látta volna abból, ahogy bámultad. Azt hiszem, valami történt Masina birodalmában, de amint visszatértetek onnan, a srácnak eszébe

jutott, hogy nem kellene beleszeretnie a Nyárba.

Elvörösödtem, és Puck a fejét rázta.

- Nem szóltam semmit, mert már amúgy is elhatározta, hogy elmegy. - Te talán nem vagy tisztában a következményekkel, de Ash igen. Akármennyire is fáj, hogy jót mondjak róla, helyesen cselekedett.

Remegett az ajkam. Puck horkantott, de aztán látta, hogy a sírás határán vagyok. Az arca ekkor ellágyult.

- Felejtsd el őt, Meghan! - mondta gyengéden. - Ash veszett ügy. Még ha a törvény nem is állna közterek, harcoltam már vele elégszer, hogy tudjam, csak összetörné a szívedet.

Kicsordultak a könnyeim.

- Nem megy - suttogtam, megtörve a magammal hurcolt kétségbeesés súlya alatt. Ez nem volt tisztességes Puckkal szemben, most, hogy végre szerelmet vallott, de képtelen voltam uralkodni magamon. A lelkem Ashért sírt, a bátorságáért, az eltökéltségéért, az ellágyuló tekintetéért, amelyet rám vetett, mintha én volnék az egyetlen a számára a földön; szép, sebzett leikéért, amelyet megláttam a világnak mutatott fagyos külső alatt.

- Nem tudom elfelejteni. Hiányzik. Tudom, hogy az ellenségem, és mindenféle szabályt megszegettünk, de nem érdekel. Annyira hiányzik, Puck!

Puck, együttérzésből vagy idegességében, sóhajtott, de magához húzott, én pedig a mellén zokogtam, kisírtam magamból minden érzést, ami felgyülemlett, mióta megláttam Asht a trónteremben. Puck némán ölelt, csak simogatta a hajamat, mint a régi időkben, amíg végül elapadtak a könnyeim, és csak szípoztam a ruhájába.

- Most jobb? - kérdezte csendesen. Bólintottam, és elhúzódtam tőle, megtörölve a szememet. A fájdalom még ott volt, de

már elviselhetővé szelídült. Tisztában voltam vele, hogy sok időbe telik amíg elmúlik, ha egyáltalán elmúlik valaha, de a szívem mélyén tudtam, hogy most mondtam igazán búcsút Ashnek. Most talán már képes leszek elereszteni.

Puck mögém állt, és a vállamra tette a kezét.

- Tudom, most még túl korai - mormolta a hajamba -, de tudd, hogy várni fogok. Amikor úgy érzed, hogy kész vagy rá, itt leszek. Ne felejtsd el, hercegnő!

Csak bólintani bírtam. Puck megszorította a vállamat és odébb lépett, csendesen megvárta, hogy összeszedjem magam. Amikor újra megfordultam, már újra a régi Puck volt, örökös grimasszal az arcán támaszkodott egy fának.

- Hát - sóhajtott - jól gondolom, hogy nem fogom tudni megváltoztatni a makacs döntésedet?

- Nem, nem fogod tudni.

- Igen, ettől féltém. - Felpattant egy régi tuskóra, összefonta a kezét, és félrebiccentette a fejét. - Akkor hát, cselszövő hercegnőm, mi a terv?

Vissza akartam mosolyogni, azonban valami nem volt rendjén. A lábam elzsibbadt, és valami húzást éreztem a hasamnál. Nyugtalanság támadt bennem, mintha hangyák mászkáltak volna a bőröm alatt, és még ha az életem múlt volna rajta, akkor sem bírtam volna nyugton maradni. Akaratlanul is elkezdtem távolabbra araszolni Pucktól, az erdő felé.

- Hercegnő? - Puck leugrott a tuskóról, összevont szemöldökkel nézett rám. - Minden rendben van? Hangyák másztak a nadrágodba, vagy mi?

Kinyitottam a számat, hogy válaszoljak, amikor valami láthatatlan erő majdnem lerántott a lábamról, és válasz

helyett sikoltottam. Puck utánam nyúlt, de elugrottam előle,
pedig nem

is akartam. - Mi ez? - kiáltottam, amikor az erő újra megrántott, és behúzott a fák felé. - Nem tudok megállni! Mi történik velem?

Puck megragadta a karomat, hogy visszatartson, de akkor úgy éreztem, mintha kettészakadnék. Sikoltottam. Puck rémülettől sápadtan elengedett.

- Ez Hívás - mondta, kapkodva a lábait mellettem, hogy lépést tartson velem. - Valaki szólít téged. Alkut kötöttél valakivel? Adtál valakinek valami személyeset mostanában? Hajat? Vért? Egy darab ruhát?

- Nem! - kiáltottam, és elkaptam egy indát, hogy megállítsam magamat. Fájdalom villámlott végig a karomon, egy jajdulással elengedtem. - Nem adtam senkinek semmit! Hogy állítom ezt meg?

- Nem lehet megállítani. - Puck már kocogott mellettem, aggódva pislogott rám, de meg sem próbált megérinteni. - Ha valaki szólít, menned kell. Ha ellenállsz, csak még fájdalmasabb lesz. De azért ne aggódj! - tette hozzá. - Itt vagyok veled.

- Ne aggódjak? - Hiába próbáltam dühös pillantást vetni rá. - Hiszen ez olyan, mint egy rész a *Testrablók Támadásából*, hogyne aggódnék!

Még egyszer megkíséreltem, hogy egy fába csimpaszkodjak, és így állítsam meg akaratom ellenére eltáncoló lábaimat, de hasztalan. Már a karjaim sem engedelmeskedtek. Utoljára Puckra pillantottam, és átadtam magam a kényszernek, hadd vigyen.

Úgy száguldottam át az erdőn, mintha küldetést teljesítenék, éppen csak a legnagyobb akadályokat kerültem el. Sziklákon, kidőlt fákon vergődtem át, vízmosásokon

robogtam végig, tüskéken és töviséken nyomakodtam keresztül, és hiába jajgattam, amikor a ruháim után a bőrömet is felszakították.

Puck végig a nyomomban volt, a hátamban éreztem aggódó tekintetét, de nem próbált még egyszer megállítani. A lábaim már égtek, alig kaptam levegőt, a karom tucatnyi helyen vérzett, de előbb tudtam volna a levegőbe rugaszkodni és elrepülni, mint megállni. Így rohantunk tovább őrült módon át a rengetegen, egyre messzebbre Tír Na Nóg földjétől, egyre mélyebbre hatolva az ismeretlen területre.

Már leszállt az éj, amikor a rémítő varázs ereje halványodni kezdett, és a lábaim olyan hirtelen torpantak meg, hogy orra estem a porban. Puck azonnal mellettem termett, felsegített, kérdezgette, jól vagyok-e. Nem bírtam válaszolni, csak arra voltam képes, hogy újra és újra tele-szívjam égő tüdőmet - és éreztem a megkönnyebbülést, hogy a testem ismét a sajátom.

- Hol vagyunk? - nyögtem ki, amikor már össze tudtam rakni egy mondatot.

Valami falucskához érkeztünk: egyszerű, tapasztott agyagkunyhók álltak félkörben egy tűzgödör körül, amely azonban hideg volt és üres. A földön mindenfelé csontok, állatbőrök és félig felzabált hullák heverték, körülöttük legyek serege zümmögött.

- Olyan, mint egy elhagyott goblinfalu - morogta Puck, miközben én még mindig lihegve támaszkodtam neki. Vigyorogva lepillantott rám. - Hercegnő, nem tapostál bele egy goblin leikébe mostanában?

- Mi? Nem! - Kitöröltem az izzadságot a szememből, egy fatuskóhoz botladoztam, és nyögve leroskadtam rá. - Legalábbis nem emlékszem.

- Hát itt vagy! - szólalt meg ekkor egy testtelen hang valahonnan az erdő széle felől. Felugrottam és körülnéztem, de sehol sem láttam a gazdáját. - Késtél. Attól tartottam, eltévedtél, vagy ebéd lettél. De úgy látszik, csak az emberi esendőség tehető felelőssé pontosságod hiányaért.

A szívem nagyot ütött a bordáimra. Ezt a hangot ismertem valahonnan. Újra körbepillantottam, de persze semmit sem láttam, amíg puck meg nem ragadta a karomat, és a fák szélén egy pontra nem mutatott. Ott egy vén, holdfénnel pettyezett tuskó hevert az árnyékok között, éppen kívül a falu határán. Az egyik pillanatban még nem volt rajta semmi, de aztán pislantottam, a holdfény változott, nem tudom, hogyan, de máris egy óriási szürke macska ült ott, üvegmosó farka a lábai köré kanyarítva, lusta arany szemei engem méregettek.

- Kacor!

Kacor rám kacsintott. Éppen olyan volt, mint korábban, hosszú, szürke bundája remekül beolvadt a holdfény vetette árnyékok közé. Nem is törődött vele, hogy odarohantam, minden figyelmét a mellső lába tisztogatásának szentelte. Ha nem tudtam volna, hogy azon a lábon olyan karmok vannak, amelyek hamburgerré apríthatják az arcomat, ráadásul Kacor sosem bocsátana meg, szívesen felkaptam és megszorongattam volna.

Puck vigyorgott.

- Hé, te macska! - üdvözölte egy széles intéssel. - Rég láttalak. Gondolom, te felelsz ezért a mi kis halálfutamunkért.

A Cait Sith ásított.

- Soha többé nem alkalmazom a Hívást embereken - dünnyögte, és egyik hátsó lábával unottan megvakarta a fülét. - Amennyit vártam, hogy végre megjelenj, akár szunyókálhattam volna egyet. Mi tartott ennyi ideig, te ember? *Gyalog* jöttél?

Végre eszembe jutott. Kacor segített az öcsém keresésében, és akkor alkut kötöttünk, hogy egyszer magához szólíthat, amikor neki tetszik - habár akkor fogalmam sem volt, hogy ez mit jelent. Úgy tűnt, most volt itt az ideje, hogy beváltsam az ígéretemet, most talált okot arra, hogy magához szólítson.

- Mit csinálsz itt, Kacor? - kérdeztem félig örömmel, félig ingerülten. Hát persze hogy örültem, hogy látom, de a goblinoktól hemzsegő erdőségen át vezető erőltetett menetnek nem annyira, ha csak azért hívott, mert már régen találkoztunk. - Macska, ajánlom, hogy jó okod legyen erre. Ez a te őrült Hívásod az életembe is kerülhetett volna. Mit akarsz tőlem?

Kacor elfordult, és a hátsó felével kezdett foglalkozni.

- Ember, *én* nem akarok tőled semmit - közölte két nyelvcsapás között. - Azért hoztalak ide, hogy szívességet tegyek valaki másnak. Az ügyeidet vele kell elrendezned. És majd légy olyan kedves emlékeztetni, hogy jön nekem eggyel, minthogy egy remek Hívást pocsékoltam el rád.

- Miről beszélsz?

- RÓLAM, MEGHAN CHASE! - A mennydörgő hangba még a föld is beleremegett. A szellő szénfüst szagát hozta felénk. - ÉN KÉRTEM MEG ŐT, HOGY HOZZON IDE.

Valami kilépett az egyik kunyhó mögül - egy hatalmas, elfeketült vasló, égővörös szemmel. A hasa illesztésein át látszott, hogy a belsejében lángok táncolnak. Amikor felém fordult, orrikaiból gőz tört elő. Óriási volt, megdöbbentő és rémítően ismerős.

Vasparipa.

TIZEDIK FEJEZET

Igazság és hazugságok

-**Á**LLJ! - bömbölte Vasparipa, mert Puck késlekedés nélkül előhúzta fegyverét, maga mögé lökve engem. — ROBIN PAJTÁS, NEM AZÉRT JÖTTEM, HOGY HARCOLJAK. ERESZD LE A PENGÉD, ÉS HALLGASS MEG!

- Erre nem fog sor kerülni, Rozsdás - vicsorgott Puck, és velem együtt a falu széle felé hátrált. - Van egy jobb ötletem. Te itt maradsz, amíg mi elfutunk Oberonhoz, aki majd széttép, és olyan messzire temeti el a darabjaidat, hogy soha senki ne rakhasson össze.

Az én szívem vadul vert, részint félelmemben, részint hirtelen támadt dühömben. Vasparipa a Vaskirály főtisztje volt, azért küldték, hogy foglyul ejtsen és a Vastrón elé cipeljen. Kétszer is megszöktünk előle, egyszer Tír Na Nógban, egyszer a vastündérek földjén, de Vasparipának megvolt az a rossz szokása, hogy csak úgy feltűnjön, amikor a

legkevésbé számít rá az ember. Legalábbis én nem számítottam rá itt és most.

- A pokolba, Kacor! - kiáltottam dühösen, még mindig hátrálva. A macska teljes nyugalommal pislogott vissza. - Elárultál bennünket, ezeknek? Ez még tőled is aljasság!

Kacor sóhajtott, és feddően nézett Vasparipára.

- Úgy volt, hogy nem jössz elő, amíg el nem magyaráztam pár dolgot - róttá meg egy ideges farkcsapással. - Mondtam, hogy túl fogják reagálni.

Vasparipa a földet kapálta, amitől felhőben kezdett szállni a por.

- FOGYTÁN AZ IDŐ - dörögte a fejét dobálva. - NEM ENGEDHETJÜK MEG MAGUNKNAK, HOGY MÉG SOKÁIG VÁRAKOZZUNK. MEGHAN CHASE, BESZÉLNÜNK KELL. MEGHALLGATSZ?

Tétováztam. Ez valami egészen új volt. Máskor ennyi idő elteltével már az életünkért harcoltunk volna. Vasparipa erőssége nem az udvariassága volt. Azonkívül Kacor még mindig ott ült a tuskón, és nyugodtan leste, mit válaszolunk.

A kíváncsiság erőt vett rajtam, és Puck karjára tettem a kezemet, hogy megállítsam a hátrálásban.

- Beszélni akarok vele - mondtam, nem törődve Puck rosszálló szemöldökráncolásával. - Jó okkal jött ide, és talán még a jogarról is tud. Csak figyelj, jó?

Puck rám bámult, aztán felvonta a vállát.

- Legyen hát, hercegnő. De ha csak egy rossz mozdulatot is tesz, máris fent találja magát egy fán, fejjel lefelé, még mielőtt egyet pisloghatna.

Megszorítottam a karját és előreléptem, hogy szembenézzek Vasparipával. A hatalmas vastündér fölém tornyosult, szájából és orrlikaiból gomolygott a gőz.

- Mit akarsz?

Egészen el is felejtettem, mennyire *nagy volt* Vasparipa. Nem csak a magassága, de masszív felépítése is azzá tette. Egyik lábáról a másikra állt, ízületei csikorogtak és

nyöszörögtek, és én akaratlanul is hátraleptem. Talán nincsenek támadó szándékai, de körülbelül annyi bizalmam volt benne, mint őbenne hó - vagyis semennyi. Ráadásul azt nem felejtettem el, hogy amikor utoljára találkoztunk, csaknem megölte Asht.

Vasparipa leeresztette a fejét, a mozdulat már-már meghajlásnak tűnt.

- KÖSZÖNÖM, MEGHAN CHASE. AZÉRT HÍVATTALA IDE, MERT KÖZÖS A BAJUNK, TE AZ ÉVSZAKOK JOGARÁT KERESED, IGAZ?

Karba fontam a kezemet.

- Mit tudsz a dologról?

- TUDOM, MERRE VAN - folytatta Vasparipa, és fémes kondulás hallatszott, ahogy csapott egyet a farkával. - SEGÍTHETEK, HOGY VISSZASZEREZD.

Puck nevetett.

- Hát hogyan segíthetnél! - gúnyolódott. Vasparipa horkantott és legyezett a fülével. - Csak annyit kell tennünk, hogy követünk téged, mint a jó kiskutyák, egyenesen a csapdába. Sajnálom, konzervdoboz barátom, ennyire nem vagyunk ostobák.

- NE GÚNYOLÓDJ VELEM, ROBIN PAJTÁS! - horkant fel Vasparipa, és lángok törtek ki az orrikaiból. - AZ AJÁNLATOM ŐSZINTE. NEM VEZETLEK FÉLRE BENNETEKET.

- Lószart! - vágtam rá. Vasparipa meglepetten pislogott. - A jogart Tertius meg egy szakasz rémes fémgyilkos lopta el. Megölték Sage-ot, és tudták, hogy Mab majd Oberont vádolja vele. Ezt a háborút az új Vaskirály tervezte el. Le akar mészárolni mindenkit, amikor az Udvarok

meggyengülnek. Miért segítenél, hogy ezt
megakadályozzuk?

Vasparipa újra a földet kapálta.

- MERT AZ ÚJ VAS KIRÁLY CSALÓ.

Most aztán rajtam volt az értetlen pislogás sora.

- Csaló? Hogy értsem ezt?

A tiszt megvetőn dobálta a sörényét.

- PONTOSAN ÚGY, AHOGY MONDTAM. A TRÓNON JELENLEG EGY BETOLAKODÓ, EGY CSALÓ ÜL. NEM VAGYOK HŰSÉGGEL IRÁNTA. - Uralkodói mozdulattal felvetette a fejét. - ÉN NEM VAGYOK OLYANFÉLE, MINT A VASTESTVÉRISÉG. A LOVAGOKAT AZÉRT KÉSZÍTETTÉK, HOGY SZOLGÁLJÁK, BÁRKI IS ÜL A TRÓNON. A KÖTELESSÉGTUDATUK TORZ. DE ÉN TUDOM AZ IGAZAT. ÉN NEM FOGOM ŐT SZOLGÁLNI.

Puckra pillantottam.

- Mit gondolsz?

- Én? - mosolygott, és ő is karba tette a kezét. - Én azt gondolom, hogy minden vastündért be kellene olvasztani. Akkor sem hinnék Rozsdásnak, ha az életem múlna rajta.

- Mennyire kiszámítható - szólalt meg Kacor a lábam mellől; még csak azt sem hallottam, hogy megmozdult. - Az előítéleted megvakít, nem látod, hogy mi történik.

- Valóban? - néztem rá mérgesen. - Akkor miért is nem mondd el, mi történik, Kacor?

Kacor ásított.

- Nem teljesen nyilvánvaló? Amikor megölted Masinát, a vastündérek elvesztették az uralkodójukat. Valakire szükségük volt, aki a trónra emelkedik és irányt mutat nekik. Egy hamis uralkodó, aki Vaskirálynak nevezi magát, megtette ezt, de nem mindenki fogadja el. A vastündérek most két pártra szakadtak, egy a hamis király mellett, egy ellene. Vasparipa a másodikba tartozik. Nem igaz?

- PONTOSAN.

- Ha a csaló király szerzi meg a jogart, a hatalma tovább nő - folytatta Kacor, és arany szemével pislogás nélkül nézett engem. - Ha egyáltalán meg lehet állítani, még azelőtt kell lépni, hogy a kezébe kaparintja. Vasparipa azt mondja, tudja, merre van. Bolondok volnátok, ha nem hallgatnátok rá.

- De mi van, ha hazudik?

Vasparipa sértett lángcsóvát lövellve felkapta a fejét.

- ÉN NEM HAZUDOK! - dörögte, és hátra kellett húzódnom a hőség elől. - AKÁRMIT IS GONDOLSZ RÓLAM, MÉGISCSAK TÜNDÉR VAGYOK, MÁRPEDIG SENKI TÜNDÉR NEM ÁLLÍTHAT VALÓTLANT.

Pislantottam és Puckra néztem. Ezt még nem hallottam korábban, hacsak nem valami régi tündérmesében említették.

- Tényleg?

Puck bólintott.

- Eléggé tényleg, hercegnő. - Zord pillantást vetett Vasparipára.

- Habár Rozsdást mihozzánk hasonlítani finoman szólva is határeset.

- De... amikor Robbie voltál, mindig hazudtál. Az egész életed hazugság volt.

Kacor felhorkant.

- Az, hogy nem hazudhat, még nem jelenti azt, hogy nem csaphat be, ember. Robin pajtás igazi szakértője az igazság csavargatásának.

- Na, nézd csak, ki beszél! Ha te nem vagy az emberek átvágásának szakértője, én megeszem a fejemet.

Vasparipa dühös hangot hallatott, és megrázta a sörényét.

- EBBŐL ELÉG! AZ IDŐ SZORÍT. NEM VITÁZHATUNK
TOVÁBB, MEGHAN CHASE, ELFOGADOD A
SEGÍTSÉGEMET VAGY SEM?

A szemébe néztem - üres, merev maszkja kifejezéstelenül bámult vissza rám.

- Tényleg azért jöttél, hogy segíts? Valóban vissza akarsz szerezni a jogart és megakadályozni a háborút?

- IGEN.

- És nem fogsz valamiféle csapdába vezetni minket?

- NEM.

Mélyet sóhajtottam.

- Más kérdés most nem jut eszembe - mondtam.

- Nekem még lenne egy fontos kérdésem - szólalt meg Puck. - Mondd, Rozsdás, egyébként *hol van* a jogar?

Vasparipa gőzt fújt rá.

- NEKED NEM FELELEK, ÓVÉRŰ. NEKEM A LÁNNYAL VAN DOLGOM.

- Igen? - Puck mosolya veszedelmes grimasszá torzult. - És ha én szétszedlek, és kenyérpirítót csinálok belőled? Az hogy tetszene, te konzerv?

- CSAK PRÓBÁLD MEG!

- Fiúk! - csattantam fel. Ez legalább olyan rossz volt, mint Puck és Ash rendszeres szócsatáiban döntőbíráskodni. - Elég volt a pózolásból meg a tesztoszteronból! Vasparipa, ha veled megyünk, tudnunk kell, hol van a jogar. Nem indulhatunk el csak úgy vakon utánad.

Vasparipa lehajtotta a fejét.

- TERMÉSZETESEN, MEGHAN CHASE. - Engedelmissége meglepett, de ő pillanatnyi szünet nélkül folytatta. - AZ ÉVSZAKOK JOGARÁT A HALANDÓK BIRODALMÁBA VITTEK. EGY SZILÍCIUM-VÖLGY NEVŰ HELYEN ŐRZIK.

- Szilícium-völgyben? Az Kaliforniában van.

- IGEN.

- Miért ott?

- SZILÍCIUM-VÖLGY MASINA ÚR SZÜLŐHELYE VOLT. - felelte Vasparipa gyászosan. - SOK TISZTJE, MINT VÍRUS ÉS GLITCH IS, SZINTÉN ONNAN SZÁRMAZIK. AZ A TERÜLET VASTÜNDÉR-VIDÉK, AMELYET ELKERÜLNEK AZ ÓVÉRŰEK - lövellt egy jelentőségteljes pillantást Puckra. - EZ A LEGALKALMASABB HELY, HOGY ELREJTSÉK A JOGART.

- Ezzel jót mondtál - feleltem gunyorosan. Szilícium-völgy nem csak egy város, hanem minden város közös neve azon a vidéken. Ott a jogart megtalálni olyan lesz, mint tűt a szénakazalban. Egy csomó szénakazalban.

- ÉN MEG TUDOM TALÁLNI - emelte magasba a fejét Vasparipa, onnan nézve le ránk. - ESKÜSZÖM. AKARJÁTOK, HOGY VÉGIGMONDJAM AZ ESKÜT? MEGHAN CHASE, ÉN, VASPARIPA, MACHINA ÚR UTOLSÓ TISZTJE, ELVISZLEK AZ ÉVSZAKOK JOGARÁHOZ, ÉS FOGADOM, HOGY MEGVÉDELMEZLEK, AMÍG A KEZEDBE NEM VESZED. FOGADOM A BECSÜLETEMRE ÉS KÖTELESSÉGEMRE, AMELY A VASTRÓN IGAZ URÁHOZ FŰZ.

Levegőért kaptam, de még Puck is meglepettnek tűnt. Egy efféle eskühöz kötve volt, aki tette. Vasparipa nem játszadozott velünk.

Csak álltam ott tátott szájjal. Puck megfogta a karomat és félrehúzott.

- Mi legyen Oberonnal? - mormolta. - Ő az egyetlen, aki a pecsét alól felszabadíthatja a varázserődöt. Ha most elbóklászunk Kaliforniába, a bűverőd nem lehet a segítségedre.

- Ezzel most nem foglalkozhatunk - ráztam le a kezét. - A jogar fontosabb. Amellett ezért vagy te mellettem — mosolyogtam rá, és visszafordultam.

- Rendben van, Vasparipa. Áll az alku. Vigyél a jogarhoz!

- Na, végre! - állt fel Kacor. Kinyújtózott, üvegmosó-farkát a háta fölé kanyarította. - Ember, te éppolyan lassan döntesz, mint ahogy a Hívásnak engedelmeskedsz. Remélem, ebből nem lesz rendszer.

-Várj, te is jössz? Hogyhogy?

- Unatkozom - karikázott a farkával Kacor. - Te meg mindig szórakoztató vagy... kivéve, ha arra várok, hogy megérkezz, persze. Amellett a tiszt úrnak és nekem vannak közös ügyeink is.

- Közös ügyeitek? - kérdeztem tovább. - Mifélénk?

Kacor szipogott, és réssé húzta a szemeit.

- Nem rád tartozik, ember. Azonkívül szükséged lesz a segítségemre, ha a lehető leghamarabb el akartok jutni a jogarhoz. Azt hiszem, a Szilícium-völgybe vezető legközelebbi ösvény a Tövisbokrokon át visz.

Puck szemöldöke a magasba szökött.

- A Tövisbokrokon át? Macska, nagyon sokat kockáztatsz. Miért nem próbálunk meg egy kissé kevésbé... halálos útvonalat? Ha visszafordulunk, ott a Fagyvölgyek ösvénye. Az San Franciscóba juttat, onnan pedig könnyen stoppolhatunk egyet.

Kacor a fejét rázta.

- Ha el akarunk jutni Szilícium-völgybe, a töviseken át kell mennünk. Ne aggódjatok, nem tévedek el. A Fagyvölgyek melletti ösvény többé nem használható. Túl közel fekszik Tír Na Nóghoz.

- Nem értem, mi ezzel a baj, macska.

Vasparipa horkantott.

- A FAGYVÖLGYEKBEN CSATA DÚL, ROBIN PAJTÁS -
jelentette ki, és a gyomrom összeugrott. – A TÉL MÁR
BELEVÁGTA A VADERDŐBE A PUSZTULÁS

NYOMÁT. AMÍG ITT TÁRSALGUNK, TOVÁBB NYOMUL A NYÁR FELÉ. KÖZTÜNK ÉS AZ ÖSVÉNY KÖZÖTT A TÉLTÜNDEK HATALMAS SEREGE ÁLL. A CAIT SITHNEK IGAZA VAN, NEM FORDULATUNK VISSZA.

- Hát persze hogy igazam van - helyeselt Kacor. - A Tövisbokrokra át megyünk.

- Nem értem - mondtam, amikor Kacor győztesen, farkát diadalmasan magasra tartva elsétált. - Mik azok a Tövisbokrok? Kacor? Hé!

Kacor visszanézett, a félhomályban a szemei lebegő gömböcskéknek tűntek.

- Nem azért vagyok itt, hogy pletykáljak, ember. Ha valóban választ szeretnél kapni, kérdezd azt a te Puckodat! Talán majd ő lágyít neked kicsit az igazságon, mert én nem tenném.

Egy farokrándítással folytatta az útját a fák között, többet vissza sem nézett.

Puckra sandítottam. Komor mosolyt villantott rám.

- Igenis. A Tövisbokrok. Csak egy pillanat, hercegnő. Hé, Rozsdás! - intett Vasparipának, aki erre hátracsapta a füleit. - Miért nem mész előre, mi? Hadd lássam azt a rusnya nagy valagadat inkább!

Vasparipa mogorván nézett rá, megrázta a fejét, és Kacor után ügetett. A nyomában alig észrevehetően, de elpusztult minden: az ágak elgörbültek, a növények megfonnyadtak, a fű kiégett a lába alatt, csak fekete patkónyomai maradtak meg. Puck fejrázva mormolt valami nagyon csúnyát a bajsza alatt, és követte, mélyen be a Vaderdőbe.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A Tövisbokrok

Később, miután egy éjszakán át követtük Kacort az egyre sűrűsödő erdőben, úgy döntöttem, vannak kérdések, amelyekre jobb nem kapni választ.

- A Tövisbokrok - kezdte Puck, fél szemmel az előttünk gyalogló Vasparipát figyelve - vagy Szederindák, vagy csak Tüskék, akárhogy is nevezzük - egy útvesztő. Senki sem tudja, valójában mekkora, de hatalmas. Van, aki azt mondja, az egész Sohaföldet körbeveszi. Egyesek szerint ha elindulsz a Vaderdőben akármerre, előbb-utóbb a Tövisbokrok között kötsz ki. Mindenütt láthatsz belőle sávokat, a Nagyerdőtől a Mérges Mocsarakon, Árkádia udvarain át Tír Na Nóig.

- Mint a Sövény - motyogtam, mert eszembe jutott az Oberon udvarában növekvő tövises alagút, és az ágas-bogas menekülőút, amelyen Kacor kiszóktetett minket. A Nyári Udvar körülvevő tuskufal megnyílt a macska előtt, és

alagutak labirintusát tárta fel. Követtem, és visszavezetett a
halandók világába.

Puck bólintott.

- Az is egy neve. Habár a Sövény szelídebb, mint a valódi Tövisbokrok. Árkádiában a Sövény mindig ugyanúgy változik. Az Udvarban eljuttat oda, ahová csak menni kívánsz. De itt, a Vaderdőben, a Tövisbokrok inkább... szadisták.

- Ezt úgy mondod, mintha élnének.

Puck ijesztő pillantást vetett rám.

- Élnek, hercegnő - felelte halkan. - Talán nem úgy, ahogyan hozzászoktál, de azért ne vedd túl könnyedén őket! A Tövisbokrok olyan erő birtokosai, amelyet senki nem szelídíthet meg, de még csak meg sem érthet, még Oberon vagy Mab sem. És mindig éhesek. Bejutni egyszerű, a kijutás viszont trükkös dolog. Azonkívül a dolgok is, amik a Tövisbokrokban élnek, azok is örökké éhesek.

Végigfutott a hideg a hátamon.

- És mi ezen megyünk keresztül? Miért?

- Mert az egész Sohaföldön itt van a legtöbb ösvény - válaszolta Puck. - A Tövisbokrokban mindenhol rejtett ajtók lapulnak, némelyik vándorol, némelyik csak bizonyos időkben látható, vagy különleges körülmények alkalmával. Azt pletykálják, hogy a Tövisbokrokban a halandó birodalom minden egyes ajtajához nyílik egy ösvény, egy L. A.-beli sztriptízbártól a szomszéd gyerek hálósobaszekrényéig. Találd meg a megfelelőt, és ingyen utaztál hazáig! - Szélesen elvigyorodott, és megrázta a fejét. - De először találj meg!

ESŐ VERTE A FÁK ÁGAIT, HIDEG ÉS SZÜRKE ESŐ, amely mindenből kiszívta a színeket, amihez hozzáért. Még Puck lángoló vörös haja is fakónak tetszett a ködös zuhatagban. Bele-beletúrt, ujjai nyomán fellobbant a vörös, aztán újra

elázott és szürkévé fakult. Kacor jószerével láthatatlan volt, már a szeme sem ragyogott a homályban.

Előttünk fekete tövises magas fala emelkedett az égbe; az indák recsegve-ropogva kanyarogtak mindenfelé. Némelyik tövis nagyobb volt nálam, és úgy integetett, mint egy tengeri sünn tüskéje. Az egészből nyugtalanító fenyegetés sugárzott.

Még úgy is reszkettem, hogy Vasparipa mellett álltam, érezve a belőle áradó parázsló meleget. A vastündért gőzfelhő vette körül, mert a ráhulló eső sisteregve elpárolgott, vonagló fehérségbe burkolva a testét.

A nyakát nyújtogatva nézte a tövisfalat - olyan volt, mint egy kis gejzír a viharban.

- Hogyan jutunk át? - töprengtem, azonban még szinte ki sem mondtam, a fal elmozdult. Ágak nyikorogtak és nyöszörögtek, elválva egymástól, és feltárult előttünk egy keskeny, tüskés folyosó. Köd gomolygott elénk, az út vége homályba veszett.

Puck összefonta a karját.

- Mintha csak várt volna minket - jegyezte meg, és lenézett Kacorra, aki szürke szellemként ült a ködben, és nyugodtan mosakodott. - Biztos vagy benne, hogy át tudsz vinni minket, macska?

Kacor még nyalt néhányat a mancsán, mielőtt felállt volna. Megrázkódott, mindenfelé vizet fröcskölve, ásított, nyújtózott, és szó nélkül nekiindult.

- Gyertek utánam, és győződjetek meg róla! - szólt hátra vissza se nézve, és kisvártatva eltűnt az alagútban.

Puck a szemét forgatta, aztán kinyújtotta a kezét és bátorítón rám mosolygott.

- Gyerünk, hercegnő! Itt most ne váljunk szét!

Megszorítottam a kezét, ő szorosan az ujjaim köré fonta a sajátjait.

- Induljunk! Majd Rozsdás lesz a hátvéd. Így ha valaki ránk ront hátulról, nem veszíthetünk semmi fontosat.

Hallottam Vasparipa sértődött horkantását, amikor beléptünk az alagútba. Az árnyékok körülvettek, mint a nyúlkaló kezek, és én közelebb húzódtam Puckhoz. Az egész folyosó körülöttünk élettől lüktetett, vonaglott, nyikorgott, tekergett, halkan sziszegett. Suttogások és fura, idegen hangok lebegtek végig az alagúton, olyan szavakat ismételve, amelyeket nem tudtam kivenni. Amikor mélyebbre értünk, a járat szisszenve bezárult mögöttünk, bezárva minket a Tövisbokrokba.

- Erre tovább! - szólalt meg Kacor testetlen hangja valahol előttünk. - Próbáljátok meg a közelemben maradni!

A folyosó szűrés falai mintha ránk akartak volna omlani. Puck nem eresztette el a kezemet, de ha nem akartunk összevissza karmolódni, libasorban kellett haladnunk. Néhányszor mintha még azt is láttam volna, hogy egy túske felém mozdul, hogy a bőrömbbe szúrjon vagy eltépje a ruhámat. Egyszer visszanéztem Vasparipára, hogy lássam, mint boldogul, azonban a tövisok, mint a többi sohaföldi növény, utálkozva elfordultak a vastündértől, nem is érintették.

A folyosó végül egy kis tisztásba torkollott, amelyből újabb folyosók és ösvények ágaztak szét minden irányba. A fejünk felett az indák kupolája elfogta a fényt, az égnek egy kis szelete sem látszott az ágak között. Itt-ott fehérre fakult, derengő csontok heverték a tövisok között - egy koponya, szemürege tele vonagló férgekkel, mintha egyenesen rám vigyorgott volna. Megborzongtam, és Puck vállába temettem az arcomat.

- Hol van Kacor? - suttogtam.

- Itt - felelte a Cait Sith a semmiből előlépve, aztán felugrott egy óriási koponyára, és végignézett rajtunk. - Most belépünk a Tövisbokrok mélyére - közölte lágy, nyugodt hangon. - Elmondhatnám, mivel találhatjuk szembe magunkat, de talán jobb, ha nem teszem.

Próbáljatok csendben maradni! Ne engedjétek el egymást! Ne válasszatok más ösvényt! És semmilyen ajtón ne lépjetez át, akármi is akad az utatokba! Sok közülük egyirányú, ha keresztülmentél, nem térhetsz vissza. Készen vagytok?

Felemeltem a kezem.

- Kacor, te hogyan ismered itt ki magad?

Egyet pislantott.

- Macska vagyok - felelte, és elindult az egyik alagúton.

Tizenkét éves koromban iskolai kiránduláson voltam egy úgynevezett kísértetjárta kukoricaföld labirintusában, a város szélén, egy vagy két héttel halloween előtt. A buszon ültem, hallgattam a fiúk hencegését, hogy ki fog legelőször kitalálni, és a kis csapatokba tömörült lányok vihorászását, és én is megfogadtam, hogy egyedül fogok végigmenni rajta.

Emlékszem, egyedül sétáltam végig a lábon hagyott kukoricaszárak között, félelemmel vegyes izgalomtól remegve, ahogy a középpontba majd az onnan visszavezető utat kerestem. És emlékszem, mennyire megrémültem, amikor ráébredtem, hogy eltévedtem, és egyedül vagyok, hogy nincs, aki segítsen.

Ez tízezerszer rosszabb volt.

A Tövisbokrok egy percre sem maradtak mozdulatlanok. Mindig mocofoztak, tekeregettek, a szemem sarkából láttam, hogy nyúlálnak felém. Ha füleltem, néha majdnem meghallottam, hogy a nevemet súgják. A gubancos sötétség mélyén ágak reccsentek, gallyak pattantak el és indák susogtak, amint különféle *dolgok* mozogtak közöttük. Sosem láttam őket tisztán, csak elkúszó árnyalakokat az aljnövényzetben. Megijedtem. Nagyon.

A Tövisbokrok messzire nyúltak, görbe tüskék végtelen labirintusában meneteltünk, azok pedig neszezeve, nyikogva kapdostak utánunk. Ahogy mélyebbre hatoltunk a rengetegben, a legkülönbözőbb helyeken tűntek fel ajtók, ajtókeretek, boltívek - teljesen váratlanul. Egy ágról fölöttünk egy fakó piros bejárati ajtó lógott le, rajta kopott 216-os szám. Az ösvény szélénél mocskos kerti vécé állt, zöld festése megrepedezett, hámló foltokban pergett le róla, de a liánok úgy körbefonták, hogy ha akartam volna sem tudtam volna kinyitni az ajtaját. Máskor valami vékony és fekete siklott át az ösvényen és tűnt el egy nyitott szekrényben. Egy pillanatra még beláttam rajta - gyerekszoba volt, a holdfény egy bölcsőt festett ezüstre aztán a tüskés indák behúzták a szekrény ajtaját.

Kacor határozott léptekkel vezetett minket, hátra se nézve, el ajtók, kapuk és más, furcsa dolgok mellett, amelyek az indák szövedékéből álltak ki. Egy tükör, egy baba, egy üres golfzsák himbálózott az ágakon, és számtalan csont, néha teljes csontvázak szegélyezték az ösvényt. Idegenféle teremtmények lesték lépéseinket az árnyékok közül, láthatatlanul, csak a szemük parázslott. Fekete, emberarcú madarak ücsörögtek az ágakon, és csendben figyeltek, amíg elbotorkáltunk alattuk, mint a prédára leső keselyűk. Kacor egyszer egy mellékösvényre intett minket, és ránk sziszegett, hogy maradjunk csöndben, meg ne moccanjunk. Pillanatokkal később egy hatalmas, autó nagyságú pók mászott ki a liánfonatból éppen felettünk. Az ajkamba haraptam, de úgy, hogy kiserkedt a vérem. A pók - óriási, csillogó, a hasán egy vörös folt - megtorpant egy pillanatra,

mintha érezné a közeli, meleg vér illatát, és várta, hogy a legkisebb mocnással eláruljuk hollétünket.

Lélegzet-visszafojtva kővé dermedtünk.

Rémületes pillanatokig kuporogtunk ott, az izmaink lassan görcsbe húzódtak, a szívünk túl hangosan kalapált. Fölöttünk a pók éppen olyan nyugodtan függeszkedett, türelmesen várva, hogy prédája elunja magát és azt gondolja, most már szabad mozognia - és megtegye az utolsó mozdulatát. Végül valami moccan az ágak között, és a pók elvillant a hang után, a méretéhez képest ijesztően gyorsan. Valami szerencsétlen teremtmény sikolya hallatszott, aztán csend lett.

Még jó pár másodpercig nem mertünk megmozdulni. Aztán Kacor óvakodott előre, kidugta a fejét a főösvényre, és vigyázva körülnézett.

- Várjatok itt! - szólt hátra. - Megnézem, biztonságos-e. - Azzal az árnyékok közé surrant, mintha maga is szellem volna, és eltűnt.

Térdre estem. Az adrenalin hatása elmúlt, az izmaim remegtek. Gyengének éreztem magam, csak zihálni bírtam. Megbirkózom a goblinokkal, a mumusokkal, a húsevő rémlovakkal, de óriás szörnypókok? Ez már több volt a soknál.

Puck mellém térdelt, és a vállamra tette a kezét.

-Jól vagy, hercegnő?

Bólintottam, és már majdnem beszóltam valamit a rovar-irtásról, de akkor megmoccan az egyik tövis.

Zavartan odahajoltam, és hunyorogva vizsgálgatni kezdtem. Egy pillanatig semmi sem történt. Aztán az ötcentis tüske megremegett, és hegyes, fekete szárnyakat bontott: apró, ragyogó szemű tündérré vált, amely gonosz bogárszemmel méregetett. Csillogó fekete kitinpáncél borította, a könyökéből és a vállából tüskék nőttek ki. Egyik

apró mancsában tövishegyű dárdát szorongatott. Egymásra
bámultunk - aztán a tündér mosolyra húzta az ajkát,
kivillantva tűhegyes fogait, és az arcomba röppent.

Vadul kalimpálva visszarándultam, megütöttem Puckot is, és mind a ketten elterültünk. A tündér elkerülte csapkodó kezeimet, és úgy keringett felettünk, mint egy dühös darázs. Láttam, hogy lebegve megtorpan, akár egy rosszindulatú kolibri, majd reszelős kiáltással előrelendül.

Lángnyelv csapott a levegőbe, éppen előttem. Az arcomon éreztem a hőhullámot, könnyek szöktek a szemembe. A tündért elnyelte a tűz, apró, elszenesedett teste a földre hullott, mint a kő, összezsugorodva, finom szárnyai nélkül. Még egyszer megrándult, aztán vége volt.

Vasparipa horkantva dobálta a fejét, az orrából füst szivárgott. Láthatóan elégedett volt magával. Puck fintorogva feltápászkodott, majd a kezét nyújtotta, hogy engem is felsegítsen.

- Tudod, kezd igazán elegendem lenni az itteni bogárvilágból - mormolta. - Legközelebb szólj, hogy hozzak szúnyogriasztót!

- Nem kellett volna elpusztítanod - mondtam Vasparipának a nadrágomat porolgatva. - Alig volt öt centi!

- MEGTÁMADOTT TÉGED. - Vasparipa zavarodottnak tűnt.

- NYILVÁNVALÓAN AGRESSZÍV SZÁNDÉKAI VOLTAK. AZ ÉN KÜLDETÉSEM AZ, HOGY TÉGED VÉDELMEZZELEK, AMÍG VISSZA NEM SZEREZZÜK A JOGART. SENKI ÉS SEMMI NEM BÁNTHAT TÉGED. EZ AZ ÉN ÜNNEPÉLYES ESKÜM.

- Ezt értem, de nem kell bevetni a géppuskákat, ha le akarsz csapni egy legyet.

- Ember! - Kacor tűnt fel az ösvényen, a füle a fejére lapítva. - Túl zajos vagy! Mind azok vagytok! El kell tűnnünk erről a környékről, sebesen.

Körbepillantott, és a hátán égnek meredt a szőr.

- Meglehet, máris késő.

- Vasparipa megölte azt a kicsi tündért... - kezdtem, de Kacor rám sziszegett.

- Ostoba ember! Talán azt hiszed, az volt az egyetlen? Csak nézz körül!

Engedelmeskedtem, és a szívem majdnem megállt. A tövisek körülöttünk mind mozogtak, száz és száz apró tündér bontakozott elő, mind csillogó, tűhegyes fogakkal. A szárnyak zizegése megtöltötte a levegőt, az ágak között ezer fekete bogárszem ragyogott.

- Ez nagyon nem jó - nyögte Puck. - Bárcsak, bárcsak lenne szúnyogirtóm!

- Futás! - kiáltott Kacor, és futottunk.

A tündérek felhője körülvelt, zümmögésüktől reszketett a levegő, magas hangjuk sértette a fületem. Egy pillanattal előbb éreztem a súlyukat a bőrömön, mint a csípéseket, aztán csapkodni kezdtem, hogy leverjem őket magamról. Puck valami érthetetlen morogva csapkodott a késével, Vasparipa üvöltve fújta közéjük lángjait. Megégett, megcsonkított, sikoltozó tündérek hullottak a lábaink elé, azonban mindegyik helyett tucatnyi másik szállt közénk. Kacor természetesen eltűnt, mi pedig vakon rohantunk végig egy tövisalagúton a gyilkos darázstündérek felhőjében, és fogalmunk sem volt, hová futunk.

Amikor befordultam egy sarkon, egy test állt előttem. Nem volt már időm kitérni vagy fékezni, belerohantam és mindketten elterültünk.

- Hé?! Mi a franc? - kiáltott valaki.

Egyre csapkodva a tündérek között, felnéztem - egy nálam egy vagy két évvel fiatalabb lány arcába. Apró volt,

ázsiai vonásokkal, a haját mintha bozótvégó késael vágta
volna,

rongyos melegítője legalább két számmal nagyobb volt, mint a mérete. Egy pillanatra minden gondolat kiszaladt a fejemből meglepetésemben, hogy egy embert látok itt, aztán meg-pillantottam a hajából kiálló szőrös füleket.

Csak pislogtunk egymásra - aztán egy darázstündér csípése kirántott a kábulatból. Verdesve talpra kecmeregtem, de a raj akkor már a fura lányt is célba vette. Ő kiáltott egyet, és vadul csapkodva elhárált.

- Mi ez? - sziszegte, amikor meglátta mögöttem Puckot, és Vasparipa is megérkezett tüzet fújva. - Ti meg kik vagytok? Á, mindegy! Futás!

Azzal elrohant mellettünk, csak egyszer nézett vissza, hogy hátrakiáltson a válla felett.

- Igyekezz, Nelson!

Még csodálkozni sem volt időm, hogy vajon kicsoda is lehet Nelson, amikor egy sorhátvéd-alkatú fiú tört át rajtunk, valahogy megkerülve Puckot és Vasparipát, és rohant a lány után. Gorillaszerű válla, sárosszőke haja és mocsárzöld bőre volt, a karjában egy hátizsákot szorongatott, mintha valóban amerikai focit játszana, és az lenne a labda. Anélkül rohant a lány után, hogy visszapillantott volna.

- Kik voltak ezek? - kérdeztem a zümmögésen át, a csapkodást egy pillanatra sem szüneteltetve.

- Erre nincs idő! - válaszolt Puck, és agyoncsapott egy tündért a nyakán. - Aú! A fenébe, ki kell jutnunk innét! Gyerünk!

Nekiindultunk az ösvénynek megint, amikor egy üvöltés reszkettette meg a levegőt, és a darázstündérek megdermedtek.

A hang megismétlődött, mély volt, vad és már hallottam azt is, hogy valami zörgeti a túskefalat, valami, ami felénk jön. Érzékeltem, hogy a bokrok között apró teremtmények százai menekülnek, futnak az életükért.

A darázstündérek szétrebbentek, rémült zümmögéssel tűntek el a tövisek közötti apró résekben, repedésekben. Pár pillanat múlva már egy sem volt sehol. Az ágak között megláttam valamit közeledni, valamit, ami úgy törte át magát a tövises falakon, mintha azok ott sem lennének. Fekete volt, páncélozott és sokkal, de sokkal nagyobb, mint a pók.

Ez az, amire gondolok?

- Tooolvaj! - hörögte a mély, nem emberi hang, éppen mielőtt láng fröccsent volna át a sövényen, felgyújtva azt. A levegő mintha felrobbant volna a hőségtől. Vasparipa megtorpant, és ijedtében felágaskodott. Puck káromkodva elkapta a karomat, és visszarántott ugyanabba az irányba, ahonnan jöttünk.

A furcsa lány és izmos kísérője nyomában menekültünk, végig éreztük a szörny tüzének hevét a hátunkban.

- *Tolvajok!*- acsarkodott a rettentő hang a sarkunkban. - *Érzem a szagotokat, hallom a lélegzeteteket és a szívetek dobogását! Adjátok vissza, ami az enyém!*

- Remek! - lihegett Puck, amikor Vasparipa mellénk sorolt azt üvöltve, hogy majd ő megvéd engem a lángoktól. - Nagyon remek! Utálom a pókokat. Utálom a darazsakat! És tudod, mit utálok még sokkal jobban?

A lény mögöttünk újra felordított, és a következő lángnyelv elemésztette az ágakat a fejünk felett. Megmegrándulva rohantam át a parázsló, lángoló gallyak záporán.

- A sárkányokat? - ziháltam.

- Szólj, hogy öljem meg Kacort, ha legközelebb látom!

Az ösvény egyre keskenyedett, végül egy szűk, tövises alagúttá változott, amely elkanyarodott a sötétségbe. Meghajolva előrenéztem, és megpillantottam egy ajtót a végén. Nem voltam benne teljesen biztos, de mintha zárva lett volna.

- Azt hiszem, az ott egy ajtó! — kiáltottam. Puck türelmet-lenül bólintott.

- Hát akkor mire vársz, hercegnő? Indulj!

- És mi lesz Vasparipával?

- Majd összehúzza magát! — Puck előrelökösött, az alagút felé.

- Indulj már, hercegnő! Nem akarsz még itt lenni, ha Halálszájúra rájön a tüsszentés.

- Nem hagyhatjuk itt!

- NE AGGODALMASKODJ, HERCEGNŐ! - mondta Vasparipa, és én nem akartam hinni a szememnek. A masszív vasló helyén most egy tagbaszakadt, sötét hajú férfi állt, álla szögletes, öklei akkorák, mint egy-egy sonka. Farmert viselt és fekete inget, amely alatt kidagadtak az izmok, kirajzolódtak az acélos inak. A haja sörényszerű csigákban omlott alá, a szemében ugyanaz a mélyvörös tűz izzott. - ROBIN PAJTÁS, NEM CSAK TE VAGY KÉPES TRÜKKÖKRE - tette hozzá, és a hangjában mosoly bujkált.

- MOST PEDIG INDULJATOK! HÁTULRÓL FEDEZLEK BENNETEKET.

Ekkor a sárkány hosszú kígyónyakán ÜLŐ feje rémes reccsenéssel a tövisek fölé emelkedett, hihetetlen magasra. Nagyobb volt, mint gondoltam. Ezerfogú, éhes állkapcsán zöldesfekete pikkelyek, a feje tetejéből kinövő elefántcsontszínű, hátrahajló szarvak keretezték az eget. Idegen, vörösarany szemei értelemről csillogtak, de érzélemmentesen vizslatták a talajt maga előtt.

- *Látlak benneteket, kicsi tolvajok!*

Puck még egyet lökött rajtam, és bebotlottam az alagútba. Kezemet-lábamat végigkarcolták a tövisek. Átkozódva felnéztem. Egy ismerős arany szempár villogott előttem.

- Igyekezz, ember! - sziszegett Kacor, és előrerohant az alagútban.

Minél mélyebbre haladtunk, annál szűkebbé vált a járat, a tövisek a hátamat karmolták, a hajamat tépték, amint lehajolva követtem Kacort. Hallottam magam mögött Puckot és Vasparipát, magamon éreztem a sárkány pillantását, és szitkozódtam, ha a ruhaujjam tuskébe akadt. Túl lassúak vagyunk! A piros ajtó, a menekülés, a biztonság képe ott várt a járat végén, olyan nagyon messze. Azonban közelebb érve láttam, hogy Kacor az ajtó előtt áll, a füle hátracsapva, sziszeg és vicsorog.

- Szentjánosfű! - vicsorogta, és valóban: az ajtólapról szárított sárga virágok csokra lógott, mint megannyi apró napocska. - A tündérek nem léphetnek át az ajtón, ha szentjánosfű van rajta! Vedd le, ember!

- *Égetek, kicsi tolvajok!*

Az alagútban tűz lobbant hőség és düh száguldó örvényébe borítva mindent. Letéptem a virágokat az ajtóról, és berontottam rajta, mögöttem Puck és Vasparipa. A láng becsapott az ajtón, megperzselte a hátamat - de addigra már a hideg kőpadlón hevertem. Aztán az ajtó bevágódott, elmetszve a lángokat és sötétbe borítva minket.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Leanansidhe

Néhány pillanatig csak feküdtem a földön, melegem volt és fáztam egyidejűleg. A vállam, a hátam, a lábaim hátsó része égett a tűztől, amelyhez túlságosan közel kerültem. Az arcom és a hasam azonban a hideg kőhöz préselődött, ettől reszkettem. A két oldalamon Puck és Vasparipa fojtott káromkodások közepette igyekezett feltápáskodni.

- Na, ez jó volt - állapította meg Puck, és engem is felsegített. - Fogadom, ha még egyszer meglátom azt a két kölyköt, elbeszélgetek velük. Ha lopni akarnak egy húszméteres tűzokádó gyíktól, aminek olyan az emlékezete, mint egy elefánté, vagy csinálják okosan, vagy várják meg, amíg elmegy hazulról. És ki a fene rakott szentjánosfüvet az ajtóra? Most úgy érzem, nem vagyok szívesen látott vendég.

A sötétség mélyén zseblámpa kattant és elvakított. A kezemmel próbáltam árnyékolni a szememet. Három alakot vettem ki, kettőt megismertem: a kis, szőrös fülű lányt és a

zöld bőrű srácot, akivel a Tövisbokrokban találkoztunk. A
harmadik, aki a zseblámpát markolta, magas volt és csontos,
a

haja sűrű, sötét, az állán ápolatlan kecskeszakáll, a homlokából pedig két tarajos szarv kanyarodott felfelé. A másik kezében egy keresztet emelt felénk, mintha egy vámpírt akarna elriasztani.

Puck nevetett.

- Sajnálom, hogy nekem kell elárulnom, de hacsak nem vagy pap ez nem fog beválni. De a só sem, amit a padlóra szórtál. Én nem egy átlagos mumus vagyok.

- Átkozott tündérek! - csattant fel a szakállas sápadtan. - Hogyan jutottatok be? Azonnal távozzatok, ha jót akartok! Kitépi a beleiteket, és hárfahúrokat készít belőle!

- Hát ezzel van egy kis gond - folytatta Puck megjátszott bűnbánattal. - Tudod, ott, az ajtó túloldalán egy igen dühös hüllő vár, aki nagyon szeretne kebabba aprítani minket, mert *ti hárman* elég ostobák voltatok ahhoz, hogy éppen egy sárkánytól lopjatok. - Sőhajtott, rosszállón csóválta a fejét. - Tudjátok ugye, hogy a sárkányok sosem felejtik el a tolvajokat? Szóval mit hoztatok el?

- Semmi közöd hozzá, tündér! - csattant fel a kecskesrác. - És lehet, hogy nem fogalmaztam egyértelműen, amikor azt mondtam, hogy nem kívánatos a jelenlétetek!

A zsebébe nyúlt, és három vasszőget szedett ki onnan. Reszkető, elfehéredő ujjakkal tartotta őket előre.

- Talán egy pofára való vas meggyőző majd!

Előreléptem, és figyelmeztető pillantást vetettem Puckra, még mielőtt elfogadhatta volna a kihívást.

- Hé, nyugi! - mondtam feltartva a kezemet. - Nem akarunk bajt keverni. Csak át akartunk jutni a Tövisbokrokra, ennyi az egész.

- Warren! - A lány levegőért kapott és nagy szemekkel
bámult rám. - Ez ő!

Minden tekintet rám villant.

- Te vagy az! - lehelte Warren. - Te vagy az, igaz? Oberon félvére. A Nyárhercegnő.

Vasparipa felmordult, és közelebb lépett. A trió meghátrált. Egy kezemet Vasparipa mellére tettem.

- Honnan ismersz te engem?

- Ő kerestet téged. A számkivetettek felével téged kerestet.

- Hé, kecskefiú, lassíts le egy kicsit! - intett Puck. - Ki ez a fontos személy, akiről beszélsz?

Warren olyan pillantással válaszolt, amelyben a félelem a rajongással keveredett.

- Hát Ő, természetesen. Ennek a helynek a vezetője. Szóval... ha ez itt Oberon lánya, akkor te Robin pajtás vagy, nem igaz? A Puck?

Puck rámosolygott. Warren nagyot nyelt, ádámcsutkája táncolt a nyakán.

- De... - pillantott Vasparipára - róla nem mondott semmit. Ő kicsoda?

- Búzlík - vágott közbe a zöld bőrű fiú mély hangon, és felhúzódó ajka mögül előbukkantak csorba, egyenetlen fogai.

- Szénszaga van. Vasszaga.

Warren szemöldöke a magasba szökött.

- Ó, a francba! Szóval egy *közülük*? Egy vastündér? Ő nem lesz boldog.

- Velem van - siettem közbeszólni, mert Vasparipa mintha felhúzta volna magát. - Nem veszélyes. Én mondom. És ki az, akit folyton emlegetsz? Ki ez az Ő?

- A neve Leanansidhe - közölte Warren olyan hangon, mintha idióták volnánk, amiért ezt magunktól nem találtuk

ki. - Leanansidhe, a Sötét Múzsza. A számkivetettek királynője.

Puck csodálkozva nézett rá.

- Viccelsz - állapította meg, félig vigyorogva, félig grimaszolva - Szóval Leanansidhe most már királynőnek hívatja magát? Ezt Titánia imádni fogja.

- Ki az a Leanansidhe? - kérdeztem.

Puck grimasza megfakult, fejét rázva, komor arccal fordult felém

- Nincs jó hírem, hercegnő - válaszolta. - Egy időben Leanansidhe volt a birodalom egyik leghatalmasabb lakója. Azért nevezték Sötét Múzsának, mert sok ragyogó művészt megihletett, az ő segítségével alkották legnagyobb műveiket. Néhány halandót, akinek segítséget nyújtott, ismerhetsz... James Dean, Jimi Hendrix, Kurt Cobain...

- Na, ne!

Puck megvonta a vállát.

- De ahogy azt már tudnod kell, az efféle segítség sosem kapható ingyen. Senki, akit Leanansidhe ihlet meg, nem él sokáig. Az életük ragyogó, színes és nagyon rövid. Néha, ha a művész egészen különleges, elhozza magával Sohaföldre, hogy szórakoztassa mindörökre. Vagy amíg rá nem un. De persze ez azelőtt volt, hogy... - Elhallgatott és egy oldalpillantást vetett rám.

- Mi előtt?

- Mielőtt Titánia a halandók földjére száműzte - bökte ki Puck, mintha inkább mást mondana. - Egyes vélemények szerint Leanansidhe hatalma kezdett túl nagyra nőni. Már túl sok halandó imádta őt, és mondogatták, hogy királynő akar lenni. Ez természetesen a mi jó Nyárkirálynőnket féltékennyé tette, szóval száműzte az önjelölt múzsakirálynőt, és lezárt minden hozzá vezető ösvényt, hogy Leanansidhe soha ne térhessen vissza Tündérföldre. Ez jó pár éve volt, és azóta senki sem látta vagy hallott felőle. De a jelek szerint - folytatta Puck, és a három fiatalra lesett, akik elragadtatva itták a szavait - Leanansidhe új utat talált.

Új kis halandó csapat kész a lábai elé vetni magát. -
Elnyomott egy gúnykacajt. - Úgy látszik, gyenge a felhozatal
- állapította meg.

- Hé, mit jelentsen ez? - kérdezte a lány összeszűkülő szemekkel.

- Miért keres engem Leanansidhe? - kérdeztem, és akkor egy félelmetes gondolat tolakodott az agyamba. - Azt... azt gondoljátok, bosszút akar állni azért, amit Titánia tett vele?

Nagyszerű! Pont erre volt szükségem! Még egy tündérkirálynő, aki engem akar. Ez már alighanem rekord.

Warren felé fordultunk, aki azonban hátralépett, és felemelte a kezét. - Hé, emberek, énrám ne nézzetek! Nem tudom, mit akar. Csak annyit tudok, hogy téged keres.

- MOST NEM JÁRULHATUNK ENNEK A LEANANSIDHE-NEK A SZÍNE ELÉ! - dörögte Vasparipa, hogy a tinik megugrottak és a mennyezet megremegett. Egek! Akkor sem tudna csendesen beszélni, ha az élete múlna rajta. - A MI KÜLDETÉSÜNK SÜRGŐS. KALIFORNIÁBA KELL JUTNUNK, AMINT CSAK LEHET.

- Hát most nem megyünk sehová, addig legalábbis nem, amíg a jó öreg Halálszájú őrzi az egyetlen kivezető utat.

- Gyertek velünk!

Felnéztem. Warren szólalt meg, és merőn nézett rám. Tüzes pillantása rossz érzéssel töltött el, nem is beszélve a hangulatváltozásáról.

- Gyertek velünk Leanansidhe-hez! - sürgetett. - Majd ő segít. Kaliforniába akartok jutni? Könnyedén odajuttat...

- Warren! - szólt rá a lány, elkapta a ruhaujját és félrehúzta. - Gyere csak ide egy kicsit! Elnézést, csak egy perc!

Méretéhez képest meglepő erővel elvonszolta Warrent egy távoli sarokba. Ott a fal mellett vadul, suttogva

veszekedtek, válluk fölött egyre-másra gyanakvó
pillantásokat vetve Vasparipa felé.

- Most mitévők legyünk? - töprengtem. - Várjunk, amíg a sárkány odébbáll, hogy visszatáljunk a Tövisbokrokra keresztül? Vagy találjuk ki, mit akar Leanansidhe?

- NEM - mennydörögte Vasparipa, a hangja visszhangot vert. - NEM BÍZOM EBBEN A LEANANSIDHE-BEN. TÚL VESZÉLYES.

- Puck?

Puck a vállát vonogatta.

- Rendes körülmények között egyetértenék a kenyérpíróval

- mondta, amit Vasparipa egy súlyos pillantással jutalmazott.

- Leanansidhe mindig is kiszámíthatatlan volt, és elég hatalmas ahhoz, hogy mellette a sárkány ne tűnjön komolyabbnak, mint egy rosszkedvű varánusz. De az biztos, hogy az ismert ellenség jobb, mint az, amelyikről nem tudsz.

Bólintottam.

- Ezzel egyetérték. Ha Leanansidhe keres minket, úgy vélem, a saját feltételeink szerint kellene vele találkozunk. Különben aggódhatnánk, hogy éppen mit küld utánunk.

- Ráadásul van ám valami más bajunk is - forgatta Puck a szemét.

- Mi az?

- Bizalmas vezetőnk olajra lépett.

Körülpillantottam, de Kacor valóban eltűnt, és nem felelt, amikor sziszegve hívtam. Az utcagyerekek most már minket lestek, egyszerre várakozón és tétován. Sóhajtottam. Kacor holléte ismeretlen, ki tudja, mikor jön vissza legközelebb. Tényleg csak egy lehetőségünk maradt.

- Szóval... - villantottam egy reményteli mosolyt. - Milyen messze van Leanansidhe háza?

MINT KIDERÜLT, ÉPPEN A PINCÉJÉBEN VOLTUNK.

- Szóval Leanansidhe azt akarja, hogy sárkányoktól lopjatok? - kérdeztem a lánytól, amikor már a halványan megvilágított folyosókon sétáltunk végig, a nedves kőfalakon imbolygó fáklyafényben. Akármilyen is volt a ház, a pincéje hatalmasnak bizonyult. Középkori várbörtönre emlékeztetett nehéz ajtóival, fa hullórácsaival és a falról ránk röhögő vízköpőkkel. Egerek surrantak a padlón, de mocorogtak más dolgok is az árnyékban, éppen a látóterünkön kívül.

A lány - Kimi - rám mosolygott.

- Leanansidhe ügyfeleinek igen szerteágazó ízlése van - magyarázta. - A legtöbbje, mint ő maga is, számkivetett, akik valamiért nem léphetnek vissza Sohaföldre. Minket alkalmaz - mutatott magára és Nelsonra hogy beszerezzük neki, amit maga nem tud megkaparintani, például azt a dolgot a sárkánytól. A jelek szerint egy kiutasított New York-i Tél-tündér egész vagyont hajlandó fizetni egy valódi sárkánytojásért.

- A *tojását* loptátok el???

- Csak egyet - kuncogott Kimi a döbbenetemet látva. - Akkor ébredt fel az a hülye gyík, és annyiban kellett hagynunk. - Újra kuncogott, és lesímította a füleit. - Ne aggódj, nem fogjuk megtizedelni a sárkánynépszerűséget! Leanansidhe is mondta, hogy hagyjunk hátra néhányat.

Puck valami fura hangot hallatott, ami akár nagyrabecsülés is lehetett.

- És mit kaptok ebből ti?

- Szállást és ellátást. Meg a hírnevet, ami ezzel jár. Különben az utcán élnénk. - Kimi és Nelson titkon össze-

néztek, de Warren engem bámult. Már azóta így tett, hogy elindultunk, és roppantul idegesített.

- A fizetés sem rossz - folytatta Kimi, észre se véve Warren rosszallását. - Legalábbis jobb, mint a másik lehetőség, hogy levadásznak azért, amik vagyunk, hogy megtaposnak a számkivetettek és azok a tündérek, akik egyszerűen csak jobban szeretnek a halandók világában élni. Leanansidhe mellett biztonságban vagyunk. A királynő állatkáit nem piszkálják. Még a vörös sapkás bandák is békén hagynak. Na jó, többnyire.

- De miért? - kérdeztem. - Ti is számkivetettek vagytok, nem? Miért más a ti helyzetetek?

Kimi szőrös, hegyes fülére néztem, azután Nelson mocsárszöld bőrére, majd Warren szarvaira. Nem emberek voltak, azt biztosra vettem. Csakhogy aztán eszembe jutott, amint Warren felmutatta a vaskeresztet, ahogy félelemmel telve *átkozott tündéreknek* nevezett, és hogy átjutottak az ajtón, amelyen Kacor nem bírt. És mielőtt

Kimi kimondta volna, már tudtam.

- Merthogy - vágta rá vidáman, a fülét billegtetve - félvérek vagyunk. Én félpúka vagyok, Nelson félig troll, Warren részben szatír. És ha van valami, amit egy számkivetett jobban gyűlöl a többi tündérnél, aki kiutasította, hát azok a hozzánk hasonló félvérek.

Erre nem gondoltam korábban, habár volt benne rendszer. Gyanítottam, hogy a hármukhoz hasonló félvérek élete igen kemény lehet. Ők nem részesültek Oberon védelmében, hanem a valódi tündérek jóindulatára voltak bízva, akik igyekeztek megnehezíteni az életüket. Egyáltalán nem találtam meglepőnek, hogy szövetséget kötöttek a Számkivetettek Királynőjével némi védelemért, még akkor

is, ha ennek fejében sárkánytojásokat kellett lopniuk, egyenesen a sárkány alól.

- Ó, és még valami! - folytatta Kimi, és gyors pillantást vetett Vasparipára, aki mögöttem csattogott -, Leanansidhe

ismeri az ő.- *fajtaját*. Nagyon sok számkivetett haláláért felelősek, és ez dühíti őt. A... barátod inkább legyen óvatos vele. Nem tudom, hogy fog tetszeni neki, hogy egy vastündért viszünk elé. Láttam már kevesebbért is kiborulni.

- Hallgass már, Kimi! - szakította félbe Warren. Ekkorra elértük a folyosó végét, ahol egy lépcső tetején vidám piros ajtó mosolygott.

- Mondtam, hogy nem nagy cucc.

Ránéztem, azonban ekkor valami más ragadta meg a figyelmemet. A lépcsőn zene hullámozott lefelé, zongora vagy orgona lassú, reszkető futamai. Sötét, kísértő dallam volt, egy régen látott színdarabot idézett az emlékezetembe: *Az Operaház Fantomját*. Emlékeztem, hogy anya elrángatott, amikor a társulat a városba jött, nem sokkal azelőtt, hogy Ethan megszületett volna. Akkor arra gondoltam, hogy három óra teljes unalmat és tortúrát kell kiállnom, de aztán felzendült az orgona, és magával ragadott.

Arra is emlékeztem, hogy anya több jelenetet végigsírt, pedig soha nem szokta megkönnyezni még a legszomorúbb filmeket se. Akkor nem gondoltam róla semmit, de most furcsálltam.

Felsétáltunk, át az ajtón egy hatalmas előtérbe, ahonnan egy kettős lépcső emelkedett a magas, kupolás mennyezet felé. A megrakott kandallót fekete bársonnyal bevont kanapék, ülőalkalmatosságok vették körül. A keményfa padló vörösen csillogott, a falakon vörös-fekete minta volt, és a szoba hátsó részében nyíló magas, csúcsíves ablakokat laza fekete függöny takarta. A falak csaknem minden négyzetcentiméterét festmények borították - olajfestmények és akvarellek, ceruzarajzok. A távolabbi falon egy kifacsart,

fura kép mellett, ami valószínűleg Picasso munkája volt, a Mona Lisa mosolygott megfejthetetlenül. A szobában visszhangzott a

zene, a sötét zongorafutamok erejétől a levegő remegett, a fogaim összekoccantak. Egy óriási versenyzongora állt a kandallóhoz közeli sarokban, a lángok visszfénye megcsillant a fényezett fán. Gyűrött fehér ingben ült ott egy alak, a billentyűk fölé hajolva, és röppenő ujjakkal verte a dallamot.

- Ki a...

- Sss! - Kimi finoman a karomra csapott, úgy hallgattatott el. - Ne beszélj! Nem szereti, ha beszélnek, amikor valaki játszik.

Csöndben figyeltem tovább a zongoristát. Kócos, összetapadt barna haja a vállára hullott, mintha napok óta nem látott volna vizet. Bár a válla széles volt, az inge mégis lógott csontos-sovány testén; még a gerince is átrajzolódott a bőrén.

Egy utolsó remegő hangzattal a dal véget ért. A hangok elszálltak, csend ereszkedett a szobára, de a férfi úgy maradt billentyűk fölé görnyedve. Nem láthattam az arcát, de úgy gondoltam, lehunyta a szemeit és reszket a kimerültségtől. Úgy tűnt, vár valamire. A többiekre néztem, azon gondolkodtam, vajon nem kellene-e megtapsolni.

A lépcső felől lassú, halk nesz hallatszott. Felnéztem. A korláton nem más ült, mint Kacor, farka elegánsan a lába köré kerítve, tökéletesen otthonosan, ő tapsolt, és abban a pillanat-ban minden rossz érzésem elpárolgott vele kapcsolatban.

Az erkélyen egy asszony állt, arany-bíbor köpönyegét csapkodta a szél, habár biztosra vettem volna, hogy egy pillanattal azelőtt még senki sem volt ott. Derékgig hullámzó haja rezes fényben csillogott, majdhogynem elvakította az embert, és úgy úszott az arca körül, mintha súlytalanul

lebegne. Magas volt, sápadt, minden ízében királynői. Különös izgalom lett úrrá rajtam. Felejtsd el Árkádiát, Tír Na Nóg-ot, Meghan, most Leanansidhe udvarában vagy, és az ő törvényeinek engedelmeskedsz! Átfutott az agyamon, hogy vajon vár-e tőlünk meghajlást.

- Bravó, Charles! - szólalt meg, a hangja sűrített dal, megzenésített költészet, a világ összes inspirációja egyben. Őt hallva úgy éreztem, kész vagyok kiállni a színpadra és elérni, hogy a közönség üvöltve, sírva, felállva ünnepeljen. - Ez nagyszerű volt. Most elmehetsz.

A férfi remegve felállt. Úgy vigyorgott, mint a kisgyerek, akinek ujjal készült mázsolmányát megdicsérte a tanára. Most már láttam, hogy fiatalabb a mostohaapámnál, ha nem is sokkal. A szája körül és az állkapcsán kissé borostás volt. Amikor megfordult és észrevett minket, megremegtem: az arca kifejezéstelen volt, mogyorószínű szemei üres tekintettel meredtek ránk.

- Szegény ördög! - mormolta Puck. - Itt lehet már egy ideje.

A férfi kábán pislogott egy pillanatig, aztán elkerekedett a szeme.

- Te! - motyogta előretámolyogva, ujjával vádlón bökdösve felém. Én riadtan néztem. - Én ismerlek téged. Nem ismerlek? Nem ismerlek? Ki vagy te?

Megtorpant, az arcán félelem suhant át.

- A patkányok suttognak, ha leszáll az éj - mondta, és a hajába tépett. - Suttognak! Nem emlékszem a nevükre. Azt mondják...

A szeme összeszűkül.

- Rongyleány, az ágyam körül röpköd - zihálta még mindig engem bámulva. - Ki vagy te? *Ki vagy?*

Az utolsó mondatot már kiáltotta, azzal előrevetette magát.

Vasparipa mély, öblös morgás kíséretében közénk lépett. A férfi visszariadt, kezét az arca elé kapta.

- Nem - nyögte összekuporodva a padlón, karjaival védve a fejét. - Nincs itt senki. Üres, üres, üres. Ki vagyok én? Nem tudom. A patkányok megmondják, de én mindig elfelejtem.

- Ebből ennyi elég. - Leanansidhe levonult a lépcsőn, mögötte suhogott a köpenye. Az emberhez sietett, és finoman

megsimította a homlokát. - Charles, drágám, most vendégeim érkeztek - súgta amikor amaz könnyben úszó szemmel felnézett rá. - Miért nem fürdesz meg, aztán majd játszhatok nekünk a vacsoránál.

Charles szipogott.

- Lány - panaszkolta még mindig a saját fejét ölelve. - A fejemben.

- Tudom, drágám. De ha most nem mész el, kénytelen leszek hárfává változtatni téged. Eredj, eredj! Hess!

Apró intésekkel terelgette őt, és a férfi egy utolsó ideges pillantást követően kibotorkált. Leanansidhe felsóhajtott és felénk fordult, aztán a trióhoz, mintha most venné csak észre őket.

- Hát itt vagytok - mosolygott, és a gyerekek arca felragyogott a rájuk áradó figyelemtől. - Megszereztétek a tojásokat?

Warren kikapta a hátizsákot Nelson karjából, és előretartotta.

- Megtaláltuk a fészket, Leanansidhe. Ott volt, ahol mond-tad. De aztán a sárkány felébredt, és... - Kicipzárta a zsákot. Abban egy kosárlabda méretű sárgászöld tojás lapult. - Csak egyet tudtunk szerezni.

- Egyet? - Leanansidhe összevonta a szemöldökét, és a szobára árnyék borult. - Csak egyet? Legalább kettőre van szükségem, állatkáim, vagy nem áll az alku. A valahai Fagygróf kifejezetten egy pár tojást kért. Mennyi van egy párban, kedveském?

- Ke... kettő - dadogta Warren.

- Hát akkor azt mondom, van még dolgotok. Gyerünk, gyerünk, vissza ne jöjjetek a tojások nélkül!

A trió tétovázás nélkül elrohant, ugyanazon az ajtón át, ahol az ember is kitámolygott. Leanansidhe utánuk nézett, aztán ragyogó ragadozó mosollyal felénk fordult.

- Nahát! Végre együtt vagyunk! Amikor Kacor elmondta, hogy jöttök, annyira megörültem. Olyan *jó*, hogy végre találkozunk!

Az emlegetett Kacor egykedvűn lesétált a lépcsőn, rá sem hederítve a gyilkos pillantásokra, amelyeket Puck és én lövelltünk felé. Felugrott egy kanapéra, ott letelepedett, és a farka ápolásába fogott.

- És Puck is! - villantotta rá Leanansidhe a tekintetét, túlradó örömeiben összecsapva a kezét. - Időtlen idők óta nem láttalak, kedves! Hogy van Oberon mostanság? Még mindig a baziliszkusz felesége papucsá alatt?

- Csak ne sértegesd a baziliszkuszokat! - mosolygott Puck. Karba tette a kezét, végigpillantott a szobán, és szinte észrevétlenül elem lépett. - Hát, Lea, úgy látom, elfoglald magad mostanában. Mi ez a dolog a bolondokkal meg a félvérekkel? Hadsereget szervezel a félresikerültekből?

- Ne légy ostoba, drágám! - fintorodon el Leanansidhe, és előhúzott egy cigarettaszipkát egy lámpatartóból. Rágyújtott, és zöld füstfelhőt fújt a fejünk fölé, amely egy vonagló, tekergőző sárkány alakját öltötte magára, mielőtt szétoszlott volna. - A lázadó napjaimnak vége. Szép kis birodalmat építettem magamnak itt, egy trónt megdönteni pedig annyira fárasztó. De azért arra kérnélek, ne áruld el Titániának, hogy rám találtál. Ha eljárna a száz, előfordulhat, hogy kitépem a nyelvedet.

Vérvörös körmét vizslatva mosolygott, miközben Puck centiről centire araszolt közelebb hozzám.

- Robin, drága, a leány biztonsága miatt sem kell aggodalmaskodnod. Nem kívánok kárt tenni benne.

Meglehet, a vastündért szétszedem, és a darabjait Ázsiába küldöm - Vasparipa ezt hallva megfeszült és előrelépett -, de Oberon lányát nem fogom bántani. Szóval lazíts, kedvencem! Nem ezért hívattam ide.

- Vasparipa velem van - vágtam rá, és még mielőtt az emlegetett valami ostobaságot tehetett volna, megfogtam a karját. - Ő sem tesz kárt senkiben, ígérem.

Leanansidhe jelentősegteljesen nézett rám ragyogó zafírszemeivd.

- Olyan *édes* vagy, ugye tudod? Pont úgy nézel ki, mint az apád. Nem csoda, hogy Titánia rád sem bír nézni. Mi a neved, aranyom?

- Meghan.

A tündér gonoszul, kihívón mosolyogva méregetett.

- És mit tehet egy hozzád hasonló cukorfalat, ha én azt akarom, hogy ez a szárnyeteg eltakarodjon az otthonomból? Eléggé nagy kéréssel jössz, galambocskám. Alig hiszem, hogy akár a cigarettám meggyújtásához elegendő bűbáj van benned.

Nagyot nyeltem. Ez most egy próba volt, és ha meg akartam menteni Vasparipát, nem inoghattam meg. Megacéloztam magam, és álltam az időtlen, kegyetlen kék szemek pillantását.

- Vasparipa velem van - közöltem lágyan. - Szükségem van rá, szóval nem engedhetem, hogy kárt tégy benne. Ha kell, alkut kötök érte veled, de marad. Nem az ellenséged, és nem fog bántani sem téged, sem mást, aki a védnökséged alatt áll. Erre a szavamat adom.

- Azt én tudom, drágaságom - hajolt előre Leanansidhe, még mindig a szemembe nézve, még mindig mosolyogva. - Nem azért aggódom, hogy a vastündér kárt tenne bennem. Az aggaszt, hogy esetleg nem tudom eltávolítani a bűzét a szőnyegeimből. De nem számít. - Kihúzta magát, és eleresztett. - A szavadat adtad, és ha kell, rajtafoglak. De

most induljunk, kedves! Előbb vacsorázzunk, beszélgetni utána is lehet. Ó, és mondd meg, kérlek a vaskutyádnak, hogy ne nyúljon semmihez, amíg itt van. Nem akarom, hogy tönkregyege a bűbájt.

KÖVETTÜK LEANANSIDHE-T számos vörös-fekete bársonnyal szőnyegezett folyosón át, el olyan arcképek előtt, amelyeknek a tekintete követni látszott minket. Az asszony egy pillanatig sem hallgatott el, helyek és lények nevei folytak belőle, mint valami vízköpőből. Egyiket sem ismertem fel, azonban képtelen voltam elvonni a figyelmemet a hangjáról, még ha nem is volt több értelme a mondandójának, mint a tücsök-ciripelésnek. Félig nyitott ajtókon át be-beláttam a szobákba, amelyek árnyékban vagy fura, reszketeg fényben úsztak. Néha más furcsaságokat is látni véltem, mintha a padlóból fák nőttek volna ki, vagy a levegőben halrajok úszkáltak volna. De Leanansidhe hangja nem engedte elkalandozni a figyelmemet, és egy-egy lopott pillantásnál hosszabb ideig a tekintetemet sem tudtam levenni róla.

Végül egy hatalmas ebédlőbe értünk. A bal oldali fal mellett hosszú asztal állt, mellette fa- és üvegszékek. Az asztallap felett gyertyatartók lebegtek, fényükben egy akkora lakoma fürdött, amellyel egy hadsereg is jóllakott volna. Malomkeréknyi tálakon hal, hús, gyümölcsök és zöltségek, aprósütemények, cukorkák, palackszámra a bor, középen pedig egy óriási sült disznó, almával a szájában. A gyertyák imbolgó fényét leszámítva a szoba sötét volt, és a sötétségben dolgok izegtek-mozogtak.

Leanansidhe besuhant a szobába, cigarettafüstcsíkot húzva maga után, és megállt az asztalfőn.

- Gyertek, drágáim! - intett minket közelebb. Üljetek le és egyetek! Kiéhezettnek tűntök. És ne gondoljátok rólam, hogy az ételt megbűvöltem vagy elbájoltam. Hát miféle házigazda volnék? - Elfintorodott, mintha már maga a gondolat is sértő volna rá nézve, aztán az árnyékok közé pillantott. - Elnézést! - szólt vissza, és mi óvatosan elindultunk az asztal felé. - Szolgák? Vendégeim vannak, és miattatok udvariatlannak tűnök. Nem leszek boldog, ha rossz hírem kél, drágáim.

Még több mocorgás, mormogás, sutyorgás a sötétben, végül

egy csoportnyi kicsi emberke oldalazott ki a fényre. Az ajkamba haraptam, nehogy felnevessek. Vörös sapkások voltak, gonosz szemű, hegyes fogú lényecskék, a sipkájuk áldozataik vérébe áztatva, rajtuk hozzá illő inas uniformis és rózsaszín csokornyakkendő. Dacosan, morgolódva sorakoztak fel, de csak bámulni tudtak. *Ne vess ki, és meghalsz!* - figyelmeztetett a szemük, de Pucknak elég volt egy pillantást vetni rájuk, hogy elröhögje magát. A vörös sapkások dühösen nézték, ha lehetőségük lett volna rá, biztosan leharapják a fejét.

Egyikük aztán megpillantotta Vasparipát, és éles sziszegés tört elő belőle. A többi hátrahőkölt.

- Vas! - rikoltotta feltárva reszelős agyarait. - Ez az egyik bűzlő vastündér! Öljük meg! Öljük meg most!

Vasparipa felmordult és Puck szablyája megvillant, az erőszak gondolatára arcára kiült szokásos gonosz vigyora. A vörös sapkások előrerohantak, vicsorogva, a fogaikat villogtatva, semmivel sem kevésbé vérszomjasan. Felragadtam egy ezüstkést az asztalról, és magam elé tartottam. Az egyik lény felugrott az asztalra, maga alá húzta apró lábait, hogy újra ugorjon, az agyarain megcsillant a gyertyafény.

- Ebből *elég!*

Abban a pillanatban megdermedtünk. Nem volt választás. Még az asztalon kuporgó vörös sapkás is lefagyott, és belezuhant egy tál gyümölcssalátába.

Leanansidhe az asztalfőn állt, és dühösen méregetett minket, fürtjei, mint a gyertyalángok, vadul csapkodtak. Egy vérfagyasztó pillanatig csak állt ott, mint valami idegen, rémítő alak, aztán sóhajtott, hátrasimította a haját, és a szipkájáért nyúlt. Mélyen leszívta a füstöt, és amikor kifújta,

a dolgok egyszerre visszatértek a rendes kerékvágásba, legalábbis mozogni tudtunk már, de senkinek - legkevésbé a vörös sapkásoknak - sem maradtak támadó szándékai.

- Nos? - kérdezte Leanansidhe, úgy nézve a szolgálaira, mintha mi sem történt volna. - Mit ácsorogtok ott? A székem nem fog magától megmozdulni!

A legnagyobb vörös sapkás, egy drabális alak, az orrában csontból faragott halászhoroggal, megrázkódott és előresietett, hogy elhúzza Leanansidhe székét az asztaltól. A többiek követték a példáját, habár úgy tűnt, szívesebben vernének agyon minket a saját karunkkal, de hang nélkül kihúzták a mi székeinket is. Az az egy, amelyik Vasparipa helye mellé került, vicsorgott, a fogát villogtatta, aztán amilyen gyorsan csak tudott, elszaladt onnan.

- Bocsánatot kérek a szolgál viselkedése miatt - mondta Leanansidhe, amikor mind helyet foglaltunk. Ujjait a homlokához támasztotta, mintha a feje fájna. - Nem is tudjátok, drágám, milyen nehéz manapság jó munkaerőt találni.

- Azt hiszem, ismerem őket - felelte Puck, és egy körtéért nyúlt az asztal közepe felé. - Nem Borotvás Dan a vezetőjük, vagy valami ilyesmi? A goblinháborúk alatt okoztak némi zűrt, amikor kétfelé akartak kémkedni, nem?

- Mocskos dolgok ezek, drágám. - Leanansidhe kettőt pattintott, és a semmiből egy házimanó tűnt elő, a kezében borosüveg. Egy sámlira mászott, hogy meg tudja tölteni az asszony poharát. - Mindenki tisztában van vele, hogy a goblintörzseket nem játsszuk ki, ha jót akarunk magunknak. Mint ahogy a hangyabolyba sem dugdosunk ágakat.

Belekortyolt a borba, amit a házimanó töltött ki, és sóhajtott.

- Miután minden goblintörzset magukra haragítottak, amelyik csak a Vaderdőben él, hozzám szaladtak

menedékért. Úgyhogy munkába állítottam őket. Itt, drágám,
ez a szabály. Ha maradsz, dolgozol.

Arra pillantottam, amerre a vörös sapkások elfutottak. Még a sötétből is éreztem utálkozó pillantásaikat.

- De nem tartasz attól, hogy megdühödnek és felfalnak valakit?

- Nem, ha jól akarnak maguknak, kicsim. Ti viszont még nem faltatok fel semmit. Na, egyetek!

Az étel felé intett, és én egyszerre ráébredtem, mennyire éhes vagyok. Kinyújtottam a kezem egy nagy tál cukor-bevonatos sütemény felé, immár nem is törődve búbájjal, varázssal. Ha mérges gombát vagy szöcskét eszem, hát legyen. A tudatlanság áldás.

- És amíg valaki itt van - hajolt előre Leanansidhe -, a személyes ellentéteit lerakja a küszöbön. Ez az én másik szabályom. Persze megtagadhatnám tőlük a menedéket, de akkor hová jutnánk? Vissza a halandók birodalmába, amely lassan haldoklik, vagy küzdhetnénk a vastündérekkel, akik lassan minden várost és falut megfertőznek a világon. Már sértésnek ne vedd, drágám! - mosolygott Vasparipára, mintha éppen az ellenkezőjét akarná mondani. Vasparipa csak vakon meredt az asztallapra, és nem válaszolt. Nem evett semmiből, és úgy véltem, vagy nem akar Leanansidhe adósa lenni, vagy nem volt szüksége rendes táplálékra. Szerencsére úgy tűnt, Leanansidhe ezt nem veszi észre.

- A legtöbben nem vállalják a kockázatot - intett a szipkájával a vörös sapkások búvóhelye felé. - Vegyük csak példának a szolgákat! Időnként némelyik kidugja az orrát a halandó világba, ahol egy goblin kereskedő lenyiszálja neki, aztán visszamászik hozzám kegyelemért. Száműzöttek, félvérek, számkivetettek, egyre megy. Sohaföld és a

halandók világa között én vagyok az egyetlen biztonságos terület.

- Ami felveti a kérdést - vágott közbe Puck már-már túlságosan is nemtörődöm módon -, hogy hol is vagyunk?

- Ó, kedvencem! - mosolygott rá Leanansidhe hűvösen, fenyegetően. - Már vártam, mikor kérdezed meg. És ha az jár a fejedben, hogy futsz és beárulsz az uraidnak, csak rajta. Nem tettem semmi rosszat. Nem törtem meg a kiutasítást. Ez az én birodalmam, igen, de Titánia nyugodtan lazíthat. Nem fenyegetem az övét semmi módon.

- Nos, egyáltalán nem ezt kérdeztem - pillantott rá Puck egy almával a kezében, és felvonta a szemöldökét. - És azt hiszem, ettől csak még sokkal idegesebb lettem. Hol vagyunk, Lea?

- Félúton, drága - dőlt hátra Leanansidhe a borát kortyolgatva. - A fátyolban, amely elválasztja Sohaföldet és a halandó világot. Erre csak rájöttél már?

- Félúton? - kérdezte Puck hitetlenkedve. - Hiszen Félúton nincs más, csak a nagy semmi. Legalábbis nekem így tanították. Akik Félúton ragadnak, általában igen hamar megtébolyodnak.

- Igen, elismerem, eleinte nehéz volt - intett Leanansidhe nagyvonalúan. - De eleget beszéltünk rólam. Meséljete magatokról! - Mélyet szívott a cigarettájából, és egy füsthalat fújt az asztal fölé. - Miért trappoltatok a Tövisbokorban, amikor az utcagyerekeim megtaláltak? Azt hittem, az Évszakok Jogarát keresitek, márpedig azt itt meg nem találjátok... hacsak azt nem hiszitek, hogy Bellatorallix ül rajta.

Megrándultam, Vasparipa felpattant, amitől egy gyümölcsöstál a padlóra borult. Házimanók bukkantak elő a semmiből, felkapkodva a még guruló gyümölcsöket. Leanansidhe felvonta egyik kecses szemöldökét, és újra szippantott.

- Tudtad? - dadogtam. A házimanók visszarakták a tálat az asztalra, és elsiettek. - Tudtál a jogarról?

- Drágám, kérlek! - Leanansidhe félig duzzogó, félig anyáskodó pillantást vetett rám. - Mindent tudok, ami az Udvarokban történik.

Megbocsáthatatlannak tartanám, ha kiesnék a körforgásból, és különben meg olyan rémesen unalmas itt. Az informátoraim minden apró részletről tudósítanak.

- Úgy érted, kémeid - helyesbített Puck.

- Micsoda csúf szó ez, drágaságom! - ciccegett Leanansidhe. - De ez most mindegy. Ami számít, az az, amit elmondhatok. Tudom, hogy a jogart Mab orra elől lopták el. Tudom, hogy a Nyár és a Tél véres háborúra készül miatta, és azt is tudom, hogy a jogar nincs Sohaföldön, hanem a halandók földjén van. És... - beleszívott a cigarettájába, majd egy sólymot röptetett a fejünk fölé - segíthetek, hogy megtaláljátok.

Azonnal gyanakodni kezdtem, és tudtam, hogy Puck és Vasparipa is hasonló véleményen van.

- Miért? - tudakoltam. - Mi ebből a te hasznod?

Leanansidhe rám nézett. A hangját árnyék felhőzte sötétté, fenyegetővé.

- Drágám, láttam, mi történik a halandók földjén. Oberon és Mab elbújnak a maguk biztonságos kis Udvarukban, de én tudom, hogy a valóság minden oldalról fenyeget. A vastündérek egyre erősebbek. Mindenhol ott vannak, a számítógépekben, a tévék képernyőjéből másznak elő, a gyárakban hemzsegnék. Jelenleg több menekült él velem egy fedél alatt, mint az elmúlt századokban bármikor. És rémültek, nem akarnak már átlépni a halandó világba, mert ott széttépik őket a vastündérek.

Reszkettem, és Vasparipa teljesen elcsendesedett. Leanansidhe elhallgatott, és semmi más nem hallatszott, csak a nyomasztó sötétben mocorgó dolgok neszezése.

- Ha a Nyár és a Tél háborúzni kezd, és a vastündérek rájuk támadnak, semmi sem marad. Ha a vastündérek győznek, Sohaföld lakhatatlanná válik. Nem tudom, mivé válik

akkor

a

Félút, de abban biztos vagyok, hogy számomra halálossá. Úgyhogy, drágáim, látjátok - folytatta a borába kortyolva -, előnyös volna a számomra, hogy segítsek nektek. És mivel a szemem és a fülem messzire elér a halandók földjén, a számotokra is előnyös volna, ha elfogadnátok az ajánlatomat.

Vasparipa megmoccant, majd, most először, meg is szólalt. Megpróbálta halkra fogni a hangját, de az még így is visszhangzott a teremben.

- AZ AJÁNLATODAT NAGYRA BECSÜLJÜK - dörögte. - DE MÁR TUDJUK, HOL TALÁLHATÓ A JOGAR.

- Már tudjátok? - nézett rá Leanansidhe gonosz mosollyal.
- És hol?

- SZILÍCIUM-VÖLGYBEN.

- Remek. És Szilícium-völgyben *hol*, drága?

Szünet.

- AZT NEM...

- És hogyan akarjátok megszerezni a jogart, ha megtaláljátok, drága? Besétáltok a főbejáraton?

Vasparipa ránézett.

- MEGTALÁLOM A MÓDJÁT.

- Értem. - Leanansidhe mérgesen nézett rá. - Hát hadd mondjam el neked, lovacskám, amit *én* a Szilícium-völgyről tudok, hogy a hercegnőnek is legyen némi fogalma, mibe vágta a fejszéjét. Az ott a gremlinek fészkelőhelye. Tudod, azok a ronda kis izék, amik kimásznak a számítógépekből meg más gépekből. A szó szoros értelmében ezrével nyüzsögnek ott, talán százezrével, és van még néhány igen hatalmas vastündér is közöttük, aki ha csak észrevesz, azonnal véres csíkokká szabdal. Ha terv nélkül mentek oda, egyenesen egy halálcsapdába sétáltok. Amellett máris

elkéstetek. - Pattintott és kitartotta a poharát, jelezve, hogy
még több bort kér. - Amióta hallottam, hogy ellopták,
nyomon követem a jogart. Először

egy nagy irodaházba vitték, San Joséba, de a kémeim szerint onnan továbbköltöztették. A jelek szerint valaki más is megpróbálta visszalopni, azonban sikertelenül. Mostanra az épületet megtisztították, és a jogar eltűnt onnan.

- Ash - suttogtam, Puckra pillantva. - Biztosan Ash volt.

Puck kétkedve nézett vissza rám, úgyszólván Leanansidhe-hez fordultam. Hideg elkeseredés szorította a szívemet.

- Mi történt azzal, aki megpróbálta elloponi a jogart? Hol van ő most?

- Fogalmam sincs, kedvesem. Azt mondd, Ash? Jól gondolom, hogy Mab fia Ashról beszélünk, a Téli Udvar kedvencéről?

- Meg kell találnunk! - Felálltam. Puck és Vasparipa csak pislogtak rám. - Lehet, hogy bajban van, és a segítségünkre szorul!

Leanansidhe-re néztem.

- A kémeid utána tudnak nézni?

- Meglehet, galambom - forgatta az asszony a gyújtóját. - De attól tartok, ennél fontosabb dolgokat kell megtalálnunk. A jogart keressük, emlékszel? A Téli Udvar hercege, bár ragyogó, mégis kénytelen lesz várni.

- Ash jól van, hercegnő - tette hozzá Puck, ezzel el is intézve a kérdést. - Tud vigyázni magára.

Visszaültem. A véretem düh és aggodalom forralta. Mi van, ha Ash egyáltalán nincs jól? Mi van, ha fogságba esett, ha kínozzák, mint Masina birodalmában? Ha megsebesült, és egy csatornában hever valahol, arra várva, hogy megmentsem?

Annyira beleloaltam magam, hogy alig hallottam, miről beszélget Puck és Leanansidhe, de egy részem nem is törődött vele.

- Mit javasolsz, Lea? - kérdezte Puck.

- Az embereim átkutatják a völgyet. Ismerek egy sluah-t, akinek különleges képessége van arra, hogy megtaláljon dolgokat, amelyek nem akarják, hogy megtalálják őket. Már elküldtem érte. Addig is a szolgálóimat az utcára küldöm, maradjanak rejtve, de hegyezzék a füleiket. Előbb-utóbb találnak valamit.

- Előbb-utóbb? - meredtem rá. - És mi mit tegyünk addig? Leanansidhe mosolygott, és egy füstnyulat fújt felém.

- Azt javaslom, helyezték magatokat kényelembe, drágám!

Nem javaslat volt - nem hagyott más választást.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Charles és a vörös sapkások

Gyűlölök várni. Gyűlölök csak úgy állni és semmit sem csinálni, lógatni a lábamat, amíg valaki meg nem adja a jelet az indulásra. Már akkor is utáltam, amikor még a Téli Udvarban éltem, és itt, Leanansidhe otthonában sem csináltam több kedvvel, arra várva, hogy valami vadidegenek majd hírt hozzanak a jogarról. A dolgot csak még rosszabbá tette, hogy a házban sehol sem voltak órák, ráadásul a külvilágra nyíló ablakok sem. Ezenfelül, mint a legtöbb tündér, Leanansidhe is utálta a technológiát, ezért természetesen nem volt nála számítógép, televízió, telefon, videojáték, *semmi*, amivel jobban agyon lehetett volna ütni az időt. Még csak egy rádió sem, habár a házban bókászó tébolyult emberek időnként csak úgy dalra fakadtak vagy valami hangszer húrjaiba csaptak, úgyhogy csönd sem volt soha. Az a néhány számkivetett tündér, akit láttam, vagy elmenekült előlem, vagy idegesen közölte, hogy Leanansidhe parancsára nem zargathat. Olyan volt az egész, mintha eger lettem

volna valami bizarr labirintuscsapdában. Hozzávéve Ashért érzett aggodalmamat, lassan éppen olyan örület kezdett kerülgetni, mint Leanansidhe összegyűjtött tehetséges, bolond embereit.

De nemcsak én kezdtem elveszteni az eszemet.

- EZ ELFOGADHATATLAN - jelentette be Vasparipa egy napon - éjjelen? -, amikor a könyvtárban időztünk. Ez is vörös bársonnyal szőnyegezett terem volt, benne kő kandalló és mennyezetig érő könyvespolcok. A regények és divatmagazi-nok elképesztő választéka segítségével sikerült elszórakoztatnom magamat, amíg Leanansidhe kémeinek visszatértére vártunk. Aznap éppen Stephen King *Setét Torony*-sorozata fölé kucorodtam, de nehéz egy könyvre koncentrálni, ha közben egy nyughatatlan, türelmetlen vastündér járkál fel-alá az ember előtt. Puck már korábban eltűnt valamerre, valószínűleg a személyzetet gyötörte vagy valami bajba keveredett, Kacor pedig Leanansidhe-vel volt, információt és pletykákat cseréltek - így rám maradt Vasparipa. Ő pedig az utolsó idegszálamat is elszaggatta. Sosem maradt mozdulatlan. Még emberi testet öltve is úgy viselkedett, mint egy zabolátlan versenyló: járkált, dobálta a haját, hogy a fürtjei csörömpöltek a vállán. Feltűnt, hogy hiába volt csizma a lábán, mégis égett patanyomokat hagyott maga után a szőnyegen, mielőtt a ház búbája elsimíthatta volna azokat.

- HERCEGNŐ! - mondta, és megkerülte a fotelt, hogy elém térdelhessen. - HAMAROSAN CSELEKEDNÜNK KELL. A JOGAR EGYRE MESSZEBB KERÜL, AMÍG MI ITT ÜCSÖRGÜNK, ÉS NEM TESZÜNK SEMMIT. HOGY BÍZHATUNK MEG LEANANSIDHE-BEN? MI VAN, HA AZÉRT TART ITT MINKET, MERT MAGÁNAK AKARJA MEGTARTANI A JOGART?

- Csst! Vasparipa, hallgass! - szisszentem rá, és ő azonnal elhallgatott, olyan bűnbánó arccal, amennyire csak

kifejezéstelen mimikája engedte. - Ilyesmiket ne is mondj!
Meghallhatja, vagy a kémei árulnak el minket. Biztos vagyok
benne, hogy minden mozdulatunkat figyeli.

Sebesen körbepillantottam a könyvtárban. Semmit sem láttam, de attól még éreztem, hogy szemek figyelnek a résekből, repedésekből. - Már amúgy is utálja a vastündéreket. Ne add alá a lovat!

- BOCSÁNATOT KÉREK, HERCEGNŐ! - hajtotta le a fejét. - NEM TUDOM ELVISELNI EZT A VÁRAKOZÁST. ÚGY ÉRZEM, CSINÁLNO KELLENE VALAMIT, ITT AZONBAN HASZONTALAN VAGYOK A SZÁMODRA.

- Tudom, mit érzel - feleltem, és egyik kezemet vaskos karjára fektettem. A bőre forró volt, az inai mint az acélszálak. - Én is ki akarok innen jutni. De kérlek, légy türelemmel! Puck és Kacor rajta vannak az ügyön, és mindent elmondanak majd, amit megtudnak, vagy ha indulnunk kell.

Vasparipa nem tűnt boldognak, de biccentett. Megkönynyebbülten sóhajtottam, és reméltem, hogy Leanansidhe kémei valóban találhatnak is valamit nagyon hamar - még mielőtt Vasparipa elkezdni lebontani a falakat.

Ekkor kivágódott az ajtó, és mindketten összerezzenünk. De csak egy ember volt, a sovány zongorista, akit először láttunk, amikor a házba léptünk. Tétován, üres tekintettel vizsgálgatta a padlót, úgy lépett beljebb és beljebb, amíg végre észrevett bennünket. Ugyanolyan üres mosollyal előrelendült, de visszahőkölt, amikor meglátta a hatalmas vastündért mellettem.

Vasparipa morogva emelkedett talpra, de rácsaptam a karjára. A kőkemény izom felhorzsolta a bőrömet. Elfintorodtam.

- Minden rendben - mondtam, amikor Vasparipa értetlenül nézett rám. - Nem gondolom, hogy bántana. Ártalmatlannak néz ki.

Vasparipa gyanakvóan végigmérte az embert és horkantott.

- HA KELLEK...

- Kiáltani fogok.

Bólintott, még egy utolsó sötét pillantást vetett a férfira, és a szoba túlsó felébe vonult, hogy onnan lessen minket.

Ahogy Vasparipa kissé távolabb húzódott, a férfi megnyugodott. Felkucorodott a kanapé szélére, onnan lesett rám kíváncsian. A könyvem felett rámosolyogtam. Most nyugodtabb volt, nem tűnt annyira tébolyultnak. A szeme is feltisztult, bár még mindig pislogás nélkül bámult, ami idegesített.

- Szia! - köszöntöttem, kicsit feszélyezetten a nézése miatt. - Te vagy Charles, igaz? Hallottalak játszani korábban. Igazán jól csináltad.

Zavartan összevonta a szemöldökét, és oldalra biccentette a fejét.

- Hallottál... játszani? - kérdezte lassan, meglepően mély, tiszta hangon. - Nem emlékszem.

Bólintottam.

- Az előtérben. Amikor ideértünk. Te Leanansidhe-nek játszottál, mi pedig hallottuk a végét.

- Nem emlékszem - ismételte, és megvakarta a fejét. - Sok mindenre nem emlékszem. - Végre pislantott, aztán elgondol-kodva rám nézett. - De rád emlékszem. Nem furcsa ez?

Vasparipára pillantottam, aki a sarokban várt, és úgy tett, mintha ott sem volna.

- Charles, mióta vagy Leanansidhe-nél?

Még jobban összeráncolta a homlokát, éles, elhasznált vonásai most gyermekinek tűntek.

- Én... én mindig is itt voltam.

- Nem emlékeznek semmire. - Kacor jelent meg a semmiből a kanapé támláján, farkát lengetve. Riadalmamban

leejtetem a könyvet, de Charles csak egy pillantást vetett a
macskára, mint aki már sok furcsább dolgot is látott. - Már
túl régóta van itt -

folytatta Kacor, leült, és a lába köré csavarta a farkát. - Ez Tündérföld hatása a halandókra. Ez a példány elfelejtette a teljes azelőtti életét. Mint ahogy a többi itt sétafikáló halandó is.

- Szia, cica! - motyogta Charles, és kinyúlt Kacor felé, aki erre felborzolt szőrrel átsietett a kanapé másik felére.

- Hányán vannak? - firtattam.

- Emberek? - Kacor megnyalta a mancsát, de a szemét nem vette le Charlesről. - Nem olyan sokan. Talán ha tucatnyian, azt gondolom. Mind kiváló művész, költő, festő vagy más hasonló őrült.

Megvető grimaszt vágott, és végigtörölte a pofáját. - Ez az, ami ezt a helyet élteti: a rengeteg kreatív energia, a bűbáj. Még a vörös sapkások sem nyúlnának hozzájuk, egy ujjal sem.

- Hogy tarthatja itt őket? - kérdeztem, de Kacor csak ásított, összetekeredve elfeküdt a kanapé támláján, és behunyta a szemét. Úgy tűnt, egyszerre ennyi kérdést volt hajlandó meg-válaszolni. Megpiszkálhattam volna, de akkor vagy megkarmol, vagy megint eltűnik.

- Hát itt vagytok, drágáim! - Leanansidhe suhogott be a szobába. Ezúttal laza szövésű fekete ruhát viselt, muszlin-kendője úszott utána. - Úgy örülök, hogy még megtaláltalak benneteket, mielőtt indulnék. Charles, drágám, most a vendégeimmel kell beszélnem. Hess, hess!

Intett neki, és Charles egy utolsó pillantást vetett rám, azzal lecsúszant a kanapéról, és kiment az ajtón.

- Elmész? - néztem elegáns ruháját, kistáskáját. - Miért?

- Láttad valahol Puckot, drága? - Leanansidhe körbenézett a könyvtárban, nem is vesződve válasszal. - Beszélgetnünk

kellene. A szakács panaszkodott, hogy a vacsora hozzávalói el-eltűnedeznek, a fő konyhalányom varázslatos módon beleszeretett egy ruhafogasba, a személyes inasom pedig egész

délután egerekre vadászott a folyosókon. - Sóhajtott, és két ujjá közé csippentette az orrnyergét. - Mindegy, ha látod Puckot, kérd meg, hogy legyen olyan drága, és vegye le a bűbájt a szerencsétlen konyhalányról, és külön legyen olyan drága, hogy abbahagyja a sütemények lopkodását, mert a szakács fel fog robbanni. Reszketek, ha arra gondolok, mi vár majd, amikor visszatérek, de nem maradhatok.

- Hová mész?

- Hogy én? Nashville-be, drága. Él ott egy ifjú és tehetséges dalszövegíró, akinek inspirációra van szüksége. Rémes, ha valaki így megakad, de ne aggódj, nemsokára mindenki imádni fogja a zee-ee-eenését. - Az utolsó szót már énekelte, és az ajkamba kellett harapnom, hogy leküzdjem lábaim táncvágyát. Leanansidhe zavartalanul folytatta. - Azonkívül be kell ugranom egy éjjeli boszorkához is, hadd lássam, van-e valamije a számunkra. Egy-két napon belül visszajövök, mármint emberi idő szerint. Ciao, drága!

Intett és eltűnt egy csillámfelhőben.

Pislogva küszködtem a tüsszentési ingeremmel.

- Felvágós - morogta Puck, és előlépett az egyik könyvespolc mögül, mintha csak azt várta volna, hogy Leanansidhe eltűnjön. Odasétált a kanapéhoz, és szemét forgatva leült a karfára. - A csillámok nélkül is el tudott volna indulni. Másfelől, Lea mindig tudta, hogyan kell kivonulni.

- DE ELMENT - sietett oda hozzánk Vasparipa. Gyanakodva körülmélt, mintha attól tartana, hogy Leanansidhe valójában csak elbújt valamelyik szék mögött, és most őt lesi. - ELMENT, ÉS MI MEGKERESHETJÜK A KIVEZETŐ UTAT.

- És aztán? - Kacor felemelte a fejét, és dühös pillantást vetett rá. - Még mindig nem tudjuk, hol van a jogar. Csak

bejelentenenk az ellenségnek, hogy mi is keressük, és egyúttal csökkentenenk az esélyt, hogy megtaláljuk.

- Sajnos a szőrlabdának igaza van - sóhajtott Puck. - Lea nem a legegyszerűbb tündér, de a szavát állja, és neki van a legjobb esélye, hogy megtalálja a jogart. Békén kellene maradnunk, amíg meg nem tudjuk, hol van valójában.

Vasparipa összefonta vaskos karjait, a szemében forró düh izzott.

- ESZERINT EZ A NAGY ROBIN PAJTÁS TERVE. ÜLNI ÉS NEM CSINÁLNI SEMMIT.

- És mi volna a te briliáns terved, Rozsdás? Becsörömpölni a városba, és minden nagyobb céghez bekukucskálni, amíg a jogar a fejünkre nem esik?

Vasparipa hozzám fordult.

- HERCEGNŐ, EZ ŐRÜLTSÉG. MIÉRT VÁRNÁNK ITT TOVÁBB? NEM AKAROD MEGTALÁLNI A JOGART? NEM AKAROD MEGTALÁLNI ASH HERCE...

- Most hallgass el! - A hangom hidegen csengett, és talán Vasparipa is kihallotta belőle a figyelmeztetést, mert valóban elhallgatott. Ökölbe szorított kézzel felálltam. - Ne merészd Asht belerángatni! - sziszegtem, és ő hátralépett. - Igen, meg akarom találni, nincs nap, hogy ne gondolnék rá. De még ha a jogar nem is sürgetne, akkor sem tehetnék Ash dolgában semmit, mert ő nem akarja, hogy megtaláljuk. Legalábbis azt nem, hogy én találjam meg. Amikor utoljára láttam, ezt egyértelműen a tudtomra adta.

A torkom elszorult, reszketeg-mély lélegzetet vettem.

- Tehát a kérdésedre a válasz: igen, meg akarom találni Asht. De nem tehetem. Mert az az átkozott jogar fontosabb. És nem fogom hazavágni csak azért, mert te nem bírsz két

rohadt percig nyugton maradni! - Kipislogtam a szemembe
szökő könnyeket, és közben tisztában voltam vele, hogy
mindhárman

úgy bámulnak, mintha legalábbis kigyulladt volna a fejem. Azt ugyan nem tudtam megmondani, mi rejtőzik Vasparipa kifejezéstelen arca mögött, de Kacor unottnak tűnt, Puck arcán pedig féltékenység keveredett szánalommal.

Amitől csak még jobban megdühödtem.

- Meghan... - kezdte volna Puck, azonban sarkon fordultam és kiviharzottam, mielőtt bömbölésben törtem volna ki. Hiába szólt utánam, nem törődtem vele; ha utánam nyúl vagy az utamba búbáolja magát, pofon vágom.

- Hadd menjen! - mondta Kacor éppen, amikor kivágtam az ajtót. - Most úgyse hallaná, amit mondasz, pajtás. Csakis őt akarja.

Az ajtó bevágódott mögöttem, és mérges könnyekkel küszködve végigmasíroztam a folyosón.

Ez nem volt tisztességes. Elegem volt belőle, hogy felelősségteljes legyek, elegem volt, hogy meghozzam a nehéz döntéseket, mert így helyes. Semmit sem akartam jobban, mint megtalálni Asht és könyörögve kérni: gondolja át! Együtt lehetnénk, megtalálnánk a módját, ha eléggé akarjuk, és ott egye meg a fene a következményeket! És a jogart is!

A folyosók a végtelenbe nyúltak, mind egyforma volt: keskeny, sötét, vörös. Nem tudtam, hová tartok, de nem is érdekelt. Csak távol akartam kerülni Pucktól és Vasparipától, egyedül maradni önző kívánságaimmal egy kicsit.

Szobrok, festmények, hangszerek díszítették a folyosókat, ezek némelyike lágyan megreszketett, amikor elmentem mellette, áttetsző hangokat lebegtetve.

Végül lezuhantam egy hárfa mellé - nem érdekelt a pixi sem, amelyik a folyosó végéről figyelt -, és a tenyerembe temettem az arcomat.

Ash, úgy hiányzol!

Mérgesen megdörgöltem égő szemeimet. Eltökéltem, hogy nem fogok sírni. A hárfa a fülemben dalolt, kíváncsian, együtt érzőn. Lassan végighúztam az ujjamat a húrokon. Bánatos, reszketeg futam vitorlázott végig a folyosón.

Egy másik hang felelt neki, és egy harmadik. Felemeltem a fejem, hallgatóztam. A falak között zongora lassú, halk hangjai keltek, egy sötét, kísértő, furcsán ismerős melódia. Meg-töröltem a szemem, felálltam és követtem, végig a kanyargó folyosókon, el a saját zenéjüket zümmögő hangszerek előtt.

A dallam egy kétszárnyú vörös ajtóhoz vezetett, amelyet aranyozott kilincsek díszítettek. A falap mögött mintha egy teljes szimfónia dübörgött volna. Óvatosan benyitottam, és beléptem a hatalmas, kör alakú szobába.

A zene hullámokban borított el. A terem tömve volt hangszerekkel: hárfák, csellók, hegedűk, néhány gitár és még egy ukulele is állt ott. Középen Charles ült egy kis verseny-zongora billentyűi fölé görnyedve, és játszott. A falak mellett pihenő többi hangszer a maga módján zümmögve-dünnögve adta a hangját a harmóniához, hogy a kakofónia valami tisztába, valami csodálatosba olvadjon. Ez a zene élt, pörgött-forgott a szobában, sötétben, túlvilágian, kísértőn. A szemembe friss könnyek szöktek. Lehuppantam egy vörös bársony kanapéra, és átadtam magam a szívemben égő érzéseknek.

Ezt a dalt én ismerem.

Csakhogynem és nem bírtam felidézni, honnan is. Az emlék játszadozott velem, mindig csak olyan közel, hogy éppen ne érjem el, a hiánya tátongó úr. A dallam azonban, a

varázslatos, kétségbeejtően ismerős dallam a bensőmben
markolt, szomorúsággal, sajgó hiányérzettel töltött el.

Ömlöttek a könnyeim, úgy néztem, ahogy Charles válla az ütegekkel együtt emelkedik és süllyed. A fejét olyan mélyre horgasztotta, hogy csaknem hozzáért a billentyűkhöz. Nem tudhattam, de úgy gondoltam, az ő arcát is könnyek áztatják.

Amikor az utolsó hang is elhalt, egy darabig egyikünk sem mozdult. Charles csak ült ott zihálva, ujjai az utoljára leütött billentyűkön. Az én gondolataim még mindig szédülve keringőztek, próbáltak belekapaszkodni a dallamba. Azonban minél erősebben próbáltam felidézni, annál sebesebben fakult, olvadt bele a falakba, a szőnyegbe, amíg már csak a hangszerek emlékeztek rá, senki más.

Charles végül hátralökte a széket, és felállt. Én követtem a mozdulatát: enyhe büntudatom volt, amiért hallgatóztam.

- Ez nagyon szép volt - szólaltam meg, amikor megfordult. Meglepve pislogott rám, de nem riadt meg. - Mi a dal címe?

Ez a kérdés összezavarta. Homlokráncolva döntötte oldalra a fejét, úgy töprengett. Aztán szomorúság ült ki az arcára.

- Nem emlékszem.

Csalódás hasított belém.

- De... - Szünetet tartott, az ujjait végigfuttatta az elefánt-csont billentyűkön. - Arra emlékszem, hogy régen ez volt a kedvencem. Régen. Azt hiszem. - Megint pislogott, és rám nézett. - Te tudod, mi a címe?

A fejemet ráztam.

- Ó! De kár! - Kissé csücsörítve sóhajtott. - A patkányok azt mondták, te emlékezhetsz.

Rendben, ideje volt távoznom. Sarkon fordultam, de mielőtt kimenekülhettem volna, az ajtó finom nyikorgással ismét kinyílt, és Warren óvatoskodott be.

- Ó! Szia, Meghan! - Megnyalta az ajkát, és idegesen körbepillantott. Az egyik kezét a dzsekije alá rejtette. - Én, izé... Puckot keresem. Itt van?

Valami nem tetszett nekem rajta. A másik lábamra álltam, és karba tettem a kezem. - Nem, azt hiszem, a könyvtárban van Vasparipával.

- Az jó. - Warren beljebb lépett, kihúzta a kezét a dzsekije alól, és rám fogott egy kézifegyvert. A fények megtörtek a csövön. Megdermedtem.

Warren hátranézett a válla felett.

- Oké, tiszta a levegő - szólt ki. Az ajtó kitárult, és féltucatnyi vörös sapkás nyomult be mögötte. Az első, akinek horog volt az orrában - Borotvás Dan -, előlépett, és csorba fogakkal teli vigyort villantott rám.

- Félvér, biztos vagy benne, hogy ez az?

Warren mosolygott.

- Biztos vagyok - válaszolta. - A Vaskirály bőkezűen megjutalmaz ezért, a szavamat rá.

-Te kurafi! - sziszegtem Warren felé. A vörös sapkások csak röhögtek. - Áruló! Miért csinálod ezt? Leanansidhe mindent megad neked.

- Jaj, ne már! - Warren a fejét rázta. - Úgy csinálsz, mintha meglepne, hogy ennél többre vágyom - intett körbe a teremben szabad kezével. - Nem az volt az életem célja, hogy Leanan-sidhe szálnalmas menekültserégében legyek a szolgák egyike, hercegnő. Egy kicsit megkeseredtem, hogyne. De az új Vaskirály a félvéreknek és a kiutasítottaknak ígérte Sohaföld egy részét, és megadja az esélyt, hogy szétrugdoshassuk minden tisztavérűnek a seggét, aki csak megalázott minket, ha teszünk neki egy kis szívességet és

megtalálunk téged. És lám, te voltál szíves éppen az ölünkbe pottyanni.

- Nem úszhatod meg - mondtam kétségbeesetten. - Puck és Vasparipa keresni fog. Leanansidhe pedig...

- Mire Leanansidhe visszaér, mi már rég eltűnünk innen - szakított félbe Warren. - Dan seregének többi tagja pedig gondoskodik Robin pajtásról meg a vasszörnyről, most épp el is vannak foglalva kicsit. Attól tartok, senki sem jön a megmentésedre, hercegnő.

- Warren! - csattant fel Borotvás Dan türelmetlenül. - Nincs időnk a pófázásra, te idióta! Lődd le a bolondot, és aztán kifelé innen, mielőtt Leanansidhe visszaér!

A gyomrom összerándult. Warren a szemét forgatta, és a pisztoly csövét most Charlesre fordította. Charles megdermedt, mintha pontosan tudná, mi történik. Warren féloldalasan rámosolygott.

- Bocsi, Charles! - mondta. A fegyver kitöltötte a látóteremet. Hideg, fekete, acélos volt. Láttam a cső nyílását, mint Rózsatüske gyűrűjét, és valami vibrálás kúszott a bőröm alá. - Semmi személyes, tudod. Csak útban vagy.

Szorulj, gondoltam a pisztolyra nézve, amikor Warren meghúzta a ravaszt.

Robbanás hasított a levegőbe, és a fegyver felrobbant Warren kezében. A félszatír hátratatódott, sikoltva hajította el a pisztoly összegömbült maradványait, és a melléhez szorította a kezét. Füst és égő hús szaga töltötte be a szobát.

A vörös sapkások kikerekedett szemmel bámulták, amikor Warren üvöltve, megégett kezét rázogatva térdre esett.

- Mire vártok?! - sikoltott rájuk félig zokogva. - Öljétek meg a bolondot, és kapjátok el a lányt!

A legközelebbi vörös sapkás vicsorogva támadásba lendült. Visszariadtam, de akkor Charles hirtelen közénk lépett. Mielőtt a lény kitérhetett volna, Charles lekapott egy csellót a falról, és

lecsapott vele a fejére. A hangszer sikolynak is beillő zendülést hallatott, és a vörös sapkás összeesett a padlón.

Borotvás Dan felsóhajtott.

- Rendben, fiúk - morogta, miközben én elkaptam Charles kezét, és a zongora mögé vonszoltam. - Most mindannyian együtt! Rajta! Kapjuk el őket!

- HERCEGNŐ!

Mögöttük dühös robajjal kivágódott az ajtó, és két vörös sapkás röppent a levegőbe, hogy aztán arccal előre csapódjanak a falba. A falca megpördült, a szemük elkerekedett, amikor Vasparipa közékük vágódott, hatalmas ökle csapásait osztogatva, torkaszakadtából bömbölve. Még néhányan a falnak estek, a többi vad visítózással Vasparipának esett, harapva, karmolva kezét-lábát - aztán fájdalmas kiáltással visszazuhanak, repedt fogakkal, lepörkölt, vérző szájjal. Vasparipa egyre csépelte őket, mint aki megveszett.

- Hé, hercegnő! - szólalt meg Puck széles vigyorral az arcán. - Kacor szólt, hogy bajok vannak a vörös sapkásokkal. Azért jöttünk, hogy kisegítsünk, habár Rozsdás maga is szépen boldogul. - Elhajolt egy vörös sapkás elől, amely reccsenve szállt a falnak. - Emlékeztess, hogy hívjam majd meg, igazi partiállat, nem?

Az egyik falnak csapott vörös sapkás kábán feltápáskodott. Amikor megpillantott, kivicsorította törött agyarait, és újra támadni készült. Puck mosolyogva kivonta szablyáját, azonban ekkor fény villant, és egy csengő hang töltötte be a helyiséget.

- *Mindenki mozdulatlan!*

Mozdulatlanná dermedtünk.

- Nahát! - mondta Leanansidhe, és mellénk sétált. - Úgy látom, eltaláltam a dolgokat. Habár, meg kell mondanom, reméltem, hogy meglepődhetek. Olyan unalmas, ha az embernek folyton igaza van.

- Le... Leanansidhe - dadogta Borotvás Dan, sápadtan állva Leanansidhe félelmetes mosolyát. - Hogyan? Neked most Nashville-ben kellene lenned!

- Dan, drágám - rázta a fejét ciccege Leanansidhe tényleg azt hitted, hogy ennyire vak vagyok, hogy nem veszem észre, mi történik? A saját házamban? Tudom, miket beszélnek az utcákon, állatkám. Tudom, hogy a Vaskirály vérdíjat tűzött a lány fejére. Valami azt súgta, áruló van a tetőm alatt, a Vaskirály úgynevezett ügynöke. Hogyan is lehetne jobban kiugrasztani a bokorból, minthogy egyedül hagyom a hercegnővel, és várom, mit lép? A fajtád, drágám, oly nagyon kiszámítható.

- Mi... - Dan körbepillantott az emberein, hogy találjon valakit, akit hibáztathat. - Nem a mi ötletünk volt, Leanansidhe.

- Ó, tudom én azt, drága. Ti túl ostobák vagytok, hogy egy ilyet megszervezzetek. Éppen ezért nem is foglak megbüntetni titeket.

- Tényleg? - Dan mintha megkönnyebbült volna.

- Tényleg? - bökte ki, felnézve Leanansidhe-re. - De hát megtámadtak! És meg akarták ölni Charlest! Tétlenül nézed?

- Kedvencem, ők csak az alapvető ösztöneiket követték - mosolygott rám az asszony. - Nem vártam tőlük mást. Akire valójában kíváncsi vagyok, az a dolog kiagyalója. Hova igyekszel, *Warren*?

Mindannyian odafordultunk. Warren éppen azon igyekezett, hogy láthatatlanul kiosonjon a folyosóra. A neve hallatán megdermedt, és félénken Leanansidhe-re mosolygott.

- Leanansidhe, én... meg tudom magyarázni.

- Ó, drága, ebben biztos vagyok. És meg is fogod. - Az asszony hangja hallatán görcsbe rándult a gyomrom. - Elbeszélgetünk majd, és elmesélsz mindent, amit tudsz a Vaskirályról meg a jogarról. Dalolni fogsz, drága, ahogy soha életedben nem daloltál még.

- Gyere! - szólt oda nekem Puck, és megfogta a könyökömet. - Hercegnő, ezt nem akarod hallani, hidd el! Lea majd elmondja, mit tudott meg, ha megtudta.

- Charles - mondtam, és a férfi elfordult Leanansidhe-től. Ismét üres tekintettel meredt rám. - Gyere! Menjünk innen!

- A szép hölgy szikrázik - mormolta Charles.

- Szikrázik bizony - sóhajtottam, és megfogtam a kezét. Amogorva Vasparipával követtük Puckot, kimenekültünk a szobából és Leanansidhe társaságából, sorsára hagyva Warrent.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Királyi bánásmód

- **E**gy szoftvercég? - ismételte meg homlokráncolva Puck.
- Ne már! Végig ott rejtőztek?

-A jelek szerint igen, drágám. - Leanansidhe hátradőlt a karosszékekben, és keresztbe tette hosszú lábait. Ne feledd, a vastündérek nem olyanok, mint mi. Nem parkokban, múzeumokban töltik az idejüket virágénekekkel. Ők a high-tech helyeket keresik, ahogyan a hideg, számító emberek is, akikkel mi nem törődünk valami sokat.

Összenéztem Puckkal. Mielőtt Leanansidhe belépett volna, arról a fura, hideg bűbájról beszélgettünk, amelyet a fegyveren alkalmaztam. Habár csak találgatni tudtunk, mégis mindketten arra a következtetésre jutottunk, hogy tényleg vasbűbájt alkalmaztam Warrenen, és hogy jobb, ha Leanansidhe, aki olyannyira gyűlöli és megveti a vastündéreket, erről egyelőre nem tud.

Azt kívántam, bárcsak *én magam* többet tudnék róla. Úgy sejtettem, efféle még sosem történt a tündérvilágban, ez volt az első eset, és nem akad szakértője, akit megkérdezhetnénk.

Miért rendelkezem vasbűbájjal? Miért vagyok csak néha képes használni, máskor pedig nem? Túl sok kérdés, túl kevés válasz. Söhajtottam, és inkább a közeli problémára összpontosítottam, mert ezt egyelőre nem oldhattam meg.

- Mi ennek a helynek a neve? - kérdeztem inkább, és nem mutattam rá, hogy én is egyike vagyok azoknak a hideg, számító halandóknak, akik kedvelik a kütyüket és a technikát. Még mindig hiányzott a szegény, vízbefúlt iPodom, amely egy folyón való átkelésnek esett áldozatul, még amikor először tettem a lábamat Tündérföldre, és még életemben nem voltam ilyen hosszú ideig tévé nélkül. Ha valaha is visszajutok a normális életembe, piszok sokat kell majd behoznom.

Leanansidhe a karfát kocogtatta, és az ajkát csücsörítve töprengett.

- Na, várjunk csak, minek is nevezték? Nekem mind olyan egyformának tűnnek. - Pattintott az ujjával. - SciCorp, azt hiszem, ez volt az. Igen, San José belvárosában. Az Szilícium-völgy szíve.

- Nagy terület - mormoltam. - Oda aligha lehet csak úgy besétálni. Biztosan meg van tűzdelve kamerákkal és biztonsági őrékkel, meg minden.

- Igen, a frontális támadás kudarcra van ítélve - bólogatott Leanansidhe, és a sarokban, összefont karral ácsorgó Vasparipára pillantott. - És ne feledjétek, nemcsak a halandók miatt kell résen lennetek. Biztosan lesznek ott vastündérek is. Ennél... óvatosabban kell lopakodnotok.

Vasparipa felvetette a fejét.

- MI VOLNA, HA ELTERELÉST ALKALMAZNÁNK? -
javasolta. - MAGAMRA TUDNÁM VONNI A FIGYEL-
MŰKET, AMÍG VALAKI BEOSON HÁTULRÓL.

- Vagy láthatatlanná tudnám varázsolni Meghant - tette hozzá Puck.

A fotelban heverő Kacor ásított.

- Kockázatos dolog bűbájt alkalmazni ott, ahol annyi vas és acél van mindenütt - közölte álmosan pislogva. - Azt meg mind tudjuk, hogy ez az ember mennyire képtelen alkalmazni a varázserejét, még akkor is, ha nincs pecsét alatt.

Hozzávágtam egy párnát. Mérgesen nézett rám, és visszaaludt.

- Tudunk valamit az épületről? - kérdeztem Leanansidhe-t. - Megvannak a tervek, vagy a biztonsági rendszer leírása, vagy valami?

Egyszerre úgy éreztem magam, mint valami kémfilmben. Az agyamon átvillant a kép, hogy bukózsínórok hálója felett függeszkedem, mint a *Mission: Impossible* sztárjai, és vissza kellett nyelnem az ideges kuncogást.

- Szerencsétlen módon Warrennek nem volt sok mondanivalója az épületről, habár a végén már nagyon igyekezett a szegény fiú - mosolygott Leanansidhe, mintha egy boldog emléket élne át újra. Megborzongtam. - De azért szerencsére a kémeim mindent kiderítettek, ami nekünk fontos. Azt mondták, a jogart a huszonkilenc és feledik emeleten őrzik.

- Huszonkilenc és feledik? Hát az hogy jön ki?

- Fogalmam sincs, drágám. Ezt mondták. Habár... - egy intéssel elővarázsolta egy papírcsíkot - ezt megszerezték. A jelek szerint valamiféle kód, ami a vastündérek fészkébe juttat, ők nem tudták megoldani, de hátha nektek több szerencsétek lesz. Attól tartok, nekem semmi érzékem a számokhoz.

Átadta a papírt. Puck, Vasparipa meg én köré gyűltünk, és másodpercekig csak bámultuk. Leanansidhe nem tévedett - valóban egy kód része volt.

3
13
1113
3113
132113
1...

- Na, jó - mondtam, miután percekig hiába töprengtem a megoldáson. - Szóval csak meg kell ezt fejtenünk, és már kész is. Nem tűnik olyan nehéznek.

- Tartok tőle, hogy a dolog nem ilyen egyszerű, drágám - jegyezte meg Leanansidhe, és átvett egy pohár bort egy házimanótól.

- Éppen te mondtad az imént, hogy a SciCorp nem egy olyan hely, ahová csak úgy besétálhatsz. A vendégeket nem engedik tovább a recepciónál, és a biztonsági rendszeren nemigen vannak rések. Csak az alkalmazottak juthatnak fel az első emeletre.

- És ha takarítónak vagy ilyesminek tettetjük magunkat?

Kacor horkantva a másik oldalára fordult.

- Nem kellene ahhoz valami azonosító is? - kérdezte elheverve a párnán, amit az imént vágtam hozzá. - Ha az épületet valóban olyan jól őrzik, aligha eresztenek be csak úgy bárkit az utcáról.

Homlokráncolva előregörnyedtem.

- Igaza van. Vagy kell egy hamis azonosító, vagy meg kell szerezniük a munkások egyikétől, hogy bejussunk. De nem tudok senkit, aki ilyesmiben utazik.

Leanansidhe mosolygott.

- Csakhogy én igen - felelte, és kétszer pattintott az ujjával. - Skrae, kedves, volnál szíves idejönni egy pillanatra? Szeretném, ha előkerítenél nekem valamit.

Egy pixi tűnt elő zümmögő szitakötőszárnyakon. Öt centi magas volt, a bőre indigószínű, a haja pitypangsárga, egyetlen öltözete borotvaéles mosolya volt. Óriási fehér gömbszemei kíváncsian lestek rám, amíg Leanansidhe össze nem csapta a kezét.

- Skrae, bogaram, itt vagyok. Összpontosíts, drágaságom!

A pixi rám kacsintott, és sokat sejtetően megriszálta a csípőjét, mielőtt odafordult volna Leanansidhe-hez.

- Nagyon jó. És most, kérlek, figyelj! Küldetésem van a számodra. Meg kell találnod az utcagyerekeket. A félpúkát és a trollsrácot... Mindig elfelejtem a nevüket. Mondd, hogy hagyják a tojásokat, most más feladatam van a számukra. Eredj, drága, hess, hess!

Megrebegettette a kezét, és a pixi eltűnt szem elől.

- Kimi és Nelson - mondtam halkan.

- Mi van, drágám?

- Ez a nevük. Kimi és Nelson. Warrennel voltak, amikor... először találkoztunk.

Felidéztem Kimi csúfolódó vigyorát, Nelson sztoikus arckifejezését. - Nem gondolod, hogy ők is a vastündérek oldalára álltak?

- Nem. - Leanansidhe hátradőlt, és pattintott egy házi-manónak, hogy hozzon még bort. - Ők semmit sem tudtak Warren árulásáról vagy a tervéről, hogy elraboljon téged. Ezt Warren nagyon egyértelművé tette.

- Ó! Ezt jó hallani.

- Habár - folytatta Leanansidhe a távolba révedve - az a kislány nagyon szép hegedű lenne. Vagy lant. A troll inkább basszusgitar. Mit gondolsz, drága?

Kirázott a hideg, és reméltem, hogy csak viccel.

KIMI ÉS NELSON PÁR ÓRÁVAL KÉSŐBB ÉRKEZTEK MEG. Amikor besétáltak, Leanansidhe azonnal elmondta nekik, mi történt Warrennel Megrázta és feldühítette őket a dolog, de egyáltalán nem hitetlenkedtek. Nem hullottak könnyek, senki nem vádolt senkit dühében. Kimi kicsit szipogott, de amikor Leanansidhe elárulta, hogy feladatuk van, mindketten azonnal ismét rá figyeltek. Olyanok voltak, mint az élet kemény iskoláját kijárt, gyakorlatias gyerekek, akiknek a lelkében nem sok hely van önsajnálat és nyafogás számára.

- Tehát akkor - huppant le Kimi a kanapéra, és majdnem el is tűnt benne. - Mit kell csinálnunk?

Leanansidhe mosolyogva intett nekem.

- Ez a te terved, galambom. Mondd el, mire van szükséged!

- Izé... jó. - A két félvér várakozón tekintett rám. - Nos, szóval, ismeritek a SciCorp nevű céget?

Kimi a lábát lógatva bólintott.

- Persze. Nagy cég, programokat írnak. Vagy efféle. Miért?

Leanansidhe-re pillantottam, aki a cigarettájával bátorítón integetett.

- Hát, be kellene jutnunk az épületbe, és elloponi onnan valamit. Észrevétlenül.

Kimi szeme kitágult.

- Komolyan beszélsz?

Bólintottam.

- Igen. De kell a segítségetek, hogy átjussunk az örökön meg a biztonsági rendszeren. Egészen pontosan az egyik

dolgozó azonosító kártyája kell, és Leanansidhe azt mondta, ti meg tudjátok szerezni. Meg tudjátok csinálni?

Kimi és Nelson összenézett, aztán a félpúka cselszövő mosollyal fordult vissza felém. A szeme már a kihívás feletti örömében csillogott.

- Mikorra akarod?

- Amint lehet.

- Akkor legyen! - Kimi kivergődött a kanapé öleléséből, és megpas- kolta Nelson vaskos bicepszét. - Na, gyere, nagyfiú! Siessünk megszívadni pár embert. Visszaérünk, mielőtt feltűnne, hogy elmentünk.

Amikor kiléptek a szobából, Puck Leanansidhe-re pillantott.

- Biztos vagy benne, hogy képesek rá? - kérdezte vigyorogva. - Ne segítsek nekik?

- Nem, drágám, jobb, ha nem. - Leanansidhe zöld füst örvényében felállt. - Szilícium-völgyben a félvéreknek könnyebb. Nem vonják úgy magukra a figyelmet, mint a valódi tündérek, és nem allergiások arra a rengeteg vasra és acélra, mint mi. Ezek ketten elboldogulnak, hidd el nekem! És most akkor - lépett felém mosolyogva - gyere velem, kedvesem! Ránk ma nagy nap vár.

Idegesen pislogtam rá.

- Hova megyünk?

- Vásárolni, drágám!

- Micsoda? Most? Hogyhogy?

Leanansidhe ciccegett.

- Drágám, nem táncolhatsz be a SciCorphoz *ilyen* külsővel!
- Fensőbbiséges pillantást vetett a farmeromra és a pulcsimra, aztán elfintorodott. - Nem éppen az van rád írva, hogy üzletasszony vagy, sokkal inkább, hogy használtruha-boltokból öltözködsz. Ha be akarsz jutni a SciCorphoz, a puszta szerencsénél és bűbájnál többre lesz szükséged. Teljes átalakításra.

- De így kifutunk az időből. Miért nem bájol Puck rám valami ruhát...

- Drágám, drágám, drágám! - Leanansidhe csak ellegyintette a mondanivalómat. - Cica, *sose* utasíts vissza egy alkalmat, ha bevásárolhatsz.

Amellett nem hallottad talán Kacort? Még a legerősebb bűbáj is hajlamos visszabontani, ha vas és acél veszi körül. Galambom, mi most nem azt akarjuk, hogy úgy *nézz ki*, mint egy alkalmazottjuk, mi azt akarjuk, hogy az egyik alkalmazottjuk *legyél*. És elmegyünk vásárolni, semmi kifogás!

Elnéző mosolyt villantott rám, ami nekem egyáltalán nem tetszett.

- Csak gondolj úgy rám, mintha én lennék az ideiglenes tündérkeresztanyád, drágaságom! Hozom a varázspálcámat.

KÖVETTEM LEANANSIDHE-T végig egy újabb hosszú folyosón, amely egy napsütötte járdára nyílt. Mindenhol hemzsegték az emberek, és senki sem vette észre hirtelen felbukkanásunkat az eladdig üres sikátorból. Bár ragyogóan tiszta volt az idő, a levegő hidegen csípett, az emberek vastag pulóvert és kabátot viseltek, egyértelműen mutatva, hogy a tél már úton volt vagy talán már meg is érkezett. Elhaladtunk egy újságautomata mellett, és rápillantottam a dátumra. Megkönnyebbülten sóhajtottam. Öt hónap. Öt hónapig voltam Tündérföldön, ami igaz, hogy hosszú idő, de jobb, mint öt év vagy öt évszázad. Legalábbis a szüleim még élnek.

A délutánom hátralévő részét boltból boltba rángatva töltöttem Leanansidhe karján, miközben ő ruhákat szüretelt vállfákról, majd hozzám lökte őket, hogy próbáljam fel. Amikor az égbekiáltó árakra panaszkodtam, csak nevetett, és emlékeztetett, hogy aznap ő az ideiglenes tündérkeresztanyám, az ár pedig nem számít.

Először kosztümöket próbáltam, karcsú kabátkákat, feszes, térdig érő szoknyákkal, amelyek öt évet adtak a koromhoz - legalábbis ezt mondta Leanansidhe. Minimum két tucat különféle szabást, színt és kombinációt próbáltam fel, mielőtt

Leanansidhe kijelentette volna az egyik feketére - amely éppúgy nézett ki, mint az összes többi fekete korábban -, hogy az tetszik neki.

- Akkor végeztünk? - kérdeztem reménykedve, amikor Leanansidhe átadta a kosztümöt az eladónak, hogy csomagolja be. A tündér őszinte meglepetéssel nézett rám, aztán felnevetett.

- Jaj, drágám, dehogy! Ez csak a kosztüm. Még szükséged lesz cipőre, sminkre. Táskára, néhány kiegészítőre... nem, cicám, még csak most jön a java!

- Nem hittem volna, hogy a tündérek szeretnek nézelődni meg vásárolni. Nem természetellenes ez?

- Természetesen nem, drágám. A vásárlás csak a vadászat egy másik formája. Márpedig, bevallja vagy sem, *minden* tündér vadász. Ez a természetünk, cicám, ez nem lehet természetellenes.

Ennek, fura módon, még értelmét is láttam.

MÉG TÖBB ÜZLET. Már nem tudtam követni, hány és milyen boltban jártunk, milyen sorok között keveregtünk, milyen állványokat jártunk végig. Leanansidhe küldetést teljesített: abban a pillanatban, amint belépett egy ajtón, minden eladó elhajította, akármit is csinált éppen, és köré gyűlt, kérdezve, hogy segíthetnek-e neki, miben lehetnek a szolgálatára. Én láthatatlan voltam mellette, még akkor is, amikor Leanansidhe bejelentette, hogy az *én* számomra vásárolunk; amint az eladók elfordultak, egy pillanat múlva már azt is elfelejtették, hogy a világon vagyok. Mindazonáltal készséggel előhozták a legjobb cipőket a méretemben,

szédítő mennyiségű táskát kínáltak, amiket magamtól sosem használtam volna, és a szemem

színével harmonizáló fülbevalót javasoltak. (Leanansidhe csak ekkor fedezte fel, hogy a fülem nincs kilyukasztva. Harminc perccel később fájó fülcimpákkal ültem, és vattát szorongattam rájuk, a gömbölyded kiszolgáló pedig vidáman nyugtatgatott, hogy a duzzanat egy-két napon belül elmúlik.)

Végül, amikor már a nap is lenyugodott az épületek mögött, a Vásárlás Királynője úgy döntött, hogy végeztünk. Örömben, hogy a hosszú nap véget ért, lehuppantam egy székre, és csak néztem a kódot, amivel még azóta sem tudtam mit kezdeni. Néztem, ahogy Leanansidhe beszélget az eladóval, az pedig becsomagolja a zsákmányt. Amikor kimondta a végösszeget, majdnem leestem a székről, de Leanansidhe csak mosolygott, és szemrebbenés nélkül átnyújtotta a hitelkártyáját. Egy pillanatra, amikor az eladó visszaadta, a kártya egy darab fakéregnek tűnt, de aztán Leanansidhe visszajuttatta azt a táskájába, mielőtt rendesen megnézhettem volna.

- Nos - állapította meg ideiglenes tündérkeresztanyám, amikor kiléptünk a boltból -, megvannak a ruháid, megvannak a kiegészítőid. Kezdődhet az igazi muri.

- Mi? - kérdeztem elcsigázva.

- A hajad, galambom. Egyszerűen... nem jó. - Leanansidhe olyan mozdulatot tett, mintha meg akarná tépni a fürtjeimet, de végül inkább mégsem akarta megérinteni őket. - És a körmeid. Segítségre van szükségük. Szerencsére mindjárt nyit a fürdő.

- Fürdő? - néztem a horizonton eltűnő izzó narancsszínű gömbre, és azt kívántam, bárcsak hazamehetnénk. - De már legalább hat óra van. Nem zárt már be minden efféle hely?

- Dehogynem, drága. Akkor mennek el onnan az emberek. Ne kérdezz ilyen butaságokat! - Leanansidhe a fejét rázta a naivságo- mon. - Gyere csak! Tudom, hogy Ben halálosan vágyik rá, hogy találkozzon veled.

A Természetes Föld Szalon és Fürdő tömve volt aznap este. A kavicsos felvezető úton egy kuncogó szilfpárral találkoztunk, aprók voltak és törékenyek, borotvaéles szárnyuk lágyan zümmögött. Amikor elsétáltunk mellettük, a fogaik apró késekként villantak fel a szájukban, ahogy ránk mosolyogtak. Súroltunk egy nemes Téltündért, magas volt, hideg és szépséges, érintése borzongó foltot hagyott a bőrömön, fagyos leheletet a tüdőmben. Három pixi ereszkedett a hajamba és tépték-rángatták, amíg Leanansidhe pillantását látva inkább gyorsan ki nem zizegtek az ajtón.

Bent félhomály fogadott. A falakat kőből rakták, amitől a hely barlangszerűnek tűnt. Az előtér közepén halakkal és habléányokkal díszített márvány szökőkút bugyogott, megtöltve a helyiséget a csörgedező víz vidám hangjaival. Nagy cserepekben virágzott a bambusz és az orchidea, a levegő meleg volt és párás.

- Miért van itt ilyen sok tündér? - kérdeztem halkán, amikor egy nagy fekete kutya rohant át a hátsó ajtó előtt. - Ez is egy hely a kívülállók számára? Egy szépségszalón és fürdő? Ez furcsa.

- Hát nem érzed, galambom? Ez a hely bűbajos. - Leanansidhe lehajolt, és a falak meg a szökőkút felé intett. - A halandók világában némely hely varázsosabb, mint a másik. A bűbáj forró pontjai, ha így jobban tetszik. Úgy vonzanak ezek magukhoz, mint lepkét a láng, a kívülállókat, a magányosokat és az Udvarokban élőket egyaránt. Amellett, drágám - ekkor Leanansidhe grimaszolva kiegyenesedett - még a mi fajtánk is szívesen vesz néha egy kis kényeztetést.

Egy szőke, jól öltözött szatír fogadott minket, kétszer arcon csókolta Leanansidhe-t, majd szédítő mosollyal fordult hozzám.

- Szóval ő az a kis hercegnő, akiről annyit hallottunk -

ragadta meg a kezemet, és az ajkához nyomta. - Valóban igen csodás. De - pillantott Leanansidhe-re - már látom, mit akartál mondani a hajáról és a *körméről*. - Borzongva megrázta a fejét, mielőtt bármit is szólhattam volna. - Nos, bízzatok rám! Pillanatok alatt megszépítjük.

- Használd a varázsodat, Ben! - felelte Leanansidhe, és elindult egy hátsó ajtó felé. - Drága, ha kellek, Miguellel leszek. Meghan kedves, csak tedd, amit Ben mond, és minden rendben lesz!

Egy széles intéssel átlépte a küszöböt, és eltűnt.

Ben felém fordult, és összecsapta szőrös mancsait.

- Hát, cicuskám, szerencséd van. Az este hátralévő része neked van lefoglalva.

- Igazán? - Nem tehettem róla, a kétely beszűrődött a hangomba. Még sosem jártam azelőtt efféle helyen, hát még olyanon, amelyet teljes egészében tündérek üzemeltetnek, és fogalmam sem volt, mire számíthatok. - Mennyi időbe telik, hogy megcsinálják a hajamat?

Ben nevetett.

- Cukorborsó, máris a sírba teszel. Na, gyere! Sok dolgunk van.

A KÖVETKEZŐ NÉHÁNY ÓRA EMLÉKEI ÖSSZEMOSÓDTAK. A tündér személyzet - nagyrészt szatírok és néhány házimanó - riasztóan figyelmes volt. Elvették a ruháimat, helyette egy nagyon fehér köntösbe csavartak. Hanyatt fektettek, amíg fehérbe öltözött házimanók krémekkel kengették az arcomat és uborkát tettek a szemeimre azzal az utasítással, hogy maradjak mozdulatlan. Vagy egy óra múltán felül-tettek, és egy aranyos, Miroku nevű szatír kávé- és

kakaóillatú fürdőbe áztatta a kezemet. Utána krémet kent rá,
majd nagy gonddal megreszelte, polírozta és kilakkozta a
körmeimet. Végül

ugyanazt végigcsinálták a lábkörmeimmel is. Ezután a stílustanácsadóhoz vittek, aki megmosta és - mint észrevettem - bronzollókkal formázta a hajamat, mindvégig csevege. Furcsa volt. Nem azt mondom, hogy nem élveztem a figyelmet és kényeztetést, de az egész folyamat kicsit elszédített, nem találtam benne a helyemet. Ez nem én vagyok. Én nem vagyok hercegnő, szupersztár vagy ilyesmi. Én egy szegény disznótenyésztő lánya vagyok Louisianából. Nem tartozom ide.

LEANANSIDHE AKKOR ÉRKEZETT VISSZA, amikor már az utolsó simításokat végezték a sminkemen, az ajkamon és a szemeimen. Olyan nyugodt volt és olyan elégedett önmagával, hogy ragyogott tőle a bőre. Elhagyta emberivé tevő bűbáját, és éteri szépsége betöltötte a termet, aranyvörös haja majdhogynem vakítóan csillogott a lámpafényben. Ben követte, végig arról áradozva, milyen csodásán néz ki.

- Mmmm, igen, esküszöm, Miguel olyan, mint valami zenész, az ujjával - mormolta Leanansidhe, majd kinyújtózott, mint egy macska, már-már túl vékony karjait a feje fölé emelve. - Ha neked nem volna rá ilyen nagy szükséged, szívem, magam rabolnám el, hogy hazavigyem. Efféle tehetséget nehéz találni, nekem elhiheted. Nahát! - kiáltott fel, amikor meglátott. - Csak nézd meg magad, drágám! Egészen más lettél, alig ismertem rád.

- Hát nem édes? - tódította Ben sugárzó mosollyal. - Hát nem imádod, amit a hajával csináltak? Rajongok ezért a kiemelésért, és Patrícia olyan jól ért a rétegezéshez.

- Tökéletes - bólintott Leanansidhe, és olyan félmosollyal vizsgálgatott, amitől kényelmetlenül éreztem magam. - Ha én nem ismerem fel, a SciCorpnál sem fogja senki.

Szerettem volna mondani valamit, de akkor fura szag keveredett a parfüm, sminkszerek és testápolók illatába.

Elakadt a lélegzetem, de Leanansidhe és Ben is megdermedt, mint minden más tündér a teremben. Néhány házimanó rémülten elmenekült, a tündér-alkalmazottak mormolva álltak egyik lábukról a másikra, ahogy az idegen szag egyre terjedt. Felismertem, és a szívem vágtába csapott. Fém. Egy vastündér volt az épületben.

Aztán belépett az ajtón.

A gyomrom bukfencet vetett, néhány alkalmazott levegőért kapott. A vastündér galambszürke öltönyt viselt, nem is akármilyet. Rövid, fekete haja nem takarta hosszú, hegyes füleit, de a rádiós headsetet sem, ami a szája előtt volt. Áramkörtáblazöld bőréen száznyi led, adatkábel és chip villogott-tekergett. Vastag, drótkeretes szemüvege mögött a szeme zöld, kék és piros színben vibrált.

Ben egy könnyed mozdulattal elém siklott. Így nem láttam semmit, de a vastündér sem láthatott meg engem. Megdermedtem, és igyekeztem láthatatlanná válni, amennyire csak tőlem telt.

- Nahát! - szólalt meg a vastündér gúnyos hangon. - Senki sem hív be? Nem adtok szórólapot? Nem ajánljátok a szolgáltatásaitokat? Ahhoz képest, amilyen híre van ennek a helynek, a kiszolgálás bizony hagy maga után kívánnivalót!

Egy pillanatig senki sem mozdult - aztán az egyik szatír előrelépett, egyszerre reszketve és dühösen.

- A magadfajtat nem szolgáljuk itt ki.

- Tényleg? - A vastündér megjátszott csalódottsággal a szívére tapasztotta a kezét. - Hát, azt kell, hogy mondjam, most zavarban vagyok. Habár ha meggondoljuk, hogy mennyi időtököt meg tudnálak ölni különösebb erőfeszítés nélkül, egy kis előítélet még rendben van.

Leanansidhe lépett előre, a hajfűrtjei kígyóként tekeregtek utána.

- Mit akarsz, szörnyeteg?

- Leanansidhe - mosolygott a vastündér. - Ugye, te vagy Leanansidhe? Hallottunk rólad és a kémeid hálózatáról. Azt beszélük, tudod, hol van Oberon lánya, a Nyárhercegnő.

- Nagyon sok mindent tudok - válaszolta Leanansidhe unottan és érdektelenül. - Az a dolgom, hogy tájékozott legyek, a saját szórakozásom és biztonságom érdekében. De általában nem ártom bele magam mások dolgába. Továbbá általában nem is társalgok vasszörnyekkel. Szóval, ha ezzel végeztünk, úgy gondolom, távoznod kellene.

- Ó, nem sokáig időzöm itt. - Avastündér kicsit sem tűnt zaklatottnak. - De a főnökömnek van egy üzenete a számodra, egy ajánlata. Áruld el Oberon lányának a hollétét, és amikor majd elfoglaljuk Sohaföldet, minden bűnödet eltöröljük. Hazamehetsz. Nem akarsz hazamenni, Leanansidhe? - Felemelte a hangját, hogy az összegyűlt tündérekhez szóljon. - Ez vonatkozik minden félvérre vagy más kívülállóra, tisztavérű vagy sem. Segítsetek megtalálni a Nyárhercegnőt, és a helyetek Sohaföldön biztosítva lesz! A Vaskirály örömmel fogad mindenkit, aki őt kívánja szolgálni.

Miután megtette a bejelentését, várt, hátha valaki előlép. Senki sem mozdult. Talán a még mindig a terem közepén álló Leanansidhe ijesztő kisugárzása miatt, amitől még a lámpák is pislogni kezdtek. Ami jó volt, mert így nem engem néztek, hanem őt.

A vastündér még egy percet várt, de amikor senki sem jelentkezett, hogy magára haragíthassa a Számkivetettek Királynőjét, mosolyogva hátralépett.

- Nos, hát, ha valaki meggondolja magát, csak szóljatok! Mindenhol ott vagyunk. És a végén úgymint eljövünk értetek.

Sarkon fordult és kivonult, a lépései kattogtak a járólapon. Mindenki figyelte, ahogy elmegy. Leanansidhe addig bámulta az ajtót, amíg a vas utolsó nyoma is elfakult, aztán felém fordult.

- A bulinak vége, drágám, indulunk. Ben, cukipofa vagy, és nagyra becsülöm a mai segítségedet, de most már sietnünk kell, igazán.

- Hát persze, kislány. - Ben integetett, amikor kirohantunk. - Hozd vissza ezt a kis édest hamar, jó? És jó szerencsét a nagyvállalati beszivárgáshoz!

AMIKOR VISSZAÉRTÜNK A HÁZBA, Puck és Vasparipa éppen vitatkoztak: a küldetésükről visszatért Kimivel és Nelsonnal tárgyalták ki a stratégiát a könyvtár asztala körül. Halkan, összedugott fejjel tanácskoztak. Amikor a nyomunkban a csomagjainkat cipelő vörös sapkásokkal beléptünk, sebesen kihúzták magukat és elkerekedett szemmel bámultak ránk - még Vasparipa szeme is kitágult és felizzott, amikor az ajtóra pillantott.

- Hű, Meghan! - Kimi tapsolva pattogott a székében. - Csodásán nézel ki! Imádom az új hajadat!

- HERCEGNŐ! - Vasparipa tetőtől talpig végigmért, és elismerően bólintott. - VALÓBAN OLYAN VAGY, MINT EGY LÁTOMÁS.

Puckra lestem, ő azonban csak ködös tekintettel nézett rám.

- Öööö... - dadogta, és én mélyen megdöbbsentem ezen az újdonságon: Puck nem talált szavakat. - Jól nézel ki - motyogta végül.

Egyszerre én is elhittem ezt, és elpirultam.

- Gyerekek! - Leanansidhe tapsolt, és mind ránéztünk. - Ha vissza akarjuk szerezni a jogart, gyorsan kell cselekednünk. Ti, utcagyerekek - pattintott Kimi és Nelson felé - megszereztétek, amit kértem, drágáim?

Kimi biccentett Nelsonnak, aki a zsebébe túrt és előhúzott egy műanyag azonosító kártyát. A jobb sarkában egy

szemüveges, szőke nő arcképe volt látható, aki úgy mosolygott, mintha egyetlen pillantással meg akarná ölni a kamerát. Nelson odadobta a kártyát Leanansidhe-nek, aki kételkedve vizsgálgatta azt.

- Rosalyn Smith. Kicsit idős, de megteszi. Hát akkor... - Hozzánk fordult. - Holnap nagy nap lesz, drágáim. Ne maradjatok fenn túl sokáig! Reggel találkozunk az előtérben. Meghan, szívem, a kódot meg kellene fejtened holnapig. A Jogar Hadművelet hajnalban indul. Ta-damm!

Színpadiasan intett, és eltűnt egy csillámporörvényben.

AZNAP ÉJJEL TÚL IDEGES VOLTAM ahhoz, hogy aludni tudjak. Csak hevertem az ágyamon, és miközben Kacor szundikált a párnán, én a kódon töprengtem - pontosabban csak üveges szemmel bámultam a számokat. Egyre az járt a fejemben, hogy mennyi minden csúszhat félre a küldetésünk során, és ez egy elég hosszú lista volt. Néhány óra múlva belopódom majd a SciCorphoz, másvalaki azonosítójával, felkapom a jogart és kimenekülök, még mielőtt bárki is észrevenné, hogy ott jártam. Mintha ez olyan egyszerű volna, akárcsak végigsétálni a strandon. Mintha legalábbis nem őriznék a jogart éjjel-nappal.

Halk kopogás hangzott fel, és Puck dugta be a fejét az ajtón.

- Hé, hercegnő! Úgy gondoltam, szívesen ennél valamit. Bejöhetek?

Bólintottam, és Puck belépett, a kezében egy szendvicsekkel és almaszeletekkel megrakott tányérral.

- Tessék! - mondta, és lerakta az ágyra. - Enned kell valamit. Próbáltam valami jobbat keríteni, de a szakács a

sodrófával kergetett ki a konyhából. Nem hiszem, hogy kedvel.

Vigyorogva az ágyra vetette magát, és felcsípett egy almaszeletet.

- Nagyra értékelem - mormoltam, és felvettem egy

szendvicset. Sajt volt benne még több sajttal. Lehetne rosszabb is, gondoltam. - Hol van Vasparipa?

- A gyerekekkel, a stratégiát tárgyalják meg - válaszolta Puck, és egy darabban a szájába tömte az almát. - Hallanod kellene őket. Azt képzelik magukról, hogy valami James Bond-film szereplői, vagy mit tudom én.

Észrevette, hogy még mindig a papírlappal bajlódom, és felült.

- Hogy haladsz?

Összegyűrtem a papírt, és áthajítottam a szobán. Puck pislogott.

- Izé, nem túl jól?

- Nem értem - sóhajtottam, és a kezembe tettem az arcomat.

- Már mindent kipróbáltam, ami eszembe jutott, de se füle, se farka, összeadás, szorzás, osztás, még mindig nem értem. És ha nem tudom kibogozni az ostoba kódot, nem találjuk meg az emeletet, vagyis nem találjuk meg a jogart sem, vagyis mindenki meghal, énmiattam!

- Hé! - Puck felült és átkarolta a vállamat. - Miért idegeskedsz ennyire, hercegnő? Hiszen ez neked semmi. Ezt te könnyen megoldod. Hiszen te intézted el a Vaskirályt. Begyalogoltál az ellenség területének kellős közepébe, és ott rúgtad seggbe. Ez sem más.

- De igen, az! - leraktam a szendvicset és rábámultam. - Ez olyan, mint a világ másik oldala! Puck, amikor szembenéztem Masinával, Ethant akartam megmenteni, csakis Ethant. Nem azt mondom, hogy ettől kevésbé volt fontos, hiszen gondolkodás nélkül meghaltam volna érte. De akkor is csak egyvalakiről volt szó.

Behunytam a szemem, és Puck mellére hajtottam a
fejemet, aztán egy percig csak hallgattam a szívverését.

- Ha ezt most elcseszem - mormoltam -, ha nem szerzem vissza a jogart, *mindenki* meghal. Nem csak te meg Vasparipa és a többiek, hanem mindenki. Tündérföldet eltörlik, se Nyár, se Tél, semmi sem marad. Semmi, csak a vastündérek. Érted már, miért vagyok egy kicsit ideges?

Azt kihagytam, hogy szeretném, ha Ash itt volna. Hogy a Vaskirályságban ő öntött belém bátorságot. Hiányoltam őt, nyugodt, rendíthetetlen határozottságát, csendes önbizalmát.

Puck odébb húzódott, hogy a szemembe nézhessen, és megemelve az államot, meg is tette. Összeakadt a tekintetünk, és százféle égő érzést láttam smaragd pillantásában.

- Én itt vagyok - mondta halkan, hosszú ujjával a hajamat fél- sülgetve. - Ezt ne feledd! Nem számít, mi történik, én vigyázok rád.

Odahajolt, és a homlokát az enyémhez érintette. Almaillatú volt a lehelete, a szemében láttam a saját tükörképemet. - Soha nem hagylak magadra, akármi is szabadul ránk. Számíthatsz rám.

A szívem a torkomban dobogott. Éreztem, hogy egy mélységes szakadék szélén állok, lefelé nézve. Tudtam, hogy hátra kellene húzódnom, mert ha maradok, átlépünk egy vonalat, és nem lesz visszaút.

Ehelyett behunytam a szememet. És Puck megcsókolt.

Az ajka először tétován érintette az enyémet, várt, hátha elhúzódok mégis. Amikor hozzásimultam, a tarkómra fonta az ujjait, és szenvedélyesen megcsókolt. Átöleltem a nyakát, úgy húztam még közelebb, hogy belefeledkezzek ebbe az érzésbe, hogy elfelejtsek mindent. Talán ettől eltűnik a tátongó üresség és a magány, egy időre legalábbis.

Puck lelökte a tányért az ágyról és hátradőlt, magával húzva engem is. Az ajka máris a nyakamon volt, tüzes vonalat húzott a bőrömön.

- Ha ezt így akarjátok folytatni, meg tudjátok oldani úgy, hogy kevésbé rázzátok az ágyat? - kérdezte egy gúnyos hang a fejtámla felől. - Voltaképpen a padlón is hempergetnétek.

Fülig vörösödve felnéztem. Kacor a párnáról nézett minket álmosan, csak félig nyitott szemekkel. Puck követte a pillantásomat, és nagyot sóhajtott.

- Mondtam már, mennyire utálok a macskákat?

- Ne engem hibáztass, pajtás! - pislogott Kacor, és a hangja egyszerre volt unott és bosszús. - Én már rég a saját dolgommal foglalkoztam, amikor te meg a hercegnő nekiálltatok nyulak módjára ugrándozni.

Puck horkantott és hasra feküdt, aztán felállt, és engem is magához húzva átölelt. Az arcom lángolt, de hogy Kacor rosszul időzített beszólásai vagy valami más miatt, azt nem tudtam volna megmondani.

- Jobb lesz, ha megyek - sóhajtotta Puck lemondón. - Megmondtam Vasparipának, hogy átnézem a terveket, amiket Kimi csórt el valahonnan. - Lepillantott a földön szétszóródott ételre, a szanaszét heverő szendvicsekre és almaszeletekre, és elfojtott egy szégyellős mosolyt. - Izé, bocs a rendetlenségért, hercegnő! És ne aggódj a kód miatt, kitalálunk valamit! Próbálj meg aludni, rendben? Itt leszünk kint.

Lehajolt, mintha újra meg akarna csókolni, de nem bírtam a szemébe nézni. Puck egy pillanatnyi tétovázás után

könnyű pusztit nyomott a homlokomra és kiment, bezárva maga után az ajtót.

Az ágyra roskadtam, és egy párnába temettem az arcomat. Mit tettem? Megcsókoltam Puckot, mert éppen itt volt. Mert rémült voltam és vágyakoztam valaki után. Valaki más után. Puck szerelmes volt belém, én azonban hamis okokból csókoltam meg. Ashre gondoltam, miközben őt csókoltam. És... tetszett.

Mardosott a bűntudat. Hiányzott Ash, annyira, hogy belül már mintha apró darabokra szakadtam volna, de arra is vágytam, hogy Puck visszajöjjön, és újra megcsókoljon.

- Annyira rémes vagyok - morogtam hanyatt fordulva. A plafon repedései gúnyosan vigyorogtak rám. - Most mitévő legyek?

- Én bízom benne, hogy a továbbiakban csendben nyavalyogsz, és hagysz aludni - vágta rá Kacor, és közben még a szemét sem nyitotta ki. Kinyújtózott, kieresztette a karmait, ásított, és mélyebbre fészkelte magát a párnámban. - Vagy esetleg nekiállhatnál a kód feltörésének, hátha akkor vissza tudjuk szerezni a jogart. Utálok arra gondolni, hogy ennyi munkát végeztünk el feleslegesen.

Dühös pillantást vetettem rá, de igaza volt. Ráadásul ezzel Puckról is elterelhetném a figyelmemet.

- Mármint ez nem olyasmi, mintha megcsálnám Asht - érveltem, és felszedtem a gombóccá gyúrt papírt a sarokból. - Ő dobott engem, és azt mondta, hogy felejtsem el. Kész, vége. Ami azt illeti, abban sem vagyok biztos, hogy volt egyáltalán valami.

Kacor nem válaszolt. A kódra bámultam, és újra felsóhajtottam. A számok mintha hangyákként mászkáltak volna a papíron.

- Én ezt nem fogom tudni felfogni, Kacor - mormoltam. - Ez reménytelen. Ehhez matekzszeninek kell lenni, vagy ilyesmi.

Kacor idegesen csapott a farkával, és megfordult. Így már háttal volt nekem.

- Nézd úgy a kódot, mint egy rejtvényt! Ne úgy, mint egy matematikai feladványt. Talán túlságosan is a megoldó képletre koncentrálsz. A vastündérek is tündérek, márpedig a rejtvények a vérünkben vannak.

Rejtvény? Homlokráncolva lenéztem a papírra. Még mindig nem volt se füle, se farka annak az idétlen kódnak, akárhogy is néztem.

3

13

1113

3113

132113

1...

- Kacor, nem...

- Ember, olvasd hangosan! - Kacor mérgesnek tűnt, de beletörődőnek is, mint aki belátta, hogy úgysem alhat, amíg nem segített rajtam. - Ha mindenképpen zajongani akarsz, legalább haszna is legyen.

- Jó, legyen! - morogtam. - De úgyszincs semmi haszna.

Kacor nem felelt, úgyhogy nekikezdttem felülről lefelé.

- Egy. Egy-három. Egy-egy-egy-három. Három-egy-egy-három. - Elhallgattam. Felolvasva valóban másmilyen volt. Újra próbáltam a harmadik sort. - Egy-egy, egy-három.

Egy 1 Egy 3.

Összevontam a szemöldökömet. Tényleg ennyire egyszerű volna? Átfutottam a többi soron is, hogy megbizonyosodjak, és nagyot néztem, amikor minden a helyére illeszkedett.

- Megértettem! Azt hiszem. Várj csak! - Újra átfutottam a lapot. - Igen, megvan! Nem csak számos, hanem szavas rejtvény is! Igazad volt, Kacor! Nézd!

Odatoltam felé a papírt; Kacor nem foglalkozott velem, de én azért folytattam. - Minden sor leírja az előtte lévő. Az első szám egy hármas, ezért a második sor egy-három. A következő egy egyes, egy hármas, és így tovább. Ha pedig ez a helyzet, akkor az utolsó sor, vagyis a megfejtés... - Fejben pörgettem a számokat - 1-1-1-3-1-2-2-1-1-3.

Büszkeség és izgalom söpört végig rajtam. Valamiként tudtam, hogy igazam van, és széles mosolyra húzódott a szám.

- Kitaláltam, Kacor! Végül is meg tudjuk szerezni a jogart!

A Cait Sith nem válaszolt. A szemét csukva tartotta, nem tudtam volna megmondani, hogy valóban alszik-e vagy csak mímeli. Meggondoltam, ne szaladjak-e ki, hogy megosszam a diadalomat Puckkal és Vasparipával, de másfelől mégsem voltam benne annyira biztos, hogy abban a pillanatban Puck szemébe tudtam volna nézni. Úgyhogy csak feküdtem, és hallgattam, ahogy a házimanók sűrűve összeszedik az almaszeleteket, és magamban újra és újra visszajátszottam Puck csókját, amíg az emlék kitörölhetetlenül az agyamba nem égett. Bűntudat és izgatottság küzdött a lelkemben. Az

egyik pillanatban kész lettem volna bevonszolni Puckot, hogy csak folytassuk, amit elkezdtünk, a másikon fájdalmasan hasított a szívembe Ash hiánya.

Ébren hevertem, messze túl izgatottan ahhoz, hogy elaludjak, amíg egy házimanó be nem dugta a fejét az ajtón azzal, hogy hajnalodik, és Leanansidhe vár.

A Jogar hadművelet

Anő engem bámult aranykeretes szemüvege felett, az ajkát megvetően csücsörítette. Fekete, testhez tapadó kosztümöt viselt, a haját szoros, mégis elegáns kontyba kötötte, amely szigorú arckifejezést kölcsönzött neki. Sminkje hibátlanul árnyalta az arcát, toronymagas cipősarka magasabbá és még komolyabbá tette.

- Mit gondolsz, drágaságom? - kérdezte Leanansidhe elégedetten. - Lehet, hogy a szemüveg már sok egy kicsit, de ma nem kockáztathatunk.

Nyelvet öltöttem a nőre, aki utánazott a tükörben.

- Tökéletes - feleltem csodálkozva. - Még én sem ismerem magamra. Úgy nézek ki, mint egy ügyvéd, vagy valami.

- Hát, remélem, eléggé meggyőző leszel ahhoz, hogy ma bejuss a SciCorphoz - mormolta Leanansidhe, és minden félelem és rémület, amit a reggel során sikerült a háttérbe

szorítani, fekete hullámként tört rám. Nagyot nyeltem, hogy leküzdjem a hányingert, és azt kívántam, bárcsak ne ettem volna meg azt a doboznyi cukrozott fánkot, amit Kimi hozott

reggelire. Nem éppen professzionális magatartás, ha lehányom a drága cipőmet.

Puck, Kimi, Nelson és Vasparipa a nappaliban ücsörögtek a tervek felett, amikor beléptünk, pontosabban én beimbolyogtam Leanansidhe mögött ingatag cipősarkaimon. Kacor a zongora tetején szunyókált, a farka a billentyűkre lógott. A macska egyikünkkel sem törődött. Leanansidhe rávillantotta a tekintetét, és elfintorodott, mintha máris látná a karomnyomokat a fényezett fán.

Puck felnézett és elmosolyodott. Kinyújtotta a kezét, én odabotladoztam és megragadtam, hogy rátámaszkodjak. A lábujjaim máris sajogtak, ezért nekidőltem, hogy enyhítsek a terheiken. Hogy csinálják ezt a nők? Nap mint nap ezeken a sarkakon közlekednek anélkül, hogy kitörnék a bokájukat.

- Hogy megy a két lábon járás? - kérdezte halkán, hogy más ne hallja.

- Hallgass! - A karjára csaptam. - Még tanulom. Olyan, mintha fogpiszkálón járnl.

Puck vigyorgott, és én inkább a szétterített tervrajzra bámultam.

- Mit olvasunk?

- A tervet - felelte Kimi, és lábujjhegyre emelkedett, hogy áthajolhasson az asztalon. - Ez a SciCorp bejárata - folytatta, és egy elmosódott vonalra bökött a lap alján. Hiába hunyorítottam, nem tudtam megkülönböztetni a tervrajz összes többi vonalától.

- Warren szerint - folytatta, már egy másik vonalon húzva az ujját - a jogart itt tartják, a huszonkilencedik és harmincadik emelet között.

- Még mindig nem értem, hogyan lehetséges ez -
mormoltam. - Hogyan lehet egy épületben emelet az
emeletek között?

- Éppúgy, ahogy nekem házam lehet a halandók világa és Sohaföld között, drágám - válaszolt Leanansidhe, és úgy nézett Kacorra, mintha legszívesebben elhessegetné a zongoráról. - A vastündéreknek is megvan a maguk rémes bűbája, mint nekünk. Mi nyúllá tudunk változni, ők megeszik a bankszámládat. Kacor, cicám, tényleg *feltétlenül* ott kell aludnod?

- Te, Puck és Vasparipa itt fogtok belépni - vette vissza a szót Kimi a papír alsó szélét kocogtatva. - Az ajtók mögött van a biztonsági ellenőrző pont, ahol majd lehúzod a belépőkártyádat. Puck és Vasparipa a halandók számára láthatatlan lesz, szóval őmiattuk nem kell aggódnunk.

- Mi van, ha már ott összetalálkozunk a vastündérekkel? - kérdezte Puck.

- Ott még nincsenek - nézett rá Kimi. - Nelsonnal ellenőriz-tük. Ha vastündérek mennek be az épületbe, sosem a főbejáratot használják.

Ez vészjóslóan hangzott, mintha a vastündéreknek lehetnének rejtett ajtóik vagy ösvényeik, amelyekről nekünk fogalmunk sincs, de ezzel már nem volt mit tenni.

- Ha átjutottál az ellenőrző ponton, a liftek erre vannak - mutatta Kimi, és végighúzta az ujját az útvonalon, aztán komor tekintetet vetett ránk. - A dolgok innen kezdenek érdekessé válni. Nem tudom, hogyan lehet feljutni a huszonkilenc és feledik emeletre. Lehet, hogy van egy gomb, amit csak a Látók pillanthatnak meg. Lehet jelszó, vagy talán bizonyos sorrendben kell nyomogatni a gombokat. Fogalmam sincs. Mehetsz ezenkívül lépcsőn is, de akkor harminc emeletet kell másznod, és semmi garancia, hogy lesz bejárat a két szint között.

- Ezen a hídon majd akkor megyünk át, ha odaértünk -
legyintett Puck. - Mi van azzal a szinttel, ahol a jogar van?
Ott mire számíthatunk?

- Várjatok egy kicsit! - vágtam közbe, és egyik kezemet Puck mellkasára fektettem. - Ez nagyon kockázatosnak hangzik. Még azt se tudjuk, hogy feljutunk-e egyáltalán a huszonkilencedik emeletre? Ez milyen tervezés?

- Huszonkilenc és feledik - javított ki Puck. - És semmilyen. Mármost tervezés. - Elvigyorodott. - Nézd, vagy az ösztöneinkre hallgatunk és úgy megyünk be, vagy nem megyünk be egyáltalán. Nincs sok választásunk, hercegnő. De ne idegeskedj!

Átölelte a vállamat, és magához szorított.

- Neked nem kell terv. Veled van Puck, nem emlékszel? Szakértője vagyok az ilyesminek. És még sosem volt szükségem cifra tervekre.

A zongora hangosan kondult egyet, amikor Leanansidhe végül meggyőzte Kacort, hogy mégsem szeretne ott aludni. A macska bosszúsan leugrott, egyenesen a billentyűkre, onnan vetődött át a kanapéra.

- Ne aggódj, ember! - sóhajtotta és megrázkódott. - Én is veletek megyek. Robin pajtás példás tervezési szokásait ismerve elkel majd valaki, aki beterele benneteket a megfelelő ajtón.

- Nahát! - horkantott Puck, és Kacorra meredt. - Ez nagyon nagy segítség a részedről, macska. Mit nyersz te ezzel?

- Kacor és én kitaláltunk valamit, drágám, ne aggódj! - Leanansidhe áthajolt Puck válla felett, egyetlen pillantást vetett a tervrajzra, majd elhúzta a száját. - Azt ne feledjétek, kedvenceim, hogy amikor beléptek az emeletre, ahol a jogart tartják, bármi bekövetkezhet. Bármi. Robin, neked és a vasnak az lesz a dolgotok, hogy megvédjétek a hercegnőt.

Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy a jogar nem hever csak úgy ledobva valahova, ahonnan bárki felkaphatja. Biztosan örök, felügyelők meg hasonló kellemetlenségek járőröznek mindenhol.

- AZ ÉLETEM ÁRÁN IS MEGVÉDEM A HERCEGNŐT -
dörögte Vasparipa, amitől Puck arca megrándult, Kimi pedig
hátracsapta a füleit. - ESKÜSZÖM, AMÍG ÉLEK ÉS
LÉLEGZEM, ŐT SENKI MEG NEM SEBEZHETI. VISSZA-
SZEREZZÜK A JOGART, VAGY ELPUSZTULUNK.

- Személy szerint engem az elpusztulós rész nem érdekel -
sietett hozzátenni Puck.

Már én is helyeselni akartam, amikor valami zűr támadt
az előtérben, és egy ember rontott a szobába. Charles volt az,
a bolond zongorista. Annyira tébolyult volt, amilyennek még
sosem láttam, akkor sem, amikor a vörös sapkásokkal álltunk
szemben. Rémült barna szemeivel rám meredt és
előrevetette magát. Csak akkor torpant meg, amikor
Vasparipa egy figyelmeztető mordulással elélem lépett.

- El... elmegy? - Charles teljesen kétségbeesett. A kezét
tördelte, az ajkát harapdálta. - Nem, nem. Nem mehet el
megint. Nem tűnhet el. Maradnia kell.

- Charles - Leanansidhe hangjától megremegett a levegő.
A szegény ördög riadtan pislogott rá. - Mit keresel te itt?
Menj vissza a szobádba!

- Semmi baj, Charles! - mondtam gyorsan, mert úgy
láttam, mindjárt elsírja magát. - Nem végleg megyek el.
Visszajövök, ne aggódj!

Leeresztette a kezét, kihúzta magát, és egyenesen a
szemembe nézett. És akkor egy pillanatra láttam őt a
szemében táncoló őrült fények nélkül. Olyannak, amilyen...
annak előtte lehetett. Fiatalnak. Magasnak. Jóképűnek, az
ajka körül mosolyráncokkal. Kedves, fáradt arc. Valahonnan
ismerős.

- Visszajössz? — kérdezte halkán. — Megígéred?

Bólintottam.
- Megígérem.

Leanansidhe tapsolt, mire mind összerezcentünk.

- Charles, drágám! - mondta, és nem tudtam eldönteni, hogy csak én képzelem így, vagy valóban ideges. - Hallottad, mit mondott a lány. Vissza fog jönni. Szóval miért nem keresed meg a másik Charlest és kerestek valamit, amit ma este eljátszanátok? Eredj, eredj! Hess! - Intett, és Charles, miután egy utolsó pillantást vetett felém, kibotorkált a szobából.

A homlokomat ráncolva néztem Leanansidhe-re.

- A másik Charlest? Több is van?

Leanansidhe megvonta a vállát.

- Mindegyiket Charlesnak nevezem, drága. A név-memóriám, mint láthattad, pocsék, az emberférfiak meg mind egyformák a számomra. Úgyhogy az egyszerűség kedvéért mindegyik Charles.

Kacor felemelkedett fektéből, és leugrott a padlóra.

- Ne pazaroljuk az időt! - közölte üvegmosó-farkát magasra tartva, és az ajtó felé sétált. - Ha bele akarunk kezdeni a buliba, most kell indulnunk.

- Sok szerencsét, drágáim! - szólt utánunk Leanansidhe, amikor a macska nyomában kísértáltunk mi is. - Amikor majd visszatértek, *mindent* el kell mondanotok. Meghan, galambom, ne tégy semmit, amit én nem tennék!

KIMI ÉS NELSON VEZETTEK VISSZA A KINTI VILÁGBA. Számtalan szobán át követtük őket, közben emberek és tündérek csoportja figyelte távozásunkat, végig egy vörös szőnyeggel borított folyosón, fel egy hosszú csigalépcsőn, amely egy, a plafonba vágott csapóajtónál ért véget. Fura formája volt ennek az ajtónak: kerek, szürke, és igen nehéznek nézett ki.

Amikor közelebbről szemügyre vettem, rájöttem, hogy amit nézek, az egy csatornafedlap alja. Nelson felnyomta, hogy körülnézzem,

és a résen beáradt a napfény. Aszfalt, kátrány és kipufogógáz bűze csavarta az orromat.

Amíg a féltroll a környéket vizsgálta, Kimi hozzám fordult.

- Azt hiszem, mi eddig jöttünk veled. - A kis félpúka csalódottnak tűnt. Átadta a nyakba akasztható azonosító kártyát.

- Ti nem jöttök?

Bocsánatkérően mosolygott, aztán Puck és Vasparipa felé biccentett.

- Nem, megvannak a bajnokaidd. Ez a kettő tisztavérű. Már csak azért is láthatatlanok az emberek számára, mert tündérek. Nelson és én nem tudjuk olyan jól alkalmazni a bűbájt, az pedig igencsak feltűnő volna, ha együtt látnának benneteket pár utcagyerekkel. De azért ne aggódj! Már egészen közel vagyunk a SciCorphoz, innen mehetsz taxival, vagy ilyesmi. Tessék! - Egy papírdarabkát adott át, rajta ragyogó zöld tintával írt macskakaparás. - Ez az a cím, amit keresel. A visszavezető ösvény a Tizennegyedik és a Maple sarkán lesz, balról a második lejárát. Megjegyezted?

Bólintottam, a gyomrom máris ideges görcsben.

- Megjegyeztem.

- Tiszta a levegő - mordult Nelson, és kitaszította a fedlapot az útból. Elsőnek Puck mászott ki, és felhúzott engem is. Amíg Vasparipa és Kacor is kikászálódott, körülnéztem. Egy zsúfolt út közepén voltunk. Duda harsant, és egy fényes piros Mustang fékezett csikorogva néhány méterre tőlünk.

- Tűnj el az útról, hülye ribanc! - kiáltotta valaki. A járda szélére botladoztam. A vezető továbbdübörgött, észre sem

véve a hatalmas vastündért, akinek óriási ökle alig hibázta el a motorház tetejét.

- Különben is benézted a lámpát, seggfej! - rikoltottam utána, amikor Puck és Vasparipa is mellém lépett. Az emberek rám bámultak, rázták a fejüket vagy magukban kuncogva lépkedtek tovább. Dühösen néztem vissza, közben próbáltam

összeszedni magamat. Bezzeg nem nevetnének, ha látnák, ahogy Vasparipa fölém tornyosul, mint egy védelmező testőr, szúrós pillantásokat lövellve bárkire, aki túl közel merészkedik.

- Jól vagy? - kérdezte Puck aggodalmasan, olyan közélről, hogy a lehelete az arcomat csiklandozta. Bólintottam, mire egy puszit nyomott a fejem búbjára. A gyomrom remegni kezdett. - Ne ijessz meg még egyszer így, hercegnő!

- Na, hát ez szórakoztató volt - szökkent Kacor is a járdára, látványosan a megfelelő pillanatban. - Készen vagyunk? Ember, ugye te tudod, hová tartunk?

Lenéztem a kezemben szorongatott papírra. Csak egy kicsit remegett.

- Fiúk, rendben van, ha hívok egy taxit?

Puck fintorgott.

- Nézd, bárki más nyavalyogna, ha egy nagy fémdobozban kellene utaznia, de én megtanultam kibírni - mosolygott önelégülten. - Jó edzés volt annyi éven át együtt buszozni veled. De azért majd húzd le az ablakot!

Találtunk egy nyilvános telefont, ahonnan hívtam egy taxit. Tíz perccel később a sárga kocsi meg is érkezett, szakállas, vastag szivart rágó férfi vezette. Folyton hátrahátrapillantott a visszapillantóból, és mosolygott rám, észre sem véve a mellettem ülő két tündért - az egyik meredten bámult maga elé, a másik kidugta a fejét az ablakon. Én csak ücsörögtem Puck és Vasparipa közé szorítva, ölemben Kacorral, mellettem mindkét ablak lehúzva, és robogtunk keresztül a városon. A sofőr szivarjának füstje csavarta az orromat, könnyet csalt a szemembe, és Puck kifejezetten zöldnek tűnt.

Végül egy ragyogó toronyház előtt álltunk meg, a napfény
visszatükröződött sötétített üveggel borított, égbe törő
falairól.

Kifizettem a taxist, és kimásztunk a kocsiból. Amint kint voltunk, Puckot elkapta a köhögés. Sápadt volt és izzadt, és a szívem elszorult, mert Asht juttatta eszembe a vastündérek kietlen országában. Vasparipa úgy nézte, mint aki valami nagyon érdekeset lát, Kacor pedig leült a farkát kozmetikázni.

- Aú, ez pocsék volt! - nyögte végül Puck, amikor a roham csillapodott. Kiköpött a járdára, és a kézfejevel megtörölte a száját. - Nem is tudom, melyik volt a rosszabb, a kocsi vagy annak a pasasnak a szivarbúze.

- Jobban vagy? - kérdeztem aggódva, de csak vigyorgott.

- Soha jobban, hercegnő. Szóval itt vagyunk. - Kinyújtotta a nyakát, hogy felbámulhasson a SciCorp tornyainak fenyegető tömegére. A szemében ismét az ismerős csínytevő szikra csillant. - Akkor kezdjük a bulit!

A szívem egészen addig nem akart kiszakadni a mellkasomból, amíg át nem léptük a nagy üvegajtót. Akkor viszont úgy elkezdett vergődni, hogy attól féltem, összetöri a bordáimat.

- Hú! Nahát! - suttogtam, és megálltam megcsodálni a hatalmas előteret. Széles, boltíves mennyezet feszült felettünk, talán nyolc vagy kilenc emelet magasan, rajta dróton lógó, fura fémdíszek himbálóztak, csillogtak a nap beeső fényében. Drága öltönyökbe és kosztümökbe öltözött emberek siettek el mellettünk, egyedi tervezésű cipők kocogtak a steril szürke kövön. Minden sarokból biztonsági kamerák lestek, a forgókaros beeresztőkapunál őrök figyeltek. Összeszorítottam a térdeimet, hogy ne remegjenek.

- Fel a fejfel, hercegnő! - Ahogy ott álltam, ostobán bámulva, Puck erős kezét éreztem a vállamon. - Meg tudod

csinálni. Ki a mellett, be a hasat, és nem árt mosolyogni

mindenkire, aki a szemedbe néz. - Megszorította a vállamat, és közel hajolt, meleg leheletét éreztem a fülcimpámon. - Itt vagyunk szorosan mögöttem.

Szaggatottan bólintottam. Puck még egyszer megszorította a vállamat, és eleresztett. Vettem egy mély lélegzetet, és felemelt fejjel, kihúzott derékkal elindultam a biztonsági pult felé.

A fémszürke egyenruhás őr érdektelenül nézett rám, ahogy közeledtem. Úgy nézett ki, mint ahogy én szoktam magam érezni matekórán: üveges szemek, tömény unalom. Az előttem haladó férfi odavetett egy „Reggelt, Ed!”-et, mielőtt a kártyáját elhúzta volna a leolvasó előtt. A piros fény egy csippanással zöldre váltott, és a férfi belépett a forgókaron át.

Most jövök én. Felöltöttem egy remélhetőleg fensőbbbéseges arckifejezést, és a kapuhoz mentem.

- Jó reggelt, Edward! - köszöntem, és a leolvasó remegő fényébe tartottam Rosalyn Smith kártyáját. Az őr udvarias mosollyal biccentett, rám se nézve. *Hurrá!* - gondoltam diadalmasan. *Ez könnyű volt. Bent vagyunk.*

És akkor a leolvasó éleset sípolt, az én szívem pedig megállt.

Ed homlokráncolva felállt. - Elnézést, kisasszony! - mondta, miközben nekem jég kúszott végig a hátamon. - Meg kell néznem az azonosítóját.

Puck, Kacor és Vasparipa, akik addigra már mind a kapu túloldalán vártak, riadtan néztek vissza. Visszanyeltem a rémületet, pedig átfutott a fejemben, hogy hagyni kellene az egészséget és menekülni a pokolba. Az őr várakozón kinyújtotta a kezét. Nyugalmat erőltettem magamra.

- Természetesen. - Szerencsére nem csuklott meg a hangom. Leakasztottam a kártyát a nyakamból, és átadtam. Az őr egészen közélről, összehúzott szemmel vizsgálta. Vagy egy

tucatnyi tekintetet éreztem a tarkómon, és karba tettem a kezem, hátha ettől unottnak és idegesnek nézek ki.

- Elnézést, Ms. Smith! - pillantott rám végre Ed. - De tudta, hogy a kártyája tegnap lejárt? Még ma szerezze be az újat, kérem!

- Ó! - Szétáradt bennem a megkönnyebbülés. Talán mégis meg tudjuk csinálni. - Hát persze! - dadogtam, és igyekeztem zavart tettetni. - Már meg akartam hosszabbíttatni, de tudja, milyen zűrösek a napok mostanában. Egyszerűen nem volt érkezésem. De ma elintézem, mielőtt elmegyek. Köszönöm.

- Semmi gond, Ms. Smith - Ed visszaadta a kártyát, és megpöccintette a sapkáját. - Legyen szép napja!

Azzal megnyomott egy gombot, és intéssel jelezte, hogy átmehetek.

Amint befordultam egy sarkon, rögtön nekidőltem a falnak, és próbáltam mélyeket lélegezni.

- Ezt most ne, hercegnő! - húzott újra talpra Puck, éppen amikor egy csoportnyi üzletember lépett a folyosóra. Jelentésekről és értekezletekről beszéltek, meg arról, hogy egy igazgatóhelyettest ki fognak rúgni. Igyekeztem nem is nézni a szemükbe, ahogy elsöpörtek mellettem, de rám sem hederítettek.

- Mellesleg remekül csináltad - folytatta Puck, és továbbsétáltunk a fényesen megvilágított folyosón. - Azt gondoltam, bepánikolsz, de nem. Kiváló munka, hercegnő!

Mosolyogtam.

- Az első akadályon túl vagyunk - folytatta vidáman. - Most már csak meg kell találnunk a huszonkilenc és feledik emeletet, felmarkolni a jogart és kijutni. Már félig otthon is vagyunk.

Ő könnyen beszélt, de az én szívem még mindig kalapált, és a hátamon izzadság csörgött. Már majdnem meg is említettem ezt, amikor észrevettem, hogy még valami nincs rendben.

- Izé, hol van Kacor?

Sietve körülpillantottunk, de a macskának nem volt nyoma. Talán megrendült a terv sikerébe vetett hite a beléptetőnél lejátszódott kis közjátéktól, vagy csak eldöntötte, hogy a pokolba ezzel az egészszel, és lelépett. Nem ez lett volna az első eset.

- MIÉRT HAGYNA MAGUNKRA MINKET? - kérdezte Vasparipa. Megrándultam, amikor a hangja végigmennydörgött a folyosón. Szerencsére az emberek nem is hallják a tündéreket. - A CAIT SITH SZÁNDÉKAI TISZTESSÉGE-SEK. NEM TARTANÁM GYÁVÁNAK.

Puck horkantott.

- Akkor nem ismered valami jól - állapította meg, de nem voltam benne biztos, hogy egyetérték. Kacor mindig kitartott mellettünk, akkor is, amikor magyarázat nélkül tűntünk el. Habár Vasparipa zavartnak tűnt, én nem aggodalmaskodtam, a macska vélhetően akkor tűnik majd fel újra, amikor a legkevésbé várjuk.

- Mindegy. - Megfordultam és továbbsétáltam. Vasparipa még mindig értetlenül nézett rám, már-már fájdalmasan, amiatt, hogy egy szövetségese esetleg így árulja el. Biztatónak szánt mosolyt küldtem felé. - Minden rendben, Vasparipa. Kacor tud magára vigyázni, és ha szükségünk van rá, úgymint megjelenik. Nekünk a jogart kell megkeresni.

- HA TE MONDOD, HERCEGNŐ.

A folyosó végén megtaláltuk a két liftet egymás mellett.

- Huszonkilenc és feledik emelet - mondtam magamnak, és megnyomtam a „fel” gombot. Néhány másodperc múlva az ajtók egy csendülés kíséretében kinyíltak, és két nő lépett ki,

ránk ügyet se vetve. Belestem, azonban ahogy vártam, nem volt 29,5 feliratú gomb.

Átléptem a fülke küszöbét. Vasparipa szorosan követett. Vidám, halkra állított kamarazene szólt a vörössel szőnyegezett fülkében.

Puck berontott, és megtorpant középen, a lehető legtávolabb a falaktól, szorosan karba font kézzel. Vasparipa odafordult felé.

- JÓL VAGY, ROBIN PAJTÁS? - kérdezte, és a fémdobozban olyan hangosan verődött vissza a hangja, hogy kis híján könnyek gyűltek a szemembe. Puck gyengécske mosollyal válaszolt.

- Hogy én? Hát persze. Nagy vasdoboz nagy vascsőben? Semmi gond! Siess, hercegnő, vigyél a megfelelő szintre!

Bólintottam, előszedtem a kosztümöm zsebéből egy darab papírt, és a fény felé tartottam.

- Lássuk a semmit! - mormoltam, és nekiálltam nyomkodni a lift gombjait. 1-1-1-3-1-2-2-1-1-3. Amikor megnyomtam egy számozott gombot, az felvillant és csipogott, mint egy mobiltelefon billentyűzete.

Benyomtam az utolsó 3-ast és lélegzet-visszafojtva, várakozón hátraléptem. Egy pillanatig semmi sem történt, csak Vasparipa reszelős lélegzetvétele hallatszott, amitől a fülke lassan füstszaggal telt meg. Puck köhögött, és valamit motyogott a bajsza alatt. Már majdnem elkezdtem újra beadni a kódot, gondolván, hogy valahol elrontottam, amikor az ajtók szisszenve bezárultak, és egy nagy, fehér gomb tűnt elő, rajta vastagon írt számok: 29,5.

Összenéztem a társaimmal, akik bólintottak.

- Huszonkilenc és feledik emelet - suttogtam, és hüvelykujjammal megnyomtam a gombot. - Irány felfelé.

A FELVONÓ MEGÁLLT, AZ AJTÓK VIDÁM CSENDÜLÉSSSEL TÁRULTAK KI.

Kilestünk egy hosszú, világos, szürke kőpadlós folyosóra, amelyről számos ajtó nyílt, a végén azonban csak egyetlenegy. Tudtam, hogy ez az a hely. Éreztem a levegőben, mint valami

távoli zümmögést vagy bizsergést a bőröm alatt. A nyakamon égnek állt tőle a szőr, furcsa módon ismerős érzés volt. Elég volt egy pillantást vetnem Puckra és Vasparipára, hogy tudjam: ők is érzik.

Lassan végigmentünk a folyosón, Puck legelől, Vasparipa leghátul. Körülöttünk csak a saját lépteink visszhangja hallatszott. Tétovázás nélkül hagytuk el az oldalsó ajtókat, mert tudtuk, nem azok mögött van a célunk.

Végül odaértünk az utolsó ajtóhoz. Puck odahajolt, és a fülét a fára tapasztotta. *Nem hallok semmit*, súgta némán, és a kilincsre mutatott. *Bemenjünk?*

Vasparipa ökölbe szorította hatalmas kezeit és bólintott. Puck hátralépett, kivonta a szablyáit, majd az egyik hegyével intett nekem. Az ajkamba haraptam, és óvatosan benyitottam.

Az ajtó nyikorogva kinyílt. Hideg levegő csapott az arcomba. Megborzongtam, és leküzdöttem az ingert, hogy végigdörgöljem a karjaimat. A lélegzetem felhőként lebegett az arcom előtt. Valaki lecsavarta a légkondit, úgy nulla fokig: mintha egy hűtőkamrába léptem volna.

A terem közepén nagyjából tucatnyi, drága öltönyt viselő ember ült körül egy U alakú asztalt. Úgy tűnt, egy értekezletbe sétáltunk bele, mert mindenki rám nézett, ki idegesen, ki zavartan. Az asztalfőn egy forgószék állt, azonban háttal, így eltakarta a vezérigazgatót vagy akármilyen főnököt. Egyszerre rám törtek a régi emlékek, amikor elkéstem az iskolából, és a padok között kellett végigmennem, miközben mindenki engem nézett. Mélyen elvörösödtem. Abban a pillanatban azt is meg lehetett volna hallani, ha valaki leejt egy gombostűt.

- Izé, elnézést - dadogtam hátrálva, de az öltönyösök ugyanúgy bámultak tovább. - Eltévesztettem az ajtót. Már... megyünk is.

- Ugyan már, miért nem maradsz, drága?

A zümmögő, magas hangtól végigfutott a hátamon a hideg. Az asztalfőn ülő alak megfordult a székével. Mosolygott. Neonzöld kosztümöt viselt, keskeny arcán rikító kék rúzs és világító sárga szemüveg éktelenkedett. A haját - tömérdek vékony kábelt - színes álkontyba fogta a feje tetején. Zöld körmei között, a kezében fogta a jogart, mint a királynő, ha az alattvalói felett tart szemlét, és a gyomrom összerándult, amikor felismertem.

- VÍRUS! - bömbölte Vasparipa.

- Nem kell úgy ordítani, vén szivar, itt vagyok az orrod előtt! - Vírus felrakta a lábait az asztalra, úgy nézett ránk önelégülten. - Már vártalak, te lány. Ugye, ezt keresed?

Felemelte a karját, és én levegőért kaptam. Az ő ujjai között az Évszakok Jogara beteges zöld fényt sugárzott magából. Vírus mosolyt imitálva kivillantotta a fogait. - Azt ugyan vártam, hogy a lány és a bohóca eljönnek majd szimatolni, de arra nem számítottam, hogy a nagytiszteletű Vasparipa maga is eljön. Cö-cö! - rázta a fejét. - A lojalitást manapság annyira túlértékelik. A hatalmasok elbuktak.

- HOGY MERÉSZELSZ MEGVÁDOLNI? - lépett előre Vasparipa, orrán-száján dőlt a füst. Utánasi ettünk. - TE VAGY AZ ÁRULÓ, AKI A HAMIS KIRÁLY PARANCSAIT KÖVETI! TE VAGY AZ, AKI ELBUKOTT!

- Ne légy ilyen színpadias! - sóhajtott Vírus. - Mint mindig, most sincs lövésed se, hogy mi történik. Azt hiszed, egy idejétmúlt uralkodó óhajait akarom lesni? Még annyira sem, mint te magad. Amikor rám bízta, hogy lopjam el a jogart, tudtam, az lesz az utolsó parancsa, amit teljesítek. Szegény Tertius, elhitte, hogy még mindig hű vagyok a hamis királyához. Az a hiszékeny bolond gyanakvás nélkül

adta át a jogart nekem. - Vírus vad, rémítő mosolyt villantott ránk. - És most az *enyém* az Évszakok Jogara. Az enyém a hatalom. És ha a hamis király el akarja venni, vegye el erővel!

- Értem - álltam meg néhány lépésre tőle. Körülöttünk az öltönyösök még mindig ugyanúgy bámultak. - Te akarsz lenni a következő uralkodó. Soha nem is akartad átadni a jogart a Vaskirálynak.

- Hogyan hibáztathatsz ezért? - Vírus lekapta a lábát az asztalról, és rám mosolygott. - Te hányszor cselekedtél a királyod semmit érő parancsai ellenében? Robin pajtás - mutatott a jogarral Puckra neked hányszor fordult már meg a fejedben a lázadás gondolata? Csak azt ne mondd, hogy hűségese kismajom voltál mindig, és amióta csak ismered Oberont, minden szavára ugrottál?

- Az más - szóltam közbe.

- Igazán? - vicsorgott Vírus. - Hadd mondjam el, hogy cseppet sem volt nehéz meggyőzni Rowant. Annak a fiúnak az utálata és féltékenysége elragadó. Csak egy pici lökést kellett adnom neki, a hatalom egy halvány ígéretét, és elárult mindent, amit csak elárulhatott. Ő árulta el egyébként azt is, hogy eljöttek majd a jogarért. - Horkantott. - Persze az a rész, hogy immunissá lehet válni a vásra, az mese volt. Mintha csak át lehetne írni a történelmet ezer évre visszamenőleg! A vas, a technológia mindig is halálos volt az óvérű tündérekre, és az is marad. Ezért vagyunk mi alapvetően felsőbbrendűek. Ezért fogtok olyan egyszerűen elbukni a háború után.

Vasparipa felől a közeledő vonat vészjósoló dörgését hallottam.

- ELVESZEM AZT A JOGART, ÉS A VASTÜNDÉREK VALÓDI VEZETŐJÉT ÜLTETEM A TRÓNRA - esküdözött, és fenyegetően előrelépett. - IDEADOD NEKEM, ÁRULÓ,

MÉGHOZZÁ MOST! AZ EMBERI BÁBUID NEM ELÉGSÉGESEK, HOGY MEGVÉDJENEK.

- Ah-ah! - integetett Vírus az ujjával tiltón. - Csak ne olyan sebesen! Nem azért hoztam ide az alattvalóimat, mert olyan finomak és törekenyek volnának, hanem mert nem vagyok annyira hülye, hogy védelem nélkül maradjak. - Mosolyogva körbepillantott az asztalnál ülőkön. - Nos, uraim, az értekezlet elnapolva.

Erre mindegyik ember felállt, és úgy vetették le magukról a bűbájt, mint az ócska zakót. A levegőben foszló illúziók száalai vibráltak. Az emberi arcok alól a Tövisgárda tüskés, fekete egyenruhájába bújt tündérek bukkantak ki, valódi arcuk betegesen sápadt a sisak alatt. Egyként vonták ki fűrészes élű kardjukat, és felénk fordították a hegyét: tündéracél gyűrűbe kerültünk.

A gyomrom görcsösen összerándult, mintha ki akarna menekülni a torkomon keresztül, ki az ajtón. Hallottam Puck szisszenését és Vasparipa rémült horkantását, amikor közelebb húzódott hozzám. Vírus kuncogva hátradőlt a székében.

- Drágáim, attól tartok, egyenesen belesétáltatok egy csapdába - ragyogott ránk, mi pedig megfeszítettük az izmainkat, harcra vagy menekülésre készen. - De még nem akarhattok ilyen hamar elszaladni. Még van egy kis meglepetésem a számotokra.

Nevetgélve csattintott az ujjával. A mögötte nyíló ajtó nyikorogva kitárult, és egy sötét alak lépett be rajta, hogy aztán megálljon Vírus széke mögött. A szívem olyan nehezzé vált, akár egy kő.

- Biztos vagyok benne, hogy már ismeritek egymást - mondta Vírus, és a világ egyszerre egy szűk csatornává vált, amin át nem láttam semmi és senki mást. - A legjobb alkotásom egészen idáig. Hat Töviskatanámba került, és majdnem két tucat drónba, hogy legyűrjék, de olyan nagyon megérte. Ironikus, nem? Majdnem meg tudott szökni a jogarral elsőre, de most már bármit megtenne, hogy itt tartsa.

Nem, szólalt meg egy hang a fejemben. Nem, nem, nem, nem, nem.

- Ash - dorombolta Vírus, és az alak a fényre lépett üdvözöld a vendégeinket!

TIZENHATODIK FEJEZET

Áruló

Kábultan bámultam Ashre, félúton a megkönnyebbülés és a fájó, rosszullétig fokozódó kétségbeesés között. Ez nem lehet igaz! Átléptem egy rémálomvilágba, ahol minden, amit valaha is szerettem, átalakult valami torzzá, rémessé. A lábaim elgyengültek, és kénytelen voltam Puck karjába kapaszkodni, különben elesek.

Vasparipa felhorkant.

- ILLÚZIÓ - gúnyolódott. - EGYSZERŰ BÜBÁJ, NEM MÁS. MÁR LÁTTAM, MI LESZ AZ ÓVÉRŰEKKEL, HA BELÉJÜK ÜLTETED A MOCSKOS BOGÁR-IMPLANTJAIT. MEGŐRÜLNEK ÉS MEGHALNAK. EZ ITT NEM A TÉLHERCEG, ÉS AZ ŐRÖKET IS MANIPULÁLTAD.

- Úgy véled? - Vírus mosolya ijesztően önelégültre váltott.
- Hát, öregem, ha olyan nagyon biztos vagy ebben, rajta,

próbáld meg megállítani! Egyetlen egyszerű őrt legyőzni a számodra nem lehet kihívás... habár azt hiszem, nehezebbnek fogod találni, mint valaha hitted. - Kegyetlen vigyorral fordult felém. - A hercegnő tudja, nem igaz, drágám?

Vasparipa kérdő tekintettel fordult felém, de én nem tudtam levenni a szememet Vírus testőréről.

- Nem illúzió - suttogtam. - Valóban ő az.

Elárulta a szívem remegése, amikor megláttam.

Mit sem törődve a tövisfegyverekkel, előreléptem. A herceg pillantása éles késként vágott belém.

- Ash - suttogtam -, én vagyok az. Megsérültél? Mondj valamit!

Ash arca változatlan, kifejezéstelen maradt, ezüst szemében nem csillant a felismerés szikrája, sem düh, sem szomorúság. Semmi.

- Mindannyian meg fogtok halni - jelentette ki csendesen.

Rémület és sokk cikázott végig a testemen, megdermesztett. Vírus ismét nevetett, zümmögő, utálatos hangján.

- Semmi értelme - válaszolt helyette. - Hall téged, még fel is ismer, de semmire sem emlékszik a régi életéből. Hála a bogárkámnak, teljesen át van programozva, és most már csak rám hallgat.

Közelebből szemügyre vettem, és a szívem még jobban összeszorult. A szoba árnyékában is hamuszürke volt a bőre, és olyan feszes a csontjain, hogy néhol felrepedt, nyílt sebekké tárulva. Az arca beesett, a szemében, bár felismerés nem, de ki nem mondott fájdalom csillogott. Felismertem azt a pillantást: ugyanaz volt, amelyet Rózsatüske szemében láttam, amikor ellenünk fordult a barlangban, már a téboly szélén táncolva.

- De hiszen belehal - suttogtam.

- Csak egy kicsit.

- Állítsd meg! - sziszegtem, és Vírus gúnyosan felvonta a szemöldökét. A szívem erősen vert, de összeszorítottam a fogamat, és nem adtam fel. - Kérlek! - könyörögtem. - Engedd el! Hagyd, hogy én vegyem át a helyét! Aláírok bármilyen szerződést, megkötök akármilyen alkut, ha ezt akarod. Csak vedd ki a bogarat a fejéből és engedd el!

- Meghan! - kiáltott Puck, és Vasparipa döbbsenten nézett rám. Nem érdekelt. Nem hagyhattam eltűnni Asht, mintha sosem létezett volna. Láttam magam előtt egy fehér virágokkal borított rétet, ahol Ash és Ariella áttetsző alakja táncol a holdfényben - csak hogy hazugság volt. Ash halálában sem válhatna egygyé igaz szerelmével. Csakis semmivé válhatna.

Vírus nevetgált.

- Ezt a hűséget! - göcögte, és felállt a székből. - Szörnyen megindítottál. Gyere ide, Ash!

Ash tétovázás nélkül mellélépett, és Vírus a mellkasára tette a kezét.

- Most gratulálnod kellene nekem - folytatta, úgy nézve a hercegre, mint egy diák a díjnyertes fizikai gépmodelljére. - Végre kifejlesztettem egy bogarat, amelyet be lehet ültetni a tündérek szervezetébe anélkül, hogy rögtön belehalnának, vagy pár órán belül megörlőnének. Ahelyett, hogy újraírtam volna az agyát - itt megsimogatta Ash haját, és én ökölbe szorítottam reszkető kezeimet, hogy át ne vessem magam az asztalon, és ki ne kaparjam a szemét - itt vettem át felette az uralmat, az agytörzsi részén. - Az ujjai most Ash tarkóját cirógatták. - Persze megpróbálhatod kiásni, de attól tartok, eléggé halálos élmény lenne a számára. A bogaraim csak az én parancsomra hagyják el önként a gazda testet. Ami pedig az ajánlatodat illeti... csak egyetlen olyan dolog van a birtokodban, amit akarhatok, és amit pillanatnyilag el is vennék tőled. Nem, inkább mégis megtartom a testőrömet így, ahogy van, addig, amennyi neki még hátravan.

A szívem kalapált. Olyan közel volt! Átnyúlhattam volna az asztalon, hogy elkapjam a karját és magamhoz rántsam.

- Ash! - kiáltottam a kezemet nyújtva felé. - Ugorj! Kérlek! Le tudod küzdeni. Kérlek... - A hangom suttogásba fúlt. - Ne csináld ezt! Ne akard, hogy ellened kelljen harcolnunk...

Ash egyenesen előre nézett, egy arcizma sem rezdült. A torkomból zokogás tört fel. Nem érhettem el hozzá. Ash elveszett a számunkra és a helyét ez az érzéketlen idegen vette át az asztal túlfelén.

- Nos - Vírus hátralépett -, ez már kezd fárasztóvá válni. Azt hiszem, ideje, hogy elvegyem, amit tőled akarok, drágám. Ash! - A herceg vállára tette a kezét. - Öld meg a hercegnőt! Öld meg őket mind!

Egy kék fényvillanás volt csak: Ash kardot rántott, és az asztal fölött lecsapott vele. Annyira gyorsan történt, még csak sikoltani sem maradt időm, mielőtt a jégpenge az arcomba vágott.

Puck elémm vetődött, a fegyvert a saját szablyájával térítette el. Sikoltott és szikrát hányt a kard a kardon. Hátrabotlottam, Puck megragadta a csuklómat, úgy vonszolt kifelé, hiába tiltakoztam.

- Visszavonulás! - parancsolta. A Töviskatonák üvöltve vetették utánunk magukat. Ash kecsesen az asztalra szökkent, rettentő pillantása nem eresztett.

- Vasparipa, vissza, túl sokan vannak!

Vasparipa egy mennydörgő üvöltéssel, lángot fújva változott vissza való alakjába, és tüzet lehelve rúgott ki nehéz patáival. A Töviskatonák rémülten hátrahőköltek, és Vasparipa nekilódult, félrelökte az útjában állókat, így tisztítva meg az utat az ajtóig. Amikor a hatalmas vastündér elvágatott, Puck engem is a bejárat felé lökött.

- Menj! - kiáltotta, és visszapördülve kivédte Ash újabb, a hátába szánt kardcsapását.

- Ash, hagyd ezt abba! - kiáltottam, de a Télherceg ügyet sem vetett rám. A Töviskatonák azonban ismét közeledtek. Puck szitkozódva közénk vágott egy szőrgolyót.

Abból falat reszkettető morgással egy grizzly medve pattant ki, mindenkit megriasztva. Amikor Ash és a többiek az újabb

fenyegetés felé fordultak, Puck újra elkapta a kezemet, és kirántott a szobából.

- Ezt megtartottam, hátha jól jön - lihegte, és Vasparipa elismerően horkantott. - De most kifelé innen!

Rohantunk a lifthez. A folyosó most sokkal hosszabbnak tűnt, mintha az acélajtókig hátralévő távolság szemernyi sem csökkent volna. Egyszer hátrapillantottam, és Asht láttam utánunk lopakodni, a kardja kék fénye beragyogta a folyosót. Az arcán ülő jeges nyugalom vérfagyasztó rémülettel töltött el. A látvány szinte rabul ejtett.

Előttünk megcsendült a lift, majd egy pillanattal később az ajtaja kitérült, és egy újabb osztag Töviskatona lépett a folyosóra.

- Most vicceltek, ugye? - nyögött fel Puck, amikor megtorpantunk. A lovagok egyszerre vonták ki a kardjukat, és ugyanabban a ritmusban lépkedtek felénk, bakancsuk dübörgése betöltötte a folyosót.

Hátrapillantottam. Ash még mindig közeledett, ijesztő, üveges tekintettel.

Valami kattant, és varázslatos módon az egyik oldalajtó kitérült.

- Hát, ez várható volt! - sóhajtott a küszöbön megjelenő Ka- cor. Láthatóan mulatott a meglepetésünkön, ahogy rábámultunk.

- Gondoltam, lehet, hogy jól jön majd egy vészkijárat. De miért mindig nekem kell az ilyesmire gondolnom?

- Macska, ha nem sietnének annyira, most megcsókolnálak - jelentette ki Puck, miközben betódultunk az ajtón. - De szőr-labdát sem szeretnék a számba.

Bevágtam az ajtót, és nekidőltem belülről. Zihálva vettem szemügyre új környezetünket. Hatalmas fehér terembe kerültünk, amelyet száz és száz asztal-kocka töltött meg, szigeteket alkotva egy labirintusban. Halk zümmögés vibrált a levegőben, mellette tisztán hallható volt a billentyűk leütéseinek nesze. Minden kockában egy ember ült egy asztalnál, minden ember egyforma fehér inget és szürke nadrágot viselt, és üveges szemmel a monitorra meredve gépelt.

- Húha! - motyogta Puck. - Kockapokol.

Abban a pillanatban az emberek felhagytak a gépeléssel. Székek nyikorogtak, amikor mind felállt, felénk fordult és egyszerre kinyitotta a száját, hogy szóljon.

- *Látunk téged, Meghan Chase. Nem menekülsz.*

Ha eddig nem töltött volna el valami csontig ható kétségbe-esés, most igazán megrémültem volna. Puck átkozódott és kivonta a szablyáját, éppen amikor az ajtó megdöndült a hátunk mögött.

- Úgy néz ki, keresztül kell vágni magunkat rajtuk - morogta összeszűkülő szemmel. - Kacor, indulj! Rozsdás, vágj nekünk ösvényt!

Kacor bevetette magát az útvesztőbe, lábak között tekergőzött, miközben a drónok zombiszerű serege felénk csoszogott. Vasparipa a követ kapálta a patájával, majd leszegett fejjel, üvöltve rohamra indult. A drónok ököllel, foggal-körömmel vetették rá magukat, de vagy lepattantak róla, vagy a dühös Vasparipa taszította félre őket. Puck és én a nyomában botorkáltunk, letaposott testeken ugrálva át, kitérve a felénk nyúlókáló kezek elől. Egyszer valaki megragadta a bokámat, de sikoltva arcon rúgtam, vissza se

nézve. A cipőmet markolva zuhant el, én pedig sietve lerúgtam a párját is, aztán mezítláb rohantam tovább.

A kockalabirintus nem akart véget érni. Hátrasandítottam a vállam felett, és láttam, hogy a zombifejek serege az elválasztófalak felett hullámszik, követ minket.

- A francba! - vicsorgott Puck, a tekintetemet követve. - Túl gyorsan jönnek. Még mennyire vagyunk, macska?

- Ide! - szisszent vissza Kacor, és megkerült egy kockát. A szoba végre egy sima, fehér fallal véget ért, a sarokban ajtó

volt, fölötte a „Kijárat” jelzés. - A tűzlépcső - magyarázta Kacor, és megkönnyebbülve rohantunk utána. - Ez levisz az utcára. Siessetek!

Amikor megrohamoztuk az ajtót, a mellettünk lévő kockából, mintha a semmiből tűnne elő, Ash lépett ki. Még arra sem volt idő, hogy figyelmeztetést kiáltsak, csak oldalra vettem magamat. Olyan erővel vágódtam a falnak, hogy elakadt a lélegzetem.

Az idő lelassult. Puck és Vasparipa távolról kiabált valamit. A karomba éles fájdalom hasított, és amikor odakaptam, a kezem csúszós nedvességet érintett. Egy pillanatig értetlenül néztem az ujjaimat.

Mi történt? Ash... Ash megvágott?

Döbbsenten néztem fel. A Téltündér-herceg üveges szemekkel állt felettem, a kardja gyilkos csapásra emelve.

És egy másodpercig tétovázott. Láttam, ahogy a fegyver meginog reszkető kezében, az arcán kín suhan át. Csak egy pillanat volt, mielőtt a penge villanva lecsapott volna, de ez a pillanatnyi késlekedés elég volt Vasparipa számára, hogy közénk vesse magát, eltaszítva Asht. Fém hátborzongató csikordulását hallottam, a kard felhasította Vasparipa oldalát, ő megingott, és kis híján térdre zuhant. És aztán Puck talpra rántott, ő ordított Vasparipára is, hogy induljon tovább, és átvonszoltak az ajtón, hiába sikoltoztam Pucknak, hogy eresszen el. Vasparipa talpra vergődött és követett, valami sűrű, fekete folyadék hagyott utána nyomokat, sípoló zihálása visszhangzott a lépcsőházban. Amikor kimenekültünk a SciCorp épületéből az utcára, emlékszem, láttam a mögöttem becsukódó ajtó üvegén át Ash arcát - és rajta egyetlen fagyott könnycseppet.

HARMADIK RÉSZ

TIZENHETEDIK FEJEZET

Esélyek

Álmomban egy vasfa alatt térdepelt a halott fűben, a feje lehajtva, sötét haja elrejtette az arcát. Körülöttünk szürke köd kavargása takart el mindent néhány méteren túl, de éreztem, hogy még valaki jelen van: egy hideg, ellenséges lény, amely kegyetlen intelligenciával figyel. Igyekeztem figyelmen kívül hagyni, amikor megközelítettem a fa alatt kuporgó alakot. Meztelen volt a felsőteste, sápadt bőrét apró piros sebek tarkították, mint a tűszúrások nyomai, végig a gerincén és a vállain.

Hunyorogtam. Egy pillanatig látni véltem, amint a testébe süllyesztett csillogó vezetékek feltekerednek és eltűnnek a ködben. Meggyorsítottam a lépteimet, de a térdeplő alak minden megtett méterrel távolabb került tőlem. Botladozó, ziháló futásra váltottam, azonban a köd lassan visszahúzta birtokló ölelésébe.

Kétségbeesetten szólongattam. Felemelte a fejét. Az arcára kiülő érzés több volt, mint elkeseredés: teljes vereség volt,

reménytelenség, fájdalom. Némán mozdult az ajka, de akkor a köd beburkolta, és ő elveszett benne.

Reszketve álltam ott, miközben a köd egyre sötétebbé vált. A másik lény a tudatom határán lebegett. Az álom lassan elhalványult, és ébredezni kezdtem - de még mindig láttam, amint szájával az utolsó, hangtalan, dermedt szavakat formálja:

Ölj meg!

LASSAN TÉRTEM MAGAMHOZ. Kiküzdöttem magam az álmok közül, zavartan néztem körül, tekintetemmel a körülöttem lévő dolgokat pásztázva. Hála az égnek, szinte azonnal rá is jöttem, hol vagyok: Leanansidhe házában, a nappaliban, ha a hatalmas kandallóból jól következtettem. Az egyik, kényelmes kanapén hevertem, egyszerű pantallóban és laza nyakú ingben. Valaki leszedte rólam a feszes kosztümöt, és a cipőimet, hát persze, a SciCorp épületében hagytam.

- Mi történt? - mormoltam, és megpróbáltam felülni. Azonban ekkor éles fájdalom hasított a karomba, egészen a vállamig, és levegőért kaptam.

- Nyugi, hercegnő! - Puck termett mellettem, és visszanyomott a párnámra. - Sok vért vesztettél, elkábultál. Idefelé jövet el is ajultál. Még maradj fekvé egy percre!

Az egész karomat és vállamat beborító, vastag gézkötésre néztem, és a halvány rózsaszín foltra, amely kezdett rajta átütni. Egészen eddig nem is fájt.

A torkomba gombóc nőtt, ködös emlékek bukkantak fel a fejemben. Elakadt a lélegzetem, sírhatnékomból támadt. Azonban elfojtottam ezeket az érzéseket, reszketegen felsóhajtottam és a jelenre összpontosítottam.

- Hol van Vasparipa? - kérdeztem. - És Kacor? Mindenki kijutott épségben?

- JÓL VAGYOK, HERCEGNŐ - Vasparipa , immár ismét emberi formájában, a kanapé fölé hajolt. - TALÁN KISSÉ KEVÉSBÉ, MINT KEZDET BEN, DE TÚLÉLEM. CSAK AZT BÁNOM, HOGY NEM TUDTALAK TELJESEN MEGVÉDENI.

- Tényleg? - Az ajtó kitárult, és Leanansidhe lépett be rajta, a nyomában Kacor és két házimanó bögréssel megrakott tálcával. - A helyedben engem több minden bántana, drágám. Meghan, galambom, add ezt meg! Ez majd segít.

Nagy nehezen felültem, a fogamat csikorgattam, hogy legyőzzem a fájdalmat. Puck a kanapé mellé térdelt és felsegített, aztán átadta a bögrét, amit a házimanók hoztak. A forró folyadéknak erős gyógynövényillata volt, könny szökött a szemembe tőle. Óvatosan kortyoltam egyet, aztán fintorogva lenyeltem.

- Kimi és Nelson? - kérdeztem, közben igyekeztem még többet leerőltetni a torkomon a lötyyből. Mintha folyékony illatosítót ittam volna, de amint leért a torkomon, már éreztem is a hatását: valami meleg kábaság lett úrrá rajtam. - Ők is itt vannak?

Leanansidhe cigarettafüstcsíkot húzva maga után megkerülte a kanapét.

- Még nem jelentkeztek, drágám, de biztos vagyok benne, hogy minden rendben van velük. Okos gyerekek. - Egy cifra kanyar után leült az átellenes székbe és keresztbe tette a lábát, úgy figyelt a cigaretta felett. - Nos, mielőtt a szer megteszi a hatását, galambom, miért nem meséled el, mi is történt ott bent? Kacor elmondta egy részét, de nem volt ott a teljes akció alatt, ebből a kettőből meg - intett a

cigarettájával Vasparipa és Puck felé - nem tudtam egy összefüggő történetet kiszedni, mert túlságosan el voltak foglalva azzal, hogy az ágyad körül tolongjanak. Miért nem szereztétek meg a jogart, drága? Mi történt a SciCorpnál?

Elöntöttek az emlékek, és velük együtt rám nehezedett a kétségbeesés is, amely elől eddig rejtőzködtem, akár egy nehéz takaró.

- Ash - súgtam, és könnyek csípték a szememet. - Ash volt az. Vele van.

- A herceg?

- Vírus... birtokolja őt - folytattam félig kábán. - Beleültette az agyirányító bogarai egyikét, ő pedig megtámadott minket. Megpróbált. .. megpróbált megölni.

- Ő a jogar őre - tette hozzá Puck, és egy székbe roskadt. - Ő, na és persze vagy két tucat nyavalyás Tövisgárdista, és egy épületre való Vírus emberi drónjaiból.

Megrázta a fejét.

- Harcoltam én már Ashsel azelőtt, de így még soha. Akárhányszor párbajoztunk, mindig volt valami apró része mélyen bent, ami nem vette komolyan a dolgot. Ismerem őkirályi jegességét, és tudom, hogy valójában nem akart megölni, akármennyire is bizonygatta az ellenkezőjét. A mi kis villongásunk éppen ezért tartott ilyen sokáig. - Puck horkantott, és karba fonta a kezét. - Az az izé, amivel ma dolgunk volt, nem a fagyos herceg, akit mind úgy ismerünk és szeretünk. Nincs már benne semmi. Nincs düh, nincs utálat, nincs félelem. Jóval veszélyesebb, mint korábban volt, mert most már nem érdekli, él-e, hal-e.

Csend ereszkedett ránk, nem hallottam mást, csak apró neszeket: Kacor élesítette a körmeit a kanapén. Szívesen lefeküdtem volna, hogy csak sírjak, de a gyógynövényfőzet kezdte éreztetni a hatását, és a bánatom tompa kimerültségbe olvadt.

- És akkor - szólalt meg végül Leanansidhe - most mihez kezdtek?

Mocorogtam, hogy leküzdjem a kábultságot.

- Visszamegyünk - mormoltam, aztán Puckra és Vasparipára pillantottam megerősítésért. - Muszáj. Muszáj megszerezni a jogart és véget vetni a háborúnak. Nincs más megoldás.

Mindketten komoran rábólintottak, és én hálával vegyes megkönnyebbüléssel dőltem hátra: követni fognak ezen az úton is. - Legalább most már tudjuk, mivel kell szembenéznünk - folytattam, belekapaszkodva a vékony reménysugárba. - Másodszorra jobbak lehetnek az esélyeink.

- És a Télherceg? - kérdezte Leanansidhe lágyan. - Vele mit tesztek?

Éles pillantást vetettem rá, és már majdnem kijelentettem, hogy megmentjük Asht, és egyáltalán nem tetszik, amire talán céloz, de Puck gyorsabb volt.

- Meg kell ölnünk őt.

A világ csikorogva megállt velem. Lassan Puck felé fordultam, és csak bámultam rá, képtelen voltam elhinni, amit épp az imént hallottam.

- Hogy mondatsz ilyet? - suttogtam. - A barátod volt. Vállvetve harcoltatok. És most le akarod kaszabolni, mintha nem jelentene számodra semmit?

- Láttad, mit tett. - Puck esdeklően tekintett rám. - Láttad, mivé vált. Nem hiszem, hogy vissza tudnám fogni magam, ha legközelebb meg kell küzdenem vele. Ha megint rád támad...

- Nem akarod megmenteni - vágtam az arcába előrehajolva. A karom fájdalmasan lüktetett, de túl dühös voltam ahhoz, hogy érdekeljen. - Még csak meg sem akarod próbálni! Féltékeny vagy, mindig is arra vártál, hogy kilépjen a képből!

- Ilyet sose mondtam!

- Nem is kell, mert látom az arcodon!

- HALDOKLIK, HERCEGNŐ.

A szavak a torkomra fagytak. Könyörgőn néztem Vasparipára, hátha téved. Szomorú arccal viszonzta a pillantásomat.

- Nem - ráztam a fejemet, a könnyeimet nyeldesve. - Ezt nem hiszem el. Kell, hogy legyen valami módja, hogy megmentsük.

Vasparipa meghajtotta a fejét.

- SAJNÁLOM, HERCEGNŐ. ISMEREM A TÉLHERCEG IRÁNTI ÉRZÉSEIDET, ÉS NAGYON SZERETNÉM, HA JOBB HÍREKKEL SZOLGÁLHATNÉK, DE NINCS MÓD ARRA, HOGY A BOGARAKAT, HA EGYSZER BEKERÜLTEK, ERŐVEL TÁVOLÍTSUK EL ANÉLKÜL, HOGY A BEFOGADÓT IS MEG NE ÖLNÉNK. - Sóhajtott, és a hangja ellágyult, bár még így is hangosan beszélt. - ROBIN PAJTÁSNAK IGAZA VAN. A TÉLHERCEG TÚLSÁGOSAN VESZÉLYES. HA ÚJRA TÁMAD, NEM FOGHATJUK VISSZA MAGUNKAT.

- De mi van Vírussal? - erősködtem. Képtelen voltam feladni. - Ő irányítja a bogarakat. Ha őt kiiktatjuk, talán a hatása is elvész, és...

- Még ha így is lenne - vágott közbe Puck -, a bogár továbbra is Ash fejében maradna. És ha nincs módunk rá, hogy kiszedjük, akkor vagy beleőrül, vagy olyan kínokat él át, aminél még a halál is jobb. Ash erős, hercegnő, de az az izé odabent megöli. Láttad, és hallottad is, mit mondott Vírus. - Összevonta a szemöldökét, és halkán tette hozzá. - Nem hiszem, hogy sok ideje van hátra.

Előtörték a könnyeim. A párnába temettem az arcomat és beleharaptam, hogy fel ne sikoltsak. Istenem! - gondoltam. - Ez nem tisztességes! Mit akarnak még tőlem? Nem adtam már eleget? Már feláldoztam mindenemet - a családomat, az otthonomat, a hétköznapi életemet - a mások ostoba javáért. Keményen küzdöttem, bátran és éretten igyekeztem dönteni

mindenben. És most végig kell néznem, hogy a szemem láttára pusztítják el azt, amit a legjobban szeretek?

Nem lehet. Még ha lehetetlen is, még ha Ash maga öl meg, még akkor is megpróbálom megmenteni.

A szoba elcsendesedett. Felnéztem, és láttam, hogy Puck kivételével mindenki kiment. Hagytak, hadd békéljek meg önmagammal és a döntéssel, amely a fejem felett lebegett.

Látva, hogy felemelem a fejemet, Puck megpróbálta elkapni a tekintetemet.

- Meghan...

Elfordultam, és visszafúrtam a fejemet a párnákba. Forrt bennem a sértett düh. Puck volt az, akit a legkevésbé akartam volna látni, még kevésbé beszélni vele. Abban a pillanatban gyűlöltem.

- Menj el, Puck!

Sóhajtott és felállt a székéből, hogy a kanapé szélére telepedjen, mellém.

- Hát, tudod, ez sosem válik be.

A csend elnyúlt. Éreztem, hogy mondani szeretne valamit, de mintha nem találta volna a megfelelő szavakat. Ami furcsa volt, mert ő aztán sosem tévovázott, akármiről is volt szó.

- Nem fogom hagyni, hogy megöld - mormoltam néhány perc múlva.

Hosszas szünet következett.

- Te azt kérnéd tőlem, hogy nézzem végig a haldoklásodat? - kérdezte halkán. - Vagy csak álljak ott, amikor keresztüldöfi a kardját a szíveden? Vagy azt szeretnéd, ha inkább én halnék meg? Azt is elrendelhetnéd, hogy maradjak nyugton, amíg Ash leszedi a fejemet. Az boldoggá tenne, hercegnő?

- Ne légy ostoba! - Elkeseredésemben az ajkamba haraptam, és felültem. A szoba megfordult velem, és megrándultam. - Nem akarom, hogy bárki meghaljon. De nem veszíthetem el őt, Puck.

A mérgem egyszerre elpárolgott, és nem maradt utána más, mint mélységes kétségbeesés. - Téged sem veszíthetlek el.

Puck átkarolt, és gyengéden magához húzott, hogy meg ne rántsa sérült karomat. A mellére dőltem, és behunytam a szememet. Azt kívántam, bárcsak hétköznapi lány lehetnék, nem kellene ilyen lehetetlen döntéseket meghoznom, hogy bárcsak megint minden rendben lenne. Ha a „volna” hal volna...

- Mit vársz tőlem, hercegnő? - súgta a hajamba.

- Ha van valami mód rá, hogy megmentsük...

Bólintott.

- Nagyon erősen fogom próbálni, hogy ne öljem meg őkirályi jegességét, ha újból találkozunk. Hercegnő, hiszed vagy sem, de én sem akarom Asht holtan látni, nem jobban, mint te. - Elfintorodott. - Na, jó, annál talán kicsit jobban. De...

Elhúzódott, hogy a szemembe nézhessen.

- Ha téged sodor veszélybe, nem fogom visszatartani a pengémet. Ez az ígéretem. Én sem tudnám elviselni, hogy elveszítselek, ugye érted?

- Igen - suttogtam, lehunyva a szememet. Ennél többet nem kérhettem. *Megmentelek*, gondoltam, amikor a lebegő kábaság erőt vett rajtam. *Mindegy hogyan, de megtalálom a módját, hogy visszatérhess, ígérem.*

Már csaknem elaludtam, behódolva a kimerültségnek, amelytől képtelen voltam összefüggően gondolkodni, amikor egy becsapódó ajtó felriasztott. Puck karja megfeszült körülöttem.

- Meghan Chase - Kimi hangját hallottam, azonban valahogy furcsa volt, lapos, gépies. Felnéztem, és a gyomrom összeszorult.

Az ajtóban Kimi és Nelson állt, mint a katonák a díszszemlén. A póz olyan idegen volt tőlük, hogy az első pillanatban nem is ismertem fel őket- Egyszerre fordították

felém a fejüket, és üres tekintettel bámultak rám- Ugyanúgy, ahogy Ash nézett a SciCorp épületében.

- Jaj, ne! - sűgtam. Puck megdermedt döbbenetében.

- Az úrnőnknek üzenete van a számodra, Meghan Chase. - Kimi rövid lépést tett előre, akár egy robot. - Gratulálok, amiért sikerült betörnötök a SciCorphoz, és ami még lenyűgözőbb volt, ki is jutnotok onnan. Minden elismerésem a tiétek. Sajnos azonban nem engedhetem meg, hogy szabadon járkáljatok ki-be, és azt tervezgessétek, hogy majd visszajöttök a jogarért, mert tudom, hogy ezt fogjátok tenni. Még ma este egy biztonságosabb helyre fogom szállítani. Ha visszajönnétek a SciCorphoz, nagyjából üresnek fogjátok találni. Ó, mellesleg elküldöm Asht, hogy ölje meg a családot. Louisianában vannak, igaz?

Mélyet lélegeztem, éreztem, ahogy a vér lefut az arcomból. Kimi arckifejezése nem változott, de a hangja gúnyosra fordult.

- Szóval, drágám, két választásod van. Vagy visszajössz a jogarért, vagy hazaszaladsz, és megpróbálsz megállítani Asht. Jobb lesz, ha sietsz, mostanra már nagyjából félúton lehet. És még valami! - tette hozzá, amikor kábaságomat feledve felpattantam. Zakatoló szívvel néztem rá. A robot Kimi üres mosolyt villantott rám. - Azt akarom, hogy emlékezz: ez nem játék, Meghan Chase! Ha azt hiszed, hogy csak úgy beszélhetsz a területemre, és elveheted, ami az enyém, hát gondold meg újra! Másoknak eshet baja miattad. - Kimi előrelépett, és összeszűkülő szemekkel folytatta. - Ne szórakozz velem, gyermek! Csak hadd legyen ez egy emlékeztetés arra, hogy mi történik, ha a nagylányok játékába ártod magad.

Kimi megmerevedett, a háta ívbe feszült, a szája néma sikolyra nyílt, rángatózva vonaglott. Egy pillanattal később Nelsont ugyanúgy elkapta a görcs, csapkodó végtagokkal zuhantak a földre.

Puck azonnal Kimi mellé ugrott, és a hátára fordította. A kis fél púka szeme nyitva volt, kifejezéstelenül nézett a mennyezetre, és immár egy izma sem mozdult. Kalapáló szívvel az ajkamba haraptam.

- Meghaltak?

Puck egy pillanatig hallgatott, aztán felállt.

- Nem. Legalábbis nem hiszem. Még mindig lélegeznek, de... - A homlokát ráncolva nézett Kimi kifejezéstelen arcára. - Mintha az agyuk rövidzárlatot kapott volna. Vagy a bogarak valamiféle kómába taszították volna őket. - A fejét ingatva pillantott rám. - Sajnálom, hercegnő, nem tehetek értük semmit.

- Hát persze hogy nem, drágám. - Leanansidhe suhogott be az ajtón, az arca porcelánmaszk, benne zölden ragyogtak a szemei. - Szerencsére ismerek egy halandó orvost, aki segíthet. Ha ő sem tudja életre kelteni az utcakölyköket, akkor valóban nincs a számukra remény.

Felém fordult, és én igyekeztem állni földöntúli tekintetét.

- Feltételezem, most elmész.

Bólintottam.

- Ash úton van - feleltem. - A családomat keresi. Meg kell állítanom. - Összehúztam a szememet. - Ne is próbálj itt tartani!

Leanansidhe sóhajtott.

- Megtehetném, drága, de akkor teljesen összezavarodnál, és nem lennél a hasznunkra. Ha valamit megtanultam az emberekről, az az, hogy teljesen elvesztik az eszüket, ha a családról van szó. - Teátrálisan intett a kezével. - Szóval menj, drága, mentsd meg az anyádat, apádat és az öcsédet!

Ess túl rajta! Az ajtó mindig nyitva fog állni előtted, amikor visszaérsz. Feltéve, ha akkor még életben leszünk.

- HERCEGNŐ! - Vasparipa vágta ki az ajtót, becsúszt a szoba közepére, és zihálva kérdezte: - MEGSÉRÜLTÉL? MI TÖRTÉNT?

Körülnéztem a cipőmet keresve, és összeszorítottam a számát, amikor a fájdalom élesen a karomba hasított.

- Vírus elküldte Asht, hogy ölje meg a családomat - feleltem, és letérdeltem, hogy benézzek az ágy alá. - Meg fogom állítani.

- ÉS MI LESZ A JOGARRAL? - folytatta Vasparipa, amikor előszedtem, és a lábamra húztam a sportcipőket. Össze kellett szorítanom a fogamat, mert a karom élesen lüktetett. - VISSZA KELL SZEREZNÜNK, MIELŐTT VÍRUS ELVISZI. MOST SEBEZHETŐ, ÉS NEM SZÁMÍT RÁNK. MOST VAN ITT A TÁMADÁS IDEJE.

- Nem. - Úgy éreztem, száz irányba húznak egyszerre. Igyekeztem nyugodt maradni. - Sajnálom, Vasparipa. Tudom, hogy meg kell szereznünk a jogart, de a családom az első. Mindig. Nem várom el, hogy megértsd.

- RENDBEN - válaszolta Vasparipa, legnagyobb meglepetésemre. AKKOR VELED MEGYEK.

Döbbenten felnéztem, de mielőtt felelhettem volna, Kacor szólalt meg.

- Csodás gondolat - gúnyolódott az asztalra szökkenve és Vírus éppen erre vár. Rendesen ráíjeshettünk, ha ilyen színpadiasan reagált. Ha most felhagyunk a küldetéssel, sosem találjuk meg újra.

- Igaza van - bólintottam Vasparipa rosszállásával mit sem törődve. - Ketté kell válnunk. Vasparipa, te itt maradsz Kacorral. Folytassátok a jogar és Vírus keresését. Puck és én Ash után indulunk. Amint tudunk, visszajövünk.

- NEM TETSZIK NEKEM A GONDOLAT, HOGY EGYEDÜL HAGYJALAK, HERCEGNŐ - emelte fel a fejét

Vasparipa büszkén és makacsul. - MEGESKÜDTEM, HOGY
MEGVÉDELEK.

- És meg is tetted, amíg a jogart kerestük. De ez más. - Felálltam és égővörös szemébe néztem. - Ez személyes ügy, Vasparipa. A te küldetésed mindig is a jogarhoz szólított. Azt akarom, hogy maradj Kacorral. Keressétek meg Vírust! - Kinyitotta a száját, hogy ellenszegüljön, de ellentmondást nem tűrő hangon rákiabáltam: - Ez parancs!

Megvadult bika módjára fújtatott, füst áradt az orrlikaiból, aztán elfordult.

- AHOGY ÓHAJTOD, HERCEGNŐ.

A hangján hallottam, hogy megbántódott, de nem volt időm, hogy büntudatot érezzek. Puckhoz fordultam. - Gyorsan Louisianába kell érünk. Hogyan jutunk ki innen?

Puck Leanansidhe-re pillantott.

- Nem hiszem, hogy van ösvényed Louisianába, Lea, vagy mégis?

- Van egy, ami New Orleansba visz - felelte Leanansidhe elgondolkodón. - Egyszerűen imádom a Mardi Gras-t. Habár Mab minden évben kisajátítja magának a reflektorfényt. Jellemző.

- Az túl messzire van. - Mély lélegzetet vettem. - Nincs olyan ösvény, ami közelebb vinne? Most rögtön haza kell érnem.

- A Tövisbokrok - csettintett Puck az ujjával. - Mehetünk a Tövisbokrokra át is. Az gyorsan odajuttat.

Leanansidhe pislogott.

- Miből gondolod, hogy a Tövisbokrokban van ösvény a lány házához, galambom?

Puck horkantott.

- Lea, ismerlek. Nem állhatod, ha valamiről lemaradsz. Biztosan van egy ösvényed, ami a Tövisbokrokból Meghan

házához visz, még akkor is, ha nem használhatod. Tudom, hogy szemmel akartad tartani Oberon lányát. Különben mindenféle pletykákból kimaradnál.

Leanansidhe csücsörített, mintha valami savanyút nyelt volna.

- Most megfogtál, drágám. Habár ugye, nem mulaszthattad el, hogy az orrom alá ne dörgöld, igaz? Azt hiszem, meg-engedhetem, hogy használjátok azt az ösvényt, de ezért majd még jössz nekem eggyel, drága - fintorgott Leanansidhe, és beleszívott a cigarettájába. - Úgy érzem, fizetséget kellene kérnem, amiért a legnagyobb titkomat bocsátom a rendel-kezesetekre. Főleg, mivel a lány családja kicsit sem érdekel. Hihetetlenül unalmasak, a kisfiút leszámítva. Benne van ígéret.

- Rendben - feleltem. - Áll a szívesség, a részemről legalábbis. Most pedig használhatjuk vagy sem?

Leanansidhe csattintott az ujjával, és a mennyezet felől Skrae, a pixi szállt le hozzánk.

- Vidd őket a pincéből nyíló ösvényhez - rendelkezett Leanansidhe -, és vezesd őket a megfelelő ajtóhoz! Menjetek!
- Skrae egyet bólintott, aztán a vállamra röppent, bebújva a hajam alá. - Én a kémeimmel továbbra is figyeltetni fogom a SciCorpot - folytatta Leanansidhe. - Hátha rájönnek, hová viszi Vírus a jogart. Indulnotok kellene, drágáim.

Kihúztam magam, és Puckra néztem, aki biccentett.

- Rendben, gyerünk! Kacor, tartsd rajta a szemed Vasparipán, kérlek! Vigyázz, nehogy egymagában induljon a teljes sereg ellen. Hamarosán visszajövünk. - Kiráztam a hajamból a nyakamhoz kucorodó pixit. - Rendben, Skrae, vezess minket!

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Közel a jéghez

A Tövisbokrokron át visszafelé vezető utunk jóval kevésbé volt izgalmas, mint a befelé vezető. Nem láttunk sárkányt, óriáspókot, gyilkos darázstündéreket, habár ami azt illeti, én akár egyenesen bele is gyalogolhattam volna a fészükbe, azt sem vettem volna észre. Máson sem járt az eszem, csak Ashen és a családomon. Vajon valóban képes volna megölni őket? Hidegvérrel lemészárolni, láthatatlanul, észrevétlenül? És ha igen, akkor én mit tennék?

Tenyeremet az arcomra szorítva igyekeztem gátat vetni a könnyeimnek, de hiába. Akkor megölném. Ha bántja Ethant vagy anyát, akárhogy is, én magam döfnék kést a szívébe, még ha közben ki is sírnám a szememet. Akkor is, ha még mindig jobban szeretem őt, mint az életemet.

Aggodalomtól kavargó gyomorral, a fojtogató kétségbeeséssel küszködve meg se láttam, hogy Puck megáll előttem, hanem egyenesen belegyalogoltam. Egy szó nélkül segített, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat. Elértük az alagút

végét. A tövisek között, néhány lépésre tőlünk egy egyszerű faajtó

várákozott, és még az összegabalyodott indák sötétjében is megismertem. Ez volt az a kapu, amelyen át legelőször léptem Tündérföldre, annyi hónappal ezelőtt. Minden itt kezdődött: Ethan szekrényének ajtajában.

Előttünk Skrae utoljára zümmögött valamit, azzal megfordult és elrepült - feltételeztem, hogy vissza Leanansidhe-hez, jelenteni. Az én számomra nem volt visszaút. Az ajtókilincsért nyúltam.

- Várj! - szólt rám Puck. Türelmetlen idegességgel fordultam meg, de aztán megláttam komor arcát. - Valóban készen állsz erre, hercegnő? - kérdezte lágyan. - Akármilyen is van a mögött az ajtó mögött, az már nem Ash. Ha meg akarjuk menteni a családot, nem foghatjuk vissza magunkat. Lehet, hogy...

- Tudom! - szakítottam félbe, mert nem akartam hallani. A szívem összeszorult, a szemembe ismét könnyek szöktek, de visszanyeltem őket. - Tudom. Csak... csináljuk, rendben? Majd kitalálok valamit, ha meglátom.

És mielőtt Puck bármit mondhatott volna, feltéptem az ajtót, és átléptem rajta.

A hidegtől, amely megcsapott, elállt a lélegzetem. A leheletem köddé vált a levegőben, és én reszketve, rémülten néztem körül. A gyomrom annyira összeszorult, hogy már a hányinger kerülgetett. Ethan szobáját teljes egészében jég borította. A falak, a szekrény, a könyvespolc, minden egy majdnem öt centi vastag csillogó réteg alatt rejtőzött, amely azonban olyan tiszta volt, hogy mindent látni lehetett alatta. Az ablakon túl hideg, tiszta éjjel volt, a hold fénye élettelenül csillámlott a jégen.

- Ó, te jóságos ég! - hallottam Puck suttogását mögöttem.

- Hol van Ethan? - kaptam levegő után, és az ágyhoz siettem. Lelki szemeim előtt megjelent az öcsém jégbe foglalt,

lélegezni képtelen testének rémképe, amitől valóban majdnem visszaadtam a reggelimet, de Ethan ágya üres volt, a takarók laposan heverték a jégburok alatt.

- Hol van? - suttogtam közel az összeomláshoz. De ekkor valami neszt hallottam az ágy alól, valami halk, suttogó nyüszítést. Letérdeltem és belestem a résen, közben aggódó agyamon átvillant a különféle szörnyek, mumusok és egyebek képe, akik az ágyak alatt laknak. A távolabbi sarokban egy apró, reszkető csomó kucorgott és egy sápadt arc nézett rám.

- Meggie?

- Ethan! - Elmondhatatlanul megkönnyebbültem. Benyúltam érte, kihúztam és magamhoz öleltem. Teljesen átfázott, jéghideg kezecskéivel kapaszkodott belém, négyéves kis teste reszketett, mint a nyárfalevél.

- Vi... visszajöttél - súgta, miközben Puck átvágott a szobán, és hang nélkül becsukta az ajtót. - Meg... meg kell mentened a... anyát és apát. Gyorsan!

Meghűlt bennem a vér.

- Mi történt? - kérdeztem, és fél kézzel ölelve őt, kinyitottam az ajtót, amin át beléptünk. Most ismét csak szekrény volt. Kiszedtem egy takarót, amit nem borított jég, belecsavartam Ethant, és a fagyott ágyra ültettem.

- Jött - suttogta, és szorosabbra húzta maga körül a takarót. - A fekete ember. Pó... Pók mondta, hogy jön. És hogy bú... bújjak el.

- Pók? Ki az a Pók?

- Az... az ember az ágy alatt.

- Értem - vontam össze a szemöldökömet, közben a két tenyerem között melegítettem dermedt ujjait. Egy mumus segítene Ethannek?

- És aztán mi történt?

- Elbújtam. Aztán minden csupa jég lett. - Ethan megragadta a kezemet, könnyörgő kék szemekkel nézett rám. - Meggie, anya és apa még mindig vele vannak! Meg kell mentened őket. Kergesd el a fekete embert!

- Elkergetjük - ígértem. A szívem összevissza dobolásba kezdett a mellkasomban. - Helyrehozzuk a dolgokat, Ethan. Megígérem.

- A gyerekek itt kellene maradnia - mormolta Puck, kilesve az ajtórésen. - Anyám, az egész ház csupa jég. Ash itt van. De itt ám!

Bólintottam. Nem akartam volna itt hagyni Ethant, de azt sem akartam volna, semmiképpen, hogy lássa, ami most következik.

- Várj itt! - mondtam neki, és végigsimítottam göndör haján. - Maradj a szobádban, amíg érted nem jövök! Csukd be az ajtót, és ne gyere ki semmiképpen! Érted?

Ethan szipogott, és még jobban befészkelte magát a takaróba. Puckhoz fordultam, a szívem a torkomban dobogott.

- Rendben - súgtam. - Keressük meg Asht!

Leóvatoskodtunk a lépcsőn. Puck ment elől, utána én a korlátba kapaszkodva, mert a lépcsőfokok is csúsztak a jégtől. A ház nyomasztóan csendes volt, egy idegen, csillogó kristálypalota. A jeges hideg marta a tüdőmet, égette a korlátot markoló ujjaimat.

Elértük a sötét nappalit. Nem látszott más, csak az ajtón beáramló fény és a tévé hangyás zizegése. A képernyő előtt árnyékként tűnt fel két fej a kanapé fölött: anya és Luke, összehajolva, mintha aludnának, de valójában csak ültek ott,

keményre fagyva, jégbe burkolva, mint minden más. A szívem megállt.

- Anya!

Előrevetettem magam, de Puck elkapta a karomat és visszatartott. Vicsorogva fordultam vissza, hogy lerázzam, de akkor az arcába néztem. Elszántan meredt a szoba felé,

előreszegezett állal, és maga mögé húzott. A kezében megjelent a szablyája.

Remegve visszapillantottam a nappaliba. Ash éppen akkor lépett elő az árnyékból, és ő maga is előhúzta a kardját.

Az éles kék fényben szörnyen nézett ki: az arccsontjaira feszülő bőre felrepedt, a szeme mélyre süllyedt az arcában. A karján és a kezein új sebeket láttam, a bőre elfeketedett bennük, mintha égett, halott volna. Ezüst szemében fájdalom égett, és örület, amikor ránk bámult. Minden porcikájában gyilkos volt, mégsem voltam képes félni tőle. Csak szörnyű, lélekfacsaró gyászt éreztem, mert megértettem, hogy akármi is történt, hagynom kell, hogy meghaljon, ha meg akarom menteni a családomat. Pucknak meg kell ölnie Asht. Ma este. Éppen itt a nappalinkban. Leküzdöttem a zokogást és előreléptem, mit sem törődve Puckkal, aki utánam nyúlt. Csak a szoba túlsó felében álló sötét herceget láttam.

- Ash! - suttoztam. A tekintete az arcomra villant, minden mozdulatomat követte. - Hallasz egyáltalán? Kérlek, adj valami jelet! Különben Puck kénytelen lesz... - Nagyot nyeltem, amikor még erre is csak üres tekintettel nézett rám. - Ash, nem engedhetem, hogy bántsod a családomat. De téged sem akarok elveszíteni. - Az arcomon könnyek csorogtak, kétségbeesetten vártam a válaszát. - Kérlek, mondd, hogy le tudod küzdeni! Kérlek...

- Öljetek meg!

Levegőért kaptam. Mozdulatlanul állt ugyanott, csak az állán vonaglottak az izmok, mintha a szavakért küzdene.

- Nem... tudom... leküzdeni - préselte ki, még a szemét is lehunyta, annyira összpontosított. A karja megremegett, és

az ujjai megszorultak a kardmarkolaton. - Meg... kell...
ölnötök... Meghan... én... nem... tudok... megállni...

- Ash...

A szeme felpattant, és ismét üvegesen tekintett rám.

- Tűnj el innen, azonnal!

Puck eltaszított, amikor Ash átvette magát a szobán, a kardja zafírkék villanásként csapott le. Elzuhantam, fájdalmasan összerándultam, amikor a jég felsebezte a tenyere-met, térdemet. A hátamat a falnak vetve néztem, ahogy Puck és Ash párbajozik a nappali közepén. Mélyen legbelül máris halottnak éreztem magam. Ha Puck győz, Ash meghal. De ha Ash szerzi meg a diadalt, mindent elveszíték, még az életemet is. Azt hiszem, Pucknak kellett volna drukkolnom, de a hideg keserűség, amely a szívemet szorongatta, nem hagyott teret semmi másnak.

Amikor Ash megperdült, hogy kitérjen egy sebes, felfelé irányuló vágás elől, valami megcsillant a hajában, a tarkójánál. Talpra kecmeregtem és összehúzott szemmel néztem merően. Egy apró hideg szikra, vasbűbáj derengett Ash gerince tetején, és elállt a lélegzetem. Ez az! A bogár! Az a dolog, ami irányítja, és végül megöli!

Mintha csak hallotta volna a gondolataimat, Ash felém fordult, és gyanakvón nézett rám. Puck a késével lecsapott a hátára. Ash visszaperdült, félreütötte a pengét, és előredőfött a magáéval. Puck megpróbált kitérni, de nem volt elég gyors, és a jégkard a vállába szaladt. Felkiáltottam. Puck hátratántorodott, az arca fájdalmas fintorban, az ingén sötét vérfolt terjedt.

Ash felém vetődött, és én megdermedtem. A szívem a torkomban dobogott. Annyiszor láttam már harcolni, tudtam, hogy mi következik. Amikor a penge lecsapott, én előrelelendültem, és hallottam a jégbe harapó kard éhes

csikordulását. Odébb gurultam, hogy visszanézhessek,

megpillantottam az újra lendülő kardot, és ezúttal oldalra vettem magam, alig kerülve el a második csapást, amely jégpszilánkokkal terített be.

A falnak ütköztem. Felnéztem. Ash állt felettem, a fegyverét a magasba emelve. Nem volt hová menekülni. Az arcába néztem, láttam, ahogy összeszorítja a fogait, és a karja megremeg, amikor a pillantásunk összeakad. Egy pillanat törtrészéig tétovázott, a penge megingott. Ash lehunyta a szemét...

És Puck viczorogva felemelkedett a semmiből, hogy tört döfjön a mellébe.

Az idő megállt. A sikoly a torkomba szorult. Ash és Puck egymást nézték. Puck válla rángatózott, hogy lihegett vagy zokogott-e, nem tudtam volna megmondani. Egy másodpercig csak álltak ott, morbid ölelésben, aztán Puck fájdalmas hanggal elrántotta magát, visszahúzza a pengét. Vércseppek záporoztak. Ash kardja kihullott a kezéből és a jégre esett. A kondulás végigvisszhangzott a házon.

Ash hátralépett, még egy pillanatig meg bírt állni a saját lábán, kezét a sebre szorítva. Tántorogva a falnak dőlt, a lába alatt tócsába gyűlt sötét vére. Amikor végre a hangomra találtam és a nevét sikoltottam, felnézett, és fáradtan rám mosolygott. Aztán, mint amikor a nap eltűnik a felhők mögött, az ezüst szemekben kihunyt a fény, és a herceg a földre zuhant.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Betegség

- **A**^{sh!} Puckot félretaszítva rohantam hozzá. Puck alvajáró módjára lépett odébb. A véres szablya kihullott az ő kezéből is. Nem törődtem vele.

- Ne gyere ide!

Az éles, gyors, kétségbeesett parancsra megtorpantam. Ash térdre küszködte magát, a karjait a hasa köré fonta, kínlódo lélegzetvételei rázták a testét a növekvő vértócsában. Felemelte a fejét, a szemében gyötrelem ragyogott.

- Ne gyere ide, Meghan! - nyögte, és a szája szélén apró piros patakok jelent meg. - Még... így is... meg tudnálak ölni. Hagyj! - Az arca eltorzult, lehunyta a szemét, és az egyik kezét a tarkójára tette. - Még... mindig érzem. Most... sokkot kapott, de mindjárt... magához tér. - Felszisszent, és

összeharapta a fogát fájdalmában. - A pokolba, Robin!
Tisztán is... csinálhattad volna. Siess, vess ennek véget!

- Nem! - kiáltottam és mellévettem magam. Elhúzódott volna, de megfogtam a vállát.

Olyan volt, mintha egy elektromos kerítést érintettem volna meg csak az áramütés nélkül. Éles, zizegő, fémes búbáj áradt belőle, belecsendült a fülem, minden érzékem vibrálni kezdett. És mélyen bennem valami válaszolt rá, mint egy folyam a bőröm alatt, felszaladt az ujjbegyeimig, és egyszerre minden kitisztult. Ha az óvérűek búbája a nyers érzelmekből szövődött, ez éppen az ellentéte volt: logikus, számító, passzív. Minden félelmem, a pánik, a kétségbeesés eltűnt, és új kíváncsisággal néztem Ashre. Egy probléma hevert előttem, de hogyan fogom megoldani? Hogyan számítom ki az egyenlet eredményét?

- Meghan, fuss! - kérte Ash kínlódva, és ennél több figyelemzetetést nem is kaptam, mielőtt a szeme ismét megüvegesedett, és a keze a torkomra szorult, elzárva a levegő útját. Rémülten karmoltam az ujjait, de hiába. Üres szemeibe nézve egy élesen zúgó hangot hallottam a fejemben.

Megöllek.

Fuldokolva kapkodtam levegő után, küzdve az iménti nyugalmamért, hogy kapcsolatban maradjak azzal a hűvös, számító búbájjal, amely a bőröm alatt vibrált. Ash szemébe nézve a *bogarat* láttam, az ő gyűlölködő pillantása tekintett vissza rám. Láttam kerek, kullancsszerű testét, amely Ash gerincéhez csatlakozott, a fémparazitát, amely lassan ölte meg. Hallottam - és tudtam, hogy ő is hall engem.

- Meghan! - Puck felkapta az elfelejtve heverő jégkardot a földről, és a feje fölé emelte.

- Puck, ne! - A hangom reszelős, de nyugodt volt. Levegőért küszködtem, és éreztem, ahogy Ash szorítása egy picit meg-lazul. Behunyta a szemét, ezzel megszakadt a kapcsolatom a bogárral, de még mindig éreztem a

körülöttem vibráló vasbűbájt. Ash a parancsai ellen küzdött,
az arcát ráncba húzta

a koncentráció, izzadság gyöngyözött a bőréen.

- Tedd meg! - nyögte ki, és ráébredtem, hogy nem hozzám beszél, hanem Puckhoz.

- Ne! - Álltam Puck zavart tekintetét, és láttam, hogy a penge meginog, amikor Ash felé lendíti. - Puck, ne! Bízz bennem!

A szemem előtt kezdett elhomályosulni a kép. Már nem volt sok időm. Remélve, hogy Puck még egy darabig nem dönt, visszafordultam Ashhez, és a kezemet az arcához emeltem.

- Ash - kezdtem, bízva benne, hogy meggyötört hangom eljut hozzá. - Nézz rám, kérlek!

Először nem felelt, csak az ujjai reszkettek, küzdve a kényszer ellen, hogy összeroppantsa a gégémet. Amikor felnézett, az arcán tükröződő nyers gyötrellem, rémület és kín tébolyító volt. De a fájdalommal telített szemekben ismét láttam a parazitát, amint szorosabbra fűzi az uralmát rajta. A vasbűbáj ott hullámozott körülöttünk. Az akaratommal egyetlen paranccsá formáltam, és lándzsaként vágtam a fémbogárba.

Ereszd!, követeltem minden erőmmel.

A bogár dühösen felzúmmögött, és belemart Ash agyába. Ash felkiáltott fájdalmában, a keze megszorult a nyakamon. A világ vörösen izzó fájdalommal változott. Elnyedtem, küzdenem kellett, hogy eszméletemnél maradjak, a feketeség megjelent a látóterem szélén.

Nem!, csattantam fel. *Nem fogsz legyőzni! Nem mondok le róla! Ereszd el!*

A bogár zizegett, és engedett a szorításon, de még mindig küzdött ellenem. Reszkető kezemet Ash mellére fektettem,

éreztem, ahogy a szíve verdes a bordái alatt. Az ujjai még egyszer megszorultak, a világ foltokban elfeketült.

Kifelé!, viczorogtam utolsó erőmmel. *Kifelé belőle, most!*

Egy reccsenés, egy fényvillanás, és Ash összerándulva ellökött magától. A hideg padlóra zuhantam, a fejem a jégnek vágódott, egy pillanatra sötétségbe borult a világ. A tudatomért küzdve megpillantottam egy apró csillanást, valami pici, fémes dolgot a mennyezet felé szállni, és Asht, aki dermedten bámulta a saját kezeit. A fémdarab egy másodpercig lebegett, aztán dühös berregéssel lecsapott rám.

Puck keze kivágódott, elkapta a bogarat röptében, és a padlóra vetette. Ott egyet csillant még, aztán Puck csizmája átküldte a nemlétbe.

Zihálva térdre kászálódtam, és vártam, hogy a szoba felhagyjon a pörgéssel. Puck elém térdelt, az egyik válla csupa vér, egész teste aggodalmat sugárzott.

- Meghan - simította végig az arcomat sürgetőn, nem is épp finoman. - Beszélj hozzám! Jól vagy?

Bólintottam.

- Azt hiszem - feleltem. A hangom rekedt volt, a torkom pedig úgy égett, mintha zsilettpengékkel gargarizáltam volna. Valami hideg és nedves pottyant a térdemre. Felnéztem, és láttam, hogy a mennyezet repedezik, olvad. - Hol van Ash?

Puck komoran odébb húzódott. Ash a sarokban kuporgott lehajtott fejjel, egy kezével szorongatta még mindig vérző sebét. A szeme nyitva volt, a padlón át a semmit bámulta. A torkomban dobogó szívvel, óvatosan odamentem, és letérdeltem mellé. Hajszálnyira csak, de odébb húzódott tőlem.

-Ash. - Az aggodalmam érte, Ethanért, a családomért, fájdalmas görcsbe húzta a gyomromat. Szerettem volna segíteni neki, de az anyám és Luke képe, amint jégbe zárva

ülnek a kanapén, szorongó félelemmel töltött meg. Ha ártott

nekik, ha... sosem bocsátom meg neki. - Anya... - kérdeztem az arcába nézve. - A mostohaapám. Ugye nem...?

Alig észrevehetően megrázta a fejét.

- Nem - felelte üres, érzelemmentes hangon, még mindig nem nézve rám. - Csak alszanak. Ha a jég elolvad, jól lesznek, és semmire sem fognak emlékezni abból, ami történt.

Eláradt bennem a megkönnyebbülés, de az érzés rövid életűnek bizonyult. Amikor kinyúltam, hogy megérintsem a karját, megrándult, mintha az érintésem mérgező volna.

- Most mit fogsz tenni velem? - suttogta.

Puck árnyéka hullott ránk. Hátranéztem, és láttam, hogy még mindig Ash kardját fogja, az arca ijesztő, komor. Egy pillanatig attól féltem, egyenesen keresztüldöfi, de ehelyett Ash lába elé vetette a fegyvert, és elfordult.

- Mit gondolsz, herceg, tudsz járni?

Ash fel se nézett, úgy bólintott. Puck vonakodva talpra segített, és félrehúzott.

- Majd én gondoskodom Ashről, hercegnő - mormolta. - Miért nem nézed meg az öcsédet, mielőtt indulunk?

- Indulunk? Hova?

- Azt mondanám, Ashnek gyógyítóra van szüksége - nézett vissza Puck a hercegre, és elfintorodott. - Legalábbis nekem arra volna, ha egy fém bogár lakott volna a fejemben. Alighanem jól össze is zavarta. Szerencsére ismerek egy gyógyítót nem is túl messze, de *most azonnal* indulnunk kell.

Visszanéztem anyára és Luke-ra, ahogy víz csöpögött fagyott testükről, és a hiányuk elszorította a szívemet. Ki tudja, mikor láthatom őket újra.

- Nem maradhatunk, csak egy kicsit még?

- És mit mondanál nekik, hercegnő? - Puck pillantása egyszerre volt együtt érző és dühös. - Az igazat? Hogy egy tündérherceg jéggel bélelte ki a házukat azért, hogy idecsaljon és végezzen veled? - Megrázta a fejét. Igaza volt, akármennyire is gyűlöltem a logikáját, vele együtt. - Amellett őkirályi jegességét gyógyító kezére kell adnunk, méghozzá mielőbb. Hidd el nekem, jobb, ha a családot meg se tudja, hogy itt jártunk.

Még utoljára a szüleimre néztem, és biccentettem.

- Rendben - sóhajtottam. - Sosem jártam itt. Csak legalább Ethantól hadd búcsúzzak el!

Vénségesen vénnek éreztem magam, amikor felmentem a lépcsőn. Még visszanéztem a szobára. Puck a Télherceg előtt kuporgott, és némán mozgatva a száját mondott neki valamit, de Ash csillogó réssé húzott szeme egyenesen rám szegeződött. Az ajkamba haraptam, és továbbmentem Ethan szobája felé.

A folyosón találtam rá, a vállára terített takaró alól leskelődött a korlát résein.

- Ethan! - szisszentem rá. - Mit csinálsz? Azt mondtam, várj a szobádban!

- Hol van anyu és apu? - kérdezte, amikor felkaptam, hogy visszavigyam. - Megmondtad a rossz embernek, hogy menjen el?

- Minden rendben lesz velük - próbáltam átönteni belé saját megkönnyebbülésemet. - Ash nem bántotta őket, és amint a jég elolvad, olyanok lesznek, mint régen. - Habár azon alighanem elcsodálkoznak majd, mitől úszik az egész

ház; a jég rohamosan olvadt, már Ethan szobájába visszafelé tartva is tócsákat kerülgettem.

Ethan bólintott, és komoly arccal nézett engem, amíg az ágyára nem ültettem.

- Megint elmész, igaz? - kérdezte közömbösen, de az ajka remegett, és szipogva próbálta visszafojtani a könnyeit. - Nem azért jöttél vissza, hogy velem maradj.

Sóhajtottam és melléültem a fagyos ágyra. - Még nem - mormoltam a haját simogatva. - Nagyon szeretném, ha lehetne, de... - Ethan megint szipogott, és én szorosan átöleltem. - Nagyon sajnálom - súgtam. - Még van, amiről gondoskodnom kell.

- Ne! - Ethan belém kapaszkodott, a derekamba fúrta a fejét. - Nem mehetsz el megint! Nem vihetnek el! Nem engedem!

- Ethan...

- Hercegnő! - Az ágy alatti sötétségből valami kinyúlt, és megragadta a bokámat, körmök vájtak a húsomba. Ijedten felkiáltottam, és felkaptam a lábamat a matracról. Ethan riadtan sikoltott fel.

- A francba, te mumus! - Fájó torkom ismét fellángolt a kiabálástól, és ettől csak még mérgesebb lettem. Leugrottam az ágyról, Ethan komódjához siettem, és felkaptam a még mindig ott lévő zseblámpát. A mumusok utálják a fényt, és a zseblámpa fehér sugarától rettegve menekülnek. - Ehhez most annyira nincs kedvem! - nyögtem ki, bekapcsolva a lámpát. - Három másodperced van, hogy magadtól tűnj el, mielőtt kikergetlek!

- Meggie! - Ethan leugrott az ágyról, hozzám futott és elkapta a kezemet. - Semmi baj! Ez csak Pók, a barátom.

Döbbsen néztem rá. A mumusok mióta kötnek barátságot azokkal a gyerekekkel, akiket rémisztgetnek? Nem hittem neki, de valami surranó hangot hallottam az ágy alól, és két sárga szem nézett fel rám.

- Ne félj, hersszegnő! - suttogta, de azért aggódalmasan méregette a zseblámpámat. - Én itt parancsot teljesszíték. Assh hersszeg rendelt ide minket, hogy őrisszük a hásszat. A Téli Udvar védelme alatt áll.

- Ash rendelte így? Mikor?

- Mielőtt eljött volna, hogy megfisszettesse veled a tartosságod, hercsszegnő. Mielőtt visszamentél volna vele Tír Na Nógba. - A mumus a rés szélére araszolt, még éppen kívül a fénysugáron. - A gyermek nincs vészélyben - folytatta - és a szülei ssincsenek, habár ők nem tudják, hogy itt vagyunk. Assz a parancsunk, hogy védelmesszük esszt a hásszat, és ne csináljunk gonossz tréfát a benne élőkkel.

- Minden este mesél nekem - tette hozzá Ethan, felnézve rám. - A legtöbb elég ijesztő, de nem zavar. És néha látok az udvarban egy fekete pónit, és a pincében egy kicsi ember lakik. Anyu és apu nem látják őket sem.

Lehunytam a szememet. Egyáltalán nem nyugtatott meg a gondolat, hogy ilyen sok Tél tündér van a házunk körül, még akkor sem, ha állítólag a családom védelmére rendelték ide őket.

- Honnan tudtál Ashről? - kérdeztem végül.

- Kisszagoltam, hogy egy Vasstündér kösszeleg, és úgy véltem, legalább a gyermeket meg kell óvnom - folytatta Pók, nem törődve zavarommal. - Behússztam assz ágy alá, ahol jobban el tudtam rejteni. Képszszeld el, mennyire meglepődtem, amikor megláttam, hogy maga Assh hercsszeg érkeszik, és megtámadja a hásszat. Bissztosan megsszállták, vagy egy Vasstündér az a hercsszeg álcájában. De követtem a parancsot, és megóvtam a gyermeket.

- Nos, ezért hálás vagyok neked - morogtam, de aztán felvillant bennem egy gondolat. Majdnem visszanyeltem, de aztán nem tudtam magamban tartani. - A szüleim...

említettek engem? Beszélnek rólam egyáltalán?
Gondolkodnak azon, vajon merre vagyok?

- A felnőttekről ssemmit ssem tudok, hersszegnő.

Valójában nem számított, mégis hirtelen tudni akartam.
Része vagyok még ennek a családnak, vagy csak egy rég

elfeledett emlék? Hogyan tudhatnám meg, ha nem kérdezhetem meg anyát és Luke-ot?

Pattintottam az ujjammal. A hálósobám. Idáig szándékosan elkerültem, nem voltam biztos benne, hogy képes volnék elviselni, ha valóban irodává alakították, vagy vendégszobává, bizonyítékaul annak, hogy anya elfelejtett. De most, a kezemet még mindig szorongató, a takarót maga mögött a földön vonszoló Ethannel együtt végigsétáltam a szobámhoz vezető folyosón, és kinyitottam az ajtót.

Éppen olyan volt, mint amire emlékeztem, jégbe fagyva - ismerős és idegen egyszerre. Gombócot éreztem a torkomban, amikor besétáltam. Semmi sem változott. Az ágyamon még ott ült a játék mackó, a régi születésnap ajándék. A falon ott lógtak a *Naruto és Escaflowne* poszterek. Végigfuttattam az ujjamat a fiókos szekrényemen, a viharvert CD-gyűjteményem között heverő, most valószínűleg tönkreázó fényképeket néztem. Képek rólam, anyuról, Ethanról. Egy családi kép Luke-kal. Egy, ami engem ábrázol Beau-val, a német-juhászunkkal, itt még kölyökkorában. És egy kis, egyedülként keretbe foglalt kép állt az éjjeliszekrényemen, amit nem ismertem fel.

Összevont szemöldökkel kiszabadítottam a jégkéregből, és magasra tartva néztem a képet. Engem ábrázolt, még kiskoromban, nem lehettem idősebb Ethannél. Egy ismeretlen férfi tartott a karjában: rövid, barna haja volt és féloldalas mosolya.

- Istenem! - suttogtam.

A térdem elgyengült. Lehuppantam az ágyra, ami loccsant egyet, és jeges víz kezdett átszivárogni a ruháimon. Alig éreztem. Ethan lábujj hegyre állt, hogy megnézhesse a képet.

- Ki ez? - suttogta.

Puck jelent meg az ajtóban, az inge és a keze véres volt.

- Hercegnő, indulnunk kellene. Ash azt mondja, van kint egy szellemcsikó, az el tud vinni minket a gyógyítóhoz. - Megtorpant, amikor meglátta az arcomat. - Mi történt?

Felemeltem a képkeretet.

- Felismered őt?

Puck a homlokát ráncolva vizsgálta a képet, aztán elkerekedett a szeme.

- A pokolba! - morogta. - Ez Charles.

Gyöngén bólintottam.

- Charles - suttogtam, visszahúzva a keretet. - Még csak nem is ismertem. Nem értem, hogy nem ismertem fel, ha...

Elhallgattam, mert eszembe jutott egy öregasszony, aki az elmémben lapozgat, szétszórja az emlékeimet, mint a leveleket, keresi, amit magának akar. Amikor először indultunk Ethan és a Vaskirály felkutatására, egy New Orleansban élő, öreg orákulumot kértünk meg, hogy árulja el, merre van Masina fészke. Az orákulum beleegyezett a segítségbe - egy emlékemért cserébe. Idáig nem is gondoltam rá.

- Ez volt az ára, igaz? - kérdeztem keserűn, Puckra nézve.

- Ezt kérte az orákulum fizetségül a segítségért. Ezt az emléket vette el.

Puck nem felelt. Sóhajtva pillantottam újra a képre, és megráztam a fejemet.

- Kicsoda ő?

- Az apád volt - mormolta. - Legalábbis ő volt az az ember, akiről azt hitted, az apád. Mielőtt ideköltöztetek, és anyukád találkozott Luke-kal. Akkor tűnt el, amikor hatéves voltál.

Nem tudtam levenni a szememet a fura képről: a férfi olyan könnyedén emel a magasba, mindketten mosolygunk a fényképezőgépre.

- Tudtad - motyogtam, egyre a képet bámulva. - Te tudtad, kicsoda Charles, igaz? Mindvégig, amíg ott voltunk Leanansidhe házában, tudtad.

Puck nem felelt, így végül letettem a képet, és a szemébe néztem.

- Miért nem mondtad el?

- És akkor mit csináltál volna, hercegnő? - Puck karba tett kézzel, dacosan nézett vissza. - Alkut kötsz Leanansidhe-vel? Hazarángatod, mintha mi sem történt volna? Azt hiszed, édesanyád minden kétség nélkül visszafogadta volna?

Hát persze hogy nem. Neki most már ott volt Luke és Ethan. Semmi sem változott volna, akkor sem, ha valahogy hazahozom Charlest. És a legrosszabb az volt, hogy nem is emlékeztem, miért akartam volna.

A gondolataim összeakadtak. Örjítő érzések kavargó áramlásában fuldokoltam. A felfedezés sokkja. A bűntudat, hogy nem ismertem fel az anyám első férjét, az embert, aki gyerekként nevelt, és még rosszabb, hogy nem is emlékszem rá. Olyan volt, mint bármelyik idegen az utcán. A düh, amelyet Puckkal szemben éreztem. Végig tudta, és szándékosan eltitkolta előlem. A düh, amelyet Leanansidhe-vel szemben éreztem. Mi a fenét csinál az apámmal? Hogy került egyáltalán őhozzá? És hogyan juttatom ki onnan?

Egyáltalán - ki akarom juttatni onnan?

- Hercegnő - Puck hangja áthatolt érzelmeim ködén. Szúrós szemekkel néztem rá, mire ő halványan elmosolyodott. - Rémítő vagy. Majd később darabokra

téphetsz, de őkirályi jegessége nincs éppen jól. Gyógyítóhoz kell vinnünk. Most azonnal.

Ethan szipogva a lábamba kapaszkodott, kis teste merev volt az elszántságtól.

- Nem! - kiáltotta. - Nem, nem mész el! Nem!

Elveszetten néztem Puckra, ismét úgy éreztem magam, mint akit százfelé rángatnak, és sikoltani tudtam volna.

- Nem hagyhatom itt egyedül!

- Nem lessz egyedül, hercszegő - hallatszott Pók hangja az ágy alól. - Assz életünk árán iss megvédjük, ahogy a parancsunk sszól.

- Megígéritek nekem?

Lágy szisszenés.

- Ahogy kívánod. Mi hárman, a Téli Udvar mumussá, sszellemlova és pincemanója megígérjük, hogy megóvjuk a Chasse gyermek életét, amíg Őfelssége Assh herceg vagy maga Mab királynő mássképp nem rendeli!

Még mindig nem voltam megbékélve a dologgal, de ennél többet nem várhattam. Ha egyszer egy tündér kimondja az *ígéretet*, az vasba foglalt szerződés. Ethan ettől persze csak üvöltött tovább, és még szorosabban kapaszkodott belém.

- Nem! - ismételte, a legjobb úton ritka, de intenzív hiszti-rohamainak egyike felé. - Nem mész el! Nem!

Puck sóhajtott, és gyengéden Ethan fejére tette a tenyerét, majd valamit mormolt félig magában. Láttam, hogy a búbáj felragyog a levegőben, és Ethan, egy sikoly közepén elnémulva a lábamnak esik. Riadtan kaptam fel, de eltátott szájából halk horkolást hallottam. Puck vigyorgott.

- Erre feltétlenül szükség volt? - kérdeztem, miközben becsomagoltam Ethant a takaróba, és visszacipeltem a saját szobájába.

- Hát, vagy ez, vagy néhány órára nyuszivá változtatom. - Puck még mindig ugyanolyan dacosan követett a folyosón. - De nem hiszem, hogy a szüleid olyan nagyra értékelték volna.

Ethan szobájában a falakon jeges víz csörgött, eláztatva a játékait, a plüssállatait.

- Ez nem jó! - nyögtem. - Nem hagyhatom itt, hiába alszik. Megfagy!

Mintha csak parancsot adtam volna, a szekrényajtó felpattant. Odabent meleg volt, sötét, és ami a legfontosabb: a szekrény száraz volt.

- Igyekezz, hercegnő! Dönts! - sürgetett Puck, amikor tétováztam - Kifutunk az időből.

Vonakodva lefektettem Ethant a szekrény aljába, még jó néhány másik, a polcon talált takaróval fészket raktam köré. Mélyen aludt, egyenletes légzése meg sem rezdült, amikor köré pakoltam a plédeket.

- Ajánlom, hogy jól vigyázzatok rá! - suttogtam az árnyékoknak, tudva, hogy ott fülelnek. Még utoljára kisimítottam a haját a homlokából, aztán követtem Puckot lefelé a lépcsőn.

- Remélem, Ash nem bánja, ha kivonszoljuk a maradványait - morogta Puck lefelé menet, lépésről lépésre egyre jobban elázva. - Összefoltoztam, amennyire bírtam, de nem hiszem, hogy gyalog nagyon messzi... - Elhallgatott, amikor a fagyott nappaliba értünk. A bejárati ajtó halkan nyikorgott a zsanérjain, egy csíknyi holdfényt engedve a szobába, és Ash nem volt sehol.

Átrohantam a szobán, jégdarabokon, pocsolyákban csúszkálva, és kimentem a verandára. Ash vékony árnyalakja némán haladt az udvar vége felé. Saját magát ölelte, meg-megbotlott, de ment. A fák vonalában, az árnyékok között alig láthatón egy kis termetű fekete ló várta égővörös szemekkel.

Átugrottam a lépcsőket és utánarohantam, a szívem süketítően hangosan dobolt.

-Ash! - kiáltottam, és megragadtam a karját. Megrándult, és megpróbált lerázni, de majdnem elesett. - Mégis, hová mész? Várj!

- Vissza a jogaréért - felelte tompán, és megpróbált elhúzódni, de nem eresztettem el. - Engedj, Meghan! Meg kell tennem.

- Nem, nem kell! Nem így! - A kétségbeesés fekete áradatként hullámozott fel bennem; visszanyeltem a könnyeket. - Hogy gondolod? Nem szállhatsz szembe velük egymagad. Hiszen megölnék!

Nem mozdult, nem vitatkozott, de le sem rázott magáról. Még jobban kétségbe estem.

- Miért csinálod ezt? - suttogtam. - Miért nem engeded, hogy segítsünk?

- Meghan, kérlek! - A hangja olyan volt, mintha az önuralma utolsó morzsáiba kapaszkodna. - Nem maradhatok itt. Semmiképpen, azok után... azok után, amit tettem.

Reszketegen sóhajtott.

- Az nem te voltál - vágtam rá, eleresztettem a karját és szembefordultam vele, hogy elálljam az útját. Nem nézett a szemembe. Minden lelkierőmet összeszedve közelebb léptem, és finom mozdulattal magam felé fordítottam az arcát. - Ash, az nem te voltál. Ne hibáztasd magad! Nem te irányítottad. Ez csakis Vírus hibája.

Ezüst szemében úzótt láng lobogott.

- Ez nem ment fel semmi alól.

- Valóban nem. - Ismét megrándult, és megpróbált elhúzódní, de szorosan tartottam. - De ez nem jelenti azt, hogy el kellene dobnod az életedet, csak mert bűösnek érzed magadat. Az mire lenne jó? - Komolyan nézett rám, kifürkészhetetlen arccal, és a torkom elszorult a vágyódástól. A legszívesebben átfontam volna a karjaimmal, hogy magamhoz húzzam, de tudtam, hogy nem engedné. - Vírus még szabadon van - folytattam a szemébe nézve -, és most valóban van esélyünk, hogy visszaszerezzük a jogart. De ezúttal együtt kell cselekednünk. Rendben?

Komoran viszonozta a pillantásomat.

- Ez most egy újabb alku?

- Nem - suttogtam döbbsenten. - Nem tenném meg veled újra. - Nem felelt, csak nézett rám, és végül, vonakodva bár,

de eleresztettem. A kétségbeesés már-már fájdalmasan mardosott. - Ash, ha valóban menni akarsz, nem állíthatlak meg. De...

- Elfogadom.

Meglepetten néztem rá.

- Elfogadod? Mit?

- Az alkunk feltételeit. - Meghajtotta a fejét. - A segítségedre leszek, mindaddig, amíg vissza nem szerezzük a jogart, és vissza nem juttatjuk a Téli Udvarba. Addig maradok veled, amíg ezek a feltételek nem teljesülnek. Ígérem - jelentette ki komoran.

- Ennyi az egész a számodra? Egy alku?

- Meghan! - Könyörgőn nézett rám. - Kérlek, engedd, hogy megígérjem! Ez az egyetlen módja, hogy valamiképpen visszafizessem neked, amit tettél.

- De hát...

- Akkor megvagyunk itt? - Puck lépett mellém, és mielőtt ellenkezhettem volna, átkarolta a vállamat. Ash megmerevedett, és hűvös tekintettel hátralépett. Puck elnézett mellette, a fáknál várakozó szellemlovat keresve a tekintetével, és felvonta a szemöldökét. - Szóval ő visz minket?

A fekete ló hátracsapta a füleit, ajkát egy lótól igencsak szokatlan vicsorgásra húzta, kivillantva nagy, sárga fogait. Puck idegesen felnevetett. - Hát, nem úgy néz ki, mintha tetszenék neki, felség. Szerintem egymagad lovagolsz a gyógyítóig.

- Vele megyek - vágtam rá, és kiléptem Puck laza öleléséből. Értetlenül nézett rám, aztán rosszallóan pislogott, amikor félrehúztam.

- Ash alig áll a lábán - suttogtam, állva metsző pillantását. - Valakinek vele kell maradnia. Csak biztos akarok lenni benne, hogy nem fordul másfelé.

Puck a szokásos dühítően önelégült mosolyával válaszolt.
- Hogyne, hercegnő. Ahogy csak akarod.
Leküzdöttem a kísértést, hogy megüssem.

- Csak juttass el bennünket a gyógyítóhoz, Puck!

A szemét forgatva odébbállt, dühös pillantást vetve Ashre, ahogy ellépett mellette. Ash némán nézett utána; az arckifejezése furcsán élettelen volt.

Elfordult, és odabotorkált a szellemlóhoz, amely letérdelt előtte. Ash egyetlen, alig észrevehető grimasszal mászott a nyergébe. Ideges léptekkel én is odamentem a tündérlóhoz, amely dobálta ugyan a fejét és csapkodott a farkával, de nem ugrott meg, és szerencsére nem is harapott. Igaz, le sem térdelt, úgyhogy szabályosan fel kellett magam tornázni a nyeregbe. Elhelyezkedtem Ash mögött, átkaroltam a derekát, és egy pillanatra a hátára fektettem az arcomat. Boldog voltam, hogy végre félelem nélkül megölelhetem. Hallottam, hogy felgyorsul a szívverése, és éreztem, hogy megremeg, de a testtartása merev, feszes maradt a karomban. A szívem elnehezült, de visszanyeltem a torkomban növekvő gombócot.

Éles rikoltást hallottam. Felnézve egy óriási hollót pillantottam meg, olyan alacsonyan szállt, hogy szárny-csapásainak szele a hajunkat borzolta. Felreppent egy ágra, onnan nézett ránk izzó zöld szemekkel, aztán újra károgett és elszárnyalt a fák irányába. Ash csendesen rászólt a lóra, hogy kövesse a hollót, és az engedelmesen megindult, némán, szellem módjára lépkedve az erdőben. Megfordultam, és addig néztem egyre zsugorodó házunkat, amíg a fák teljesen el nem takarták előlem.

HUSZADIK FEJEZET

A gyógyító

Órákon át lovagoltunk, a fejünk felett az ég mélyfeketéből sötétkékre vált, halvány rózsaszín árnyalatokkal. Puck mindig előttünk repült, ágról ágra szállva, amíg utol nem értük, aztán tovább szárnyalt. A mocsárvidék közepébe vezetett, ahol a szellemlő derékig érő sáros tavacskákon gázolt át, hatalmas, indákkal befont, mohával takart fatörzseket kerülgetett. Ash nem szólalt meg, amíg haladtunk, de a feje egyre mélyebbre és mélyebbre csüngött, amíg végül már én tartottam ültében.

Végül, amikor már az utolsó csillagok fénye is elhalványult, a szellemlő átnyomakodott néhány liánokkal borított fa között, és ott volt a holló, a mocsár közepén álló viharvert kunyhó tetején.

Még mielőtt a szellemlő megállt volna, Ash lecsúszott róla, és a sáros földön összecsuklott. Amint a ló érezte, hogy nincs már a hátán, kitört, és addig dobálta a farát és

ágaskodott, amíg én is félig lecsúsztam, félig lezuhantam róla, bele a sárba. A ló horkantva, felvetett fejével elporoszkált a bokrok között.

Ash mellé térdeltem. Sápadságától összeszorult a szívem: halvány bőrén mérgesvörös foltként égett minden horzsolása. Megérintettem az arcát, mire ő felnyögött, de nem nyitotta ki a szemét.

Puck már ott is állt mellettünk, saját sebének fájdalmát néma fintorral tűrve emelte talpra Asht.

- Hercegnő! - nyögte Ash súlya alatt meghajolva. - Menj, ébreszd fel a gyógyítót! Mondd meg neki, hogy egy vastól megbetegített herceget hozunk. De légy óvatos! - vigyorodott el, és egy pillanatra megint a régi Puckot láttam. - Elég nyűgös tud lenni a reggeli kávéja előtt.

Felkapaszkodtam a verandára vezető szúette, nyikorgó falépcsőn. A falból, az ajtó közelében egy csoport mérges gomba nőtt, és narancsszín fénnnyel pulzált. Magát a kunyhót is többféle, különböző színű moha, zuzmó és gomba borította. Mély lélegzetet vettem, és bekopogtattam.

Senki sem nyitott ajtót, úgyhogy megint zörgettem, ezúttal hangosabban.

- Hahó? - szóltam be, megpróbálva belesni egy poros, elfüggönyözött ablakon. A torkom annyira égett, hogy könnyek szöktek a szemembe, de újra bekiáltottam. - Van itt valaki? Segítségre van szükségünk. Hahó!

- Van fogalmad róla, hány óra van? - szólt vissza egy ideges hang az ajtó másik oldaláról. - Ti népek mind azt hiszitek, hogy a gyógyítóknak nem is kell aludniuk, mi? - Csoszogó léptek közelítettek az ajtóhoz, a morgolódás folytatódott. - Egész éjjel fenn vagyok egy beteg catoblepasszal, és azt hiszitek, kial-hatom magam? Persze hogy nem, a gyógyítóknak nem kell alvás. Csak megisznek valami főzetet, és fennmaradnak egész éjjel, napokig, készen

arra, hogy ha a sürgős eset bedörömböl hajnali ötkor az
ajtón, pattanjanak!

Az ajtó kitárult, és én a nagy semmit láttam.

- Mi van? - vakkantotta az előbbi hang a lábam mellől. Lepillantottam.

Egy vénséges manó nézett vissza rám, kócos, csomónyi ősz haja alatt diószerű, ráncos arc. Alig volt fél méter magas, piszkosfehér köntöst viselt, az orrán aranykeretes szemüveg egyensúlyozott, és úgy nézett rám dühös fekete szemével, mint egy felbőszített törpemedve.

Belém hasított a felismerés.

- Ms... Ms. Stacy? - dadogtam, mert egy pillanatig a régi iskolámban dolgozó nővérkét láttam magam előtt. A manó pislogott, aztán levette a szemüvegét, és tisztogatni kezdte.

- Na már most, Ms. Chase - mondta, megerősítve a gyanúmat -, régen találkoztunk. Amikor utoljára láttam magát, a rendelőben bujdosott, az után a kegyetlen fiús vicc után, az ebédlőben.

Összerezzenem az emlék hallatán. Életem legkínosabb napja volt, és nem is akartam rágondolni.

- Mit keres maga itt? - kérdeztem csodálkozva. A nővér horkantott, és visszatette a szemüvegét az orrára.

- A maga apja, Oberon úr, elrendelte, hogy figyeljem magát, Robin pajtással egyetemben - nézett fel rám határozottan. - Ha valami baja esik, az én dolgom lett volna, hogy meggyógyítsam. Ha valami furát lát, az én dolgom lett volna, hogy elfeledtessem. Én láttam el Robin pajtást a szükséges gyógynövényekkel és főzetekkel, amelyek zárva tartották a maga szemét. - Sóhajtott. - De amikor maga elbóklászott Sohaföldre a testvére után, minden megváltozott. Szerencsére Oberon megengedte, hogy megtartsam az iskolai

nővéri állásomat, arra az esetre, ha maga valaha is visszajönne.

Kicsit mérges voltam erre a nőre, amiért olyan sokáig vezetett az orromnál fogva, de ezzel most nem foglalkozhattam.

- A segítségére van szükségünk - mondtam, és elfordultam, hogy láthassa a tornác felé igyekvő Puckot és Asht. - A barátomat megszúrták, de nem csak ez a baj, vastól is beteg, és egyre gyengül. Kérem, tud segíteni rajta?

- Vastól? Te jóságos ég! - A manó elnézett mellettem az udvarában küszködő két tündérifjúra, és a szemüvege mögött kerekre nyílt a szeme. - Az... az ott Ash herceg? - kapott levegőért sápadozva.

- *Mab fia?* És maga azt akarja, hogy a Tél hercegén segítsek? Hát megőrültem én? Én... na, nem! - A fejét rázva hátrált. - Nem, nem, semmiképpen!

Már majdnem be is csapta az ajtót, de gyorsan a küszöb mögé tettem a lábamat. Fájdalmasat ütött a térdemen.

- Kérem! - könyörögtem, és közben a vállamat is a résbe feszítettem. A nővér ajakbiggyesztve nézte, ahogy próbálok benyomulni a házba. - Kérem, talán már haldoklik, és nincs más, akihez mehetnénk.

- Nem szokásom segíteni a Télieket, Ms. Chase - szipogott a nővér, és igyekezett behajtani az ajtót, de nem engedtem. - Majd a saját fajtája a gondját viseli. Biztos vagyok benne, hogy a Téli Udvarnak van elegendő gyógyítója.

- Nincs időnk! - csattantam fel dühösen. Ash egyre gyengült. Talán valóban haldoklik, és a jogar is messzebb kerül tőlünk minden egyes másodperccel. Vállal az ajtónak feszültem, és az feltárult. A nővér visszatántorodott, amikor beléptem, a kezét a melléhez kapta.

- Sajnálom - közöltem vele legszigorúbb hangomon -, de nincs választása. Vagy segít Ashnek, vagy a dolgok nagyon rövid időn belül nagyon rosszra fordulnak.

- Nem fog nekem parancsolgatni egy félelmes szörnyeteg!

Kihúztam magam, fölé tornyosulva, a fejem a mennyezetet érte.

- Az apám Oberon, maga mondta. Tekintheti a dolgot úgy, mint hercegnője parancsát. - Amikor haragosan összevonta a szemöldökét, de úgy, hogy a szemei csaknem eltűntek az arca ráncáiban, karba tettem a kezem, és fensőbbiségesen néztem rá. - Vagy tájékoztassam az apámat, hogy megtagadta a segít-séget? Hogy eljöttem magához, és maga elküldött? Alig hiszem, hogy örömmel fogadná a hírt.

A nővér felemelte a kezeit.

- Rendben, rendben. Addig úgysem lesz nyugtom, most már látom. Hozzák be a Télherceget! De az apja hallani fog erről, hercegnő. - Megfordult, és az ujját rázta felém. - Hallani fog erről, és majd akkor meglátjuk, ki lesz a haragjának a célpontja.

Belém hasított a büntudat, hogy ki kellett játszanom apám hatalmát érvként, mint valami elkényeztetett, gazdag kölyöknek, de máris elmúlt, amikor Puck bevonszolta magával Asht. A herceg most már inkább látszott kísértetnek, mint élőnek, beteges-szürke bőrén csak ott tűnt fel némi szín, ahol - a karja és arca lángvörös sebein - a bőre mintha lefoszlott volna a csontjairól. Megborzongtam, a szívem összeszorult az aggodalomtól.

- Tegyük ide! - rendelkezett a nővér, és egy kis szobába irányította Puckot, ahol egy alacsony ágy állt. Puck engedelmeskedett, és lefektette Asht az ágyra, mielőtt maga is leroskadt volna egy hatalmas gombára emlékeztető székbe.

A nővér fintorgott.

- Látom, Robin, a hercegnő téged is belerángatott.

- Engem ne hibáztass! - vigyorgott Puck, és megtörölte az arcát. - Én mindent megtettem, hogy megöljem, de ha a hercegnő valamit akar, senki sem verheti ki a fejéből.

Mérgesen néztem rá. Ő csak megvonta a vállát, és ártatlanul mosolygott. Inkább visszafordultam Ashhez.

- Pfüj, nem csak vasszaga van, egyenesen búzlik tőle - motyogta a nővér, miközben a herceg arc- és karsebeit vizsgálgatta. - Ezek az égések nem hétköznapiak, belülről kifelé sebeztek fel. Majdnem olyan, mintha valami fém került volna a testébe.

- Úgy is volt - mondtam csöndesen. A nővér borzongva megtörölte a kezét, aztán lehúzta Ash ingét. Alatta gézréteg feszült, amely éppen ekkorra kezdett átvérezní, vörös cseppeket ejtve a matraca.

- Na, legalább rendesen bekötözték - tette hozzá szarkasztikusam - Szép, tiszta munka. Feltételezem, a te kezed munkája, Robin.

- Mármint melyik?

- A kötés.

- Aha, igen, az is az.

A nővér sóhajtvá Ash fölé hajolt, ismét az arcán lévő vágásokat tanulmányozta, aztán lefejtette a kötést, hogy a szúrást is lássa. Akkor összevonta a szemöldökét, és felnézett.

- Na, lássuk! - kezdte Puckra nézve. - Leszúrtad Asht, a Téli Udvar herceget.

- Beismerem a bűnösségemet.

- És ahogy mindkettőtöket elnézlek - villant végig a tekin-tete először az én torkomon, aztán Puck véres vállán -, úgy vélem, a Télherceg ugyanazt tette veled.

- Ez is pontos.

- Ami azt jelenti, hogy egymással harcoltatok. - A nővér szeme összeszűkül. - Ami azt jelenti, hogy megpróbált megölni, így volt?

- Nos... - dadogtam.

- Akkor mindenre, ami szent, miért akarjátok, hogy meggyógyítsam? Nem mintha nem tenném meg - emelte ismét a magasba két kezét - de mi fogja visszatartani attól, hogy újra rátok támadjon? Vagy rám, ha már itt tartunk?

- Nem fog - mondtam gyorsan. - ígérem, nem fog.
- Az a terve, hogy túsul ejti talán?
- Nem! Csak... - sóhajtottam. - Ez egy hosszú történet.
- Hát, akkor majd később elmondhatja - sóhajtott a nővér, és felállt. - A barátjuk igen szerencsés - tette hozzá, és a szoba másik végében leemelt a polcról egy porcelántégelyt. - Nem is értem, hogy nem halt meg eddig, de erős lehet, ha kihúzta idáig. Rettenetes fájdalmai lehetnek. - A fejét rázva visszatért az ágy mellé. - A felszíni sebeit meggyógyíthatom, de a vasbetegséggel nem tudok mit kezdeni. Abból magának kell kimásznia. A legjobb lenne, ha ezután visszatérne Tír Na Nógba. A teste a saját földjén gyorsabban vetné ki magából a betegséget.

- Erre nem igazán van mód - jegyeztem meg. A nővér horkantott.

- Akkor, attól tartok, nagyon hosszú ideig nagyon gyenge lesz. - Kiegyenesedett és megfordult, csípőre tett kézzel nézett rám. - Most dolgoznom kell. Mind a ketten kifelé! Ha fáradtak, használják az ágyat a másik szobában, de ne zavarják a betegemet! A herceg rendbe jön, de nem eshetek át magukon minden lépésnél. Indulás, gyerünk!

Hessegető mozdulatokkal kitessékelt a szobából, és bevágta utánunk az ajtót.

BÁR KI VOLTAM MERÜLVE, mégis túlzottan aggódtam ahhoz, hogy elaludjak. Nyugtalan macskaként mászkáltam fel-alá a gyógyító kicsi házában, oda-odapillantva az ajtóra, nyílik-e már. A másik oldalon Ash feküdt, és nem tudhattam, mi történik vele. Puckot és a törött lábú szatírt az őrületbe kergettem, ahogy szobáról szobára keringtem, amíg Puck

meg nem fenyegetett, csak félig tréfálkozva, hogy alvóbúbájt tesz rám, ha nem nyugszom le. Amire válaszul én megfenyegettem őt, csak félig tréfálkozva, hogy ha megteszi, megölöm.

-

Végül kitárult az ajtó, és a nővér lépett ki: a köntöse vérfoltos, a szeme fáradt, a haja csupa kóc.

- Jól van - mondta, amikor odarohantam, a kérdés már a nyelvem hegyén. - Ahogy mondtam, még mindig gyenge a vasbetegségtől, de már nincs veszélyben. Habár azt el kell mondanom - nézett rám dühösen -, hogy majdnem eltörte a kezemet, amikor megpróbáltam összevarrni a sebeit. Átkozott Téltündérek, mit sem ismernek mást, csak az erőszakot.

- Láthatom?

Aranykeretes szemüvege felett vizsgálgatott, aztán felsóhajtott.

- Azt kellene mondanom, hogy nem, mert pihennie kell, de úgyse törődne vele. Úgyhogy igen, bemehet hozzá, de csak rövid időre. Ó, és Robin! Egy szóra - intett az ujjával Puck felé.

Puck megjátszott rémülettel nézett rám, aztán követte a nővért. Megvártam, amíg kimennek, aztán óvatosan beléptem az elsötétített szobába, és behúztam magam után az ajtót.

Az ágyhoz óvatoskodtam, leültem Ash mellé, és alaposan szemügyre vettem az arcát. A vágások még ott voltak, de már elhalványultak, nem tűntek olyan súlyosnak. Az ingét nem kapta vissza, hasát és mellét friss kötések borították. Lassan, mélyen vette a levegőt. A mellkasa egyenletesen emelkedett és süllyedt. Odanyúltam, és gyengéden a melle fölé emeltem a kezemet: szerettem volna érezni a szívverését az ujjaim alatt. Az arca békés volt, nyugodt, az aggodalom ráncai nélkül, de még álmában is kicsit szomorúnak tűnt.

Annyira elfoglaltak az arcvonásai, hogy nem is vettem észre mozduló karját, amíg erős ujjai gyengéden az enyémekre nem kulcsolódtak. A meglepetéstől összerezzenve lenéztem, és azt láttam, hogy foglyul ejtette a kezemet. Ismét az arcára pillantottam. Ezüst szeme most már nyitva volt, tekintete rám

tapadt, az arckifejezése a sötétben kiolvashatatlan. Elakadt a lélegzetem.

- Szia! - suttogtam, mert nem jutott más az eszembe. Meg sem mozdult, úgy nézett rám, én pedig szövegelni kezdtem. - Izé, a nővér azt mondja, rendben leszel. A vastól még kicsit beteg vagy, de az idővel elmúlik. - Még mindig nem válaszolt, a tekintetét nem vette le az arcomról, és az orcáim égni kezdtek. Talán csak rosszat álmodott, és megriasztottam, amikor belopóztam a szobájába, mint egy kukkoló. Még szerencse, hogy nem törte el a kezemet, mint a nővérét majdnem. - Sajnálom, ha felébresztettelek - mormoltam, és megpróbáltam visszahúzni a kezemet. - Most hagylak aludni.

A szorítása erősödött.

- Maradj!

A szívem felszárnyalt. Úgy néztem rá, mintha beleolvadhattam volna, hogy érezzem magam körül a karjait. Sóhajtott, és behunyta a szemét.

- Igazad volt - mondta halkán, a hangja csaknem elveszett a sötétben. - Nem tudom egyedül véghezvinni. Hallgatnom kellett volna rád, még Tír Na Nógbán.

- Igen - suttogtam. - Emlékezz erre, hogy legközelebb egyszerűen csak egyetérts azzal, amit mondok, és minden rendben lesz.

Bár nem nézett fel, a szája sarka finoman felhúzódott, és ez volt az, amiben reménykedtem. Egy pillanatra leomlottak a falak, és ismét minden rendben volt közöttünk. Megszorítottam a kezét.

- Hiányoztál - súgtam.

Vártam, hogy azt felelje, én is hiányoztam *neki*, de ehelyett megdermedt a kezem alatt, és a szívem szárnyaszegetten zuhant le.

- Meghan – kezdte, és éreztem, hogy kínosan érinti a dolog – Én még mindig nem tudom, hogy... - Elhallgatott, kinyitotta a szemét.

- Ellentétes oldalon állunk - mormolta, és a hangjában fájdalom csendült. - Ezen semmi sem változtat, még most sem. Az alkukat leszámítva még mindig az ellenségem vagy. Amellett azt hittem, te és Robin...

A fejemet ráztam.

- Puck nem... - kezdtem, de aztán becsuktam a számat. Micsoda is volt Puck pontosan? Végiggondolva rájöttem, nem mondhatom róla, hogy csak barát. Aki csak barát, azzal az ember nem csókolózik egy üres hálósobában. Aki csak barát, attól nem remeg meg a gyomrom, ha belép az ajtón. Az érzéseknek ez a zavaros kavargása volna a szerelem? Nem éreztem ugyanazt és ugyanolyan hevesen Puck iránt, mint Ash iránt, de valamit éreztem, ezt nem tagadhattam.

Nagyot nyeltem.

- Puck... - próbálkoztam megint.

- Puck micsoda?

Megpördültem. Az ajtóban maga Puck állt, az arcán veszélyes mosoly. Résnyire húzott zöld szemekkel méregetett minket.

- A nővérrel beszél - feleltem halkán, Ash pedig elengedte a kezemet, és elfordult. Puck szigorúan nézett rám, mintha kitalálná, mire gondolok.

- A nővér veled akar beszélni - mondta végül, és elfordult.

- Azt mondja, hogy hagyd békén őkirályi jegességét, hadd aludjon. Hercegnő, jobb lesz, ha mész és megnézed, mit akar, mielőtt kávésbögrékkel kezd dobálózni.

Lepillantottam Ashre, de az ő szeme csukva volt, nem nézett rám.

Kissé idegesen igyekeztem a konyha felé. A nővér valóban ott ült, és egy gőzölgő bögrét markolt, amelyben alighanem

kávé volt, mert az egész konyha úszott a kávéillatban. A nővér felnézett, és intett, hogy üljek le vele szemben.

- Foglaljon helyet, Miss Chase.

Engedelmeskedtem. Puck is csatlakozott hozzánk, és ledobta magát a mellettem lévő székbe. Egy ki tudja, honnan szerzett almát majszolt.

- Robin azt mondja, ezután egy veszélyes küldetésre mennek - kezdte a nővér, ráncos kezében szorongatva a bögrét, a kávéba bámulva. - Nem árulta el a részleteket, de ugye ezért akarja, hogy felépüljön a Télherceg? Hogy segíthessen magának.

Bólintottam.

- A baj csak az, hogy ez a terv majdnem biztosan megöli. Kihúztam magam ültömben. - Miről beszél?

- A herceg nagyon beteg, Miss Chase - nézett rám a bögre pereme felett, szemüvegén gőz rajzolta ábrák. - Nem tréfáltam, amikor azt mondtam, hogy gyenge lesz. A vas túl sokáig volt a szervezetében.

- Van még valami, amit megtehet érte?

- Én? Nem. A saját birodalmának bűbájára van szüksége, hogy meggyógyuljon, hogy a teste kivethesse a betegséget. Ha ezt kihagyjuk a számításból - ekkor belekortyolt a kávéjába -, akkor egyedül az marad, ha találnának egy nagy örvényre való emberi érzelmet. Legalábbis akkor megindulhatna a gyógy-gyulása.

- Rengeteg bűbáj? - töprengtem. Hol tobzódnak az emberi érzelmek őrületen, féktelenül? Egy koncert, vagy valami hasonló éppen jó lenne, csakhogy nincs jegyünk, és a legtöbb klubba be sem engednének, mert kiskorú vagyok. Azonban Kacor megtanította nekem, hogy ez nem probléma, ha pénzt tudsz varázsolni levelekből és érvényes igazolványt egy videokölcsönző tagsági kártyájából.

- Puck, mit gondolsz, be tudsz minket csempészni egy klubba ma este?

Puck sértetten horkantott.

- Akárhová be tudom csempészni magunkat, hercegnő. Hát mit gondolsz, kivel beszélsz? - Vigyorogva pattintott az ujjával. - A Kék Káoszba is mehetnénk, az jó muri volna.

A nővér pislogott.

- A Kék Káosz egy Téli Udvarbéli nemestündér klubja. Vörös sapkásokat alkalmaz, és azt mondják, van egy ogréja a pincében. - Sóhajtott. - Várjanak! Ha már mindenképpen ezt akarják csinálni, van egy jobb ötletem, legalábbis egy kevésbé... őrült. - Felém fordult, az arcán vonakodás és belenyugvás keveredett. - Ma tartják a maga régi iskolájában a Téli Bált, Miss Chase. Ha van egy olyan hely, ahol túltengenek az érzelmekkel teli, hormonálisán zavart tizenévesek, hát az az.

- A Téli Bált? Ma? - A gyomrom remegni kezdett. Ha visszamegyek a régi iskolámba, szembe kell néznem a régi osztálytársaimmal is, és minden pletykával, szóbeszéddel, történetecskével, ami utána következik. Elegáns ruhába kell öltöznöm mindenki előtt, talán még táncolnom is kell, miközben a hátam mögött össze nevetnek, összesúgnak. *Rajta, Meghan, találj ki valami mentséget, gyorsan!* - Hogyan juthatnánk be? Időtlen idők óta nem voltam iskolában, és biztosan figyelik, hogy csak diákok léphessenek be.

Puck megint horkantott.

- Meghan, kérlek! Mit gondolsz, hány ilyet csináltam már? Jegyek? - vigyorgott. - Nem kell semmiféle francos jegy.

A nővér helyreutasító pillantást vetett Puckra, és visszafordult felém.

- A szülei néhány hónapja kérték a nyomozás megszüntetését, Miss Chase. Ha jól emlékszem, az édesanyja arra

hivatkozott, hogy maga hazament, majd elköltözött egy másik államba, egy bentlakásos iskolába. Nem vagyok benne biztos, mit mondott az apjának...

- A mostohaapámnak - javítottam ki automatikusan.

- ..de egy ideje már nem keresik magát - fejezte be, mintha meg sem szólaltam volna. - A megjelenése talán meglepő lesz az első pillanatokban, de biztos vagyok benne, hogy Robin el tudja intézni, hogy ne keltsen gyanút. Akárhogy is, kétlem, hogy bárki emlékezne magára.

Ebben egyáltalán nem voltam biztos.

- És mi lesz a ruhával? - kérdeztem, még mindig elszántan, hogy kibújjak a felelősség alól. - Nincs semmim, amit fel-vehetnék.

Ezúttal egyszerre kaptam rosszalló pillantásokat a nővértől és Pucktól. - Lesz ruhád, hercegnő. A pokolba is, ha azt szeretnéd, gyémántokból és pillangókból bájolok neked ruhát.

- Az egy kicsit túlzás volna, nem gondolod, Robin? - csóválta a fejét a nővér. - Ne aggódjon, Miss Chase! - mondta azután. - Vannak barátaim, akik ebben segíteni tudnak. Szép ruhája lesz a bálra, megígérhetem.

Nos, ez egy remek ígéret volt, csak ne lettem volna halálra rémülve. Újra próbálkoztam.

- Az iskola negyvenöt percre van - mutattam rá. - ...és nincs jogosítványom. Hogyan jutunk oda?

- Van egy ösvényem, amely egyenesen az iskolába visz - felelte a nővér, ezzel megfojtva az utolsó reményemet is. - Másodpercek alatt ott lehetünk, és semmiről sem marad le.

A fenébe! Lassan kifogytam a kifogásokból. Kétségbeesve kijátszottam az utolsó kártyámat.

- És mi van Ashsel? Elég erős már ahhoz, hogy magunkkal vigyük? Mi van, ha nem akar jönni?

- Elmegyek.

Mindannyian megpördültünk. Az ajtóban Ash állt, a félfának támaszkodva, kimerülten, de egy kicsit jobb színben, mint azelőtt.

A bőréről visszahúzódott a szürkesség, és a sebek az arcán és karján már nem ütöttek el annyira. Nem nézett ki jól, semmiképpen, de legalább már nem is tűnt úgy, mintha fél lábbal a sírban lenne.

Összeszorítva felemelte egyik öklét az arca elé, majd hagyta lehullani.

- Így nem tudok harcolni. Csak teher lennék, és rontanám az esélyeket. Ha van egy módja, hogy visszanyerjem az erőmet, élni fogok vele.

- Biztos vagy benne?

Rám pillantott, és az ajkán átsuhant az ismerős, halvány mosoly.

- Ha ölnöm kell, hogy megvédjelek, csúcsformában kell lennem, nem igaz?

- Amire neked szükséged van - vágott közbe a nővér, és acélosan csillogó szemmel megindult felé - az az ágyad. Nem azért varrogattalak órák hosszat, hogy aztán szétesess, csak mert nem voltál hajlandó nyugton feküdni! Gyerünk, vissza az ágyba!

Asht mintha szórakoztatta volna a szidalom, de hagyta, hogy az asszony visszaterelje a betegszobába, és becsukja rá az ajtót.

- Ezek a csökönyös fiatalok! - sóhajtott a nővér. - Azt hiszik, legyőzhetetlenek.

Puck kuncogott, ami hiba volt. Az asszony megpördült.

- Azt hiszed, hogy ez vicces, mi, Robin pajtás? - csattant fel, és Puck összerándult. - Véletlenül észrevettem, hogy a te vállad sem néz ki valami szépen. Ami azt illeti, teljesen összevérezi a szép tiszta padlómat. Úgy vélem, elkelne bele pár öltés. Gyere csak velem!

- Csak húst ért a penge - tiltakozott gyorsan Puck, és a nővér tekintete elsötétült. Visszamasírozott, elkapta Puck egyik hosszú fülét, és magával húzta.

- Aú! Hé! Aú! Jól van, jól van, jövök már! Jesszuskám!

- Miss Chase! - csattant fel a nővér, én pedig riadtan néztem rá. - Amíg én ezt az idiótát befoltozom, maga eredjen lefeküdni. Kimerültnek tűnik. Ott egy heverő a betegszobában, és nyugodtan közölje Amanóval, hogy ha zaklatja magát, a másik lábát én fogom kitörni. Ha végeztem Robinnal, kerítek valamit a maga torkára is.

Még mindig mardosott a kétely, de csak bólintottam. Megtaláltam a betegszobát, és leheveredtem, mit sem törődve a szatírral, aki hívogatott, hogy osszam meg vele az ő „sokkal puhább” ágát. Hátat fordítottam neki. *Csak egy percre dőlök le*, gondoltam. *Csak egy percre, aztán ránézek Ashre.*

- HAHÓ, CSIPKERÓZSIKA! ITT A BÁL IDEJE.

Zavartan riadtam fel, értetlenül pislogtam magam körül. A szoba sötétbe borult, körülöttünk gyertyák pislogtak, a gomba a falon sárgán derengett. Puck állt fölöttem, szokásos vigyorával. A gyertyafény fura, vonagló árnyakat festett az arcára.

- Na, gyere, hercegnő! Átaludtad az egész napot, és kihagytad a legjobb részt. A mi drága nővérkénk összehozta néhány barátját, hogy ruhát készítsenek neked. Természetesen nem hajlandóak megmutatni, szóval be kell menned közéjük, és abban kijönni.

- Miről beszélsz? - motyogtam, de aztán eszembe jutott. A Téli Bál! Azt várják, hogy annyi hónap távollét után vonuljak be a régi iskolámba, és nézzek szembe a volt osztálytársaimmal. Mutogatni fognak, pletykálni, súgni-búgni; a gyomrom összerándult a gondolatra.

De nem volt visszaút. Ha meg akarjuk szerezni a jogart,
Ashnek meg kell gyógyulnia, vagyis nekem el kell viselnem
a megaláztatást, és túlesni rajta.

Követtem Puckot ki a betegszobából. A nővér a folyosón
várt, az ajkán apró, elégedett mosoly.

- Hát itt van, Miss Chase.

- Hogy van Ash? - kérdeztem, mielőtt még bármi mást mondhatott volna. A nővér csak horkantott és intett, hogy kövessem.

- Ugyanúgy - mondta végül. Végigmentünk a folyosón, el Ash szobája mellett, amelynek az ajtaja zárva volt, de meg sem álltunk előtte. - Az az ostoba bolond már sétálgat, még ki is hívta Robint, hogy mérjék össze a pengéiket ma délután. Természetesen nem hagytam, habár Robin boldogan ment volna bele, a másik hülyéje.

- Hé! - hallottam Puck hangját a hátunk mögül. - Nem én kezdtem! Én csak szívességet akartam neki tenni.

A nővér megpördült, és ádáz pillantást vetett rá.

- Te... - kezdte, aztán félbehagyta, és az égre emelte a kezét. - Menj, készülődj, te idióta! Egész nap úgy bóklásztál annál az ajtónál, mint egy anyátlan kölyökkutya. Mondd meg a herceg-nek, hogy indulunk, amint Miss Chase készen áll. Tűnés!

Puck vigyorogva visszavonult, és a nővér sóhajtott.

- Ezek kerten - morogta. - Vagy a legjobb barátok, vagy a legsötétebb ellenségek, én meg nem tudom mondani, melyik. Jöjjön velem, Miss Chase!

Kitárt egy másik ajtót, és belépett, én pedig a fejemet lehajtva követtem. Kicsi, polcokkal és cserepes növényekkel telezsúfolt szobába léptünk, az orromat éles, gyógyszerszag csapta meg, mintha valaki gyógynövénykertjébe csöppentem volna. Alighanem úgy is volt. Két másik manó nézett fel a háromlábú székeről, mindkettő éppolyan apró és ráncos, mint a nővér, és vidáman integettek.

Elakadt a lélegzetem. Egy olyan gyönyörűsége ruhát varrtak, hogy elsőre fel sem fogtam a látványt. Földig érő, kék szaténselyem szoknya lógott a középén álló próbababáról, hullámokat vetett, mint a napsütötte víz. A fűzőrészt ezüst-

hímzés díszítette, és tiszta fényszínű szalagok, ejtett válla köré kék muszlinál terült, de olyan vékony, hogy szinte nem is látszott. Szikrázó gyémántos nyakpántot láttam a baba nyakán, amely szivárványos fénytörésbe vonta a szobácska falait. Kápráztató volt.

Nagyot nyeltem.

- Ez... az enyém?

A manók egyike - egy krumpliorrú öregember - felnevetett.

- Hát, a herceg biztosan nem veszi fel!

- Csodaszép.

A manók ragyogtak a boldogságtól.

- Az őseink még cipőket készítettek, de mi azóta megtanultunk néhány más dolgot is. Ez a szövet erősebb, mint a hétköznapi bűbáj, nem hullik szét, ha véletlenül valami vashoz érsz. Na, gyere! Próbáld fel!

Tökéletesen illett rám, úgy simult a bőrömrre, mintha rám öntötték volna. A szemem sarkából megláttam a bűbáj vibrálását, amikor áthúztam a fejemen, de nem törődtem vele. Ha a ruha valójában falevelekből, mohából és pókfonálból állt, hát én arról nem akartam tudni.

Végül felemeltem a karomat, és megperdültem, hogy meg-nézhesse nek. A szabómanók boldog fókák módjára tapsoltak, és a nővér jóváhagyóan bólintott.

- Nézze meg magát! - mondta halkán, és kört írt le az ujjával. Megfordultam. A hátam mögött egy embermagas tükör jelent meg a semmiből. Belenéztem, és meglepetten pislogtam magamra.

Nemcsak a ruha volt tökéletes, de a hajam is bonyolult csigákba rendeződött, az arcomra finom smink került, ami

idősebbnek mutatott a koromnál. És talán a ruha bűbája
tette, talán a nővére, de ismét *embernek* tűntem, a hegyes
fülek és a természetellenesen nagy szemek nélkül. Olyan
voltam, mint egy hétköznapi tini, aki a bálra készül. Tudtam,
hogy csak

illúzió, mégis megriadtam egy pillanatra a tükörben egy magas, elegáns, idegen nő állt.

- A fiúk nem tudják majd levenni róla a szemüket - sóhajtott a egyik manó, és minden félelmem egyszerre visszatért. Szép ruha ide vagy oda, azért csak az Albany Középiskola láthatatlan, mocsárlakó lánya vagyok. Ezen semmi sem változtathat.

- Jöjjön! - szólalt meg a nővér, és ráncos kezét az enyémre tette. - Közeleg az idő.

Visszamentünk tehát, ki a fogadószobába, ahol egy jóképű srác várt ránk, fekete szmokingban. Levegőért kaptam, amikor rájöttem, hogy Puck az. Vörös haját tüskékbe tornyozta, így nem látszott annyira kócosnak, és széles válla kitöltötte a zakót. Eddig még észre sem vettem, milyen izmos. A pillantása végigvillant rajtam, aztán megállapodott az arcomon, és elmosolyodott. Nem gúnyosan vagy bántón, hanem igazi, meleg mosollyal.

- Lám-lám! - hallottam a nővértől, aki feleannyira sem lepődött meg, mint én. - Azért ha akarsz, ki tudod magad pucoválni, Robin.

- Igyekszem - bólintott Puck, aki szintén nagyon emberinek nézett ki. Mellém lépett, a kezemért nyúlt, és egy kis, fehér, szalaggal átkötött virágcsokrot tett a csuklómra. - Csodásán nézel ki, hercegnő.

- Köszönöm - suttoztam. - Te is jól nézel ki.

- Ideges vagy?

Biccentettem.

- Kicsit. Mit mondok, ha valaki megkérdezi, hol voltam? Hogyan magyarázom meg, mit csináltam egy teljes évig,

főleg, miután bekeringőzök, mintha mi sem történt volna?
Hát te?

- Én ugyan nem vagyok ideges - Puck elvigyorodott. - Én már régen eltűntem, olyan régen, hogy senki nem emlékszik rá,

hogy valaha is középiskolába jártam volna. Néhányan legfeljebb elgondolkodnak majd, honnan vagyok ismerős, de semmi több. Senki sem fog felismerni. - Vállat vont. - Az egyik előnye a létezésemnek.

- Szerencsés vagy - mormoltam.

- Készen állunk? - kérdezte a nővér, immár emberi alakjában megjelenve: alacsony, köpcös nő, fehér orvosi köpenyben, ráncos, barna bőrrel és ugyanazzal az aranykeretes szemüveggel az orrán.

- Ha ez a kérdés, igen, én is megyek - jelentette ki, és a szemüveg fölött ránk nézett -, hogy ellenőrizni tudjam a betegemet, nem erőlteti-e meg magát az ájulásig. Szóval, készen vagyunk?

- Még Ashre várunk.

- Már nem - felelte a nővér, átlesve a vállam felett. Lassan megfordultam, a szívem majd' kiugrott a helyéről, fogalmam sem volt, mire számítsak. És egy pillanatra teljesen kiürült az agyam.

Már elképzeltem Asht szmokingban korábban, egyike volt a fejemen át-átfutó idétlen ábrándoknak, de az a kép annyira sem hasonlított a valósághoz, mint a házimacska a jaguárhoz. Ő nem fekete, hanem szemkápráztatóan fehér, makulátlan szmokingot viselt, nyitott zakójából kivillant fehér mellénye és jégkék nyakkendője. A mandzsettagombjai, a mellényzsebéből kikandikáló díszzsebkendője, de még a fülében csillogó kis ékszer is ugyanolyan kék volt. Minden más fehéren ragyogott, még a cipője is, de nem tűnt kísértetiesnek vagy sápadtnak, ellenkezőleg: a jelenléte betöltötte a szobát, uralkodó volt a közrendűek között. Zsebre tett kézzel állt az ajtóban, maga a megtestesült nemtörődömség, és még

ember képében is túl szép volt ahhoz, hogy szavakkal le lehessen írni. Sötét haját hátrafésülte, így az most lágy hullámokban keretezte az arcát, ezüstsín szemei, habár ennyi fehér között fakónak kellett volna tűnniük, mégis mindennél élénkebb fénnel ragyogtak.

És egyedül engem nézett.

Nem bírtam megmozdulni, némán, dermedten álltam. Ha a térdem is meg nem dermed, abban a percben kék szaténtócsává olvadtam volna a padlón. Ash pillantása az enyémbe kapcsolódott, nem hagyta el az arcomat, de éreztem, hogy ugyanúgy, ahogy Puck, ő is végigmér egy másodperc alatt.

Néztem őt, és minden más - zajok, színek, emberek - megszűnt létezni, elvesztette a jelentőségét, csak mi ketten álltunk az egész világban, Ash és én.

Aztán valaki megmarkolta a könyökömet, és a szívem újraindult.

- Jól van! - mondta Puck egy kicsit hangosabban a kelleténél. - A banda összegyűlt, hát most megyünk vagy nem?

Ash mellém lépett, és bár nem ütött semmi zajt, a jelenlétét éppen úgy éreztem, mint a sajátomat. Nem nyújtotta a karját, egy mozdulatot sem tett, hogy megérintsen, az idegeim mégis vibráltak, és a bőröm bizsergett pusztán attól, hogy ott volt. A fagy leheletét éreztem, és azt a különös, átható illatot, amely őt jelentette. Az első táncunk emléke elborított.

Ugyanakkor feltűnt az is, hogy Ash és Puck szeme összevillan. Ash arcán nem látszott meg semmi, azonban Puck ajka halvány mosolyra húzódott, a veszélyes fajtából, és a szeme enyhén összeszűkült.

Alighanem a nővér is észrevette, mert tapsolt egyet - én pedig majdnem egyméternyi ugrottam a riadalomtól.

- Szeretném emlékeztetni mindhármukat - mondta ellentmondást nem tűrő hangon -, hogy habár ez egy bál, mi mégis

különleges okból veszünk rajta részt. Nem azért, hogy feljavítsuk a puncsot, elcsábítsuk a lányokat, megbűvöljük az étkeket, párbajra hívjuk a fiúkat, vagy bármi más, hasonló csínytevés miatt. Értve vagyok? - Szúrós szemmel pillantott

Puckra, aki ártatlan arckifejezéssel magára mutatott. - *Kicsoda, én?* - de a nővér nem vette a lapot. - Figyelni foglak - közölte, és bár alig nőtt egy méternél magasabbra, haja ősz volt és az arcát ráncok szabdalták, a fenyegetése vészjóslóan hangzott. - ViselkedjeteK rendesen!

A Téli Bál

Különös érzés volt végigsétálni az iskolám folyosóin ilyen hosszú távollét után. Emlékek tucatjai törtek rám, amikor elhaladtunk a valaha ismerős helyszínek előtt: Mr. Delany osztályterme, ahol Scott Waldron mögött ültem klasszikus irodalom órán, a mosdók, ahol annyit sírtam, a menza, ahol mindig Robbie-val ettem a sarokban álló asztalnál. Annyi minden megváltozott azóta. Az iskola másmilyennek tűnt, valamiképpen kevésbé valóságosnak. Vagy talán csak én változtam meg.

Kék-fehér lufik kötegei mutatták az utat a tornaterembe; a kétszárnyú ajtón és az ablakokon fény és zene ömlött ki. A gyomrom kicsire húzódott össze, különösen, amikor az ajtó kivágódott, és két diák sétált ki vihorászva, kéz a kézben. A fiú magához húzta a társát, és hosszú, nyelves csókot adott neki, majd szétváltak, és az épület hátsó része felé indultak.

- Hmmm, érzem a vágy szagát! - mormolta Puck. A nővér felhorkant.

- Nem volna szabad felügyelet nélkül elhagyniuk a tornatermet - morogta csípőre tett kézzel. - Hol vannak a tanárok? Azt hiszem, a kezembe kell vennem a dolgokat. Ti hárman viselkedjetek rendesen!

Azzal zúgolódva elmasírozott a sötétbe, a pár után.

Tiszta volt tehát a levegő. Nagyot nyeltem, és a fiúkra néztem, készen állnak-e. Puck ugyanolyan készségesen vigyorgott, mint régen mindig, az arcáról tisztán le lehetett olvasni, hogy csínytevésre készül. Ash komolyan nézett rám. Máris erősebbnek tűnt, a szeme ragyogott, a sebei immár vékony, halvány hegekké gyógyultak az arcán. Összeakadt a pillantásunk, és a szemében tükröződő érzések hevétől elakadt a lélegzetem.

- Hogy érzed magad? - kérdeztem, hogy elrejtsem a vágyó-dást, amely biztosan meglátszott rajtam. - Segít valamit? Jobban vagy?

Halványan elmosolyodott.

- Írj fel a táncrendedbe! - mormolta, és már indultunk is befelé.

Ahogy közeledtünk, a zene lépésről lépésre egyre hangosab-bá vált, és a hangok kavalkádja a folyosón is visszhangzott. Puck és Ash kitárta az ajtó egy-egy szárnyát, és beléptünk egy másik világba.

A tornatermet még több kék és fehér lufi, krepp-papír és csillogó műanyag hópehely díszítette, annak ellenére, hogy Louisianában sosem láttunk havat. Elsétáltunk a jegyáros mellett, ahol egy csoport tini várt a sorára. Minket senki sem

vett észre, bár az idegességem fellángolt, amikor megláttam egy ismerős alakot, ahogy mosolyogva átnyújtotta a jegyeket egy másik szép ruhás párnak. Angie, az egykori pomponlány állt az asztal mögött, de már a disznóorra nélkül, amelyet Pucktól kapott egy bosszús pillanatában. Tökéletesen vidám-

nak tűnt, mosolyogva bólogatott, mintha mindennap effélével foglalkozott volna. Megpróbáltam a szemébe nézni, amikor elmentünk mellette, de ő a sorban állókra figyelt, és aztán elszállt a pillanat.

A jegyárusító pult mögött, a terem egyik felén kékkal és fehérrel letakart asztalok álltak. Csak néhányan ücsörögtek ott: azok, akiknek nem volt elég szerencséje, hogy partnert találjanak, de csak azért, mert egyedül vannak, nem akarták kihagyni a bált.

Átvillant az agyamon, hogy *én vajon hol volnék most, ha nem kerültem volna át Tündérországba. Lehet, hogy egyáltalán itt se lennék. Ottthon ücsörögnék a tévé előtt, fél liter jégkrémmel.*

A terem másik felében a báli ruhák és szmokingok tengere volt az úr. A párok a zenére ringatóztak, néhányan valóban táncolva, mások olyan szorosan összekapaszkodva, hogy feszítővassal sem lehetett volna őket szétszedni. Scott Wald-ron, akibe régen bele voltam zúgva, egy pálcavékony szőkét ölelgetett, akiben az egyik pomponlányra ismertem; Scott keze már jócskán a lány fenekén járt. Egy percig csak néztem, ahogy táncolnak és tapogatják egymást, és semmit sem éreztem.

Aztán elkezdődött a mormogás. A pár nélküliek asztalaitól indult, átcsapott a táncterre és a sarkokba is. Az emberek minket bámultak, vagy közvetlenül, vagy a párjuk válla felett, összehajolva sugdostak egymás fülébe. Égni kezdett az arcom, és a lépéseim elbizonytalanodtak, szerettem volna sietve be-menekülni a legközelebbi vécéfülkébe. A puncsostál őre, régi angoltanárom, Mr. Delany felnézett, és a homlokát ráncolta, majd otthagya az asztalt, és felénk indult, vastag szemüvege mögött összehúzott

szemmel méregetve. Torkomban dobogó szívvel, félig kétségbeesve fordultam Puckhoz.

- Mr. Delany közeledik! - sziszegtem. Puck a vállam felett pislogott a tanárra.

- Nahát, ez tényleg a vén Delany. Jesszuská, de meghízott! Hé, emlékszel, amikor viszketőport tettem a parókája alá? - Álmodozva sóhajtott. - Az egy szép nap volt.

- Puck! - meredtem rá sűrgetően. - Segíts nekem! Mit mondjak neki? Tudja, hogy hónapok óta nem voltam iskolában!

- Elnézést! - szólalt meg mögöttem maga Mr. Delany, és a szívem majdnem megállt. - Valóban... Meghan Chase? - Rémült mosollyal fordultam felé. - Igen, valóban. Gondoltam. - Elkerekedett szemmel nézett rám. - Mit keresel itt? Az édesanyád azt mondta, bentlakásos iskolába mentél Maine-be.

Szóval ott voltam egészen mostanáig. Szép sztori, anya.

- Én, izé... hazajöttem a téli szünetre - bökte ki az első dolgot, ami az eszembe jutott. - És még egyszer meg akartam látogatni a régi iskolámat, mielőtt visszamennék.

Mr. Delany összevonta a szemöldökét.

- De hát a téli szünet már jó pár hete... - Hirtelen elhallgatott, és az arcára elbutult kifejezés ült ki. - Téli szünet - motyogta. - Hát persze. Milyen kedves tőled! Visszatérsz jövőre közénk?

- Izé... - A hirtelen hangulatváltás összezavart. - Nem is tudom. Talán. Még sok mindenen múlik.

- Értem. Nos, Meghan, örülök, hogy láttalak. Jó szórakozást a bálon!

- Viszlát, Mr. Delany!

Amikor elfordult, és visszafelé indult, megkönnyebbülten felsóhajtottam.

- Ez közel volt. Szép védés, Puck.

- Mi? - nézett rám Puck zavartan. - Mire gondolsz?

- Hát a bűbáj - feleltem halkán. - Miért, nem te csináltad?
- Nem bizony, hercegnő. Már majdnem vadászgörénnyé

változtattam a parókáját, de aztán elbutult magától, mielőtt megcsináltam volna. - Puck sóhajtott, és csalódottan bámult a visszavonuló angoltanár után. - Tényleg kár. Feldobta volna a bulit. Annyi bűbájos erő van itt, szégyen nem kihasználni.

Átlestem a válla felett.

- Ash?

A Télherceg alig észrevehetően rám mosolygott.

- Az egyszerűség sosem volt Robin pajtás erénye - felelte, nem törődve Puck dühös pillantásával. - Nem azért vagyunk itt, hogy zavart keltsünk. És az emberi érzelmeket mindig könnyű volt manipulálni.

Mint az enyémekeket? - futott át az agyamon, amikor továbbsétáltunk a teremben. *Te is csak elbájoltál, hogy manipulálhasd az érzelmeimet, mint Rowan akarta? Az irántad való érzéseim valódiak, vagy ez is csak valami körmönfont varázslat? És ha az? Érdekel az engem?*

Az asztalokhoz érve Puck elélem lépett, és meghajolt.

- Hercegnő - szólított meg szertartásosan, bár a szeme csillogott, amikor a kezemért nyúlt - részesítene abban a kegyben, hogy velem járja el az első táncot?

- Izé... - Egy pillanatig szerettem volna visszautasítani, és megmondani Pucknak, hogy nem tudok táncolni. De aztán magamon éreztem Ash tekintetét, és emlékeztem egy hold-sütötte tisztásra, ahol a Téli Udvar hercegeének karjában forogtam-pörögtem, és a tündérek rajai bámultak. *Oberon vére vagy, hallottam mély hangját a fejemben. Hát persze, hogy tudsz táncolni.*

Ráadásul Puck nem is igazán adott esélyt: elmarta a kezemet, és már vitt is a táncparketre. Bocsánatkérőn

néztem vissza Ashre, de a herceg visszavonult egy sötét sarokba, a falnak támaszkodott, onnan nézte az arcok tengerét.

És aztán táncoltunk.

Puck remekül táncolt, habár nem is értem, ez miért lepett meg engem. Alighanem rengeteget gyakorolt. Én először néhányat botlottam, de aztán behunytam a szemem, és felidéz-tem az első táncomat Ashsel. *Ne gondolkozz!* - mondta nekem akkor éjjel, amikor több tucat tündér előtt keringtünk. *A nézők nem számítanak. A lépések nem számítanak. Csak hunyd be a szemedet, és figyelj a zenére!* Emlékeztem arra a táncra, arra az érzésre, és egyszerre könnyűvé váltak a lépések.

Puck halkan felnevetett.

- Na már most - mormolta, miközben végigperdültünk a parketten - rémlík, hogy egy bizonyos valaki azt állította: egyáltalán nem tud táncolni. Alighanem az ikertestvéred lehetett, mert arra számítottam, hogy egész éjjel a lábujjaimon fogsz lépkedni. Tánciskolába jártál, hercegnő?

- Óó, nos... hát csak úgy rám ragadt Sohaföldön - dadogtam, és ez még csak nem is volt teljes hazugság.

A táncparketten keringve egy-egy pillanatra láttam Asht, aki egymagában állt a sarokban, zsebre dugott kézzel. Túl sötét volt, hogy kivehessem az arcán az érzelmeket, de a tekintete végig rajtunk időzött. Aztán Puck megpörgetett, és én szem elől tévesztettem Asht.

Amikor legközelebb ránéztem, már nem volt egyedül. Három lány - egyikük az a vékony szőke, aki nem sokkal azelőtt még Scottba volt beleolvadva - körbevette, és igen feltűnően flörtöltek vele. Félénk mosollyal húzódtak egyre közelebb, dobálták a hajukat, és forró pillantásokat vetettek rá félig leeresztett szempilláik alól. A kezem ökölbe szorult Puck hajtókáján. Minden lelkierőmre szükségem volt, hogy oda ne rontsak, és ne közöljem velük, hogy húzzanak a

pokolba. De mi jogon tettem volna? Ash nem volt az enyém.
Semmi közöm nem volt hozzá.

Amellett úgysem fog törődni velük, legfeljebb elküldi őket. Azonban amikor legközelebb odanéztem, azt láttam, hogy a fájdalmasan jóképű Ash elbűvölően mosolyog a lányokra. A gyomrom bukfencet vetett. *Flörtölt* velük.

A zene véget ért, és Puck hátralépett. A homlokát ráncolta - alighanem megérezte, hogy már nem tettem bele szívemet-lelkemet a táncba. Két kézzel legyezgettem magam, hogy eljártsszam a kifulladás, azonban valójában a szememet szűrő könnyeket szárítgattam. Ash még mindig ott volt a sarokban, valamin kuncogott, amit az egyik lány mondott. A torkom elszorult, alig kaptam levegőt.

- Jól vagy, hercegnő?

Igyekeztem nem bámulni tovább Asht és a lányokat, és nagyot nyeltem.

- Kicsit melegem van - vallottam be mosolyogva. Elindultunk az asztalok felé. - És talán egy kicsit szédülök is.

Puck, egyszerre megint a régi önmaga volt: kuncogott és kihúzott nekem egy széket.

- Bocsánat, én már csak ilyen hatással vagyok az emberekre. - Kézháttal gyomron vágtam, és leültem. Tovább vigyorgott. - Várjál, szerzek neked valami italt!

Azzal eltűnt a tömegben, kerülgetve az embereket a terem túlsó felében álló frissítő asztal felé menet. Csak remélhettem, hogy nem tesz semmi olyasmit a puncsba, amitől az emberek békává változnak. A gondolatra felsóhajtottam, aztán végig-néztem a tornatermen, szándékosan nem pillantva a felé a sarok felé.

- Szia! - Egy test lépett elé, eltakarva minden más. Széles vállú test volt, remekbe szabott fekete szmokingban.

Felnéz-tem, és a hajtóka meg a csokornyakkendő fölött
megpillantot-tam Scott Waldron mosolygó arcát is.

- Szia! - köszöntött vidáman, de közben a gyomrom egyenesen hátraszaltót vetett. Jól látok? *Scott Waldron*, a legnagyobb futball-sztár, velem beszélget? Vagy ez csak egy újabb trükk volt, hogy zavarba hozzon és megalázzon, mint utoljára? Be kellett ismernem, még mindig nagyon vonzó volt - széles váll, hullámos, szőke haj, imádni való mosoly - de az emlék, amikor a teljes menza hangosan röhögött rajtam, csökkentette a lelkesedésemet egy kicsit. Soha többé nem játszsa el velem azt még egyszer.

- Szia! - viszonzottam közömbösen.

- Scott vagyok - folytatta, az olyan emberek magabiztosságával, akik hozzá vannak szokva, hogy csodálják őket. - Téged még nem láttalak erre. Biztosan valahova máshova jársz, igaz? Én vagyok a focicsapat kapitánya.

Még csak fel sem ismert, én pedig azt sem tudtam, emiatt megkönnyebbüljek-e vagy inkább dühöngjek. Vajon társalogna velem, ha tudná, ki vagyok? Emlékszik a félénk, komputer-szakértő Mocsári Lányra, aki két évig volt belezúgva, és a szekrényénél várta nap mint nap, csak hogy láthassa elmenni? Megbánta valaha azt a szörnyű tréfát, amit velem űzött annyi sok hónapja?

- Akarsz táncolni? - kérdezte, és kinyújtotta vaskos, kérges kezét.

Az italos asztal felé pillantva azt láttam, hogy Puckot becserkészte a nővér, akinek félig nevetős, félig dühös arcából arra következtettem, hogy Puck valami csínyre készült, amikor elkapták. Valószínűleg, épp ahogy attól tartottam is, a puncs megfűszerezésére.

A sarokból, ahová nem néztem, magas hangú kuncogás csapott fel, és a gyomrom megint forogni kezdett.

- Hát hogyne! - feleltem, és a kezébe tettem a kezemet. Ha hallotta is a keserűséget a hangomban, nem mutatta, és beléptünk a táncparketre.

Scott igen mélyre csúsztatta a kezét a derekamon, ahogy a zenére imbolyogtunk, és közelebb nyomult, mint ami a számomra még elfogadható lett volna, de nem szóltam rá. Hát itt táncolok én, Meghan Chase, az Albany Középiskola legszuperebb srácával. Próbáltam némi izgalmat érezni. Egy éve még *bármit* megadtam volna azért, hogy Scott rám nézzon, pláne, hogy mosolyogjon. Ha felkért volna táncolni, még talán el is ájultam volna. De most, amikor ott volt a keze a csípő-mön, az arca tíz centire az enyémtől, csak arra tudtam gondolni, hogy Scott nagyon fiatal. Semmi kétség, jóképű, elbűvölő, de nyoma sem volt már annak a remegésnek, amit régen éreztem, amikor csak ránéztem.

- Szóval - mormolta Scott a hátamat simogatva; igyekeztem elhúzódní, de legalább nem a másik irányba haladt - említettem már, hogy én vagyok a focicsapat kapitánya?

- Igen, említetted - mosolyogtam rá.

- Ó, tényleg! - mosolygott vissza, és az ujja köré tekerte egy hajtincsemet. - És, voltál már valamelyik meccsemen?

- Néhányon.

- Igen? Elég jók, igaz? Mit gondolsz, idén bejutunk a Nemzeti Ligába?

- Tényleg nem igazán értek a focihoz - ismertem be, és reméltem, hogy ezzel ejthetjük a témát. Csakhogy a jelek szerint éppen ezt nem kellett volna mondanom. Scott azonnal belekezdett a játék teljes körű ismertetésébe, felsorolta az összes meccset, ahol nyert, a csapattársai hibáit és gyenge-ségeit, és minden évet, amikor ő vezette a csapatot a győzelem-re. Innen eljutottunk a továbbtanulási terveihez, hogy hogyan kapott ösztöndíjat a Louisianai Állami

Egyetemre, hogyan választották meg a Legígéretesebb
Tanulónak, és mesélt a vadonatúj Mustangról is, amelyet az
apja vett neki, mert

annyira büszke volt rá. Az arcomra fagyott a mosoly, és néha apró, helyeslő hangocskákat hallattam, közben igyekeztem, hogy a szemem ne váljon üvegessé.

- Hé! - vágott más témába, amikor titokban már abban bíztam, hogy lassan kifogy a szóból - nem akarunk elhúzni innen? Páran találkozunk Brody házánál, tudod, az örege nincs a városban, és a bál után partizunk. Jössz?

Egy újabb sokk. Scott a menők partijára hívott, ahol lesz ivászat, kábszerezés és más olyan dolog, amiket a szülők mélyen elítélnék. Egy pillanatnyi csalódást éreztem. Azon az egy estén hívnak házibuliba, amikor nem mehetek.

- Nem megy - feleltem -, sajnálom, de ma estére más terveim vannak.

- Tényleg? - kérdezte durcásan, és a keze lesiklott a csípőmre, immár határozottan lejjebb annál, mint amivel még meg voltam békélve. - És még az én kedvemért sem tudnál változtatni a terveiden?

Megmerevedtem a karjában, és úgy tűnt, veszi az adást, mert a tenyere semleges területre húzódott vissza.

- Sajnálom - mondtam ismét -, tényleg nem megy. Ma este nem.

Őszinte sajnálattal sóhajtott.

- Rendben, titokzatos lány, törd hát össze a szívemet! - Megfogta a kezemet, és a mellére szorította, szégyellős, kisfiús mosolyt villantva rám. - De legalább hadd hívjalak fel a hétvégén. Mi a neved?

És bekövetkezett.

Megmondhattam volna neki. Megmondhattam volna, és akkor látom, ahogy a mosolya lefagy, mert rájön, hogy kit igyekezett olyan hevesen elcsábítani. Az öntelt vigyor

rémült hitetlenkedésbe fordulna, és talán egy kis
megbánásba is. Azt a

megbánást akartam látni. Megérdemelte, azok után, amit velem tett. Csak két szót kellett volna mondanom, két egyszerű szót: *Meghan Chase*, és az Albany Középiskola Szépfüúja máris mélyebbre bukott volna, mint a cipősarkam.

Csak ki kellett volna mondanom a nevemet.

Sóhajtva megütögettem a mellét.

- Csak hadd maradjon titok, rendben? - súgtam.

- Ööö... - A vigyor elfakult, és Scott olyan zavartan pislogott, hogy majdnem felnevettem. - Rendben, de akkor hogyan keresselek? Honnan fogom tudni, kit hívjak?

- Megbocsátasz?

A gyomrom megremegett. Hiába próbáltam komolynak, mérgesnek kinézni, mit sem ért. A mosoly már azelőtt az arcomon ragyogott, hogy megfordultunk volna. A halvány fények alatt Ash állt, méltóságteljes szépségében, és felém nyújtotta a kezét. - Szabad?

Scottot ismerve arra számítottam, hogy megtagadja, és közli a vetélytársával, hogy húzzon el. De talán még nem tért magához, vagy talán a herceg tekintetében volt valami, ami meghátrálásra készítette. Még mindig kissé zavartan, mint aki nem is érti, mi történt, lesétált a parkettről, a többi diák közé. Rám pedig hirtelen rám tört az érzés, hogy most láttam utoljára Scott Waldront.

Talán boldognak kellett volna lennem, de nem éreztem mást, mint megkönnyebbülést, hogy elment. Ash rám mosoly-gott, és elfelejtettem, hogy mérges, távolságtartó, kihívó és dacos legyek, mint azt terveztem. Ehelyett megfogtam a kezét, és hagytam, hogy magához húzzon, belélegeztem fagyos illatát, és ismét elborított első táncunk

emléke a csillagok alatt, az első alkalom, hogy a kezét fogtam, a szemébe néztem - és teljesen elvesztem.

Vele táncolni most is éppen olyan volt, mint ahogy emlékeztem.

A dal lassú volt, édes, és inkább csak ringatóztunk előre-hátra, alig mozdulva, de az arc kifejezése, a keze a kezemben, minden szívfájdítóan ismerős volt. A mellére fektettem a fejemet, és behunytam a szemem: megelégedtem azzal, hogy a szívverését halljam. Ő sóhajtott, az állát a fejem búbjára tette, és egy percig egyikünk sem szólt, csak ringtunk a zenével.

Amíg el nem döntöttem, hogy idióta leszek, és ki nem nyitottam a számat.

- Hát, úgy láttam, jól szórakoztál hátul - mondtam, és nem bírtam vádló hangomon finomítani, bár magam is utáltam, hogy ez éppen úgy hangzik, mintha egy birtoklási megszállott barátnő mondaná. - Azok a lányok igencsak érdekesnek találhattak. Miről beszélgettetek?

Ash halkán felnevetett, amitől végigbizsergett a gerincem. Olyan ritkán nevetett, és amikor mégis, olyan csodálatosan zengő, mély hangon!

- Meghívtak egy buliba a bál utánra - felelte halkán, és hátrébb húzódott, hogy a szemembe nézhessen. - Megmondtam nekik, hogy valaki mással vagyok, úgyhogy a következő percekben megpróbáltak meggyőzni, hogy... dobjam?...akivel jöttem, és csatlakozzak hozzájuk. Igencsak érdekes beszélgetés volt.

- Megmondhattad volna nekik, hogy hagyjanak békén. - Már volt dolgom azzal a hideg, *ne-zaklass-vagy-megöllek* nézéssel. Senki épeszű ember nem nyaggatná tovább a herceget, ha Ash azt a vérfagyasztó pillantást veti rá.

- Az nem lett volna úriemberhez méltó. - Úgy tűnt, Ash jól szórakozik. - Azonkívül jól is jött, hogy maradtak még. Abban az egy sarokban annyi bűbájerő gyűlt össze, amiben

még egy sárkányt is meg lehetett volna fojtani. Talán nem ezért jöttünk?

- Ó! - Megkönnyebbült zavaromban elpirultam. - De, tényleg. Csak... csak arra gondoltam... á, mindegy. Inkább elhallgatok.

Ash oldalra billentette a fejét, lenézett rám, és zavartan összevonta a szemöldökét.

- Egészen pontosan mivel is vádolsz engem, Meghan Chase?

Az ingébe rejtettem az arcomat, és a hűvös anyagnak mormoltam

a választ.

- Én nem vádoltalak. Csak azt gondoltam, hogy ha ilyen egyszerű manipulálni az emberi érzelmeket, talán, nem tudom, esetleg találsz valakit, aki érdekesebb nálam.

Na, ez aztán tényleg kiadta az ostoba megszállottat. Az arcom még jobban égett. Nem is néztem fel, hogy ne is lássa - és én se lássam az ő reakcióját.

- Ó! - Ash a kézfejjével megcirógatta az arcomat, majd az ujjai közé fogta egy elszabadult tincsemet. - Ezer és ezer halandó lányt láttam már - mondta lágyan -, többet, hogysem össze tudnád számolni, a világ minden részéből. Számomra mind egyformák. - Az ujjá az állam alá csúszott, és felemelte a fejemet. - Ők mind csak a külsőmet látják, nem azt, aki valójában vagyok. Te viszont igen. Te láttál a bűbáj és az illúziók nélkül, még azok nélkül is, amelyeket a családom előtt is fenntartok, ami csak komédia, hogy túléljem őket. Te láttad, ki vagyok valójában, és mégis itt vagy. - Hüvelykujjával végigsimított a bőrömön, jegesen forró érintésemléket hagyva maga után. - Itt vagy, és nem vágyom más táncra, csak erre.

A szívem kihagyott. Ash közelsége már-már túl sok volt, az arca, az ajka alig centiméterekre az enyémtől. Egymást néztük, és láttam a szemében az éhséget. Reszketve vártam, az ajkam sajogva kívánta az érintését, azonban ekkor egy villanásnyi

megbánás cikázott át az arcán, és lassan visszahúzódott, véget vetve a pillanatnak. Sóhajtva visszadőltem a mellére. Zsongott mindenem a hasztalan reménytől, a szívem sötét csalódástól nehezült el. Hallottam, hogy a szíve hevesen ver, és éreztem, hogy ő is reszket.

- De ha már a témánál vagyunk - mormolta néhány perc csendes tánc után Ash, amikor végre összeszedtük magunkat kissé - nem adtál választ a kérdéseimre.

Rá olyannyira nem jellemző módon bizonytalannak tűnt. Megmozdultam a karjában, hátrahúzódtam, hogy a szemébe nézhessek.

- Melyik kérdésre?

A félhomályban a szeme sötétszürkének tetszett. Ragyogott körülötte a bűbáj, amelytől nehéz volt a körülöttünk táncolók álmaival átszőtt levegő. Egyetlen pillanatra lefoszlott róla az emberfiú álcája, és kibukkant a földöntúli, ezüstszemű tündérherceg, akiből magából is árad a bűbajos erő. Az emberek egyszerre jelentéktelennek tűntek az ő szívfájdító szépségével szemben.

- Szereted?

Elakadt a lélegzetem. Egy másodpercig úgy gondoltam, Scottra céloz, de természetesen nem úgy volt. Csak egyetlen valakire célozhatott. Félig akaratom ellenére hátranéztem. Puck a fények körén éppen kívül állt, karba font kézzel, és összeszűkül, zöld szemekkel figyelt minket.

A szívem kihagyott egy dobbanást. Visszafordultam, mert éreztem magamon Ash pillantását. A gondolataim százfelé futottak egyszerre. *Mondd, hogy nem! Mondd, hogy Puck csak barát, hogy semmit sem érzel iránta.*

- Nem tudom - nyögtem ki végül. Ash sóhajtott, és szorosabban ölelt magához. Megint csak hallgattunk, a saját

gondolatainkba mélyedve. Behunytam a szemem, és azt kívántam, bárcsak megállna ez a pillanat, bárcsak elfeledkehetnék a jogarról, a tündérudvarokról, bárcsak örökké tartana ez az éj.

De természetesen túl korán vége lett.

Amikor a zene utolsó fozslányai is elhaltak, Ash lehajolt, és a fülemhez érintette az ajkát.

- Látogatónk érkezett - súgta, a lehelete hűvösen cirógatta a bőrömet. Kinyitottam a szememet, és körülnéztem, hol rejtőzik az ellenség a búbájfelhők sűrűjében.

Egy asztalról, éppen a virágos asztali dísz csúcsánál, két aranyszínű golyó villant fel. Pislantottam, és Kacor jelent meg előttem: a farkát a lábai köré kanyarítva ücsörgött az asztalon, és elmélyülten figyelt. A teremben senki másnak nem tűnt fel a hatalmas szürke macska a tányérok között: egyetlen pillantás nélkül mentek el mellette.

Puck a parkett szélén mellénk sétált, ezzel jelezte, hogy ő is látja Kacort. Feltűnés nélkül odasétáltunk a macskához, aki közben már az egyik hátsó lábát mosta. Amikor odaértünk, lustán felnézett.

- Üdv, herceg! - dorombolta, félig lehunyt szemekkel méregetve Asht. - Jó látni, hogy nem vagy gonosz... szóval, érted. Feltételezem, szintén a jogarért jöttél?

- Többek között - felelte Ash, de a hangja hűvös volt, és düh hullámozott benne; a levegő körülötte mintha egyszerre lehűlt volna. Ő nemcsak a jogart akarta, hanem bosszút is.

- Találtál valamit, Kacor? - kérdeztem, bízva benne, hogy a többi diák nem fogja észrevenni a hirtelen hőmérsékletcsökkenést. Kacor tüsszentett, és a farkát kanyargatva felállt, aranszemei most komoran ragyogtak.

- Azt hiszem, jobb, ha a saját szemeddel látod - jelentette ki. Leugrott az asztalról, átcikázott a lábak között, és kisuhant az

ajtón. Még utoljára körbepillantottam a tornateremben, a volt osztálytársaimon és tanáiraikon. Furcsa szomorúság szűrte belém. Valószínűleg sosem látom őket többé. De aztán a szemem megakadt Puck bátorító mosolyán, és követtük Kacort kifelé, az éjszakába.

Kint harapós hideg fogadott. Reszkettem vékony ruhámban, és az jutott eszembe, vajon Ash hangulata lehűtheti-e az egész környéket. Kacor hangtalanul befordult egy sarkon előttünk, mint valami szőrös kísértet, az árnyékok között maga is szinte láthatatlan. Követtük ki a parkolóba, ahol megállt a járda szélén, és elnézett a bitumen-tenger felé.

- Te jó ég! - suttoztam. Az egész parkoló, a járda, az autók, a távolban várakozó régi sárga busz, minden valami finom, fehér, porszerű takaró alatt pihent, amely csillogott a holdfényben. - Nem lehet. Ez... *ez hó?* - Lehajoltam, és felmarkoltam belőle. Fehér, hideg, tapadós. Más nem lehet. - Mi folyik itt? Errefelé sosem havazik.

- Felborult az egyensúly - felelte komoran Ash az idegenné vált tájat nézve. - A jogarnak most a Tél kezében volna a helye, de amikor eltűnt, a ciklus megtört. Úgyhogy effélék is előfordulnak - intett a parkoló felé. - És ennél sajnos csak rosszabb lesz.

- Most azonnal vissza kell szereznünk a jogart! - vágtam rá, és lenéztem Kacorra. - Ő nyugodtan állta a pillantásomat, mint-ha a louisianai havazás teljesen rendben volna. - Kacor, talál-tatok már valamit Vasparipával?

A macska látványosan nyalogatni kezdte a mellső mancsát. - Talán.

Átfutott az agyamon, hogy vajon Ash és Puck is szeretne volna-e már megfojtani a Cait Sithet. Valószínűleg rosszul tettem fel a kérdést.

- Mit találtatok? - próbálkozott Puck, és Kacor erre már felnézett.

- Talán a jogart. Talán semmit. - Még párszor megnyalta a mancsát, mielőtt folytatta volna. - De... pletykálják, hogy a vastündérek egy belvárosi gyárban fognak összegyűlni, San Joséban. Megtaláltuk a helyet, de elhagyatottnak tűnik, szóval Vírus talán még nem gyűjtötte össze a seregét.

- Hol van Vasparipa? - kérdeztem. Ash összehúzta a szemét.

- A gyárnál hagytam - válaszolta Kacor. - Kész volt, hogy betörjön, de meggyőztem, hogy veled és Robinnal térek vissza. Amennyire tudom, még mindig ott van.

- *Egyedül* hagytad?

- Nem éppen most mondtam el, ember? - nézett rám Kacor mérgesen, én pedig riadtan pillantottam a fiúkra. - Javaslom, siessetek! - dorombolta a macska. - Nem elég, hogy Vírus nagy vastündérsereget gyűjt, de azt se hiszem, hogy Vasparipa sokáig visszafogja magát. Meglehetősen elszánt volt, hogy betörjön egymaga.

- Induljunk! - vágtam rá a fiúkra nézve. - Ash, készen állsz erre? Tudsz majd harcolni?

A herceg komoly pillantást vetett rám, aztán egyet intett, és a bűbáj feloszlott, a szmoking köddé vált, vele együtt az emberfiú álcája is, és megint a Téltündér-herceg állt előttem, körülötte lebegett fekete kabátja.

Visszapillantva láttam, hogy Puck is visszaszerezte rendes, csuklyás zöld öltözékét. Ő is végigmért engem.

- Nem éppen harcba illő a ruhád, hercegnő - állapította meg vigyorogva.

Lenéztem csodás báli szoknyámra, és belém hasított a felismerés, hogy ez alighanem még hajnal előtt tönkremegy.

- Nem hiszem, hogy van időm átöltözni - sóhajtottam.

- Valóban nincs - mozgatta a fülét Kacor, aztán megrázta a fejét, és az égre nézett. - Mennyi az idő?

- Ööö, nem tudom. - Már régen nem viseltem órát. - Gondolom, nemsokára éjfél, miért?

A macska mintha mosolygott volna, ami kifejezetten ijesztő látvány volt.

- Csak várj nyugodtan, ember! Mindjárt itt vannak.

- Miről be... - A szó félbeszakadt, mert a parkolón hideg szélroham zúgott át, felkapta, és táncoló-ragyogó örvényekbe sodorta a havat. A faágak nyögve hajoltak meg, a szélben, a fák fölött valami földöntúli sírás kélt. Megremegtem, és láttam, hogy Ash behunyja a szemét.

- Cait Sith, elhívtad *Őket*?

- Tartoztak nekem egy szívességgel - dorombolt Kacor, amikor Puck is idegesen sandított az égre. - Nincs időnk, hogy ösvényt keressünk, és ez a leggyorsabb módja, hogy innen odajussunk. Törődj bele!

- Mi történik? - kérdeztem, mert Ash és Puck is védőn közelebb lépett hozzám. - Kit hívott? Mi közeledik?

- A Sereg - morogta Ash sötéten.

- Mi az a...- De abban a pillanatban valami hangos susogást hallottam, mintha levelek ezrei zizegnének a szélben. Fel-pillantottam, és egy szaggatott szélű felhőt láttam felénk száguldani az égen; ijesztő gyorsasággal közeledett, kitakarta a csillagokat, magát az eget is.

- Kapaszkodj! - szólt rám Puck, és megmarkolta a kezemet.

A fekete tömeg ezernyi hangon sikoltva felénk lódult. Arcok tucatjait láttam meg egyetlen pillanatban, szemeket, tátott szájakat, de már fölöttünk is voltak, és én hátrahőköltem ijedtemben. Jéghideg ujjak ragadtak meg, rántottak a magasba - a lábam elhagyta a földet, az égbe cibáltak, a sikoly megakadt a torkomban. Jeges szél ölelt körül, a hajamat, a ruhámat tépte, amíg egészen meg nem

dermedtem - azt az apró, meleg pontot leszámítva, ami Puck keze volt az enyémben. Behunytam a szememet, és még jobban megszorítottam - és a Sereg áthurcolt minket az éjszakán.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Vasparipa választása

Nem tudom, mennyi ideig vonszolt minket a Sereg az égen sikoltva, sírva, földöntúli hangjain. Nem tudom, voltak-e világokon átvezető ösvényeik, vagy meghajlították a téridőt, esetleg nagyon, de nagyon gyorsan repültek, de az út, aminek órákig kellett volna tartania, csak perceknek érződött, aztán a lábam földet ért, és máris zuhantam előre.

Puck, aki még mindig szorította a kezemet, elkapott, mielőtt orra eshettem volna. A karjába kapaszkodva igyekeztem visszanyerni az egyensúlyomat. Szédülve néztem körül.

Egy hatalmas gyártelep szélén álltunk. A lámpák sorával ragyogóan megvilágított parkoló mögött valami óriási üveg-acél-betonszörny terpeszkedett a járda felett. Habár a telep elhagyatott volt, az épületben szemmel láthatóan nem tettek kárt: egy ablakát sem törték be, egyik falát sem díszítették graffitik. A falakon apró valamik mozogtak, apró kék fényvillanások, mint holmi bolond szentjánosbogarak. Egy

pillanattal később rájöttem, hogy gremlinek - több száz, ha nem több ezer amelyek úgy mászkálnak át meg át a gyáron, mint

a hangyák. A kék fény világító agyaraikból eredt, mert egymásra is vicsorogtak, sziszegtek, mutogatták fogaikat. Végigfutott a hátamon a hideg, és vacogni kezdtem.

- Gremlinfészek - mondta gunyorosan Kacor a kavargást nézve. Leanansidhe szerint a gremlinek olyan helyeken gyülekeznek, ahol tobzódik a technológia. Logikus lehet, hogy Vírus is idejön.

- Én ismerem ezt a helyet - szólalt meg hirtelen Ash. Mindannyian ránéztünk. Elgondolkodva bámulta az épületet. - Emlékszem, Vírus beszélt róla, amikor... amikor vele voltam. - A ráncok elmélyültek a homlokán, az arca elborult, de egy pillanat múlva lerázta magáról az emléket. - Kell, hogy legyen bent egy ösvény a Vastrónhoz.

Puck oldalba bökött, és rámutatott valamire.

- Azt nézzétek!

Ujjával a bejáratra mutatott, pontosabban a bejárat mellé felállított nagy márványtömbre, világító betűkkel.

- SciCorp - olvastam a fejemet rázva. Puck felhúzta a szemöldökét.

- Micsoda véletlen!? Én nem hiszem, hogy az.

- De hol van Vasparipa? - kérdeztem körbepillantva.

- Erre gyertek! - felelte Kacor, és nekiindult a parkoló szélén. Mi követtük; a fiúk körvonala mintha elmosódott volna a szemem előtt, ebből tudtam, hogy az emberek számára láthatatlanok. Én viszont még mindig a nem kevésbé feltűnő báli ruhámat és magas sarkú topánjaimat viseltem, amelyek a legkevésbé sem voltak alkalmasak egy hatalmas gyárépület lerohanására, de még arra sem, hogy végigmenjek velük a járdán. Jobbra tőlem, az úttesten, egymás után húztak el a kocsik; néhányan lelassítottak, hogy rám dudáljanak

vagy füttyentsenek. Égett az arcom. Azt kívántam, bárcsak láthatatlanná tudnám magam bájni, vagy legalább átöltözhetnék valami kevésbé szemet szűrő göncbe.

Kacor elvezetett az épület mellett egy csatornaárokhoz, amely a két telket elválasztotta egymástól. Az árok alján a legutóbbi vihar után maradt olajos, fekete víz csordogált a gazos fűben. Elhajigált üvegek és italos dobozok heverték mindenfelé, a holdfényben csillogva - de Vasparipának nyoma sem volt.

- Ezen a szent helyen hagytam - közölte Kacor. Gyorsan körülpillantott, majd egy száraz kőre ugorva rázogatni kezdte vizes mancsait, egyiket a másik után. - Úgy látszik, elkéstünk. Türelmetlen barátunk már bement.

Mielőtt pánikba eshettem volna, mély horkantást hallottam.

- MIFÉLE BOLONDNAK TARTASZ TE ENGEM? – dörögte Vasparipa mélyre hajolva, hogy kiférjen a cső száján. Emberi alakját viselte, hiszen vaslóként semmiképpen nem tudta volna magát bepréselni a csatornába. - ŐRJÁRAT HALADT EL ERRE, ÉS REJTŐZKÖDNÖM KELLETT. DE NEM SZEGEM MEG AZ ÍGÉRETEMET. - Dühösen nézett Kacorra, a macska azonban csak ásított, és nekiállt mosakodni.

Ash megdermedt, és a keze, mintegy mellékesen, a kardja markolatára tévedt. Nem hibáztattam ezért. Ha a Vírussal való rövid kapcsolatát leszámítjuk, Ash utoljára akkor látta Vasparipát, amikor ő Masina elé vonszolt minket, megláncolva. Ugyan a vastündér most más alakot öltött, de egyetlen pillantás elegendő volt ahhoz, hogy láthatóvá váljon a felszín alatt rejtőző hatalmas, fekete szörnyeteg.

Habár észrevettem Ash sötét pillantását, inkább az első, sürgető problémára összpontosítottam.

- Ezek szerint biztos, hogy Vírus bent van? - kérdeztem, és feltűnés nélkül közéjük léptem. - Akkor hogyan jutunk be? Főleg így, hogy a gremlinek ott mászkálnak mindenhol?

Vasparipa felhorkant.

- A GREMLINEK NEM JELENTENEK GONDOT, HERCEGNŐ. AZOK CSAK EGYSZERŰ LÉNYEK. A KÁOSZ ÉS A PUSZTÍTÁS A LÉTELEMÜK, DE GYÁVÁK, ÉS NEM TÁMADNAK RÁ EGY ERŐS ELLENFÉLRE.

- Attól tartok, ellent kell mondanom - szólalt meg Ash, és a hangjának most már határozottan fenyegető éle volt. - Te magad vezettél egy egész gremlin hadsereget Masina birodalmában, elfelejtetted volna? Nem támadnak rá egy erős ellenfélre? Egy egész csapatnyi akart széttépní engem.

- Ez igaz - erősítettem meg a homlokomat ráncolva. - És mi van azokkal a gremlinekkel, amelyek elraboltak és elcibáltak, hogy veled találkozzak? Ne mondd, hogy a gremlinek nem veszélyesek!

- NEM - rázta meg a fejét Vasparipa -, HADD MAGYARÁZZAM MEG! A GREMLINEKET MINDKÉT ALKALOMMAL MASINA PARANCSA IRÁNYÍTOTTA. MASINA ÚR VOLT AZ EGYETLEN, AKI IRÁNYÍTANI TUDTA ŐKET, AZ EGYETLEN, AKIRE VALAHA IS HALLGATTAK. AMIKOR MASINA MEGHALT, VISSZAESTEK EREDETI, VAD ÁLLAPOTUKBA. JELENLEG NEM JELENTENEK SZÁMUNKRA VESZÉLYT

- És Vírus? - kérdezte Puck.

- VÍRUS PARAZITAKÉNT TEKINT RÁJUK. MÉG HA KÉPES IS VOLNA IRÁNYÍTANI ŐKET, AKKOR SE TENNÉ. INKÁBB A DRÓNJAIVAL VÉGEZTETNÉ EL A PISZKOS MUNKÁT, MINT HOGY ÁLLATOKHOZ ERESZKEDJÉK LE.

- Hát akkor ez egyszerű lesz - vigyorgott Puck. - Csak betáncolunk a főbejáraton, felsétálunk Vírushoz, elszedjük a

jogart, megteázunk, és még mielőtt felkel a nap, megmentjük a világot. Én bolond! Miért is gondoltam, hogy nehéz lesz?

- Puck szerintem azt akarja kérdezni - vettem át a szót a szemöldökömet ráncolva -, hogy mit csinálunk Vírussal, ha megtaláljuk? Nála van a jogar. Az nem egy hatalmas tárgy?

- Emiatt ne aggódjatok! - vágott közbe Ash. - Majd én elintézem Vírust.

Puck a szemét forgatta.

- Nagyon jó lesz, ó, Vidám Herceg, de van egy kis gond. Mindenekelőtt be kell jutni oda. Ebben az ügyben mit javasolsz?

- Te vagy a szakértő - nézett vissza Ash, és az ő szája is mosolyra görbült. - Hát mondd meg te!

Kacor egy sóhaj kíséretében talpra állt; farkával idegesen csapkodott.

- És ezek lennének itt Sohaföld ifjú reménységei - állapította meg, egyesével végignézve rajtuk. - Várjatok meg itt, majd én felderítem a terepet.

NEM TELT EL SOK IDŐ, amikor Puck megmerevedett, és Ash is felkapta a fejét, a keze ismét kardja markolatán.

- Valaki jön - szisszent, és sietve leereszkedtünk a csatornába. A ruhám minden gazban és törött üvegben fennakadt, és amikor beléptem a csőbe, elfintorodtam, mert a mocsos, hideg víz eláztatta a cipőmet és a szoknyámat. Ha így haladok, nem éri meg a hajnalt.

Két alak masírozott el a rejtekünk mellett, mindkettő ismerős, tövises vállú-hátú fekete páncélt viselt. Rothadás és bomló hús szagát árasztották. Elnyomtam a köhögést, az orrom alá szorítottam a kezemet.

- Rowan Tövisgárdája - mormolta Ash komoran, amikor a két őr elvonult. Puck átlesett a válla felett.

- Vajon hányán lehetnek bent?

- Azt gondolom, legalább néhány osztagra való - felelte Ash. - Rowan szerintem a legjobbjait küldte, hogy átvegyék az uralmat.

- Így igaz - szólalt meg Kacor, aki ebben a pillanatban jelent meg mellettünk. Egy téglán állt, hogy semmije se érje a vizet, még a farkát is mereven feltartotta. - Sok Töviskatona van bent, jó néhány vastündér és néhány tucat emberi drón. És persze a gremlinek. Az egész gyárban hemzsegek, de valójában senki sem vesz róluk tudomást.

- Láttad Vírust vagy a jogart? - kérdeztem.

- Nem - ült le Kacor, és a farkát kecsesen a lába köré teker-te. - De két Töviskatona áll az egyik hátsó ajtónál, akik nem engednek át senkit.

Vírus nevének említésére Ash szeme összeszűkül.

- Áttörhetünk rajtuk?

- Nem ajánlanám - nézett rá a macska. - Úgy láttam, néhány vasfegyvert viselt, acélkardot meg vashegyű nyilakat, effélét. Egyetlen szerencsés lövés is megölhetne titeket.

Puck értetlenül nézett rá.

- Tündérek vasfegyverrel? Gondolod, hogy Vírus mindnek bogarat ültetett a fülébe?

- Azt hiszem, sokkal rosszabb - nézett Ash a gyár felé kőmerev arccal. - Engem kényszerítettek a szolgálatra. Vírus nem kínált választási lehetőséget. De a Tövisgárda tagjai szabad akaratukból cselekszenek. Mint Rowan. El akarják pusztítani Sohaföldet, hogy átadhassák a vastündéreknél.

Puck szemöldöke a homlokára szaladt.

- *Mi a pokol?* De hát miért?

- Mert azt hiszik, hogy maguk is olyanná válhatnak, mint
Vírus - feleltem, visszagondolva arra, amit Rózsatüske

mondott, és az őrült, halálra ítélt csillogásra a tekintetében. - Azt hiszik, csak idő kérdése, hogy Tündérföld végleg elfakuljon, így a túlélés egyetlen módja, ha a vastündérekhez válnak hasonlóvá. Vasgyűrűt hordanak a kesztyűjük alatt, hogy bizonyítsák a hűségüket, és mert úgy gondolják, ez majd immunissá teszi őket. De csak megöli őket, lassan, észrevétlenül.

- Hú, hát ez... igazán rémisztő - rázta a fejét hitetlenkedve Puck.

- De vasfegyverek ide vagy oda, nekünk mégis be kell jutnunk. El tudjuk varázsolni magunkat olyanokká, mint ők?

- Ennyi vas közelében nem tart ki a varázs - válaszolta elgondolkodva Ash.

- Nekem jobb ötletem van - nézett fel Kacor. - Elég sok üveg tetővilágító van odafent. Azokon át fel lehetne térképezni az épületet, még talán Vírust is meg lehetne találni.

Ez jó ötletnek tűnt. De...

- Hogy jutunk fel oda? - kérdeztem, felbámulva a gyárépület magas acél-üveg falaira. - Puck felrepülhet, és biztos vagyok benne, hogy Ash is megoldja, de én és Vasparipa ennél földhözragadtabbak vagyunk.

Kacor nyugodtan bólintott.

- Rendes körülmények között egyetértenék. De ma este úgy tűnik, a sors a mi oldalunkon áll. Az épület túloldalán van egy ablaktisztító állvány.

MÉG ÚGY IS, HOGY VASPARIPA BIZTOSÍTOTT a grelinek felől, különös óvatossággal közelítettük meg az épületet. Az emlék, hogy elrabolnak a kicsi lények, hegyes karmaik szúrása a

bőrömn, riasztó, mániákus kacajuk, zümmögő hangjuk még éberén élt az emlékezetemben. Az egyik még az iPod-omba is beköltözött, mielőtt az eltört volna. Masina rajta keresztül kommunikált velem még Árkádia határain belül is. A

gremlinek sompolygó, gonosz szörnyecskék voltak, és kicsit sem bíztam meg bennük.

Hála az égnek, a szerencsénk kitartott, amíg a gyár mögé nem értünk. Kis deszkadobogó lógott a kötélzeten, amely egészen a tetőig nyúlt. A fal sötét volt és akkor éppen gremlin mentes is.

Kacor könnyedén felugrott a kis dobogóra, Ash és Puck követték, mindkettő óvatosan kerülte a vaskorlátok érintését. Ash felhúzott maga után, végül Vasparipa mászott utánunk. A deszkák rémesen nyikorogtak, és középen be is hajlottak, azonban szerencsére kitartottak. Csak azért fohászkodtam, hogy ne akkor törjön gyufaszálként ketté, amikor már három emelet magasan vagyunk a levegőben.

Puck és Vasparipa elkaptak egy-egy kötelet, és húzni kezdték a rögtönzött felvonót. A fekete ablaküvegekben visszatükröződött furcsa csoportunk: egy macska, két tündérfiú, egy lány, némileg megtépázott báli ruhában, és egy tagbaszakadt fekete ember, izzó vörös szemekkel. Azon töprengtem, milyen fura is lett az életem mostanában, de egy halk szisszenés fentről kibillentett.

A csigán, amelyben a felhúzókötelünk forgott, egy gremlin kucorgott, ferde szemei fénylettek a sötétben. Törékeny, hosszú végtagjai voltak, hatalmas, a denevérekéhez hasonló fülei; rám villantotta kék vigyorát, és zümmögő hangon felvisített.

Egyszerre mindenholnán ömleni kezdtek a gremlinek, kimásztak az ablakokon, felmászott a falakon, a tető pereméhez gyűltek, hogy minket lessenek. Néhány egyenesen a köteleinkre kapaszkodott, vagy a korlátra kucorodott, onnan bámult ránk ijesztő zöld szemeivel. Ash

magához húzott, a kardját kivonta, készen arra, hogy lecsapjon, ha bármelyik szörny közel merészkedne, de az apró vastündérek nem

támadtak. Zizegő hangjuk megtöltötte a levegőt, mint a statikus zaj a rádióban, vad vigyorgásuk kék derengéssel vett körül minket, ahogy emelkedtünk tovább a fal mentén - akadálytalanul.

- Mit csinálnak? - suttogtam, még közelebb húzódva Ashhez. Ő fél karjával védőn átölelt, kardját köztem és a grem-linek között tartotta. - Miért néznek így? Mit akarnak? Vas-paripa?

A tiszt a fejét rázta.

- NEM TUDOM, HERCEGNŐ - válaszolta, és a hangjából ítélve éppúgy meg volt lepve, mint én. - MÉG SOSEM LÁTTAM ŐKET ÍGY VISELKEDNI.

- Hát, akkor is mondd meg nekik, hogy menjenek el! Megijesztenek.

Zümmögő hullám futott végig a minket körülvévő gremlineken, és a tömeg oszlani kezdett. Visszamasztak a falakon, ablakokon, a résekbe és repedésekbe, le a tetőről. Éppen olyan hirtelen, ahogy megjelentek, el is tűntek, és a fal sötét és csendes volt újra.

- Na, jó - nézett körül Puck. - Ez különös volt. Valaki esetleg eleresztett egy gremlinirtót? Vagy csak elunták magukat?

Ash a hüvelyébe dugta a kardját, és elengedett.

- Vagy elijesztettük őket.

- Lehet - mondtam rá, de Vasparipa engem bámult kifürkészhetetlen, parázsló tekintettel.

Kacor jelent meg köztünk ismét, és mintha mi sem történt volna, a fülét kezdte vakarni.

- Ez most nem lényeges - jelentette ki, amikor a liftünk a tetőhöz zökkent. - Elmentek, és a jogar itt van a közelben. -

Ásított, aztán felpislogott ránk. - Mi az? Itt fogtok állni, és erősen reméletek, hogy majd a kezetekbe repül?

Kimásztunk a gyárépület tetejére. A szél itt erősebben fújt, rángatta a hajamat, a szoknyám vitorlaként csattogott. Ashbe

kapaszkodtam, amíg átsétáltunk a tetőn. Messze, mélyen alattunk úgy terült el a város, mint egy ragyogó csillagokból szőtt szőnyeg.

A tető közepén több, üvegből emelt, fülkeszerű tetővilágító magasodott zölden fluoreszkálva. Óvatosan odaléptem az egyikhez, és lepillantottam.

- Ott - mormolta Ash, és egy, vagy húsz emelet magasságban elhelyezkedő átvezető folyosóra mutatott. Nagyjából tíz méterrel lehetett alattunk; az üvegen át még éppen ki tudtam venni egy elmosódott, méregzöld foltot a szürke és fehér pöttyök között, jó néhány fekete páncélos tündér gyűrűjében. Vírus éppen kisétált a függőfolyosó széléhez, és a korláton át lenézett az alatta összegyűlt tündérekre: láthatóan beszédet készült mondani. Láttam Töviskatanákat és kábellényeket is, néhány zöld bőrű, öltönyös embert és olyan tündérfajtákat, amelyeket nem is ismertem fel. A jogar sárgán-zölden lüktetett Vírus kezében, amikor meglengette a feje felett, letről pedig fojtott morajlás hallatszott.

- Remek, tehát megtaláltuk - állapította meg Puck. - És úgy látom, még össze sem gyűjtötte a teljes seregét, ami még remekebb. Szóval hogyan férjünk hozzá?

Ash halkan felmordult és hátralépett.

- Ti sehogy. Majd én. - Szembefordult velem. - Úgy tudja, hogy még mindig az uralma alatt tart. Ha elég közel kerülök hozzá, hogy megszerezsem a jogart, mielőtt még rájönne, mi történt...

- Ash, ne! Ez túlságosan veszélyes.

- Akármilyen próbálunk tenni, az veszélyes lesz - felelte a herceg türelmesen. - Kész vagyok vállalni ezt a kockázatot. - A keze felemelkedett, oda, ahol Puck megszúrta. - Még nem

gyógyultam meg teljesen. Nem tudok úgy küzdeni, mint máskor. Remélhetőleg elég hosszú ideig bolonddá tudom tenni Vírust ahhoz, hogy megszerezze tőle a jogart.

- És aztán? - követeltem. - Kivágod magad? Ekkora túlerővel szemben? És Vírus? Mi van, ha már tudja, hogy nincs a fejedben a bogár? Nem várhatod, hogy... - Elhallgattam, mert ebben a pillanatban összeállt a kép. - Ez nem a jogar megszerzéséről szól, igaz? - kérdeztem halkán, és Ash elkapta a tekintetét. - Hanem Vírus megöléséről. Te valójában azt reméled, hogy elég közel juthatsz hozzá, és ledöfheted, vagy lefejezheted, vagy akármit, és nem érdekel, mi történik azután.

- Amit velem tett, már az is éppen elég szörnyű volt - felelte Ash csillogó ezüst szemével rám nézve. - Amire kényszerített, azt sosem fogom megbocsátani. Ha felfedeznek, legalább ah-hoz elég nagy felfordulást tudok csinálni, hogy besurranj, és megszerezd a jogart.

- Belehalhatsz!

- Nem számít.

- Nekem számít! - Döbbenten néztem rá. Komolyan gondolta! - Ash, nem törhetsz be oda egymagad. Nem tudom, honnan jön ez a kamikaze-hülyeség, de itt és most abba is hagyhatod. Nem foglak még egyszer elveszíteni.

- A HERCEGNŐNEK IGAZA VAN.

Felnéztünk. Az üvegtorony másik oldalán Vasparipa állt, és minket nézett. A szeme vörösen parázslott a sötétben.

- TÚL VESZÉLYES A SZÁMODRA.

Összevontam a szemöldökömet.

- Miről beszé...

Vasparipa váratlanul meghajolt előttem.

- HERCEGNŐ, MEGTISZTELTETÉS VOLT. HA A DOLGOK MÁSKÉNT ÁLLNÁNAK, BOLDOGAN SZOLGÁLNÁLAK AZ IDŐK VÉGEZETÉIG. - Ashre pillantott és

bólintott, én pedig egyszerre megértettem, mire célóz.

- HERCEG, TE VAGY A MINDENE. ÓVD MEG, AZ ÉLETED ÁRÁN, HA KELL!

- Vasparipa, ne merészed!

Ő azonban megpördült, és mit sem törődve a kiáltásaimmal, nekilódult. Összeszorult a szívem, ahogy a távolabbi tető-világító felé száguldott, nekem pedig tehetetlenül kellett néznem, amint lendületet vesz és elugrik.

Az üveg millió apró darabkára robbant, amikor Vasparipa becsapódott. Levegőért kaptam; a másik tetővilágítón át láttam, amint a számtalan ragyogó szilánk a lenti tömegre záporozik. Sikoltozva, vicsorogva néztek fel, eltakarták az arcukat, és a hatalmas vasló akkora dörrenéssel zuhant középre, hogy beleremegett az épület. Vasparipa üvöltve ágaskodott fel, lángot fújt az orrlíkain, acélpatai halálos csapásokat osztogattak.

A teremben kitört a káosz, de amint döbbenetükből magukhoz tértek, a Töviskatonák és a kábellények odarohantak Vasparipához, és csapkodva, karmolva rárontottak.

- Le kell jutnunk! - sikoltottam, és már futottam volna a betört üvegpiramis felé, de Ash elkapta a karomat.

- Nem arra - szólt rám, és az ép ablak felé húzott. - Az elterelés megtörtént. Neki most nem segíthetünk. A mi célunk Vírus és a jogar. Maradj itt, Meghan! Nincs varázserőd, és...

Kirántottam a karomat a szorításából.

- Ugye, nem éppen most mondtad ki ezt a hülye mentséget megint? - sziszegtem rá, ő pedig meglepetésében csak pislogott. - Emlékszel, mi történt, amikor utoljára

nélkülem indultál el? Vedd már végre be abba a makacs fejedbe, Ash! Nem fogok hátul maradni, és ez az utolsó szavam.

A szája egyik sarka felhúzódott, éppen csak egy kicsit.

- Ahogy kívánod, hercegnő - felelte, és Puckra pillantott, aki vigyorogva figyelt minket. - Robin, készen állsz?

Puck bólintott, és felpattant az üvegtornycskára. Mindkettejüknek szánt rosszalló pillantással én is felkapaszkodtam, szándékosan észre sem véve Puck segítő jobbját.

- És most, hogyan jutunk le oda? - kérdeztem, amikor kiegyenesedtem. - Át az üvegen?

Puck kuncogott.

- Az üveg tréfás anyag, hercegnő. Mit gondolsz, a régiek miért szórtak sót az ablakpárkányokra, hogy távol tartsanak minket?

Lenéztem. Vírus éppen alattunk volt, kiabálva hadonászott a jogarral a feje felett. Minden figyelme Vasparipára és a harcra összpontosult.

Ash is az üvegre szökkent, közben már ki is vonta a kardját.

- Vigyázz Meghanra! - szólt még, de akkor már ragyogott a bűbáj kettejük körül. - Én majd elintézem Vírust.

- Mi a... - kezdtem, de Puck hirtelen magához ölelt. Annyira meglepődtem, hogy nem is volt időm tiltakozni.

- Kapaszkodj erősen, hercegnő! - mondta halkan, amikor a levegő reszketni kezdett körülöttünk, és úgy zuhantunk át az üvegen, mintha ott se lett volna.

A függőfolyosó felé zuhanva kiszakadt belőlem egy sikoly, azonban elnyelte a Vasparipa körül kavargó káosz. Ash úgy röppent Vírus felé, mint egy bosszúálló angyal, a kabátja csattogott a levegőben, mezítelen kardja a feje felett ragyogott.

A Vírust körülvevő Töviskatonák egyike az utolsó pillanatban nézett fel. A szeme kerekre tágult, kirántotta a kardját és felkiáltott. Vírus megpördült, és ő is felnézett. Ash kardja kék villanással csapott le - éppen az Évszakok Jogarára, amelyet Vírus felemelt, hogy megvédje magát.

Kék és zöld szikrák záporoztak, és valami iszonyú csikorgás visszhangzott végig az épületen. Minden szem a függőfolyosóra szegeződött, és az ott küzdő kettősre. A jégpenge és a jogar még mindig szikrát hányt, vibráló fénybe borítva a küzdők arcát. Vírust, úgy tűnt, meglepi, hogy korábbi katonája tért vissza; Ash keskeny vonallá préselte össze az ajkát, és újra lecsapott.

Puck lerakott - nem is vettem észre, hogy földet értünk -, és a kivont karddal közelítő Töviskatonák elé lépett. Vigyorogva vetette magát a harcba, handzsárjai villogtak az Ash pengéjéből és a jogarból áradó pokolbéli fényben.

És akkor Vírus felnevetett.

Éreztem a vasbűbáj hideg fuvallatát, és Vírus egy zöld villanással ellökte Asht. Ugyan a herceg azonnal magához tért, de mielőtt újra támadhatott volna, Vírus lehátrált a függőfolyosóról - és lebegni kezdett a semmi felett. Méregzöld szeme rám villant, és mosolygott.

- Nahát! - fintorgott, érdeklődően méregetve a lába előtt kibontakozó káoszt. A vastündérektől körülvett Vasparipa még mindig dühöngve rugdalózott, de már gyengült. A lépcsőkön még több Töviskatona sietett felfelé, ezeknek a kezében már íj volt vashegyű nyílveesszőkkel, amelyek mind ránk szegeződtek. Ash és Puck visszalépett, hogy az örök és közém kerüljenek, azonban addigra ők már tövises fekete gyűrűbe fogtak minket. - Meghan Chase, te aztán csupa meglepetés vagy! - mosolygott rám Vírus. - El sem tudom képzelni, hogyan szabadítottad meg a herceget a bogaramtól, de nem is számít. A hamis király seregei készen állnak, hogy lerohanják a Nyári és a Téli Udvar. Amint meghódították Sohaföldet és kivégezték az óvérű uralkodókat, mi jövünk.

Lerohanjuk az ő seregeiket, velük a hamis királyt, mielőtt még igazán megérezhetné a győzelem ízét. Sohaföld az enyé...

Nem tudta befejezni. Ash hátralepett, és jégtüskék záporát zúdította az arcába. Vírust meglepetésként érte a támadás. Összerándult, felkapta a jogart, amely zölden villant, és a jégcsapok porrá robbantak, mielőtt elérték volna az arcát. Az íjászok dühös kiáltással eleresztették felajzott húrjaikat, bár Vírus sikoltva követelte, hogy ne tegyék.

Vashegyű nyilak halálos vihara süvített felénk. Szinte *éreztem*, ahogy hasítják a levegőt, mint a *Mátrixban*, mögöttük torz hullámok maradnak. Gondolkodás nélkül megperdültem, és kinyújtottam a kezem. Eszembe sem jutott, micsoda örültség ez, hogy ilyen közeli a vashegyek úgy ütik át a testemet, mintha papírból lenne. Hogy immár biztosan meghalunk mind, teledőve nyilakkal, amelyek ilyen sűrűségben akkor is megölnének, ha nem vassal volnának patkolva. Egyáltalán nem gondolkodtam, csak megperdültem, és határozottan intettem. A bőröm alatt furcsa elektromosság bizsergett.

A levegőben hullám kelt, a nyilak elröppentek mellettünk, közöttünk, belefúródtak a falakba vagy lepattantak a fémkorlátokról, és zörögve hullottak a földre. Hallottam, hogy néhány vastündér, akit eltalálnak, sikolt, de a tucatnyi vesszőből egy sem ért el minket.

A Töviskatonák eltátották a szájukat. Ash és Puck úgy nézett rám, mintha még egy fejet növesztettem volna. Én pedig egész testemben reszkettem a bőröm alatt vonagló, fülemben zümmögő hideg búbájerőtől.

- Lehetetlen! - fordult lassan felém Vírus, hogy a szemembe nézzen. Sápattan rázta a fejét, mintha magát igyekezne meggyőzni. - Te nem lehetsz az! Egy gyönge

emberlány? Még csak nem is vagy közülünk való! Tévedés!
Csakis tévedés lehet!

Fogalmam sem volt, mit zagyvál össze, de nem is számított. Vírus örült módjára kacagni kezdett, zöldes körmét a szájába dugva, egyre hangosabban, már-már hisztérikusan, amíg aztán el nem hallgatott és kerekre nyílt, örült szemekkel nem nézett rám.

- NEM! - sikoltotta, amitől még a Töviskatonák is össze-rezzentek. - Ez nem lehet! Én voltam a második a sorban, az erőnek rám kellett volna szállnia!

Azzal eltátotta a száját, hihetetlenül nagyra, és a Töviskatonák elhátráltak a közeléből. Szívdobogva közelebb húzódtam Ashhez és Puckhoz, éreztem komor elszántságukat, hogy ha kell, harc közben halnak meg.

A levegőben vibrálás kelt, valami szörnyű dongás, Vírus hátravetette a fejét, és mint millió méh, repülő bogarak szálltak ki a szájából. Úgy köröztek a feje körül, mint egy vad, csillogó felhő.

Amikor újra ránk nézett, Vírus mosolya is ugyanolyan vad volt. Kinyújtotta a karját a bogártornádó közepéből.

- És most, drágáim - mondta, a zümmögésben alig hallhatóan -, egyszer és mindenkorra véget vetünk ennek a játéknak. Akkor kellett volna megtennem, amikor először megláttalak, de fogalmam sem volt, hogy te vagy az, akit mindvégig kerestem.

Minden elcsendesedett. A hideg bűbáj még mindig a bőröm alatt remegett, és a levegőben fém ízét éreztem. Az ezer meg ezer bogárból álló rajra néztem, amely ugyanakkor egyetlen lény volt, egyetlen elme, egyetlen cél.

Kaptárelme, gondoltam lassan, bár nem tudtam, miért vagyok ennyire nyugodt. Irányíts egyet, és mindet irányítod.

Távolról hallottam, hogy Vírus még mindig beszél, de a hangja mintha nagyon-nagyon messziről érkezett volna.

- Menjetek! - rikoltotta aztán, és felénk csapott a karjával.
- Másszatok be az orrukba, a torkukba, a szájukba, a fülükbe, minden nyitott pórusukba! Ássátok bele magatokat az agyukba, szakíttassátok ki velük a saját szívüket!

A Raj felénk röppent, mint egy dühöngő, zümmögő felhő. Ash és Puck közelebb lépett egymáshoz; éreztem, hogy az egyikük reszket, de nem tudtam, melyik. A döngéstől már nem hallottam mást, ahogy a Raj közeledett, vasbűbájtól ragyogva, egyetlen óriási lénnnyé válva.

Egyelme. Egy lény.

Amikor a Raj már lecsapott volna, a magasba emeltem mindkét karomat.

Állj!

A Raj lendülete megtört, felettünk kavargott süketítőn züm-mögve. De nem támadtak. A fűrészhangú forgósél közepén álltunk, körülöttünk cikáztak a csillogó páncélú bogarak, de nem jöttek közelebb.

Éreztem, hogy a Raj az akaratom ellen küzd, hogy áttörjön rajta. Láttam Vírus arcát: először kiült rá a hitetlenség, aztán elfehéredett dühében. Erőszakosan intett, a Raj pedig még hangosabban zümmögött válaszul. Megerősítettem a láthatatlan korlátot, beleöntöttem a bűbájomat, amelyet a gyárból szívtam ki. A fejem lüktetett, a homlokomon izzadság csörgött, de nem zökkenhettem ki, hiszen akkor széttéptek volna minket.

Vírus ajkára csúf mosoly ült ki.

- Alábecsültelek, Meghan Chase - ismert el, és még magasabbra szökött a levegőben. - Nem hittem, hogy arra kényszerítesz majd, hogy a jogart használjam, de tessék. Tudod, hogy ez mire képes, kis drágám? - kérdezte maga elé

tartva a jogart. Ash felkapta a fejét. - Rengeteg időmbe került,

hogy kitaláljam, de végül rájöttem - vigyorgott Vírus diadalmasan. - Felerősíti birtoklójának erejét. Hát nem érdekes? Szóval például meg tudom csinálni az én kis bogárkáimmal ezt...

A jogar beteges zöld fénnel izzott fel, és abban a fényben a Raj megváltozott. A bogarak megduzzadtak, mint a kullancs, ha teleszívja magát vérrel. Csupa hegy és él lett mindegyik, hosszú fullánkkal és ívelt, fűrészes rágókkal, mint a skorpió és a darázs hibridje, mindegyikük akkora, mint az öklöm. A szárnyaik súrlódása csikorgott, mint milliónyi egymáson élesített késpenge. És az *elméjük* is megváltozott, vérszomjasab-bá, zsigeribbé, ragadozóbbá váltak. Majdnem elveszítettem velük a kapcsolatot, és a forgószelek ránk csapott, közelebb szorult, mielőtt össze tudtam szedni magam, hogy visszatartsam őket.

Dühös zümmögéssel fordultak minden élőlény ellen, akit csak megláttak, ellepték a minket körülvevő Töviskatonákat is. Azok sikoltva igyekeztek hátrálni, és saját magukat mardosva próbálták kitépni magukból a fémbogarakat.

Vírus őrülden kacarászott a fejünk felett.

- Öljétek meg őket! - parancsolta. Az áldozatok, akikbe már jó pár bogár belerágta magát, kiabálva, rángatózva zuhantak a földre. A gyomrom felfordult, de nem nézhettem félre, mert féltem, hogy elveszítem a kapcsolatot a Rajjal. Nem is értettem, mire gondol Vírus, amíg egy perccel később az elesett Töviskatonák talpra nem álltak, őrülden fénnel a szemükben.

Kivont karddal támolyogtak felénk, páncéljuk résein át ömlött a vér, a tekintetükben már nem volt értelem. Ash és

Puck a forgószél szélén várták be őket, és a fémes züm-
mögésbe a pengék csattogása vegyült.

Elvesztünk. Tudtam, hogy nem tarthatom vissza őket örökké. A fejem már annyira fájt, hogy hányingerem volt tőle, a karom fájdalmasan remegett. Éreztem, ahogy az erőm elszivárog, annyi bűbájt igényelt, hogy távol tartsam a Rajt.

És akkor a szemem sarkából megpillantottam, hogy az egyik, bogaraktól elborított Töviskatona a függőfolyosó szélére tántorog, és felemel egy íjat, vashegyű vesszőt tesz rá, és felém fordul vele.

Nem mozdulhattam. Ha kitérek, a Raj elszabadul, és megöl minket. Puck és Ash a Töviskatonákkal harcoltak, nem segíthettek. Még kiáltani sem bírtam. Mint egy lassított felvételt, úgy néztem végig, ahogy célzásra emeli a fegyvert.

Utólag már emlékeztem a lépcsőn felfelé konduló lépésekre, de csak mert annyira idegenek voltak abban a helyzetben. Puck megpördült, és elhajította az egyik szabályját - éppen abban a pillanatban, amikor a Töviskatona eleresztette az ideget. A fegyver pörögve szállt a Töviskatona felé, majd a mellébe csapódott, és lesodorta azt a függőfolyosóról, de akkor már késő volt. A nyíl elindult felém, és nem tehettem ellene semmit.

Egyetlen pillanattal azelőtt, hogy a nyíl eltalálhatott volna, valami nagy feketeség vetődött elé. Vasparipa, maga is bogarakkal elborítva, vasdarabokat hullatva mindenfelé, kétségbeesve próbált állva maradni. A függőfolyosó szélére tántorodott, a fejét rázva próbált megszabadulni a rácsimpaszkodó bogaraktól. Egy patája lecsúszott a semmibe, és oldalra botlott.

- Neee! - sikoltottam.

Egy utolsó dacos üvöltéssel, lángcsóvát fújva, Vasparipa leszédült a függőfolyosóról, és eltűnt szem elől. A teste

visszhangos dőndüléssel csapódott a padlónak, hogy beleremegett az épület. Rettenetesen feldühödtem.

Hátrafesztettem a vállamat, a kezem ökölbe szorult. A búbáj átömlött rajtam, és egy hatalmas hullámban tört ki belőlem.

- *VISSZA!* - üvöltöttem a Rajnak, Vírusnak, minden vastündérnek a teremben. - *TŰNÉS VISSZA!! Átkozottak! Vissza, MOST AZONNAL!!*

A Raj szétrebbent, a Töviskatonák megtorpantak és hátrabotlottak, némelyik maga is leesett a függőfolyosóról. Még maga Vírus is megrándult a levegőben, megpördült, mintha ököllel telibe találtam volna, és a két keze erőtlenül lehanyatlott.

Minden erő kiszállt belőlem, leroskadtam a padlóra. A Raj mérges zúgással újra gyülekezni kezdett. Lassan a Töviskatonák is magukhoz tértek megint. Vírus a homlokára tette a kezét, és lenézett rám, kék ajkát önelégült mosolyra húzva.

- Hát, Meghan Chase, gratulálok. Szörnyű migrént okoztál nekem. De ez még kevés ahhoz, hogy... áááááá...!

Összerándult, a levegőbe kapta a kezeit, mert Ash előrevetődött, át a függőfolyosó korlátján, kivont karddal, egyenesen őfelé. Vírus sikoltva próbált inteni a jogarral, de későn. A jégpenge lecsapott, a kulcscsontjánál hatolt a testébe, és egyetlen csapással kettévágta.

Ha nem lettem volna olyan kába, elhányom magam. Vírus testének két fele, kábeldarabokat és valami olajos nyálkát hullatva lezuhant, de lezuhant vele együtt Ash is.

A Töviskatonák megmerevedtek, aztán úgy csuklottak össze, mint a marionettbábuk, ha elvágják a zsinórjaikat. Én csak ültem ott és bámultam, fel se fogva, mi történik, aztán Puck felkapott, és berántott egy tartógerenda fedezékébe.

Aztán elkezdtek záporozni a bogarak.
A fémtetek csörömpölése észhez térített.

- Ash! - mormoltam, és megpróbáltam kiszabadítani magamat. Puck átkarolt, és magához ölelt. - Mennem kell... látnom kell, hogy... hogy jól van-e...

- Jól van! - csattant fel Puck, még szorosabban ölelve engem. - Nyugi. Van annyi esze, hogy fedél alá menjen, ha esik.

Elernyedtem. Behunyt szemmel nekidőltem, a mellére fektettem a fejemet, amíg potyogtak a bogarak, mint a fénylő eső. Puck valamit motyogott a bibliai csapásokról, de nem figyeltem rá. Sajgott a fejem, és még mindig csak félig sikerült feldolgoznom mindazt, ami az imént történt. Olyan fáradt voltam... de legalább vége volt. És túléltek.

Legalábbis a legtöbben.

- Vasparipa - suttogtam, amikor a bogárzáró végre véget ért. Puck megmerevedett. Kiszabadítottam magam a karjából, átbotorkáltam a függőfolyosón, óvatosan kikerülve az élet-telenül heverő bogarakat és Töviskatanákat, majd levergődtem a lépcsőn. Nem tudhattam, mit találok odalent, de reménykedtem. Vasparipa nem halhatott meg. Ő volt mind-annyiunk közül a legerősebb. Biztosan súlyosan megsebesült, és kerítenünk kell majd valakit, aki kikalapálja, de Vasparipa majdhogynem legyőzhetetlen. Biztosan túlélte. Biztosan.

Már csaknem meggyőztem saját magamat is, hogy nincs okom az aggodalomra, amikor Ash lépett elém a lépcső aljánál, és felnézett rám. A kardja már a hüvelyében volt, egyik kezében az Évszakok Jogarát tartotta. Az tiszta kék fénnel lüktetett.

Egy hosszú másodpercig csak néztük egymást, egyikünk sem akarta megtörni a csendet, kimondani, amit mind a

ketten gondoltunk. Az futott át a fejemen, vajon Ash most a jogarral együtt elmegy-e. Az alkunk lejárt. Megszerezte, amiért jött, nem volt oka rá, hogy tovább maradjon.

- Akkor - törtem meg a csendet végül, igyekezve elnyomni a hangom remegését és a könnyeket, amelyek ismét égették a szememet - akkor most elmész?

- Nemsokára. - Ash hangja nyugodt volt, de fáradt. - Visszatérek a Téli Udvarba, de mielőtt elindulok, lerovom a tiszteletemet az elesettek előtt.

A szívem elnehezült. Mögötte most először pillantottam meg az összevissza görbült vaskupacot a függőfolyosó árnyékában. Levegőért kaptam, és lerohantam a lépcsőn, el Ash mellett, és félig futva, félig botorkálva a halott bogarak és Vírus füstölgő maradványai között fekvő Vasparipa mellé siettem.

- Vasparipa? - Egy pillanatra mintha Kacort pillantottam volna meg a ló fejénél, de kipislogtam a szememből a könnyeket, és a kép eltűnt. Vasparipa az oldalán hevert, rekedten zihált. A tűz már csak parázslott a hasában. Az egyik lába apróra tört, a testéből nagy darabok hiányoztak. Szelepek és fogaskerekek szóródtak szét körülötte, mintha egy óramű robbant volna fel.

Letérdeltem mellé, és a nyakára tettem reszkető kezemet. Hideg volt, és valaha égővörös szemeiben már csak halvány, reszkető fény világított. Megremegett, amikor megérintettem, de nem emelte fel a fejét, nem is nézett rám. Az a rémes érzésem támadt, hogy nem lát.

- Hercegnő?

A hangja olyan gyenge és ziháló volt, hogy majdnem elsírtam magam.

- Nagyon sajnálom - suttogtam. Éreztem, hogy Puck és Ash megáll mögöttem, és átnéznek a vállam fölött.

- Nem. - A szemében tűhegynyire szűkült a vörös fény, a hangja suttogássá halkult. Fülelnem kellett, hogy halljam. - Megtiszteltetés volt... - sóhajtott, a fények egyet, még egyet rezdültek - ...királynőm.

Azzal vége volt.

Behunytam a szemem, és hagytam, hadd folyjanak a könnyeim. Vasparipáért, aki soha nem ingott meg, sosem vált hűtlenné a hitéhez, a meggyőződéséhez. Aki ellenségem volt, de szövetségesemmé vált, testőrömmé, végül barátommá. Térdeltem a hideg kövön, és szégyenkezés nélkül zokogtam. Ash és Puck komor arccal álltak felettem, mindaddig, amíg a hajnal első sugarai át nem hatoltak a törött tetőablakon.

- Meghan! - hallottam Ash csendes hangját, és ez áttört a gyászomon. - Mennünk kell. - Kedves volt ugyan, de hajlíthatatlan. - A Vaskirály seregei készen állnak. Vissza kell juttatnunk a jogart. Nincs már sok időnk.

Felültem, és a tündérek örök háborúskodásait átkozva megtöröltem a szememet. Úgy tűnt, sosincs idő. Nincs idő táncolni, beszélgetni, nevetni, meggyászolni egy barát elvesztését.

Levettem a csuklómról a kis csokrot, és Vasparipa hideg fémvállára helyeztem, mert azt akartam, hogy legyen vele valami természetes, valami szép ezen az élettelen helyen. *Viszlát, Vasparipa!* Ash kinyújtotta a kezét és hagytam, hogy talpra húzzon.

- És most hová? - szipogtam.

- A Kaszálóra - felelt egy ismerős hang. Kacor jelent meg, néhány méterre tőlünk, egy kartondobozon kucorogva. Kényesen lepöckölt maga mellől egy fémbogarat, amely csendülve hullott a földre. - A két Udvar minden jelentősebb csatáját azon a mezőn vívta meg. Ha a Nyár és a Tél seregeit keresném, én oda mennék.

- Ez biztos?

- Nem mondtam, hogy biztos, ember - rándult meg Kacor bajsza. - Csak azt mondtam, hogy én oda mennék. Azonkívül nem is megyek veletek.

Ez valamiért nem lepett meg.

- Miért nem? Hová mész?

- Vissza Leanansidhe-hez. - A macska ásított, és a farkát a háta fölé íelve kinyújtózott. - Most, hogy itt végeztünk, tájékoztatni fogom, hogy Vírus halott, és a jogar úton van vissza a Téli Udvarba. Biztos vagyok benne, hogy hallani akar a sikereitekről. - A Cait Sith ezzel elfordult, csak a farkával intett búcsút. - Viszlát, ember!

- Kacor, várj!

A macska megállt, és arany szemével pislogás nélkül nézett vissza.

- Mit ígért neked Vasparipa, amiért velünk jöttél?

Kacor megrándította a farkát.

-Az nem a te dolgod, ember - felelte halkán, komolyan. - Talán egy nap megtudod. Jut eszembe, ha elérték a Kaszálóra, keressétek a barátomat! Ő még mindig tartozik nekem egy szívességgel. Szerintem már találkozottatok vele korábban.

Ezzel a titokzatos üzenettel leugrott a dobozról, és kecsesen elsietett a tündérek és fémbogarak szerteszét heverő testeik között. Besétált egy oszlop mögé, és eltűnt.

Két társamra néztem.

- Hogyan jutunk a Kaszálóra?

Ash felemelte a jogart, amely jeges kék fénnnyel lüktetett, mintha kristályból volna; mint amikor először láttam, még Tír Na Nógbán.

- A jogarral nyitok egy ösvényt oda - felelte, és elfordult. - Lépjetek hátra!

A jogar felragyogott, és a teremben egyszerre olyan hideg lett, hogy elakadt a lélegzetem. Reszketni kezdett

körülöttünk a levegő, mintha egy áttetsző fátyol borult volna mindenre. Ash előtt megnyílt egy elmosódott kör, amelyen át fákat láttam, termőföldet, és a távolban a Vaderdő ködös sötétségét.

- Induljatok! - mondta Ash, és a hangjából kihallatszott az erőfeszítés.

- Gyerünk, hercegnő! Ez a mi megállónk - intett Puck a portál felé, várva, hogy belépjek. Visszafordulva még egy utolsó pillantást vetettem Vasparipa hideg testére a padlón, és kipislogtam a szememből a könnyeket.

Köszönöm, mondtam magamban, azzal átléptem a körvonalat.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

A Kaszáló

AVaderdő felbolydult. Jeget hordó, viharos szél csapkodott körülöttem, amikor kibotlottam az ösvényből, sikoltva fütyült a fák ágai között, őrült tornádóvá kavarta a szemetet, és apró fagyszilánkokkal szórt meg. Zöld villámok szabdalták az égen súlyosan görgő, gomolygó fellegeket. Az esőbe hó keveredett, kupacokba gyűlt a földön, aztán szétszórta azt is a szél. Egy lila bőrű pixi, akit elkapott egy hátulról érkező szélroham, elzúgott mellettünk, egyenesen be a fák közé.

- A pokolba! - kiáltott fel a mögöttem megjelenő Puck; vörös haja lobogott a szélben. Szinte üvöltenie kellett, hogy meghalljam. - Elkezdtek nélkülünk. Pedig én is meg voltam híva!

Ash lépett közénk, a kör bezárult mögöttem.

- A Kaszáló közel van. - Arccal a szélbe fordult, behunyta a szemét, és a homlokát ráncolta. - Már harcolnak. Érezni a vér szagát. Kövessetek!

Átrohantunk az erdőn Ash nyomában; a kezében jégkék
lággal ragyogott a jogar a sötétben. Körülöttünk tombolt,

dühöngött a vihar, égzengés rázta a földet. A cipőm lépten-nyomon a sárba süppedt, és tövisek, ágak szaggatták cafatokra azt, ami még a szoknyámból megmaradt.

Végül kiértünk a fák közül, és elénk tárult egy felhők közé vesző, magas, rögös hegyek között elterülő óriási, jeges vízmosás. A sziklás völgyben fagyott folyó tekergőzött, amely kiérve a síkság közepén álló vénséges kastély romjait ölelte körbe.

Innen a Nyár és a Tél seregei hangyacsapatoknak tűntek, mozgásuk vonagló, színpompás káosz. Üvöltések, sikolyok törtek át a szél morajlásán. Hadosztálysámra csaptak össze a katonák, követve valamiféle hadrendet, máshol harcosok kisebb csapata verődött össze a mező szélén, közelharcból közelharcba bocsátkozva, örömmel vetve magukat a kardok forgatagába. A tömegek között óriásalakok is cammogtak, taposva és csapkodva, a levegőből repülő lények rajai támadtak. Kolosszális, erőszakkal teli, őrült kavargás volt, amelyen keresztülvágni öngyilkosság lett volna.

Nagyot nyeltem, és a társaimra néztem.

- Keresztülvágunk, igaz?

Ash bólintott.

- Keresd Oberont vagy Mabot! - válaszolta komoran a harcmezőt nézve. - Alighanem a folyó ellentétes oldalán lesznek. Robin, most igyekezz nem belekeveredni semmibe! Nem akarunk harcot, csak vissza akarjuk juttatni a jogart a királynőnek.

- Herceg, ne ámítsd magad! - vonta ki a kardját Puck, és a hegyével Ashre mutatott. - Te áruló vagy, Meghan a Nyár hercegnője, én pedig Robin pajtás. A Tél seregei boldogok lesznek, ha átengedhetnek minket.

Ekkor árnyék borult ránk, és majdnem ledöntött a
lábamról egy szélroham. Ash ellökött, mert egy hatalmas,
szárnyas gyík

ért földet ott, ahol az imént még én álltam, havat és szikladarabokat szórva szét. Sziszegve rikoltozott, csattogtatta tépett szárnyait, karmos mellső mancsával a földet kapálta. Testét poros barna pikkelyek fedték, sárga szemében gonosz butaság tükröződött. Hosszú, izmos farka a levegőben csapdosott mögötte, a végén csillogó, veszedelmes, horgos tüske meredezett. Sziszegve lépett közém és a társaim közé, elválasztva minket egymástól, a farkát skorpió módjára felgömbítve.

A lény lapockái között egy lovas ült tiszta, fehér páncélban, vér nem szennyezte sehol.

- Rowan! - kiáltottam.

- Nahát, nahát! - vigyorgott rám az idősebb herceg a nyeregből. - Megint itt vagytok hát: az akaratos hercegnő és az áruló herceg. Ne mozdulj, Ash! - figyelmeztette az öccsét egy sötét pillantással. - Csak egy apró mozdulat, és Thraxa egy pillanat alatt kettéharapja a te imádott félvéredet. Ugye, nem akarod, hogy *még egy* barátnőd haljon meg a mérgétől?

Ash eddigre már kivonta a kardját, de Rowan fenyegetését hallva elsápadt, és rémült pillantást vetett rám. Láttam a szemében a kétségbeesést, mielőtt leeresztette a fegyvert és hátralépett.

- Jó kisfiú. Nemsokára vége lesz, ne félj! - Rowan felemelte az öklét, és egy tucat Töviskatona lépett elő a bokrokból kivont karddal, engem a sorfaluk és Rowan közé szorítva. - Már nem tart sokáig - mosolygott az idősebb herceg. - Amikor az Udvarok felhagynak egymás pusztításával, bevonulnak a Vaskirály seregei, és minden véget ér. Csakhogy előbb - sandított Ashre - szükségem lesz arra a jogarra. Add át nekem, öcskös!

Ash megfeszült, de mielőtt bármit tehetett volna, Puck lépett közéjük gonosz vigyorral.

- Gyere, vedd el! - gúnyolta a herceget. Rowan lenézett rá, és nevetett.

- Robin pajtás - felelte mosolyogva -, már olyan sokat hallottam rólad. Te vagy az oka, hogy Ariella halott, igaz? - Puck a homlokát ráncolta, de Rowan meg se várta, hogy válaszoljon. - Kár, hogy Ash immár soha nem fog bosszút állni, de hidd el nekem, hogy boldog vagyok. Thraxa! - kiáltott, és megvető mozdulatot tett a karjával. - Ölj!

A wyvern-gyík sziszegve hajtotta meg kígyónyakát, tátott szájában túhegyes fogak villantak. Gyors volt, mint egy vipera, és az állkapcsa már össze is zárult Puck nyakán.

Levegőért kaptam, de Puck levelek forgatagává robbant szét, amitől a gyík megzavarodva, pislogva hőkölt hátra. Amikor felemelte a fejét, hogy megkeresse az áldozatát, a fák felől egy óriási fekete holló csapott le egyenesen a wyvern arcába. Élesen rikoltva vágta karmait oldalról a gyík fejébe, és csőrével az összeszűkülő sárga szembe kapott.

A wyvern sikoltva hátrált, szárnyacsapkodva, fejét rázva próbált megszabadulni a rácsimpaszkodó madártól. Rowan kis híján kibukott a nyeregből, átkozódva rángatta a zablaszíjakat, hogy visszanyerje az uralmat hátasa felett, de a gyík addigra pánikba esett, keservesen rikoltozva dobálta magát kínjában. Lebuktam, és a hasa alatt átfutottam Ash mellé, aki elkapott és már-már rémülten ölelt magához, bár a szemét nem vette le Rowanról. A kabátján át is éreztem, hogy a szíve vadul kalapál.

A holló erősen kapaszkodott, döfködte a csőrével a gyíkot, amíg annak a pofáját fekete nyálka nem borította, és két szeme véres masszává nem vált az üregében. Akkor egy diadalmas rikoltással felröppent, és visszaszállt közénk, tollak

záporában változva vissza Puckká. Még mindig nevetve állt talpra, de közben már elő is húzta szablyáit.

- Öljétek meg őket! - üvöltötte Rowan, miközben a hátasa úgy döntött, neki ennyi elég volt, és szárnyra kapott. - Öljétek meg mindegyiket, és szerezzétek meg a jogart! Ne hagyjátok, hogy mindent tönkretegyenek!

- Maradj hátul! - mormolta Ash, amikor a Töviskatonák felénk lódultak, halálos félkörüket bezárva. Nagyon sokan voltak, mintha csak a tövises ágak közül bukkantak volna ki, jóval többen, mint először láttam. A pillantásom Ashre esett, aki a jogart is úgy tartotta, mintha fegyver lenne. Kikaphatnám a kezéből vajon, hogy elrohanjak vele? A völgybe tekintettem, és a szívem megdermedt a félelemtől. Semmiképpen. Azon a kavargó masszán nem jutnék át élve.

Fényes, riasztó villámok lobbantak, és a lejtő peremén két villanás között megjelent egy fehér alak. Elsőre lónak véltem, azonban kisebb és kecsesebb volt, mint bármilyen ló, amit korábban láttam, inkább őzre hasonlított, csakhogy oroslán-farka volt és hasított patája, amely alig érte a talajt. A homlokából egyetlen csavart szarv meredt előre, amely egyszerre volt félelmetes és szépséges; minden korábban elképzelt *unikornist* kisöpört a fejemből. Engem figyelt, és a szemei vénségesek voltak, mint maga az erdő. Végigfutott rajtam a felismerés, mint egy álom emléke, de azon nyomban el is szállt.

Kacor küldött, hallottam a fejemben a szavait, lágyan, mint egy madártoll érintését. *Siess, Meghan Chase!* Azzal megrázta a sörényét, elfordult, és elindult lefelé a lejtőn. Én pedig már tudtam, mi a teendőm.

Mindez mintha egyetlen pillanat alatt játszódott volna le. Amikor visszafordultam, Ash és Puck még mindig a Tövis-

katonák támadását várták, akik, mintha tudnák, hogy nem megyünk sehová, lassan lépkedtek felénk.

- Ash - súgtam, és a kezemet a karjára tettem -, add ide a jogart!

A válla felett pillantott rám.

- Tessék?

- Eljuttatom Mab kezébe. Csak addig tartsátok fel őket, amíg átjutok a mezőn!

Ash rám nézett, az arcán láttam, hogy nem tud dönteni. Megmarkoltam a jogart és összeszorítottam a számat, mert a hidege égetett.

- Meg tudom csinálni.

- Hé, herceg! - kiáltott oda Puck. - Tudod, bármikor csatlakozhatsz hozzám, ha készen állsz.

Egy rikoltás visszhangzott a vízmosás falai között, és a csatatér felett valami sötét árny emelkedett a levegőbe bőrszerű szárnyakon. Rowan újra elindult.

- Ash! - A Töviskatonák már majdnem mellettünk voltak. A herceg még mindig szorongatta a jogart. Kétségbeesetten néztem a szemébe. Kételyt láttam benne, és félelmet, hogy a halálba küld. - Ash, bíznod kell bennem! - suttoztam a kezére téve a kezemet.

Megborzongott, bólintott, és eleresztette a jogart. Én szorosan megfogtam és elhátráltam, állva aggódó pillantását, miközben a Töviskatonák lépésről lépésre közeledtek, és a wyvern hangja szállt a lak fölött.

- Légy óvatos! - mondta, és érzelmeinek egész vihara fért ebbe a két szóba. Némán bólintottam.

- Nem vallok kudarcot - ígértem.

És akkor üvöltve lecsaptak ránk a Töviskatonák. Ash villanó pengével pördült felénk, Puck visszhangzó csatakiáltással vetette magát közéjük. A jogar égette a tenyeremet. Meg-fordultam, és lemenekültem a lejtőn.

Az unikornis a sziklafal alján várt, a ködben csaknem láthatatlan volt, csak a szarva tűnt valóságosnak. Szívdobogva léptem elé. Bár teljesen nyugodtan állt és nézett rám, mégis

úgy éreztem magam, mint aki egy tigris elé sétál oda; lehet ugyan szelídített, de mégiscsak tigris. Vagy letérdel, és az ölembe hajtja a fejét, vagy dühbe gurul, és felnyársal ragyogó szarvával. Szerencsére egyiket sem tette, csak állt, mozdulatlanul, mint egy szobor, amíg mellé nem értem, olyan közel, hogy megláthattam a tükörképemet sötét szemében. *És most mit mondják? Kérjek engedélyt, hogy a hátára ülhessek?*

Éles rikoltás hasított a levegőbe, és a wyvern árnyéka száguldott át a fejünk fölött. Az unikornis megriadt, hátracsapta a fülét, és remegett az erőfeszítéstől, hogy megállja, és ne rohanjon el. *A pokolba is, nekem erre nincs időm!* Amikor a gyík újra kiáltott, ügyetlenül az unikornis hátára ültem, és megragadtam a sörényét.

Amint elhelyezkedtem, az állat egyetlen ugrással átvette magát a sziklák fölött, és a jégfolyó partján ért földet. A gyomrom a torkomba csúszott. Azonban az unikornis megállt, tétozva, jobbra-balra nézve kereste az egyszerűbb utat. Egy vörös szemű kopó ugrott elő, és vicsorogva, lógó nyelvvel ránk támadott. Az unikornis kecsesen félreugrott és kirúgott; egy reccsenést hallottam, egy vakkantást, és a kutya három lábon rohant el a ködbe.

- Nincs idő körbemenni! - kiáltottam, remélve, hogy hátasom megért. - Mab a túloldalon van, egyenesen át kell vágnunk!

Mögöttünk üvöltés harsant. Hátrapillantottam, és láttam, hogy a wyvern levetődik a vízmosás széléről, egyenesen felénk vitorlázva. Azt is láttam, hogy Rowan a meztelen kardját markolva ül a nyeregben, dühös tekintetét rám szegezi. A gyomrom összeugrott félelmemben.

- Indulj! - kiáltottam, és egy kétségbeesett nyihogás kíséretében a csata sűrűjébe vetődtünk.

Az unikornis keresztülvergődött a káoszon, elugrott a kardok elől, átvetődött az akadályokon, rémítő gyorsasággal rohant. Úgy szorongattam a sörényét, hogy a karom is

reszketett, másik kezemet a jogar égette. Körülöttünk a Nyári és a Téli Udvar alattvalói tépték, szaggatták egymást kiáltozva dühükben, fájdalmukban és nyers, boldog vérszomjukban. Pillanatképek vésődtek az agyamba, ahogy átrohantunk a csatán. Két troll vert kőbunkókkal egy csapatnyi goblint, a vállukból tüskeként álltak ki a dárdanyelek. Három vörös sapkás próbált lerángatni egy síró szilfet a levegőből, mit sem törődve annak borotvaéles szitakötőszárnyaival, végül maguk alá gyűrték, és agyonszurkálták. Arany és zöld páncélos Nyártündérlovagok mérték össze kardjaikat a Tél harcosaival, a mozdulataik kecsesek, mintha csak táncolnának, azonban földöntúli szépségüket gyűlölet torzította el.

A wyvern üvöltése most már közvetlenül a fejünk felett szólt, és az unikornis olyan sebesen ugrott meg, hogy majdnem leestem a hátáról. Láttam, hogy a gyík egy törpébe mélyeszti görbe karmait, és a szakállas férfi sikoltva, vergődve emelkedik a levegőbe. A wyvern megint felágaskodott, és legnagyobb rémületemre egyszerűen ledobta a törpét a sziklákra. Leírt egy lassú kört, aztán újra felénk vette az irányt.

Hátasom örülten cikázni kezdett a harcolók között. Balról jobbra csapódtam ültömben, és felkavarodott a gyomrom. Olyan erővel nyomtam a térdemet az oldalába, hogy még a szoknyámon keresztül is éreztem a bordáit. A szörnygyík összezavarodva lebegett egy percre, aztán fülsiketítő vijjogással csapott le megint. Kecses paripám kitért, de a gyík ezúttal olyan közel járt, hogy a kezemmel üthettem volna el a karmait.

A mező közepén voltunk, a folyótól még messze. Itt a harcok még vadabbul dúltak, holtak és haldoklók teste felett csapott össze a két oldal. Az unikornis átvágott köztük, láthatóan tudva, merre nyílik út előtte. Csakhogy Rowan még mindig a nyomunkban volt. Amikor hátsóm harmadszorra is

kitért a wyvern elől, a hóból egy hatalmas, sziklalényszerű szörny emelkedett fel, és ránk csapott bunkójával. Eltörte az unikornis két első lábát; a kecses állat éles nyihogással rogyott össze. Én lezuhantam a hátáról, egyenesen a hóba, az ütődéstől kiszakadt belőlem a levegő.

Kábán hevertem ott, a világ forgott velem, mint egy körhinta: elelhomályosult. Elmosódott, árnyékszerű alakok tomboltak körülöttem, a sikoltozás, ordítás fojtottan, távolról jutott el hozzám.

Aztán az unikornis fehér alakját láttam, kapálta a levegőt, csapkodott a szarvával, csakhogy valami brutális fekete tömeg rácsapott. Térdre vergődtem, úgy kiáltottam neki, de a karom remegett és újra összecsuklottam, fájdalmas dühömben zokog-va. Az unikornis még egyszer kirúgott, fehér szőre immár vérben ázott, a hátára apró fekete lények csimpaszkodtak. Újra kiáltottam, és megpróbáltam előremászni, de az állat egy utolsó nyerítéssel eltűnt a fekete tömegben. Többé nem bukkant fel.

Ahogy ott feküdtem levegőért kapkodva, és a könnyeimmel küszködtem, valami nedves és nyálkás cseppent a karomra. Felnéztem. Egy goblin bibircsókös arcát láttam meg, görbe fogairól nyál csepegett, mert vigyorgott rám, és az ajkát nyalogatta sápadt nyelvével.

- Finom leány meghalt már? - kérdezte, és dárdája tompa végével megbökte a karomat.

Felültem. Rám tört a hányinger, a föld ismét pörgésbe lendült alattam. Arra összpontosítottam, hogy el ne ájuljak, és a goblin sziszegve elhátrált, azonban szinte azonnal vissza is lépett. Sebesen körülnéztem, hátha találok valami fegyvert, és néhány méterre a hóban megláttam a jogart.

A goblin kivicsorította a fogait, felemelte a lándzsáját -
aztán eltűnt a wyvern-gyík többtonnás teste alatt. A szörny

éppen rajta ért földet, havat szórva mindenfelé. Üvöltve felágaskodott, hogy lecsapjon, és én a jogarra vetettem magam.

Az ujjaim összezárultak rajta, a karomon elektromos rándulás futott végig. A szörnygyík forró lélegzete a nyakamat érte. Hanyatt fordultam, és felemeltem a jogart. Egy pillanatig láttam a kitátott, fogakkal teli gyíkszáját, amely betöltötte az egész világot, és a jogar felragyogott a kezemben - nem kék, arany vagy zöld, hanem tiszta fehér fénnel.

Villám csapott ki belőle, egyenesen a wyvern szájába. A gyík feje hátravágódott, és a levegőt égett hús szaga töltötte be. Ugyanabban a pillanatban éreztem, hogy valami megtörik bennem, mintha kalapács csapna üvegre, millió szilánkra zúzva azt. Hangok, színek, érzések borították el az elmémet, a pecséttel elzárt bűbájom kiszabadult, és én felsikoltottam.

Lökéshullám indult ki a testemből, átszáguldott a levegőn, ledöntötte a lábukról a legközelebb harcolókat, és továbbterjedt, át a mezőn. Szédüléssel küzdve talpra álltam, mocskos, szakadt ruhámban úgy imbolyogtam, mint egy részeg matróz. Nem láttam a távoli árnyékok között sem Mab, sem Oberon alakját, de engem már száz és száz villogó szem figyelt, velük ragyogó pengék és kivicsorított fogak, mind készen arra, hogy széttépjenek. Felhívtam magamra a figyelmet, az biztos.

A jogar lüktetett a kezemben. Erősen megmarkoltam, és a fejem fölé emeltem. Reszkető fénysugár tört ki belőle, és a tömeg zúgolódva meghátrált.

- Hol van Mab királynő? - kérdeztem halk, rekedt hangon, alig hangosabban, mint a szél zúgása. Senki sem felelt, úgyhogy még egyszer megpróbáltam. - A nevem Meghan Chase, Oberon úr lánya vagyok. Azért jöttem, hogy vissza-adjam az Évszakok Jogarát.

Reméltem, hogy valaki gyorsan szól Mabnak. Nem voltam benne biztos, hogy sokáig képes leszek eszméletemnél maradni, vagy akár értelmesen szólni az uralkodó előtt.

A tömeg lassan szétvált, és hideghullám terjedt szét a levegőben. A leheletem felhőkben gomolygott az arcom előtt. Mab egy óriási fehér csatalovon érkezett, a ruhája mögötte hullámozott, a haja szabadon kiengedve a derekát verte. A lova patái nem érték a talajt, orrikaiból gőz felhőzött, ködbe burkolva a Télkirálynőt. Mab kékre színezte az ajkát és körmeit, a szeme feketén ragyogott, mint a csillagtalán éjszaka, úgy nézett le rám.

- Meghan Chase - sziszegte, de tökéletes arcvonásai nem tükröztek érzelmet. A tekintete a jogarra villant, és ekkor hideg, veszedelmes mosoly derengett fel az ajkán. - Látom, nálad van a jogarom. Tehát a Nyári Udvar végre kész beismerni a tévedését?

- Nem - hallottam egy erőteljes hangot magam mögött, mielőtt felelhettem volna. - A Nyári Udvarnak nem volt köze a jogar elrablásához. Túl hamar vontad le a következtetéseidet, Mab úrnő.

És egyszerre ott volt Oberon aranyderes ménjén, elf lovagokkal körülvéve. Páncélja smaragdzöldben és aranyban pompázott, voltaképpen csontok és fakéregdarabok közé szőtt fénylő szálakból készült. Fején agancsos sisakot viselt.

Amikor megláttam, elöntött a megkönnyebbülés, de megremegtem, mert a király zöld szemével hűvösen mért végig, úgy nézett rám, mintha egy idegen lennék.

- Már mondtam annak előtte is, úrnő - folytatta, Mabhoz intézve szavait, ám még mindig engem méregetve. - Semmit sem tudok erről, és az embereimnek sem adtam parancsot,

hogy lopják el a jogart. Hamis feltételezés alapján indítottál háborút ellenünk, királynő.

- Ezt mondod te - mosolygott rám Mab ragadozó módjára, amitől csapdába esett nyúlnak éreztem magam. - Mégis úgy tűnik, a Nyári Udvar bűnös. Hiszen talán te magad, uram, nem tudtál a cselszövésről, de a lányod, íme, beismeri bűnét azzal, hogy visszaszolgáltatja, ami jog szerint engem illet, talán abban reménykedve, hogy kegyes leszek. Nem így van, Meghan Chase?

Észrevettem, hogy mind a Nyár- mind a Téltündérek óvatosan elhárítanak az uralkodóiktól, és nagyon szerettem volna, ha én is így tehetek.

- Nem - nyögtem ki, és úgy éreztem, mindkét lovas tekintete lyukat éget a koponyámba. - Úgy értem, nem... nem én loptam el.

- Hazugság! - Mab leugrott a lováról, és felém indult. A szemében a régi, őrült fény csillogott, a gyomrom összerándult félelmemben. - Mocskos ember vagy, és minden szavad hazugság! Ellenem fordítottad Asht. Elérted, hogy a saját fivérével küzdjön meg. Elmenekültél Tír Na Nógból, és a számkivetett Leanansidhe-nél kerestél menedéket. Így van, Meghan Chase?

- Igen, de...

- Ott voltál a trónteremben, amikor a fiamat megölték. Téged miért hagytak életben? Hogyan élhetted túl, ha nem a Nyári Udvar segítségével?

- Megmondtam...

- Ha nem te loptad el az Évszakok Jogarát, ki tette?

- A vastündérek! - kiáltottam, mert ezzel elszakadt a cérna. Nem a legokosabb dolog volt, de fájtn mindenem, szédültem, minden erőm elhagyott, és még mindig ott lebegett előttem Vasparipa összetört teste, és a kép, amint az

unikornist a szemem láttára tépik szét. Mindazok után, amit tettünk, amin keresztülmentünk, hogy valami tündérszuka hazugsággal

gyanúsítson - ez volt az utolsó csepp a pohárban. - A pokolba is, nem hazudok! - rikoltottam az arcába. - Hallgass el és hallgass meg! A vastündérek lopták el a jogart, ők ölték meg Sage-t. Ott voltam, amikor történt! Egy egész seregre való várakozik, támadásra készen! Ezért lopták el a jogart, hogy majd ti meggyengítitek egymást, és akkor jönnek ők, és elsöpörnek mindent!

Mab tekintete rémítően elsötétült, és a királynő felemelte a kezét. Úgy gondoltam, halott vagyok. Az ember nem kiabálhat egy tündérkirálynővel úgy, hogy aztán egy karcolás nélkül megússza. Csakhogy Oberon végre előlépett, még mielőtt Mab jégkrémrúddá változtathatott volna.

- Állj, Mab úrnő! - mondta halkan. A Télkirálynő Oberon felé fordította őrült, gyilkos tekintetét, ám a király nyugodtan állta.

- Csak egy perc. Végül is a lányom. - Azzal végigmért engem. - Meghan Chase, kérlek, add vissza a jogart Mab úrnőnek, hadd legyen ennek vége!

Boldogan. Két kézzel nyújtottam Mab felé a jogart, már nagyon szerettem volna megszabadulni tőle. Ahhoz képest, hogy mennyi hatalommal bírt, egészen hétköznapi tárgy volt - és mégis mennyi gyűlöletet, félreértést és öldöklést okozott!

A Télkirálynő egy másodpercig nem mozdult, hadd legyen teljes a megaláztatásom. Végül kegyesen és kecsesen a jogar felé nyúlt, és ráfonta az ujjait. Megkönnyebbült sóhaj szállt végig a csatamező felett. A jogar visszakerült a helyére, a háborúnak vége volt.

- És most, Meghan Chase - szólt újra Oberon, amikor a hullám elült -, miért nem mondasz el mindent, ami történt?

Én pedig elmondtam, a legjobb tudásom szerint összefoglalva. Elmondtam, hogy Tertius vitte el a jogart, és ölte meg Sage-t. Beszámoltam a Töviskeatonákról, és arról,

hogy miképp akartak maguk is vastündérré válni. Elmeséltem, miként vezetett át minket Kacor a Tövisbokrokon, hogyan találkoztunk Leanansidhe-vel, aki beleegyezett, hogy segítsen. Végül mindent elmondtam Vírusról és a terveiről, hogy meg-szállja Sohaföldet, és azt is, hogyan találtuk meg őt és szereztük vissza a jogart.

Nem beszéltem Vasparipáról. A segítsége és nemes áldozata ellenére csak ellenségnek tekintették volna, én pedig nem akartam úgy feltűnni, mint aki az ellenséggel szövöttek. Amikor a végére értem, hitetlenkedő csend borult ránk, és egy percre csak a csatamező fölött zúgó szél hangját lehetett hallani.

- Lehetetlen! - mondta végül Mab fagyos, de már legalább nem örült hangon. Úgy tűnt, megnyugtatta, hogy átadtam a jogart. - Hogyan juthattak be a palotába, aztán ismét ki, anélkül, hogy bárki észrevette volna őket?

- Ezt Rowantól kérdezd! - vágtam vissza, és a körülöttünk hallgató tündérek soraiban mormolás kezdődött. - Ő állt össze velük.

Mab megdermedt. A lábától eredve jég kúszott a talajra apró, cikkanó neszekkel, a karomon libabőr ütött ki. Amikor újra megszólalt, szinte suttogott, de jobban megijesztett, mint a bolond üvöltözése.

- Mit mondtál, félvér?

Oberonra pillantottam, de ő is hitetlenkedve nézett rám. Éreztem, hogy fogytán van a türelme és a támogatása. Ha árulással vádolom Mab fiát, jobb, ha képes vagyok bizonyítani. Különben még Oberon sem védhet meg többé.

- Rowan a vastündérek oldalán áll - ismételt meg. A jég körbevett, csillogott a hóban. - Ő és a Töviskegy. Mind

olyanokká akartak válni, mint a vastündérek, vasra immunissá. Azt gondolják...

- *Elég!* - Mab visításától mindenki összerezzent, Oberont kivéve. - Félvér, hol a bizonyítékod? Ne hidd, hogy bizonyíték nélkül elhiszem neked ezeket a mocskos vádakat! Ember vagy, könnyen hazudsz! Azt mondd, a fiam elárulta az Udvarát és a vérét, hogy ezekkel a vas-rémekkel szövetezzen, akikből még senki sem látott egyet sem. Hát legyen! De akkor bizonyítsd! - Rám mutatott az ujjával, a szeme diadalmasan összeszűkül. - Ha nem tudod bizonyítani, felségsértésben vagy bűnös, és úgy büntetlek meg, ahogy azt jónak látom!

- Én nem... - De nem tudtam befejezni. Vonszolás zaja hallatszott, a tömeg kettévált, és utat engedett három tündérnek. Ash és Puck, vérezve, komoran, koszosan, kettejük között húzták a földön egy Töviskatona tüskés testét. Betámolyogtak a körbe, és ledobták a katonát Mab lába elé.

Puck lihegve letörölte a szája széléről a vért.

- Itt van a bizonyítékod!

Oberon felvonta a szemöldökét.

- Robin pajtás - kezdte, és Puck összerándult, az én hátamon pedig végigfutott a hideg -, mit jelentsen ez?

Mab mosolygott.

- Ash! - dorombolta, csakhogy ez nem kedves üdvözlés volt. - Minő meglepetés, hogy így találkozunk, a Nyár-leány és Robin pajtás körében. Esetleg szeretnéd még tovább bővíteni a bűnlajstromodat?

- Királynőm! - állt meg előtte Ash zihálva, sápadtan, lemon-dó arccal. - A hercegnő igazat mond. Rowan az árulónk. Az elitgárdáját küldte el, hogy támogassa a vastündérek seregét, ő eresztette be őket a palotába, így ő

felel Sage herceg haláláért is. Ha Robin pajtás és a Nyár hercegnője nincs a segítségünkre, a jogar elveszett volna, és a Vaskirály seregei elsöpörnének minket.

Mab összeszűkül szemmel méregette, és Ash hátralépett, biccentve a nyöszörgő Töviskatonának.

- Ha kételkedsz a szavamban, királynőm, csak kérdezd meg őt! Biztos vagyok benne, hogy örömmel válaszol majd neked.

- A pokolba is! - csattant fel Puck, és odalépett. - Mi lenne, ha egyszerűen ezt csinálnánk?

Beletérdelt a katona hasába, aki felkapta a kezeit, hogy védekezzen. Puck megragadta és letépte a páncélkésztyűjét, majd feltartotta a katona kezét a csuklójánál fogva.

Vas erőteljes szaga töltötte be a levegőt, és a kíváncsiskodók riadtan ugrottak hátra. A katona teljes keze elfeketült, összeaszott, a bőr pikkelyekben hámlott róla. Hosszú, görbe ujján pedig ott díszlett a vasgyűrű, büszkén ragyogva a ráncos bőrön.

- Tessék! - jelentette ki Puck, azzal elejtette a kezét, és maga is hátralépett. - Ennyi bizonyíték már elég neked? Minden egyes kurafi Töviskatonád hordja ezeket az ékszereket, és nem divatból ám! Ha még több bizonyíték kell, menj fel a hegyre, ott van a többi a bokrok alatt. Ezt az egyet életben hagytuk, hadd magyarázza el a királynőjének, merre tekingetett.

Mab a katonára fordította fagyos, rideg tekintetét. Az dadogva belekezdedt.

- Királynőm, meg tudom magyarázni, Rowan parancsolta, én a parancsát követtem. Ő mondta, hogy ez az egyetlen módja, hogy megmenekülhessünk. Kérlek, én sosem akartam, kérlek ne!

Mab intett. Kék fény villant, és a katona jégbe fagyott, kristálytömbbe. Még utoljára levegőt vett, hogy sikoltson, de

aztán a jég elérte és beborította az arcát. Remegve elfordultam.

- Majd később elmondhat mindent - mosolygott hűvösen Mab, inkább magában beszélve, mint hozzánk. - Ó, igen.

Könyörög majd, hogy elmondhassa. - Felnézett, az arc-kifejezése éppolyan ijesztő, mint a hangja. - Hol van Rowan?

A tömeg mormolva nézegetett mindenfelé. A halott gyíkra néztem, amely méterekre hevert, nyitott szájából még mindig szállt fel a füst. Borzongva visszafordultam. Már tudtam a választ: Rowan eltűnt. Nem találunk rá Sohaföldön, a vastündérekhez menekül. Folytatja a kísérletét, hogy olyanná váljon, mint ők.

Egy hosszú perc múlva nyilvánvalóvá vált, hogy Rowan tényleg nincs a csatamezőn.

- Mab úrnő - szólalt meg Oberon kihúzza a derekát - az újabb fejlemények fényében fegyverszünetet javaslok. Ha a Vaskirály a megtámadásunkat tervezi, erős és harcra kész sereggel szeretném várni őt. Később még beszélünk erről, de most a népemmel együtt visszatérek Árkádiába. - Meghan, Robin - biccentett felénk mereven jöjjetek!

Ashre pillantottam, és láttam az arcán a megkönnyebbülést, amikor halványan rám mosolygott. Csakhogy Mab nem hagyta ennyiben.

- Ne olyan gyorsan, drága Oberonom! - dorombolta, és a hangjából kicsendülő önelégültségtől ismét libabőrös lettem. - Azt hiszem, valamiről elfeledkeztél. A törvényeink a leányodra is vonatkoznak, tehát felelnie kell azért, hogy ellenem fordította a fiamat.

Dühös mozdulattal rám mutatott a joggal, és a tömeg felmorajlott. - Büntetést érdemel, amiért rávette, hogy segítsen neki megszökni Tír Na Nógból.

- Az nem Meghan döntése volt. - Ash mély hangja minden-kinek a torkára forrasztotta a mormogást. Gyorsan ránéztem, és a fejemet ráztam, de nem is törődött velem. -

Hanem az enyém. Én döntöttem. Semmi köze nem volt hozzá.

Mab a fia felé fordult, és ellágyult a tekintete. Mosolyogva hívogatni kezdte az ujjával, és Ash engedelmesen odalépett, bár a keze ökölbe szorult.

- Ash - gügyögte neki Mab -, szegény kisfiam, Rowan elmondta, mi történt közöttetek, de tudom, megvolt rá az okod. Miért árulnál el te engem?

- Szeretem Meghant.

A mondat halkan, de minden tétovázás nélkül jött, mintha Ash már régebben elszánta volna magát a vallomásra. A szívem összeszorult, levegőért kaptam, de senki nem hallotta, mert a tömeg rémülten, hitetlenkedve hördült fel. Suttogás, morgás hallatszott mindenfelől; nem egy tündér vicsorogva sziszegett, és a fogát mutogatta, mintha le akarnák rohanni a herceget, de a királynőtől tisztes távolságot tartottak.

Mab nem tűnt meglepettnek, bár a mosolya éles és hideg volt, mint a penge.

- Szereted Meghant. A Nyár Urának félvér lányát.

- Igen.

Annyira féltettem, hogy az már fájt, a gyomrom kínzó görcsbe rándult. Olyan egyedül állt ott, szemben a tébolyult királynővel és ezernyi dühös tündérrel. Nyugodt, lemondó hangon szólt, mint akit sarokba szorítottak és feladta a harcot; jöjjön, aminek jönnie kell.

Már indultam volna hozzá, de Puck megragadta a karomat. Komoly, zöld szemével nemet intett.

- Ash! - Mab a fia arcára fektette a tenyerét. - Össze vagy zavarodva. Látom a szemedben. Nem akartad te ezt, igaz? Nem akarhattad Ariella után. - Ash nem felelt, és Mab

visszahúzta a kezét, de még mindig figyelmesen nézte. -
Tudod, mi következik most, igaz?

Ash bólintott.

- Esküt teszek, hogy sosem találkozom vele, sosem beszélek vele többé; véget vetek minden kapcsolatunknak, és visszatérek a Téli Udvarba.

- Igen - súgta Mab, és a szívembe éles karmokkal mart a kétségbeesés. Ha Ash kimondja a szavakat, vége. Egy tündér nem szegheti meg az ígéretét, még ha akarná se. - Tégy esküt - folytatta a királynő -, és minden meg van bocsátva. Visszatérhetsz Tír Na Nógba. Vissza a palotába, és elfoglalhatod a téged megillető helyet trónörökösként. Sage meghalt, Rowan elveszett a számomra. - Csókot nyomott Ash arcára. - Te vagy a Tél utolsó hercege. Ideje hazajönnöd.

- Én... - Ash, most először, tétovázott. A tekintete az enyémet kereste, fényesen, fájdalmasan, bocsánatkérően. Visszanyeltem a zokogást és elfordultam, a torkom égett a kintól, nem akartam hallani a szavakat, amelyek elválasztanak tőle mindörökre.

- Nem tehetem.

Mélységes csend zuhant a mezőre. Puck megdermedt, éreztem, mennyire megdöbbszent. Az ajkamba harapva visszafordultam. Alig mertem elhinni. Ash nyugodtan szembenézett a szörnyű, kifejezéstelen arcú Mabbal.

- Bocsáss meg - mormolta Ash, és mintha megremegett volna a hangja -, de nem tehetem. Nem fogom ellökni őt. Most, hogy... végre rátaláltam.

Képtelen voltam tovább hallgatni. Kitéptem a karom Puck kezéből, és Ash felé indultam. Nem hagyhattam, hogy egyedül csinálja végig. Azonban Oberon elém lépett, és kinyújtotta a karját, mozdíthatatlan ul.

- Ne avatkozz közbe, leányom! - szólt úgy, hogy csak én halljam. - Ez a Télherceg és a királynője dolga. Hadd játsszák végig a játszmájukat!

Zavartan pillantottam vissza Ashre. Mab nagyon csendesén állt vele szemben, csodaszép, halálos szobor, a talaj a lába alatt jéggé vált. Csak az ajka mozdult, és a levegő vált egyre hidegebbé, ahogy a fiát nézve megszólalt.

- Tudod, mi a következménye, ha megtagadod.

Ha Ash félt is, nem mutatta.

- Tudom - felelte fáradtan.

- Az ő világa elpusztít téged - mondta Mab. - Lassan, apránként. Nem élheted túl, ha elvágod magad Sohaföldről. Egy halandó év, vagy ezer, a vége ugyanaz. Elfakulsz majd, és a végén megszűnsz létezni. - Mab közelebb lépett, és megint felém döfött a jogarral. - Ő pedig meghal, Ash. Csak ember. Megöregszik, elfonnyad, meghal, a lelke pedig egy olyan helyre költözik, ahová te nem követheted. És aztán egyedül járod majd a halandók világát, mindaddig, amíg magad is csak emlék leszel. És aztán - a királynő kinyitotta üres öklét - semmi. Örökké semmi.

Ash nem felelt, de én minden szót hallottam, és mintha mindegyik egy-egy ökölcsapás lett volna. Sav tolult a torkomba. Hogyan is lehettem ilyen ostoba? Kacor megmondta, hogy a Sohaföldről kitiltott tündérek meghalnak, semmivé fakulnak idővel. Tiaothin is megmondta, még a palotában, csak akkor nem akartam meghallani. Tudtam én, végig tudtam, csak nem akartam elhinni. Vagy talán csak nem akartam emlékezni.

- Az utolsó esélyed, herceg - lépett vissza Mab, a hangja kemény, jeges volt, mintha egy idegenhez beszélne. - Tedd meg az ünnepélyes esküt, vagy légy a halandó világ lakója örökké! Válassz!

Ash rám nézett. A tekintetében fájdalom tükröződött, halvány megbánás, de a szeme olyan érzelmektől csillogott, hogy elakadt a lélegzetem.

- Már választottam.

- Akkor hát legyen! - Ha Mab hangja eddig hűvös volt, most áttörte a fagyhatárt. Legyintett a jogarral, egy éles reccsenés hallatszott, és a levegőben egy hasadás jelent meg. Mint amikor a tinta szétterjed a papíron, a hasadék repedezett szélű átjáróvá szélesedett. Mögötte egy utca tárult fel, egy remegő fényű ostorlámpával. Eső verte az utat sziszegve, kátrány és nedves beton szaga szivárgott át a nyíláson. - Mától kezdve - mennydörögte Mab, hogy a mezőn mindenki hallhatta - Ash herceg áruló és számkivetett. Minden ösvény bezárul előtte, minden menedék tiltott a számára, és ha valaha felbukkan Sohaföldön, kutassátok fel és öljétek meg haladéktalanul! - Ashre nézett, düh és bánat húzta fintorba az ajkát. - Nem vagy a fiam. Tűnj el a szemem elől!

Ash hátralépett. Szó nélkül fordult meg, és az átjáró felé sétált, feszes vállal, magasra tartott fejjel. Az ösvény szélénél tétován megállt, és láttam, hogy a félelem árnya suhan át az arcán. Azonban megkeményítette a szívét, és vissza sem nézve lépett át a nyíláson.

- Ash! Várj!

Megkerültem Oberont, és én is az átjáró felé rohantam. A tündérek rám sziszegtek, Puck kiabált, hogy álljak meg, de nem is figyeltem. Amikor Mab mellett rohantam el, ő előzőkenyen ellépett az utamból, az ajkán kegyetlen mosoly.

- Meghan Chase!

Oberon hangja ostorcsapásként reccsent, és mennydörgés rázta meg a földet. Botladozva megálltam, alig néhány méterre az átjárótól, ahonnan már láttam az utat és a járdát, az esőn át a házak elmosódott körvonalát.

A király hangja most vészjóslóan csöndessé vált, és a szeme borostyánszínben ragyogott a szállingózó hóban.

- A mieinkre vonatkozó törvények alól nincs kibúvó - figyelmeztetett. - A Nyár és a Tél sok dolgon osztozik, de a szerelmen nem. Ha így döntesz, lányom, az ösvények előtted is bezárulnak majd.

Ólmos rémület ömlött el rajtam. Hát ez következik. Oberon engem is kivet Sohaföldről.

Kis híján az arcába nevettem. Hiszen ez nem az én otthonom! Sosem kértem, hogy félig tündérnek szülessek. Sosem akartam részévé válni az ő problémáiknak, az ő világuknak. Hát vessen ki, mit bánom én?

Ne ámítsd magad, hallottam egy hangot legbelül. Szeretted ezt a világot. Mindent kockára tettél, hogy megmentsd. Most pedig elsétálnál, és elfelejtenéd, hogy létezik?

- Meghan! - Puck lépett elő. - Ne csináld ezt! Most nem követhetlek. Maradj itt! Velem.

- Nem lehet - suttogtam. - Sajnálom, Puck, szeretlek téged, de meg kell tennem.

Puck arcára felhőket vont a fájdalom, és a barátom elfordult tőlem. Bűntudat hasított belém. Csakhogy a választás sosem volt kérdéses.

- Sajnálom - ismételtem Pucknak, Oberonnak, mindenkinek, és visszafordultam az átjáró felé. *Én nem tartozom ide. Nem igazán. Ideje felébredni és tényleg hazamenni.*

- Biztos vagy ebben, Meghan Chase? - Oberon hangja hűvös, közömbös volt. - Ha most kilépsz Tündérföldről vele, sosem térhetsz vissza.

Furcsa módon az ultimátum csak könnyebbé tette.

- Hát akkor nem térek vissza - mondtam kedvesen, és átléptem az ösvényen, mindörökre magam mögött hagyva Tündérföldet.

EPILÓGUS

Hazaérni - újra

A járdára botlottam, és az eső úgy csapott le rám, mint egy kalapács: hideg volt, nedves és megnyugtatóan kellemetlen. Mint a hétköznapi eső. Villámlás vonaglott az égen, egyszerű, fehér, amely nem a tündérkirály hangulat-ingadozásait követte. A ruhám a testemhez tapadt. Az áztatás végképp tönkreteszi, gondoltam, de nem érdekelt. A tündérföldi időm lejárt. Nincs többé tündérbűbáj, tündérétek vagy tündércsel. Vége.

Egyetlen kivétellel, persze.

- Ash! - kiáltottam, az esőben és a sötétségben keresve őt, az utcalámpák fénykörében, amelyek mellett nem lehetett messzebbre látni egy-két méternél. - Ash, itt vagyok! Hol vagy?

Az üres út gúnyosan nézett vissza rám. Talán nem gondolta, hogy utána jövök? Talán már elment az eső leple alatt, vissza se nézve, mert azt hitte, hogy egyedül van?

Könnyek fátyolozták a hangomat.

- Ash! - kiáltottam, és tétován elindultam a járdán. - Ash!

- Mindenkit fel fogsz ébreszteni, ha továbbra is így kiabálsz.

Megpördültem. Ott állt, ahol az átjáró volt, a keze a zsebében. Az eső a homlokába mosta a haját, dobolt a vállán. Lámpafény csillogott nedves kabátján, remegő fénykörbe borítva az alakját. De számomra ő még sosem volt ennyire igazi.

- Utánam jöttél - mormolta ámulva, hitetlenkedve és mégis megkönnyebbülten. A könnyeimen át mosolyogva odamentem hozzá.

- Nem gondoltad, hogy egyedül hagylak, vagy igen?

- Reméltem, hogy nem. - Azzal előrelépett és megölelt, szinte kétségbeesett közelségbe vonva. A kabátja alá csúsz-tattam a kezemet, és én is átkaroltam. Behunytam a szememet. Az eső szakadt, egy mellettünk elhaladó autó végigfröcskölt minket, mégsem akartam mozdulni. Amíg Ash ölel, akár örökké is itt maradok.

Végül hátrahúzódott, de nem eresztett el, ezüst pillantása a szemembe mélyedt.

- Most akkor mihez kezdünk? - kérdezte.

- Nem tudom - feleltem, és megborzongtam, amikor kisimított egy nedves tincset az arcomból. - Azt gondolom... haza kellene mennem. Anya és Luke a falra fognak mászni. Hát te mit gondolsz?

Közömbösen megvonta fél vállát. - Te mondd meg! Amikor kiléptem Sohaföldről, nem gondoltam másra, mint hogy veled legyek. Ha azt akarod, hogy veled menjek, csak szólj!

Könnyek szöktek a szemembe. Rowanra gondoltam, és Vasparipára, és a hamis király gyülekező seregeire.

Leanansidhe-re és Charlesra, aki Félúton ragadt. Valahogyan majd ki kell menekítenem őt, és szembe kell szállnom Leanansidhe-vel, amiért annak idején ellopta az apámat. De pillanatnyilag csak egyet akartam, és az az egy éppen itt volt a karomban, és olyan

nyílt, őszinte arccal nézett rám, hogy azt hittem, a szívem meghasad.

- Ne hagyj el! - suttogtam, és szorosabban öleltem. - Soha többé ne hagyj el! Maradj velem örökké!

A Télherceg halványan, könnyedén elmosolyodott, és az ajkát az enyémhez érintette.

- Ígérem.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Az ember azt gondolná, egy sorozat második kötetét megírni könnyű, ha már kész az első, és a neheze megvan. Hahaha! Nem így van. A második könyv éppolyan nehéz, ha nem még nehezebb, ezért azoknak az embereknek a listája, akiknek köszönettel tartozom, egyáltalán nem rövidült meg. Természetesen köszönöm a családomnak, hogy támogattak, és mindig elhitték, hogy képes vagyok a lehetetlenre. Az újdonsült online barátaimnak, Khy-nak és Sharonnak, Kristinek és Linaya-nak, és minden csodás YA könyvbloggernek a neten, akiknek a műfaj iránti rajongása hálát és alázatot ébreszt bennem. El sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok azért, amit tettek. Az ügynökömnek, Laurie McLeannek, aki mindig szakít időt arra, hogy megválaszolja a kérdéseimet, még akkor is, ha néha rosszul írom le a nevét. Natashya és Adam Wilsonnak, a szuperszerkesztők csodás párosának, és a Harlequin Teen minden remek, keményen dolgozó munkatársának. Nem mondhatok elégszer köszönetet. És ismét el kell mondanom, hogy a szívem legmélyéből hálás vagyok a férjemnek, Nicknek, minden idők legjobb hallgatóságának. Nélküle erre sem lettem volna képes.

Tartalom

ELSŐ FEJEZET	<i>A Téli Udvarban</i>	9
MÁSODIK FEJEZET	<i>A Vallomás</i>	31
HARMADIK FEJEZET	<i>Az Évszakok Jogara</i>	48
NEGYEDIK FEJEZET	<i>A lopás</i>	66
ÖTÖDIK FEJEZET	<i>Fivérek</i>	78
HATODIK FEJEZET	<i>A Goblin Piac</i>	93
HETEDIK FEJEZET	<i>A Gyűrű</i>	109
NYOLCADIK FEJEZET	<i>Búcsú és emlékek</i>	129
KILENCEDIK FEJEZET	<i>A Hívás</i>	143
TIZEDIK FEJEZET	<i>Igazság és hazugságok</i>	155
TIZENEGYEDIK FEJEZET	<i>A Tövisbokrok</i>	164
TIZENKETTEDIK FEJEZET	<i>Leanansidhe</i>	177
TIZENHARMADIK FEJEZET	<i>Charles és a vörös sapkások</i>	200
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	<i>Királyi bánásmód</i>	215
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	<i>A Jogar hadművelet</i>	238
TIZENHATODIK FEJEZET	<i>Áruló</i>	255
TIZENHETEDIK FEJEZET	<i>Esélyek</i>	265
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	<i>Közel a jéghez</i>	278
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	<i>Betegség</i>	285
HUSZADIK FEJEZET	<i>A gyógyító</i>	301
HUSZONEGYEDIK FEJEZET	<i>A Téli Bál</i>	322
HUSZONKETTEDIK FEJEZET	<i>Vasparipa választása</i>	340
HUSZONHARMADIK FEJEZET	<i>A Kaszáló</i>	365
EPILÓGUS	<i>Hazaérni – újra</i>	387

